LAURELL K. HAMILTON

plăceri interzise

guilty pleasures

Anita Blake, seria

„O serie pe care nu vreți s-o ratați."
Locus

Plăceri interzise

Laurell K. Hamilton
Guilty Pleasures
COPYRIGHT © 1993 by Laurell K.Hamilton
Published by arrangement with Writers House LLC.

COPYRIGHT © TRITONIC 2006,
pentru prezenta ediție în limba română

TRITONIC Grup Editorial
Str. Coacăzelor nr. 5, București
e-mail: editura@tritonic.ro
tel./fax.: +40.21.242.73.77

www.fiction.ro
www.tritonic.ro

Colecția: fiction.ro
Seria: Anita Blake
Coordonator: MICHAEL HAULICĂ

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HAMILTON, LAURELL K.
Plăceri interzise / Laurell K. Hamilton ; trad.: Florin Mircea Tudor. - București : Tritonic, 2006
ISBN (10) 973-733-094-3 ; ISBN (13) 978-973-733-094-9

I. Tudor, Florin Mircea (trad.)

821.111-31=135.1

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: GEORGIANA ZMEU
Tehnoredactor: OFELIA COȘMAN

Comanda nr. T 281 / octombrie 2006
Bun de tipar: octombrie 2006

Tipărit în România

LAURELL K. HAMILTON

PLĂCERI INTERZISE

Traducere și prefață de Florin Mircea Tudor

TRITONIC
fiction.ro

Prefață

Laurell K. Hamilton s-a născut la 16 februarie 1963 în Heber Springs, Arkansas, dar a crescut, după pierderea mamei într-un accident de mașină în 1969, în Sims, Indiana, alături de bunica sa, Laura Gentry. De la aceasta a auzit primele povești de groază despre „monștrii" care bîntuiau zona muntoasă din Arkansas, în special munții Ozark. După propriile-i mărturisiri, printre primele volume citite, pe cînd avea vreo 13 ani, s-au numărat *Pigeons from Hell* / *Porumbeii Iadului*, una dintre culegerile semnate de Robert E. Howard, și *The Natural History of the Vampire* / *O istorie naturală a vampirilor*, o carte de popularizare, de Anthony Masters.

După ce a obținut diplome în literatură americană și biologie, a lucrat ca voluntar la un adăpost pentru animale fără stăpîn. A debutat cu romanul *Spells of Wonder*, 1989. A urmat un volum din seria *Star Trek*, *Nightshade*, 1992. În 1993 a început seria *Anita Blake* cu volumul *Guilty Pleasures*, prezentat astăzi cititorilor români sub titlul *Plăceri interzise*. Au urmat *The Laughing Corpse*, 1994, *Circus of the Damned*, 1995, *The Lunatic Cafe*, 1996, *Bloody Bones*, 1996, *The Killing Dance*, 1997, *Burnt Offerings*, 1998, *Blue Moon*, 1998, *Obsidian Butterfly*, 2000, *Narcissus in Chains*, 2001, *Cerulean Sins*, 2003, *Incubus Dreams*, 2004, *Danse Macabre*, 2006, *Micah*, 2006. O parte din romanele seriei au fost republicate în volume omnibus: *Club Vampyre*, 1997, *The Midnight Cafe*, 1997, *Black Moon Inn*, 1998, *Anita Blake, Vampire Hunter Set*, 2003, *Anita Blake, Vampire Hunter Omnibus*, 2005, *Nightshade Tavern*, 2005.

În paralel, Hamilton a mai scris o altă serie despre un detectiv particular din Los Angeles, Meredith Gentry, pe numele ei adevărat Merry Nicessus, o prințesă venită dintr-o lume paralelă (*A Kiss of Shadows*, 2000, *A Caress of Twilight*, 2002, *Seduced by Moonlight*, 2004, *A Stroke of Midnight*, 2005, *Mistral's Kiss*, 2006), romanele *Death of a Darklord*, 1995 (seria Ravenloft # 11), *Nightseer*, 1998, culegerile de proză scurtă *Out of This World* (cu Susan Krinard, J. D. Robb, Maggie Shayne), 2001, *Cravings* (cu Mary Janice Davidson, Eileen Wilks, Rebecca York), 2004, *Bite* (cu Mary Janice Davidson, Charlaine Harris, Angela Knight, Vickie Taylor), 2005, *Strange Candy*, 2006.

Anita Blake, una dintre nenumăratele serii cu vampiri din literatura horror. De ce serii și de ce cu vampiri? Serii pentru că imaginația extrem de bogată a scriitorilor contemporani nu se poate limita la o singură nuvelă sau un singur roman, așa cum făceau odinioară Joseph Sheridan Le Fanu (*Carmilla*, 1871), F. Marion Crawford (*For the Blood Is the Life*, 1911), Edward F. Benson (*The Room in the Tower*, 1912), Bram Stoker (*Dracula*, 1897), Richard Matheson (*I Am Legend*, 1954), F. Paul Wilson (*The Keep*, 1981), Whitley Strieber (*The Hunger*, 1981) sau George R. R. Martin (*Fever Dream*, 1982). Pe parcursul mai multor volume, autorii pot dezvolta mult mai mult personajele principale pe plan psihologic, dramatic și afectiv, aceste personaje parcurgînd uneori cu mare ușurință întreaga istorie a umanității așa cum face Contele de Saint Germain în seria imaginată de Chelsea Quinn Yarbro (19 volume, 1978 — 2006) sau Don Sebastian de Villanueva în romanele lui Les Daniels (5 volume, 1978 — 1991). Alte serii de menționat sînt: *Diana Tregarde* (*Burning Water*, 1989, *Children of the Night*, 1990, *Jinx High*, 1991) de Mercedes Lackey, *Sonja Blue* (*Sunglasses after Dark*, 1989, *In the Blood*, 1992, *Paint It Black*, 1995, *A Dozen Black Roses*, 1996, *Darkest Heart*, 2000, *Dead Roses for a Blue Lady*, 2002) de Nancy A. Collins, *I, Vampire* (*I, Vampire*, 1990, *The Vampire Papers*, 1994, *The Vampire Princess*, 1995, *The Vampire Virus*, 1997, *Vampire Hunter*, 1998, *The London Vampire Panic*, 2001)

de Michael Romkey, *Vampire Diaries* (*The Awakening*, 1991, *The Struggle*, 1991, *The Fury*, 1991, *Dark Reunion*, 1992) de Lisa Jane Smith, *Power of the Blood* (*Child of the Night*, 1996, *Near Death*, 1994, *Reborn*, 1998, *Bloodlover*, 2000) de Nancy Kilpatrick, *Vampires* (*Beneath a Blood Red Moon*, 1999, *When Darkness Falls*, 2000, *Deep Midnight*, 2001, *Realm of Shadows*, 2002, *The Awakening*, 2003, *Dead by Dusk*, 2005) de Shannon Drake [Heather Graham].

Interesante sînt seriile în care creaturile nopții se confruntă fie cu un detectiv particular — *Victoria Nelson* (*Blood Price*, 1991, *Blood Trail*, 1992, *Blood Lines*, 1992, *Blood Pact*, 1993, *Blood Debt*, 1997, detectiva din Toronto face echipă cu vampirul Henry Fitzroy) de Tanya Huff — fie cu un detectiv-vampir precum Jack Fleming în *Vampire Files* (*Bloodlist*, 1990, *Lifeblood*, 1990, *Bloodcircle*, 1990, *Art in the Blood*, 1991, *Fire in the Blood*, 1991, *Blood on the Water*, 1992, *A Chill in the Blood*, 1998, *The Dark Sleep*, 1999, *Lady Crymsyn*, 2000, *Cold Streets*, 2003, *A Song in the Dark*, 2005) de Patricia Neal Elrod, sau Peter Octavian în *Shadow Saga* (*Of Saints and Shadows*, 1994, *Angel Souls and Devil Hearts*, 1998, *Of Masques and Martyrs*, 1998, *Gathering Dark*, 2003) de Christopher Golden.

De ce cu vampiri? Pentru că povestirile bazate pe „viața copiilor nopții" readuc în prim plan probleme fundamentale, cum ar fi misterele de nepătruns ale vieții de dincolo de mormînt, starea corpului după moarte, pasiunile stranii ale firii omenești (dor, dragoste, dorință pur fizică, dorință de putere), eterna confruntare dintre bine și rău. Conceptul vampirului se bazează pe două precepte esențiale: credința în viața de după moarte și în puterea magică a sîngelui a cărui semnificație mistică datează de veacuri; pierderea sîngelui în bătălii era urmată automat de moarte, astfel născîndu-se credința că el este sinonim cu viața. Deci, dacă sîngele este viață, atunci absorbția / sugerea sa poate „reda" viața celui mort. Pe de altă parte, moartea, întotdeauna învingătoare, era produsă de un agresor vizibil (un dușman înarmat) sau de unul nevăzut (ceva supranatural).

Conform celor mai multe mitologii, tărîmul morților este un loc aparte, supus propriilor legi; cei vii nu au acces, deși sînt inexorabil împinși într-acolo o dată cu trecerea anilor. Treptat, lumea celor morți va fi devenit cu mult superioară numeric lumii celor vii, ducînd astfel la dezvoltarea unui cult al morților-vii. Prin moarte, cei vii trec într-o altă lume, una a spiritelor mai degrabă decît a trupului; acolo „moartea" devine o nouă formă de „viață". Două schimbări sînt absolut necesare pentru metamorfoza fantomelor lumii spirituale într-un adevărat vampir: dobîndirea unei structuri materiale și dezvoltarea înclinației sexuale pe filiera lamia — succubus (succubi și incubi, demoni erotici feminini și masculini, pot fi considerați reprezentări timpurii ale vampirilor).

Vampirii spectrali ai antichității capătă înfățișare umană, dar ei nu mai sînt fantome, ci corpuri capabile de mișcare, poate și din cauză că relațiile oamenilor vii cu cei morți capătă o serie de înclinații bizare (necrofagie, necrosadism, necrofilie), credința că cei morți așteaptă întoarcerea în lumea celor vii implicînd automat existența unui „corp" nou. Aceste „spirite" înfometate sînt persoane ale căror minți, în momentul morții fizice, sînt incapabile de a renunța la viața terestră, la „dorința umană", fiind condamnate la o existență eternă pe care și-o asigură extrăgînd „vitalitatea" din corpurile persoanelor încă în viață, oferindu-le în schimb nemurirea.

În mod normal, orice muritor mușcat de un vampir devine și el unul; putem vorbi aici de un „transfer" total de sînge de la vampir la victimă, conexiune care a dus în ultimii ani la o paralelă între vampirism și SIDA, pentru că atacul are loc de obicei noaptea, iar victima este de cele mai multe ori o femeie; aspectul sexual este intensificat și de „zonele" preferate de atac — în special gîtul, realizîndu-se astfel asociația cu aspectul sado-sexual și masochist al dragostei.

Vampirii nu se reflectă în oglinzi și nu aruncă umbre, victimele lor fiind copii, tinere fete și flăcăi, parțial hipnotizați pentru a-și pierde propria capacitate de apărare; ei

au o putere fizică mult superioară ființelor de rînd, înzestrați fiind cu o capacitate excepțională de transmutație, putînd lua, după bunul plac, aspectul unui lup sau liliac, putîndu-se tîrî pe pereți precum șopîrlele sau transforma într-o ceață compactă sau chiar zbura (Nikolaos în *Plăceri interzise*); ei văd perfect în întuneric, dar nu pot rezista la acțiunea razelor solare, a luminii în general (deși lumina lunii îi învigorează).

Mijloacele de apărare contra vampirilor — multe dintre ele folosite și de Anita Blake — sînt de obicei crucea, uneori Biblia, țărușul de lemn (de obicei de plop, arțar, frasin sau stejar), sabia sfințită, cununa de usturoi, agheasma și apa curgătoare — considerată de tradiție apă sacră —, apa sărată a mării. Corpul vampirului trebuie decapitat, inima scoasă din piept, fiartă în ulei sau oțet, apoi tăiată în bucăți. Cea mai sigură metodă de distrugere a unui vampir este însă incinerarea — purificarea prin foc —, cenușa fiind împrăștiată în cele patru vînturi sau aruncată într-o apă curgătoare. Uneori se folosesc gloanțe de argint (Edward folosește o soluție de nitrat de argint, iar Anita gloanțe cu înveliș de argint), deși metoda respectivă este recomandată mai ales contra vîrcolacilor.

Vampirii imaginați de Hamilton pot fi comparați cu cei ai lui Anne Rice din *The Vampire Chronicles* / *Cronicile vampirilor* (*Interview with the Vampire* / *Interviu cu un vampir*, 1976, *The Vampire Lestat* / *Vampirul Lestat*, 1985, *The Queen of the Damned* / *Regina damnaților*, 1988). Sînt frumoși, letali, au o personalitate distinctă și de cele mai multe ori respectă un anumit cod etic, așa cum face Jean-Claude, un adevărat vampir romantic modern.

În ciuda faptului că destui oameni nu-i consideră cîtuși de puțin periculoși, așa cum face Bert Vaughn, pentru foarte mulți, inclusiv pentru Anita în primele volume ale seriei, sînt monștri care trebuie distruși fără nici o remușcare atunci cînd scapă de sub control.

În afară de vampiri, pentru a „diversifica“ acțiunea și a o face mai atractivă din punctul de vedere al cititorului, Laurell K. Hamilton introduce, în roluri principale sau epi-

sodice, alte creaturi supranaturale precum vîrcolaci, ghouli, zombi etc.

Vîrcolacul / omul-lup, condamnat, de obicei nu din cauza unei greșeli comise de el însuși, la o continuă metamorfoză — licantropie — în timpul fazelor lunii pline, este un monstru tragic care exemplifică dihotomia clasică Bine / Rău. Licantropia este abilitatea unei ființe umane de a se transforma în lup, generic vorbind în orice animal: tigru (în India, o parte din insulele din Asia), urs (nordul Europei), vulpe (Japonia), leopard [în *Narcissus in Chains*], hienă [în *Narcissus in Chains*] și leu (Africa), jaguar (America de Sud), rechin (Polinezia), pisică (Europa, America). Denominația îl are ca punct de plecare pe regele Lycaon al Arcadiei care a fost transformat în lup de Zeus pentru greșeala de a-i fi servit la masă carne umană. Licantropia se consideră a fi cauzată de magie, voluntară (putere supranaturală) sau involuntară (blestem). Transformarea poate fi temporară sau permanentă. Vîrcolacul poate fi omul însuși metamorfozat, poate fi „dublul" său a cărui activitate îl lasă pe om aparent neschimbat, sau poate fi doar un mesager al ființei umane, un animal real sau un spirit familiar, ale cărui legături intime cu posesorul sînt indicate de faptul că orice rană provocată acestuia în forma sa animală se păstrează și în forma sa umană (de exemplu, cicatricea în formă de cruce a lui Rafael, șobolanul-vîrcolac din *Plăceri interzise*). În mod tradițional, se consideră că există mai multe modalități de transformare în vîrcolac, de obicei prin vrăjitorie în nopțile cu lună plină, sau prin mușcătura unui alt om-lup, procedură evident înrudită cu modul de proliferare al vampirilor. În forma sa animală, vîrcolacul seamănă cu un lup mare, dar își păstrează atît vocea omenească, cît și ochii, aceștia reflectînd sufletul chinuit al creaturii; el poate fi identificat în forma sa umană prin sprîncenele stufoase care se întîlnesc deasupra rădăcinii nasului și prin lungimea excepțională a celui de-al treilea deget de la fiecare mînă. Omul-lup poate fi ucis doar cu un glonț de argint sau prin anumite practici magice.

Ghoulul este, în folclorul arab, un monstru — un fel de demon, un djin diabolic — care trăiește în locuri retrase, de obicei în cimitire. Este un demon care își poate schimba înfățișarea, devenind animal, de preferință o hienă, și care se hrănește cu copii mici, devalizează morminte și mănîncă morți. Uneori, sub forma unei femei frumoase, atrage călătorii în deșert pentru a-i devora. În literatura modernă, ghoulii sînt adesea confundați cu alți morți-vii, fiind considerați o combinație între vampiri și zombi. În timp ce, de exemplu, în opera lui H. P. Lovecraft ghoulii sînt o rasă subterană, nocturnă, transformați în humanoizi bestiali după ce s-au hrănit cu ființe umane, în seria lui Hamilton cimitirele sînt infestate cu ghouli din momentul în care aceste locuri și-au pierdut caracterul sfînt prin readucerea la viață a prea multor zombi sau prin practicarea unor ritualuri voodoo; odinioară oameni, ei sînt acum doar o haită de animale cărora le lipsește complet orice inteligență, incapabili de a vorbi, scoțînd doar urlete și sunete guturale; să remarcăm că uneori, de exemplu în seria lui Jim Butcher, *The Dresden Files* (8 volume, 2000 — 2006), ghoulii sînt monștri umanoizi inteligenți, deși se hrănesc și ei cu carne umană. Un ghoul poate fi o ființă umană care, după ce a băut sîngele unui vampir, cade în puterea acestuia, sau o ființă umană care a supraviețuit mușcăturii unui alt ghoul. Victima paralizează în douăzeci și patru de ore și pare „mort“ după o săptămînă. Dacă victima nu este arsă, ea revine la viață sub formă de ghoul, fiind obligată să se hrănească veșnic cu carne umană. Deși conduși doar de instinct și de dorința de a consuma carne umană, ghoulii sînt lași și nu atacă — de obicei, persoane vulnerabile precum copii, oameni răniți sau bolnavi — decît dacă sînt în superioritate numerică sau dacă sînt controlați de altcineva (Zachary în *Plăceri interzise*). Nu le place lumina zilei. Ghoulii au o față scofîlcită, ochi galbeni bulbucați (roșii în *Plăceri interzise*), dinți ascuțiți ca briciul, mîini cu gheare, picioare scurte și musculoase, o piele groasă și fibroasă de culoare gri-albastră. Adesea sînt goi sau acoperiți de zdrențele ultimelor haine purtate. Imuni la durere, nu îmbătrî-

nesc, nu sînt afectați de frig, pot fi răniți, dar nu mortal, de arme de foc și cuțite. Au puteri de regenerare remarcabile, sînt agili, de trei ori mai rapizi decît au fost în viața obișnuită, văd foarte bine noaptea (la fel și vampirii) și simt mirosul de carne umană de la mare distanță. Pot fi distruși de foc, explozie puternică sau decapitare. Lumina zilei nu îi omoară, dar le încetinește mișcările.

Seria imaginată de Laurell K. Hamilton ne prezintă o Americă alternativă, o lume similară cu a noastră, dar în care magia neagră este ceva obișnuit, o lume în care creaturile supranaturale, fie ele vampiri, vrăjitoare, zombi sau vîrcolaci (șobolani-vîrcolaci în *Plăceri interzise*, șerpi-vîrcolaci în *Circus of the Damned*) există dintotdeauna și sînt extrem de reale, conducînd afaceri (Dave, patronul barului *La Mortul Dave*) sau trăind povești de dragoste (vampirul Jean-Claude în întreaga serie, vîrcolacul Richard Zeeman în *The Lunatic Cafe*, *Obsidian Butterfly*), avînd drepturi egale cu ființele umane și fiind chiar protejate prin lege.

Anita Blake este un personaj independent, o adevărată femeie a secolului al XXI-lea, disponibilă zi și noapte pentru acțiune, o combinație de duritate, determinare, onoare, sarcasm, cinism, inocență și pasiune. În literatura cu vampiri există destul de puține personaje principale feminine de asemenea calibru. „Moartea“ este meseria ei la propriu: lucrînd pentru firma Animators Inc., readuce la viață zombi, lucrînd atît pentru o echipă specială a poliției din Saint Louis, cît și pentru justiție, ucide vampiri, fiind supranumită de aceștia Călăul („The Executioner“, același nume pe care îl are și Mack Bolan, eroul nenumăratelor romane de acțiune ale lui Don Pendleton). Dar, încercînd să se comporte „corect“ din punct de vedere politic, ucide morții-vii doar pe baza unui ordin emis de un tribunal. Scundă ca statură, destul de firavă în ciuda antrenamentelor aproape zilnice, Anita se bazează adesea pe forța insuflată de excesul brusc de adrenalină cu care îi este alimentat corpul în situații extreme cum ar fi, de exemplu, frica, nu întotdeauna pentru propria ei viață, ci pentru cea a prietenilor (Catherine, Ronnie și Phillip în *Plăceri interzise*). Este extrem de dîrză,

incapabilă să creadă că ar putea da greș în vreo misiune; folosind, ca un profesionist, arme, cuțite sau orice altceva la îndemînă, dă dovadă uneori de o violență ieșită din comun în acțiune, violență caracteristică mai ales romanelor de război.

Deși dură, are și puncte slabe, în special viața amoroasă, fiind curtată, de-a lungul seriei, printre alții de vampirul Jean-Claude, stăpînul orașului St. Louis după moartea lui Nikolaos, și de vîrcolacul Richard Zeeman, profesor de științe în viața de zi cu zi. Aceasta este cauza pentru care, pe parcursul întregii serii, dar mai evident în *Bloody Bones*, Anita devine din ce în ce mai puțin sigură de faptul că orice monstru, fără discriminare, trebuie să fie neapărat unul rău. O dată cu trecerea timpului, diferența dintre Anita, ființă umană, și Anita, reanimatoare, necromantă și personaj supranatural, devine tot mai greu de sesizat.

Anita evoluează pe parcursul seriei, de la o persoană extrem de încăpățînată care nu ține seama de nimic cînd are o sarcină de îndeplinit, la o persoană mult mai introspectivă, gata să-și analizeze extrem de atent intențiile și pornirile, chiar dacă acestea implică propria viață intimă, dominată de dorințe interzise și contradictorii. În general, Anita seamănă mult cu Kinsey Milhone, eroina romanelor lui Sue Grafton (19 volume, 1982 — 2005), dar și cu Garrett, creat de Glen Cook, detectiv particular, fost veteran de război, ale cărui aventuri se desfășoară într-o lume fantastică populată de elfi, vrăjitori, pitici și alte creaturi malefice (11 volume, 1987 — 2005). Acțiunile Anitei nu degenerează niciodată în clișee pentru că ea este întotdeauna înconjurată de personaje memorabile, principale (Jean-Claude, Richard Zeeman, Edward Forrester) sau episodice (Nikolaos în *Plăceri interzise*, Jason, vîrcolacul preferat al lui Jean-Claude în *Blue Moon*, vampirii Alejandro și Mr. Oliver în *Circus of the Damned*, vampirul Sabin în *The Killing Dance*, Marcus, conducătorul haitei de vîrcolaci în *The Lunatic Cafe* și producător de filme porno cu ființe umane și licantropi în *The Killing Dance*, Larry Kirkland, reanimatorul începător în *Circus of the Damned*,

Raina, regina vîrcolacilor în *The Killing Dance*, Padma, Stăpîna Fiarelor, capabilă să controleze orice vîrcolac în *Burnt Offerings*, Donna Parnell, logodnica lui Edward în *Obsidian Butterfly*, Chimera, creatura care se poate transforma în tot felul de animale letale în *Narcissus in Chains*).

Laurell K. Hamilton nu se dă în lături să folosească sexul și violența în romanele sale, așa cum recunoaște într-un interviu acordat revistei *Crescent Blues*: „Vreau ca un sărut să fie atît de credibil, încît cititorul să se simtă înfiorat. Două sînt lucrurile care îmi ies bine în cărți: sexul și violența. Dar acestea nu sînt elemente gratuite, ci elemente grafice atît cît trebuie, nefiind niciodată folosite decît dacă ajută la reliefarea personajelor sau la dezvoltarea intrigii. Toate personajele doresc cu pasiune pe cineva, dar Anita nu se consideră un obiect al dorinței sexuale".

Hamilton a reușit în seria Anita Blake să combine într-un tot armonios cîteva dintre cele mai reprezentative elemente ale dark fantasy-ului, ale romanelor polițiste americane gen „hard-boiled" (tip de povestire în care atmosfera de realism este dată de un dialog laconic și adesea vulgar, de descrieri pline de cruzime și de vărsări de sînge, pe fundalul unei ambianțe sordide) și ale povestirilor de dragoste. Cu toate acestea, fiecare volum are caracteristici aparte. Într-un volum predomină mai mult misterul (*Plăceri interzise*, *The Laughing Corpse*, *The Lunatic Cafe*), în altul horror-ul ca ansamblu sau ca scene separate (*Obsidian Butterfly*, scena din spital cînd Anita și Edward se întîlnesc pentru prima dată cu un grup de supraviețuitori ai unui atac), în unul erotismul (*The Killing Dance*), în altul chiar scene de-a dreptul pornografice (*Narcissus in Chains*), iar în altul existența personajelor scelerate pe care le poți ucide, dar de care nu scapi niciodată (Raina, eterna iubită-pe-care-o-urăști în *The Lunatic Cafe*). În ansamblu, toate aceste elemente se îmbină perfect, fapt care dă și mai multă spectaculozitate acțiunii principale. Romanele sînt scrise la persoana întîi, totul fiind „văzut" prin ochii Anitei, acesta fiind motivul pentru care nu aflăm decît din eventuale

flashback-uri amănunte din viața anterioară a personajelor (de exemplu, a lui Jean-Claude înainte de sosirea în St. Louis).

Nu putem să nu remarcăm stilul scriitoarei americane, unul plin de umor și sarcasm care contrabalansează violență aproape grafică. Frazele sînt scurte, de multe ori eliptice. Autoarea are obiceiul, nu întotdeauna benefic, de a repeta aceeași idee în fraze alăturate, folosind însă alte cuvinte. Puterea descriptivă este remarcabilă, fie că este vorba de un interior, un peisaj, o ființă umană sau o creatură supranaturală.

În general, stilul lui Hamilton este mai apropiat de cel al autorilor de thrillere (Nick Carter, John Gardner) sau de romane polițiste (Mickey Spillane, Ross MacDonald, James M. Cain) decît de cel utilizat de scriitorii horror, dar reușește să unifice perfect cele două tipuri. Spre deosebire de un roman horror clasic, nu elementele horror contribuie la dezvoltarea acțiunii în sine, ci doza de normalitate cu care Hamilton tratează aceste elemente. Spre deosebire de un roman polițist, pe primul loc nu sînt nici indiciile și nici motivul care ar putea determina un personaj să acționeze într-un fel sau altul, ci crearea unei premise supranaturale perfect încadrate în lumea fascinantă a creaturilor nopții. Astfel, Laurell K. Hamilton creează o societate modernă, paralelă, în care fantasticul este real și acceptat, personajele sînt reale, iar deciziile umane.

Florin Mircea Tudor

Pentru Gary W. Hamilton, soțul meu,
căruia nu-i plac lucrurile înfricoșătoare,
dar care, totuși, a citit această carte.

Mulțumiri

Lui Carl Nassau și Gary Chehowski pentru că m-au inițiat în lumea armelor. Lui Ricia Mainhardt, agenta mea, care a crezut în mine. Lui Deborah Millitello al cărei entuziasm a depășit limitele datoriei. Lui M. C. Sumner, un prieten nou și un critic valoros. Lui Mary-Dale Amison, care s-a ocupat de acele detalii care nouă ne-au scăpat. Și tuturor celor de la Altenate Historians care au ajuns prea tîrziu pentru a mai putea critica această carte: Janni Lee Simner, Marella Sands și Robert K. Sheaf. Mulțumesc pentru prăjitură, Bob. Și tuturor celor care m-au ascultat citind la Convenția Archon 14.

1

Willie McCoy fusese un măgar înainte de a muri. Iar moartea lui n-a schimbat cu nimic asta. Ședea în fața mea, îmbrăcat într-o jachetă sport din stofă cadrilată. Pantalonii de poliester erau de un verde-pastelat. Părul negru, scurt și lucios, încadra o față îngustă și triunghiulară. Înfățișarea sa îmi amintea întotdeauna de un personaj dintr-un film cu gangsteri. Cineva care vinde informații, face comisioane și pe care îl poți elimina definitiv cu ușurință.

Acum, că Willie era vampir, nu se mai punea deloc problema de a fi eliminat. Continua să vîndă informații și să facă comisioane. Nu, moartea nu-l schimbase prea mult. Dar, pentru orice eventualitate, evitam să-l privesc direct în ochi.Și aceasta era o regulă de bază cînd aveai de-a face cu vampiri. Willie fusese pe vremuri un tip uns cu toate alifiile, iar acum era un mort-viu la fel de uns cu toate alifiile. O nouă categorie de astfel de creaturi — ceva nou pentru mine.

Stăteam în biroul meu; nu se auzea decît bîzîitul ușor al instalației de aer condiționat. Pereții, de culoarea cobaltului, culoare pe care șeful meu, Bert, o considera calmantă, accentuau senzația de răcoare.

— Te deranjează dacă fumez? întrebă Willie.

— Da, i-am răspuns, chiar mă deranjează.

— La naiba, n-ai de gînd să faci lucrurile mai ușoare, așa-i?

L-am privit direct pentru o clipă. Ochii îi erau tot căprui. Îmi surprinse privirea, așa că mi-am coborît-o, fixînd-o pe birou.

Willie rîse, pe un ton șuierător. Nici rîsul nu se schimbase:

— Ia te uită, asta chiar îmi place. Ți-e frică de mine.

— Nu mi-e frică, sînt doar precaută.

— Nu-i nevoie să recunoști. Simt frica din sufletul tău, ceva aproape palpabil care-mi atinge fața, care-mi pătrunde în creier. Ți-e frică de mine pentru că sînt vampir.

Am ridicat din umeri; ce puteam spune? Cum să minți pe cineva capabil să-ți simtă frica?

— Ce cauți aici, Willie?

— Ah, ce bună ar fi fost o țigară!

Colțurile gurii începură să-i tresară spasmodic.

— Nu credeam că vampirii au reacții nervoase.

Își ridică mîna, aproape atingîndu-și gura. Zîmbi, dezgolind doi canini strălucitori.

— Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Am vrut să-l întreb, ce se schimbă oare? Cum te simți cînd ești mort? Cunoșteam și alți vampiri, dar Willie era primul pe care-l întîlnisem și înainte și după moarte. Încercam un sentiment ciudat.

— Ce vrei?

— Hei, am venit să te plătesc. Așa cum face orice client.

I-am aruncat o privire, avînd grijă să-i evit ochii. Acul de cravată reflecta luminile din tavan. Ac de cravată din aur! Willie nu mai avusese așa ceva înainte. O ducea bine pentru un mort.

— Readuc morții la viață ca să-mi cîștig existența — și n-am vrut să fac o glumă proastă. De ce ar avea nevoie un vampir de un zombi readus la viață?

Clătină scurt din cap de două ori.

— Nu, nici un fel de chestii voodoo. Vreau să te angajez să găsești niște ucigași.

— Nu sînt detectiv particular.

— Dar faci echipă cu unul, cel puțin pe statul de plată.

Am aprobat din cap.

— Ai putea s-o abordezi direct pe domnișoara Sims și s-o angajezi. N-ai nevoie de mine să-ți fac legătura.

Willie clătină scurt din nou din cap:

— Problema e că ea nu știe atîtea lucruri despre vampiri.

Am oftat.

— Termină cu prostiile, Willie!

Am aruncat o privire la ceasul de pe perete.

— Trebuie să plec peste cincisprezece minute. Nu vreau să las un client să mă aștepte singur într-un cimitir. Poate deveni nervos.

Willie rîse. Un chicotit alinător, deși îi punea în evidență caninii. Vampirii ar fi trebuit, cu siguranță, să aibă un rîs mai melodios și mai profund.

— Bineînțeles că da. Sînt chiar sigur de asta.

Brusc, deveni serios, de parcă cineva i-ar fi șters zîmbetul de pe față.

Stomacul mi s-a chircit de frică. Vampirii pot trece de la o stare la alta cît ai clipi din ochi. Dacă Willie poate face așa ceva, de ce altceva ar mai fi în stare?

— Ai auzit de vampirii care sînt căsăpiți în Cartier?

Suna ca o întrebare, așa încît am răspuns:

— Cunosc problema.

Patru vampiri fuseseră măcelăriți în zona noului club al vampirilor. Inimile smulse din piept, capetele retezate.

— Tot mai lucrezi cu polițiștii?

— Sînt încă pe statul de plată al noii echipe de șoc.

Rîse din nou.

— Mda, „echipa-fantomelor". Prea puțini bani, prea puțini oameni.

— Tocmai ai caracterizat cea mai mare parte a activității poliției din oraș.

— Poate ca da, dar polițiștii au aceleași păreri ca tine, Anita. Ce mai contează încă un vampir mort? Noile legi n-o să schimbe asta.

Trecuseră doar doi ani de la procesul Addison contra Clark. Decizia curții a însemnat o versiune revizuită a ceea ce era viața și a ceea ce nu era moartea. Vampirismul era acum legal în buna și vechea Americă. Una dintre puținele țări care acceptau așa ceva. Funcționarii serviciilor de

imigrare se dădeau de ceasul morții încercînd să împiedice imigrarea gloatelor de vampiri din alte țări.

Tot felul de întrebări fuseseră puse în instanță. Trebuiau moștenitorii să renunțe la moștenire? Erai considerat văduv sau văduvă dacă mireasa sau mirele tău devenea un mort-viu? Era considerată crimă uciderea unui vampir? A existat chiar și o propunere de a li se acorda vampirilor drept de vot. Timpurile erau cu adevărat în schimbare.

L-am fixat pe vampirul din fața mea și am ridicat din umeri. Chiar credeam că avea sau nu importanță un vampir în plus sau în minus? Poate că da.

— Dacă crezi că asta-i părerea mea, de ce ai mai venit să mă vezi?

— Pentru că ești cea mai bună din branșă. Avem nevoie de cel mai bun.

Era prima dată cînd folosea cuvîntul „avem".

— Pentru cine lucrezi, Willie?

Zîmbi ușor, un zîmbet ascuns, de parcă ar fi știut ceva ce ar fi trebuit să știu și eu.

— Nu-ți bate capu' cu asta. Se plătește foarte bine. Pentru a cerceta aceste crime avem nevoie de cineva care cunoaște viața de noapte.

— Willie, am văzut cadavrele. Mi-am spus părerea polițiștilor.

— Ce crezi?

Se aplecă în scaun, sprijinindu-se de birou cu mîinile mici, cu degetele larg desfăcute. Avea unghiile decolorate, aproape albe, fără nici un pic de sînge.

— Am făcut un raport complet polițiștilor.

L-am privit fix, aproape uitîndu-mă direct în ochii lui.

— Nici să nu încerci să-mi vinzi asemenea prostii, da?

— N-am dreptul să discut problemele poliției cu tine.

— Le-am spus că n-o să fii de acord cu așa ceva.

— Cu ce să fiu de acord? Nu mi-ai spus absolut nimic.

— Vrem să cercetezi uciderea vampirilor, să descoperi cine sau ce face așa ceva. Plătim de trei ori onorariul tău obișnuit.

Am clătinat din cap. Așa se explica faptul că nenorocitul de Bert, lacom ca întotdeauna, stabilise această întîlnire. Știa care era părerea mea despre vampiri, dar contractul mă obliga cel puțin să mă întîlnesc cu un client care îi dăduse un avans. Șefu' ar fi făcut aproape orice pentru bani. Și mai credea că așa aș face și eu. Urma să am o „discuție" cu Bert foarte curînd.

M-am ridicat.

— Polițiștii cercetează crimele. Le dau deja tot ajutorul de care sînt în stare. Într-un anume fel, chiar lucrez la aceste cazuri. Economisește-ți banii.

Willie rămase așezat, nemișcat, fixîndu-mă cu privirea. Nu avea acea imobilitate neînsufletită a celor morți de mult timp, dar nu mai era decît un pas pînă acolo.

Mă trecu un fior pe șira spinării și am simțit frica pînă în gît. Am rezistat tentației de a scoate crucea de sub bluză și de a-l forța pe Willie să iasă din birou. Era neprofesional să dai afară un client folosind un obiect sfînt. Așa că am rămas nemișcată, așteptînd să văd ce avea să facă în continuare.

— De ce nu vrei să ne ajuți?

— Willie, trebuie să mă întîlnesc cu alți clienți. Îmi pare rău că nu te pot ajuta.

— Cu alte cuvinte, nu vrei să ne ajuți.

Am aprobat din cap.

— Crezi ce vrei.

Am înconjurat biroul pentru a-l conduce pînă la ușă.

Se mișcă cu o rapiditate de felină, pe care nu o avusese niciodată, dar am prins mișcarea la timp și am făcut un pas înapoi înainte de a mă prinde de mînă.

— Nu-s ultima tipă drăguță care să cadă pradă „trucurilor" tale.

— M-ai văzut mișcîndu-mă.

— Te-am auzit mișcîndu-te. Ești mort-viu de prea puțină vreme, Willie. Vampir sau nu, mai ai încă multe de învățat.

Se încruntă, cu mîna încă pe jumătate întinsă spre mine.

— Poate că da, dar nici o ființă umană n-ar fi putut evita o astfel de mișcare.

Se apropie, jacheta cadrilată atingîndu-mă ușor. De la o distanță atît de mică era evident că avem aproximativ aceeași înălțime — amîndoi eram mici de statură. Ochii îi erau exact la același nivel cu ai mei. Mi-am fixat privirea pe umărul lui.

Am făcut apel la toată voința de care eram capabilă pentru a nu face un pas înapoi. Dar, la naiba, mort-viu sau nu, era tot Willie McCoy. N-aveam de gînd să-i dau nici un motiv de satisfacție.

— Nu ești o ființă umană mai mult decît sînt eu, zise Willie.

M-am îndreptat spre ușă. Nici nu se punea problema să fi dat înapoi din fața lui. Am făcut doar cîțiva pași înapoi ca să deschid ușa. Am încercat să conving sudoarea care-mi curgea șiroaie pe spate că exista o diferență între cele două lucruri. Sentimentul de frică pe care-l simțeam în stomac părea să fie de altă părere.

— Chiar trebuie să plec acum. Mulțumesc că te-ai gîndit la firma Animators Inc.

I-am oferit cel mai profesional zîmbet cu putință, orbitor, dar lipsit complet de orice căldură. Se opri în prag.

— De ce nu vrei să lucrezi pentru noi? Trebuie să le spun ceva cînd mă întorc.

Nu eram sigură, dar mi s-a părut că simt o nuanță de frică în vocea lui. Urma să aibă probleme pentru că n-a reușit? Mi-a părut rău pentru el, deși știam că era o prostie. Pentru numele lui Dumnezeu, era doar un mort-viu care stătea și mă privea — era același Willie, cu hainele lui caraghioase și cu mîinile mici și nervoase.

— Spune-le, oricine ar fi, că nu lucrez pentru vampiri.

— O regulă de neclintit?

Din nou suna ca o întrebare.

— De beton.

Ceva i se întipări fugar pe fața sub care se ghicea același bătrîn Willie. Vrednic de milă.

— Aș fi vrut să nu spui asta, Anita. Persoanele în cauză nu acceptă să fie refuzate de nimeni.

— Cred că ai abuzat de ospitalitatea mea. Nu-mi place să fiu amenințată.

— Nu-i o amenințare, Anita. E purul adevăr.

Își îndreptă cravata, își mîngîie acul de aur, își îndreptă umerii subțiri și plecă.

Am închis ușa în urma sa și m-am rezemat de ea. Simțeam cum mi se înmoaie genunchii. Dar nu era timp să stau și să tremur. Probabil că Doamna Grundick era deja în cimitir. Cu geanta mică și neagră, însoțită de fiii ei adulți, așteptînd să-i înviez soțul din morți. Era o problemă legată de misterul a două testamente complet diferite. Totul urma să se rezolve fie după ani de procese costisitoare, fie prin readucerea lui Albert Grundick din lumea celor morți pentru a fi interogat.

Aveam în mașină tot ceea ce-mi trebuia, inclusiv puii de găină. Am scos crucea de argint de sub bluză și am lăsat-o să atîrne deasupra, la vedere. Aveam cîteva pistoale și știam cum să le folosesc. În birou aveam un Browning de 9 milimetri, cîntărea puțin peste un kilogram, gloanțe placate cu argint și tot tacîmul. Argintul nu avea să omoare vampirii, dar îi putea descuraja. Îi forța să aștepte să li se închidă rănile, ceea ce dura la fel de mult ca la oameni. Mi-am șters palmele transpirate pe fustă și am ieșit din birou.

Craig, secretarul din tura de noapte, butona furios tastatura calculatorului. Ochii i se măreau pe măsură ce pășeam pe carpeta groasă. Poate din cauza crucii care se legăna pe lanțul lung. Sau poate din cauza sacului de pe umăr și a pistolului la vedere. N-a comentat deloc. Inteligent tip.

Mi-am pus jacheta de catifea reiată deasupra. Jacheta nu ascundea prea bine pistolul, dar n-avea nici o importanță. Mă îndoiam că cei din familia Grundick sau avocații lor aveau să observe acest lucru.

2

Apucasem răsăritul soarelui pe cînd conduceam spre casă în acea dimineață. Urăsc răsăriturile de soare. Ele înseamnă că mi-am depășit programul obișnuit și am lucrat toată blestemata de noapte. În St. Louis sînt mai mulți copaci pe marginea autostrăzilor decît în oricare alt oraș prin care am trecut și admiteam, aproape, că acești copaci chiar arătau bine în bătaia primelor raze de soare ale dimineții.

Apartamentul meu arată întotdeauna înmărmuritor de alb și vesel sub soarele de dimineață. Pereții au aceeași culoare albă de înghețată cu vanilie ca oricare alt apartament. Carpeta e într-o nuanță frumoasă de gri, preferabilă celei mult mai obișnuite, cafenie precum rahatul de cîine.

Apartamentul are doar un dormitor. Mi s-a spus că are o vedere frumoasă spre parcul din apropiere. Nu sînt de aceeași părere. Dacă ar fi fost după mine, n-ar fi fost nici o fereastră. Am rezolvat problema cu niște draperii grele care transformau ziua cea mai însorită într-un amurg rece.

Am pornit radioul în surdină pentru a acoperi zgomotele ușoare făcute de vecinii mei obișnuiți să trăiască la lumina zilei. M-a furat somnul în compania muzicii suave a lui Chopin. Un minut mai tîrziu a sunat telefonul.

Am mai stat întinsă încă un minut, bombănind fiindcă uitasem să pun robotul. Oare să-l ignor? Am renunțat după alte cinci țîrîituri.

— Alo?

— Oh, îmi pare rău. Te-am trezit?

O voce necunoscută de femeie. Dacă era vreun comisionar, eram pe punctul de a deveni violentă.

— Cine-i acolo?

M-am uitat chiorîș la ceasul de pe noptieră. Opt. Dormisem aproape două ore. Drace!

— Monica Vespucci.

De parcă numele ar fi trebuit să explice totul. Nu era așa.

— Da. Am încercat să fiu amabilă, s-o încurajez. De fapt, a sunat ca un mîrîit.

— Oh, ei bine... Sînt Monica și lucrez cu Catherine Maison.

Am strîns receptorul în mînă și am încercat să gîndesc. N-o fac prea bine după doar două ore de somn. Catherine era o bună prietenă, un nume cunoscut. Probabil că-mi pomenise în treacăt de această femeie, dar nu-mi puteam aminti nici în ruptul capului.

— Desigur, Monica, da. Ce vrei?

Exprimarea era grosolană, chiar și pentru mine.

— Îmi pare rău dacă nu sînt într-o dispoziție prea bună. Am lucrat pînă la șase.

— Dumnezeule, vrei să spui că n-ai dormit decît două ore. Îți vine să mă împușți, nu?

Nu i-am răspuns. Nu-s chiar atît de prost crescută.

— Vrei ceva, Monica?

— Bineînțeles. Dau o petrecere surpriză pentru tipe încă celibatare. Pentru Catherine. Se căsătorește luna viitoare, știi, nu?

Am aprobat din cap, mi-am amintit că nu mă poate vedea, așa încît am mormăit:

— Am și eu ceva de făcut pentru pentru nunta asta.

— Oh, știu. Rochii frumoase pentru domnișoare de onoare, așa-i?

De fapt, ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să cheltuiesc o sută douăzeci de dolari pe o rochie de ocazie, roz-aprins, lungă, cu mîneci bufante. Dar era nunta lui Catherine.

— Ce-i cu petrecerea surpriză?

— Oh, cred că bat cîmpii, nu-i așa? Iar tu ai nevoie neapărat să dormi.

M-am întrebat dacă, urlînd la ea, aș fi făcut-o să termine mai repede conversația. Nu, probabil ar fi plîns.

— Te rog, Monica, ce vrei?

— Ei bine, știu că te anunț cu prea puțin timp înainte, dar mi-a ieșit pur și simplu din minte. Am vrut să te sun acum o săptămînă, dar n-am mai ajuns s-o fac.

De data asta, am crezut-o.

— Zi mai departe.

— Petrecerea e diseară. Catherine mi-a spus că nu bei, așa încît mă întrebam dacă n-ai putea să conduci ...

Am rămas fără replică un minut, întrebîndu-mă dacă să-mi ies din sărite, iar dacă aș face-o, cu ce m-ar fi ajutat. Poate aș fi spus exact ce gîndeam, dacă aș fi fost mai trează.

— Nu crezi că mă anunți cam tîrziu de vreme ce vrei să fiu șofer?

— Știu, și îmi pare rău. Am fost cu capul în nori în ultima vreme. Catherine mi-a spus că, de obicei, îți iei liber în serile de vineri și sîmbătă. N-ai liber vinerea asta?

De fapt, aveam, dar nu țineam cîtuși de puțin să renunț la singura mea seară liberă în favoarea aiuritei de la celălalt capăt al firului.

— Chiar sînt liberă diseară.

— Minunat! Să-ți dau niște indicații cum să ajungi aici ca să ne poți lua după program. E bine așa?

Nu era, dar ce altceva puteam spune?

— Da, e în regulă.

— Ai creion și hîrtie?

— Ai spus că lucrezi pentru Catherine, da?

Începeam să mi-o amintesc pe Monica.

— Ei bine, da.

— Știu unde lucrează Catherine. N-am nevoie de indicații să ajung acolo.

— Oh, proastă mai sînt. Atunci, ne vedem pe la cinci. În rochie, dar să nu porți pantofi cu tocuri. S-ar putea să dansăm.

Nu suportam să dansez.

— Sigur, ne vedem atunci.

— Pe diseară.

Legătura se întrerupse. Am cuplat robotul și m-am ghemuit din nou sub cearșafuri. Monica lucra cu Catherine,

ceea ce însemna că era avocată. Un gînd înfricoșător. Poate era una din persoanele care erau bine organizate doar la serviciu. Nu...

Îmi trecu prin cap, mult prea tîrziu de altfel, că aș fi putut refuza invitația. La naiba, ce m-am grăbit! Ei bine, cît de rău putea fi? Să urmăresc niște străini făcîndu-se praf. Și dacă aveam noroc, poate că cineva avea să-mi borască în mașină.

Am avut parte de cel mai ciudat vis de îndată ce am adormit din nou. Un vis despre această femeie pe care n-o cunoșteam, despre o plăcintă cu cremă de cocos și despre funerariile lui Willie McCoy.

3

Monica Vespucci purta la butonieră o insignă pe care scria „Vampirii sînt și ei oameni". Nu era un început prea promițător pentru acea seară. Purta o bluză albă de mătase, cu guler înalt și răsfrînt, care-i punea în evidență pielea bronzată. Părul îi era tuns scurt de o mînă expertă; machiajul, perfect.

Insigna ar fi trebuit să mă pună în gardă vizavi de tipul de petrecere pe care o plănuise. Dar sînt și zile în care nu prea-mi pică fisa la timp.

Purtam blugi negri, cizme pînă la genunchi și o bluză purpurie. Părul se asorta cu ținuta, buclele negre coborînd pînă spre umeri. Ochii de o culoare uniformă, căprui-închis, se potriveau cu părul. Doar culoarea pielii ieșea în evidență — prea palidă, germanică în contrast cu cea oacheșă, latină. Un fost iubit mă comparase odată cu o mică păpușă de porțelan. I s-a părut că-mi face un compliment. Mie nu. Sînt diverse motive pentru care nu mi se dau multe întîlniri.

Bluza avea mîneci lungi pentru a masca atît teaca cuțitului de la încheietura dreaptă, cît și cicatricele de pe mîna stîngă. Pistolul îl încuiasem în portbagajul mașinii. Nu credeam că petrecerea va degenera atît de mult, încît să am nevoie de el.

— Îmi pare atît de rău că am lăsat toate treburile pentru ultima clipă, Catherine. De aceea sîntem doar noi trei. Restul aveau deja alte planuri, spuse Monica.

— Ia te uită, oamenii își mai fac și planuri pentru vineri noaptea, am replicat eu.

Monica se holbă la mine de parcă încerca să-și dea seama dacă glumeam sau nu.

Catherine mă avertiză cu privirea. Le-am zîmbit cît mai angelic cu putință. Monica îmi întoarse zîmbetul. Numai Catherine nu se lăsă prostită.

Monica porni pe stradă în jos, aproape dansînd, beată de fericire. Băuse doar două pahare la cină. Semn rău.

— Fii amabilă cu ea, îmi șopti Catherine.

— Dar ce-am spus?

— Anita!

Intonația vocii semăna cu cea a tatălui meu cînd întîrziam prea mult noaptea.

Am oftat.

— N-ai nici un haz în seara asta.

— Am de gînd să mă distrez de minune.

Își ridică mîinile spre cer. Era tot în costumul șifonat purtat la birou. Vîntul îi răvășea părul lung, arămiu. N-am fost niciodată în stare să mă hotărăsc dacă Catherine ar fi fost mai drăguță cu părul mai scurt, ca să-i iasă fața mai întîi în evidență, sau dacă părul lung era ceea ce o făcea frumoasă.

— Dacă trebuie să renunț la una din singurele nopți libere, atunci am de gînd să mă distrez... de minune, zise ea.

Ultimele cuvinte le pronunță pe un ton atît de pătimaș, încît m-am holbat la ea.

— Doar n-ai de gînd să te faci praf și pulbere, nu?

— Poate că da.

Părea ursuză.

Catherine știa că nu sînt de acord cu băutura, sau mai degrabă, că nu înțeleg ce rost are băutura. Nu-mi plăcea să las garda jos, iar dacă doream să-mi fac de cap, decizia trebuia să-mi aparțină doar mie.

Lăsasem mașina într-o parcare la două străzi distanță. O parcare împrejmuită cu un gard din fier forjat. Nu erau multe parcări în acea zonă din apropierea rîului. Străzile înguste, pavate cu cărămizi, cu trotuare înguste, de tip vechi, fuseseră proiectate pentru cai, nu pentru mașini. Străzile fuseseră proaspăt spălate de o ploaie rapidă de vară care

venise și trecuse în timp ce luam cina. Primele stele, diamante pe înveliș de catifea, străluceau deasupra noastră.

— Da' grăbiți-vă odată, leneșe ce sînteți! urlă Monica.

Catherine mă privi și zîmbi. Următorul lucru pe care l-am văzut era că fugea spre Monica.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, am bombănit eu.

Poate că dacă aș fi băut la cină, aș fi alergat și eu, fapt de care mă cam îndoiam.

— Hai, nu fi atît de bleagă, îmi strigă Catherine.

— Bleagă?

Le-am ajuns din urmă la pas. Monica chicotea. Nu-mi puteam da seama cum, dar știusem că așa avea să facă. Catherine și Monica se sprijineau una pe cealaltă, rîzînd. Am bănuit că rîdeau de mine.

Monica se liniști destul pentru a șopti cu o voce voit de rău-augur.

— Știi ce-i imediat după colț?

Bineînțeles că știam. Ultimul vampir ucis fusese găsit doar la patru străzi depărtare. Ne aflam în ceea ce vampirii numeau Cartierul. Ființele umane îl numeau Promenadă, Piața însîngerată, în funcție de cît de grosolan voia fiecare să fie.

— *Plăceri interzise*, am zis eu.

— Oh, rahat, mi-ai stricat surpriza.

— Ce-i asta, *Plăceri interzise*? întrebă Catherine.

Monica chicoti.

— Oh, minunat, la urma urmei surpriza nu-i stricată complet.

O luă de braț pe Catherine.

— Îți garantez că îți va plăcea aici.

Poate lui Catherine i-ar fi plăcut, mie cu siguranță nu, dar le-am urmat oricum după colț. Firma de neon avea culoarea sîngelui arterial. Simbolismul nu-mi era necunoscut.

Am urcat trei trepte late și am ajuns la o ușă în fața căreia stătea un vampir. Părul negru, tuns scurt, ochi mici și palizi. Umerii masivi amenințau să rupă tricoul sport,

negru și strîmt. Oare mușchii se păstrau intacți și după moarte?

Chiar din prag, se auzeau zumzetul vocilor, rîsetele, muzica. Sunetul profund, murmurător al multor oameni, aflați într-un spațiu închis, hotărîți să se distreze bine.

Vampirul stătea nemișcat lîngă ușă. Totuși, înlăuntrul lui se mai simțea o mișcare, ceva-încă-viu, ca să zic așa. Nu părea să fi fost mort de mai mult de douăzeci de ani, poate nici atît. În întuneric, chiar și mie îmi părea o ființă umană. Pielea era sănătoasă și avea o culoare normală, semn că se hrănise deja în acea seară. Obrajii, aproape îmbujorați, indicau o infuzie de sînge proaspăt.

Monica îi pipăi brațul.

—Ohoo, ce mușchi.

Vampirul rînji, arătîndu-și caninii. Catherine căscă gura, aproape sufocîndu-se. Rînjetul deveni și mai larg.

— Buzz e un vechi prieten, așa-i, Buzz?

— Vampirul Buzz? Cu siguranță, nu.

Dar el aprobă din cap.

— Intră, Monica. Masa te așteaptă.

Masă? Ce influență avea Monica aici? *Plăceri interzise* era unul dintre cele mai la modă cluburi din Cartier, iar aici nu se făceau rezervări.

Pe ușă era un anunț cu litere de-o șchioapă: „Intrarea interzisă cu cruci, crucifixe sau alte obiecte sfinte". L-am citit și am trecut mai departe. N-aveam nici cea mai mică intenție să mă despart de cruce.

O voce amplă și melodioasă ne învălui.

— Anita, ce bine că ai venit.

Vocea îi aparținea lui Jean-Claude, proprietarul clubului și vampir-suprem. Arăta exact cum trebuia să arate un vampir. Șuvițele de păr ușor cîrlionțate se încurcau în gulerul de dantelă albă al unei cămăși de modă veche. Manșetele din aceeași dantelă acopereau mîinile palide, cu degete lungi. Cămașa, descheiată, lăsa să se vadă o parte din pieptul gol, uscățiv, ascuns de și mai multe dantele. Nici un bărbat n-ar fi purtat o astfel de cămașă. Dar purtată de un vampir, părea într-adevăr bărbătească.

— Vă cunoașteți? Monica păru surprinsă.

— Oh, da, răspunse Jean-Claude, am mai întîlnit-o pe domnișoara Blake.

— Am ajutat polițiștii în cazurile de crimă de pe Promenadă.

— E experta lor în vampiri.

Cuvîntul „expert" fu pronunțat cu o intonație blîndă, caldă și vag obscenă.

Monica chicoti. Catherine îl fixa pe Jean-Claude cu ochi mari și inocenți. I-am atins mîna și tresări brusc, de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis. Nu m-am obosit să vorbesc în șoaptă, știind că Jean-Claude avea să mă audă oricum.

— Un sfat important pentru siguranța ta — să nu privești niciodată un vampir în ochi.

Aprobă din cap. O primă umbră de frică i se așternu pe chip.

— N-aș face niciodată rău unei tinere atît de drăguțe.

Luă mîna lui Catherine și o ridică la gură. O simplă atingere cu buzele. Catherine roși.

Jean-Claude sărută și mîna Monicăi. Mă privi și rîse.

— Nu-ți face griji, micuța mea reanimatoare. N-o să te ating. Ar însemna să trișez.

Făcu o mișcare și ajunse lîngă mine. Mi-am fixat privirea pe pieptul lui. O cicatrice de la o arsură era aproape ascunsă sub dantele. O cicatrice de forma unei cruci. Oare cu cîte zeci de ani înainte îi întipărise cineva o cruce pe piele?

— Așa cum faptul că porți o cruce e un avantaj necinstit.

Ce puteam spune? Avea dreptate, într-un anume fel.

Ce păcat că nu doar simpla formă a crucii putea răni un vampir, altfel Jean-Claude ar fi fost în rahat pînă-n gît. Din păcate, crucea trebuia binecuvîntată și sprijinită de credință. Un ateu fluturînd o cruce în fața unui vampir era o priveliște vrednică de milă.

Îmi rosti numele ca o adiere care-mi atinse pielea.

— Anita, la ce te gîndești?

Vocea îi era atît de liniștitoare, încît am vrut să-mi ridic privirea pentru a vedea fața care se potrivea cu astfel de cuvinte. Jean-Claude fusese intrigat de imunitatea mea

parțială la puterile sale. De asta și de cicatricea, arsura în formă de cruce, de pe mîna mea. Cicatricea i se părea amuzantă. De cîte ori ne întîlneam, își dădea toată silința să-și arunce vraja asupra mea, iar eu mă străduisem să-l ignor. Și cîștigasem de fiecare dată.

— Nu ai protestat niciodată pînă acum că purtam o cruce.

— Atunci lucrai cu polițiștii, acum nu.

Privindu-i fix pieptul, mă întrebam dacă dantela era la fel de moale precum părea; probabil că nu.

— Ești atît de nesigură pe puterile tale, micuță reanimatoare? Crezi că puterea de a-mi rezista zace doar în bucata de argint de la gît?

Nu credeam, dar știam că ajuta. Jean-Claude recunoscuse cîndva că avea două sute cinci ani. Un vampir acumulează puteri deosebite în două secole. Sugera că eram lașă. Nu eram.

Am întins mîna să desfac lanțul și crucea mi-a căzut în mînă. Jean-Claude se îndepărtă și îmi întoarse spatele. O blondă, o ființă umană, apăru lîngă mine. Îmi dădu un talon și luă crucea. Drăguț, o fată-care-avea-grijă-de-obiectele-sfinte.

Brusc, m-am simțit goală fără crucea cu care dormeam și făceam duș.

Jean-Claude se apropie din nou.

— Anita, nu vei rezista spectacolului de astă-seară. Cineva te va „vrăji".

— Nu, am replicat eu.

Dar e greu să te dai dură cînd fixezi pieptul cuiva. Ai nevoie de contact vizual pentru a juca dur, dar nici nu putea fi vorba de așa ceva.

Rîse. Sunetul părea să-mi mîngîie pielea, ca atingerea unei blănuri. O blană caldă și mirosind ușor a moarte.

Monica mă apucă de braț.

— O să-ți placă la nebunie, garantez.

— Da, afirmă Jean-Claude, va fi o noapte pe care n-o vei uita niciodată.

— E o amenințare?

Rîse din nou; același sunet cald.

— Anita, ne aflăm într-un local al plăcerii, nu într-unul al violenței.

Monica mă trăgea de braț.

— Grăbește-te, spectacolul trebuie să înceapă.

— Ce spectacol? întrebă Catherine.

A trebuit să zîmbesc.

— Catherine, fii binevenită în singurul club de strip-tease din lume al vampirilor.

— Glumești.

— Pe cuvînt de onoare.

Am aruncat o privire spre ușă, habar n-aveam de ce. Jean-Claude stătea complet nemișcat, fără a părea conștient de nimic, de parcă n-ar fi fost deloc acolo. Apoi, făcu o mișcare, ducînd o mînă palidă la buze. Îmi trimise o sărutare din cealaltă parte a camerei. Spectacolul începuse.

4

Masa noastră era înghesuită aproape de ring. Încăperea era plină de bețivi, de rîsete și de țipete prefăcute pe măsură ce vampirii-chelneri circulau printre mese. Frica plutea în aer. O teroare asemănătoare cu cea resimțită în caruselele din parcurile de distracții și la filmele horror. Teroarea inofensivă.

Luminile s-au stins. Țipete, stridente și asurzitoare, s-au repercutat în toată încăperea. Frică adevărată timp de o secundă. Din întuneric se auzi vocea lui:

— Bine ați venit la *Plăceri interzise*. Sîntem aici pentru a vă sluji. Pentru a vă îndeplini cele mai nefaste și cumplite gînduri.

Vocea îi suna ca o șoaptă mătăsoasă în orele mici ale nopții. La naiba, era bun.

— V-ați întrebat vreodată cum ar fi să-mi simțiți răsuflarea pe piele? Să-mi simțiți buzele pe gîtul vostru. Contactul dur cu dinții. Durerea dulce, ascuțită a caninilor. Inima voastră bătînd frenetic lîngă pieptul meu. Sîngele vostru curgîndu-mi în vene. Să împărțiți totul cu mine! Să-mi dați viață! Știind că nu pot trăi cu adevărat fără voi, fără voi toți.

Poate că de vină era intimitatea întunericului; în orice caz, m-am simțit de parcă vocea mi se adresa doar mie, numai mie. Eu eram cea aleasă, alegerea lui specială. Nu, nu era corect. Toate femeile din club simțeau același lucru. Toate eram alesele sale. Și poate era mai mult adevăr în asta decît în orice altceva.

— Primul gentleman pe care-l prezentăm în această seară împărtășește fanteziile voastre. Dorește să știe cît de dulci vor fi săruturile voastre. Apare în fața voastră pentru a vă spune că totul e fenomenal.

Jean-Claude lăsă tăcerea să invadeze întunericul, pînă ce am putut să-mi aud clar bătăile inimii.

— Phillip este cu noi în această seară.

Monica șopti:

— Phillip!

Un cor de respirații întretăiate se ridică din public, apoi se auzi un cîntec monoton:

— Phillip, Phillip...

Cîntecul ne învăluia din întuneric precum o rugăciune.

Luminile au început să se aprindă treptat, ca la sfîrșitul unui film. O siluetă se afla în centrul ringului. Un tricou sport alb se mula pe partea superioară a corpului; un tip nu prea musculos, dar bine clădit. De altfel, nu prea frumos. O geacă neagră de piele, blugi bine mulați și cizme îi completau ținuta. Putea să fi venit de oriunde. Părul des, castaniu, era destul de lung pentru a-i acoperi umerii.

Muzica devenea din ce în mai mult o tăcere a amurgului. Bărbatul se mișca în sunetul muzicii, rotindu-și tot mai ușor șoldurile. Începu să-și scoată geaca de piele, cu mișcări extrem de încete. Muzica deveni treptat mai ritmată, iar corpul său începu să se miște la unison. Geaca îi alunecă pe scenă. Fixă o clipă audiența, lăsîndu-ne să vedem ce era de văzut. Cicatrice albe îi brăzdau ambele brațe, pielea strîngîndu-se în adevărate movilițe de țesuturi.

Am înghițit cu greu. Nu eram sigură ce urma să se întîmple, dar pariam că nu avea să-mi placă.

Își îndepărtă pletele de pe față cu ambele mîini. Dădu ocol ringului cu un pas legănat și măsurat. Se opri în apropierea mesei noastre, uitîndu-se în jos spre noi. Gîtul îi semăna cu brațul unui drogat.

A trebuit să mă uit în altă parte. Toate acele urme mici și clare de mușcături, toate acele cicatrice mici și bine reliefate. Uitîndu-mă în jur, am văzut-o pe Catherine cu

ochii ațintiți în poală. Monica era în scaun, aplecată în față, cu buzele pe jumătate întredeschise.

Bărbatul își apucă tricoul cu ambele mîini și trase cu putere. Acesta se sfîșie și se desprinse de pe piept. Se auziră urlete din public. Cîțiva spectatori îi rostiră numele. Bărbatul zîmbi. Un zîmbet orbitor, incandescent și atît de sexy, încît ți se topea în gură.

Pieptul gol, neted, era și el plin de cicatrice: albe, roz-aprins, noi și vechi. Am rămas nemișcată cu gura deschisă.

— Doamne Dumnezeule, șopti Catherine.

— E minunat, nu-i așa? întrebă Monica.

I-am aruncat o privire. Gulerul răsfrînt se lăsase în jos, dezgolind două urme clare de mușcături, destul de vechi, aproape cicatrizate. Sfinte Dumnezeule!

Muzica răsuna din ce în ce mai tare. Bărbatul dansa, se legăna, se învîrtea, punînd toată puterea corpului în orice mișcare. O masă de cicatrice albe, neregulate ca formă și cu un aspect nesănătos, ieșeau în evidență sub clavicula stîngă. Stomacul mi se strînse ca un ghem. Un vampir îi sfîrtecase clavicula, îl sfîșiase așa cum face un cîine cu o bucată de carne. Știam, aveam și eu o cicatrice similară. O mulțime de cicatrice similare.

Bancnotele apăreau ca prin minune în mîini precum ciupercile după ploaie. Monica își flutura banii ca un steag. Nu-l doream pe Phillip la masa noastră. A trebuit să mă aplec spre Monica pentru a mă face auzită din cauza zgomotului.

— Monica, te rog, nu-l aduce aici.

În clipa în care ea se răsuci să mă privească, mi-am dat seama că era prea tîrziu. Phillip-cel-cu-multe-cicatrice stătea în ring, privind în jos spre noi. I-am fixat ochii ce păreau atît de umani...

Vedeam sîngele pulsînd în vena de pe gîtul Monicăi. Își linse buzele; ochii ei erau enormi. Îndesă banii în pantalonii bărbatului.

Mîinile îi pipăiau cicatricele ca niște fluturi nervoși. Își apropie fața de stomacul lui și începu să-i sărute cicatri-

cele, lăsînd urme de ruj roșu. Bărbatul îngenunche în timp ce ea îl săruta, forțînd-o să-și ridice gura tot mai sus pe pieptul lui.

El îngenunche, iar ea își lipi buzele de fața lui. Bărbatul își dădu pletele spre spate, dezgolindu-și gîtul ca și cum ar fi știut ce dorea Monica. Aceasta îi linse cea mai nouă cicatrice, cu o limbă mică și roșie, ca a unei pisici. Am auzit cum respirația îi devenea șuierătoare. Îl mușcă, cu gura lipită de rană. Phillip tresări, de durere sau de surpriză. Fălcile Monicăi se strînseră și începu să înghită. Sugea din rană.

Am privit-o, peste masă, pe Catherine. Uluită, cu fața albă, îi privea fix.

Mulțimea era tot mai isterică, urlînd și fluturînd bancnote. Phillip se desprinse de Monica și se îndreptă spre altă masă. Monica se prăbuși în față, cu capul în poală, cu brațele moi de-a lungul corpului.

Leșinase? M-am întins să-i ating umărul, dar mi-am dat seama că nu voiam s-o ating. Am prins-o ușor de umăr. Se mișcă, întorcînd capul să mă privească. În ochi se citea acea senzație de împlinire și lenevie dată de un contact sexual. Buzele îi erau palide, rujul aproape șters. Nu leșinase; încerca o senzație plăcută de desfătare.

M-am dat înapoi, ștergîndu-mi mîna de blugi. Îmi transpirau palmele.

Phillip era din nou pe ring. Nu mai dansa. Stătea pur și simplu acolo. Avea o urmă mică, rotundă, lăsată de Monica pe gît.

Am simțit o primă prezență a unei puteri ancestrale plutind peste mulțime.

— Ce se petrece? întrebă Catherine.

— Totul e în regulă, răspunse Monica.

Stătea dreaptă pe scaun, cu ochii încă pe jumătate închiși. Își linse buzele și se întinse cu mîinile deasupra capului.

Catherine se întoarse spre mine.

— Anita, ce se petrece?

— Un vampir.

Frica i se citi pe față, dar numai pentru cîteva clipe. Am privit cum frica dispărea treptat, risipită de puterea minții vampirului. Se întoarse încet pentru a-l fixa pe Phillip care aștepta pe ring. Catherine nu era în pericol. Această hipnoză în masă nu era nici personală, nici permanentă.

Iar vampirul nu era nici la fel de bătrîn ca Jean-Claude, nici la fel de bun. Simțeam fluxul puterii acumulate în mai mult de o sută de ani de existență, dar nu era destul. L-am simțit mișcîndu-se printre mese. Se străduise mult pentru a se asigura că bieții muritori nu aveau să-l vadă venind. Apărea pur și simplu în mijlocul lor, ca prin farmec.

Nu se întîmplă prea des să iei vampirii prin surprindere. M-am întors să privesc vampirul care se îndrepta spre ring. Fiecare ființă umană pe care o vedeam era în extaz, privind orbește spre ring, așteptînd. Vampirul era înalt, cu pomeții proeminenți, un exemplar perfect. Prea masculin pentru a fi frumos, și prea perfect pentru a fi real.

Trecu cu pași mari printre mese, în costumul notoriu al unui vampir, frac negru și mănuși albe. Se opri la cea mai apropiată masă și mă fixă cu privirea. Avea mulțimea la degetul cel mic, neajutorată și în așteptare. Iar eu stăteam și-l priveam, dar nu direct în ochi.

Surprins, înțepeni brusc. Nu există nimic altceva care să ridice moralul unei fete decît a pune în dificultate un vampir de o sută de ani.

Am privit peste umărul lui pentru a-l vedea pe Jean-Claude. Mă fixa. Mi-am ridicat paharul spre el. Îmi întoarse urarea înclinînd capul.

Vampirul înalt stătea lîngă Phillip. Ochii acestuia erau la fel de goi ca ai oricărei ființe umane din jur. Vraja sau orice era ea dispăruse. Treziți brusc de puterea minții vampirului, oamenii respirau cu greutate. Magie.

Vocea lui Jean-Claude rupse tăcerea bruscă.

— Am plăcerea să-l prezint pe Robert. Să-i urăm bun venit în mijlocul nostru.

Mulțimea intră iar în delir, aplaudînd și urlînd. Catherine aplauda împreună cu ceilalți. Era evident impresionată.

Muzica își schimbă din nou tonalitatea, pulsînd în aer, aproape dureros de tare. Vampirul Robert începu să danseze. Se mișca cu o violență calculată, în ritmul muzicii. Își aruncă mănușile albe spre sală. Una ateriză la picioarele mele. Am lăsat-o acolo.

— Ridic-o, zise Monica.

Am clătinat din cap.

O femeie de la o masă alăturată se aplecă spre mine. Mirosea a whisky.

— N-o vrei?

Am clătinat din nou din cap.

Femeia se ridică, probabil pentru a înhăța mănușa. Monica i-o luă înainte. Femeia se așeză din nou, cu o figură nefericită.

Vampirul se dezbrăcase, expunîndu-și o bună parte din pieptul lipsit complet de păr. Se lăsă să cadă pe ring și făcu o serie de flotări, sprijinindu-se doar în degete. Mulțimea aplauda în delir. Numai eu nu eram impresionată. Știam că, dacă dorea, putea să facă armonică o mașină. Ce mai conțau cîteva flotări?

Începu să danseze în jurul lui Phillip. Acesta se răsuci pentru a sta cu fața spre el, cu brațele întinse, puțin ghemuit de parcă s-ar fi pregătit pentru un atac. Începură să-și dea tîrcoale unul altuia. Muzica se auzea tot mai în surdină, doar pentru a acompania mișcările lente de pe ring.

Vampirul se apropia tot mai mult de Phillip. Acesta se mișca de parcă ar fi încercat să fugă de pe ring. Brusc, vampirul îi tăie calea.

Nu-l văzusem mișcîndu-se. Apăruse pur și simplu în fața celuilalt. Nu-l văzusem mișcîndu-se! Frica îmi scăldă trupul într-o sudoare rece. Nu-i simțisem intenția, dar se întîmplase oricum.

Jean-Claude se afla la două mese distanță. Ridică o mînă palidă și mă salută. Ticălosul îmi blocase tot timpul mintea fără să-mi dau seama. Din mulțime se auziră respirații întretăiate și mi-am întors privirea spre ring.

Cei doi erau în genunchi. Vampirul răsucise unul din brațele lui Phillip la spate. Cu o mînă îl apucă pe Phillip

de părul lung, răsturnîndu-i capul pe spate sub un unghi periculos.

Groaza se reflecta în ochii măriți ai lui Phillip. Vampirul nu-l hipnotizase. Nici urmă de transă! Era treaz și îngrozit. Dumnezeule! Gîfîia, pieptul ridicîndu-i-se și coborînd spasmodic.

Vampirul privi spre mulțime și sîsîi, dezgolindu-și caninii albi. Sîsîitul îi transformă fața frumoasă în una animalică. Foamea sa evidentă se întindea peste mulțime. Nevoia de a se hrăni se manifesta atît de intens, încît am simțit crampe în stomac.

Nu, nu aveam de gînd să-i împărtășesc nevoia. Mi-am înfipt unghiile în palme și m-am concentrat. Durerea m-a ajutat. Mi-am desfăcut degetele tremurătoare, descoperind patru urme, de forma unei jumătăți de lună, pe cale de a se acoperi treptat de sînge. Senzația de foame răspîndită în încăpere îmi dădea tîrcoale, acționînd asupra mulțimii, dar nu și asupra mea.

Mi-am învelit mîna cu un șervet și am încercat să trec cît mai neobservată.

Vampirul își dădu capul pe spate.

— Nu, am rostit în șoaptă.

Vampirul mușcă, înfingîndu-și cu putere dinții în carne. Phillip urlă, țipătul său strident trezind ecouri în tot clubul. Muzica tăcu brusc. Nimeni nu mai mișca. S-ar fi auzit și un ac căzînd pe jos.

Sunete ușoare, precum cele ale unui sugar, au întrerupt tăcerea. Phillip a început să geamă gutural. Și iarăși și iarăși acele sunete slabe, neajutorate.

Am privit mulțimea. Era de partea vampirului, îi percepea foamea, nevoile, îl simțea hrănindu-se. Poate că împărtășea și ceva din groaza lui Phillip, nu știam. Dar eram bucuroasă că nu luam parte la așa ceva.

Vampirul se ridică, lăsîndu-l pe Phillip să cadă inert pe ring. M-am ridicat și eu fără să vreau. Spatele plin de cicatrice al bărbatului tresări convulsiv, sub o respirație întretăiată, de parcă ar fi înfruntat moartea. Poate că asta și făcea.

Era în viață. M-am așezat. Genunchii îmi tremurau. Palmele îmi erau transpirate, iar tăieturile din palmă mă usturau. Bărbatul era în viață și îi plăcuse. N-aș fi crezut dacă mi-ar fi spus cineva. L-aș fi făcut mincinos.

Un vampir-drogat. Acum chiar că puteam jura pe cele sfinte că văzusem totul.

Jean-Claude șopti:

— Vrea cineva un sărut?

Pentru o clipă nu se văzu nici o mișcare; apoi, din loc în loc, au început să se ridice mîini, nu prea multe, pline cu bancnote. Cea mai mare parte a oamenilor păreau buimăciți, de parcă tocmai s-ar fi trezit dintr-un vis urît. Monica ținea banii cît mai sus posibil.

Phillip zăcea acolo unde fusese aruncat, pieptul ridicîndu-i-se și coborînd ritmic.

Vampirul Robert se apropie de Monica. Aceasta îi îndesă banii în pantaloni. El își lipi gura însîngerată, cu caninii proeminenți, de buzele ei. Sărutul a fost lung și pasional, fiecare folosindu-și limba pentru a-și sonda partenerul. Se „gustau" reciproc.

Vampirul s-a retras brusc. Mîinile Monicăi, încă în jurul gîtului său, au încercat să-l tragă înapoi, dar el o împinse deoparte. S-a răsucit spre mine. Am clătinat din cap și i-am arătat mîinile goale. Nici o bancnotă, fraților.

Cu rapiditatea unui șarpe, s-a întins după mine. N-am avut timp să gîndesc. Scaunul meu se răsturnă cu zgomot. Stăteam în picioare, la o distanță la care nu mă putea ajunge. Nici o ființă umană nu l-ar fi văzut apropiindu-se. Cum se spune, totul era pierdut.

Zgomote de voci se ridicau din mulțime pe măsură ce oamenii încercau să înțeleagă ce se petrecea. Este vorba doar de vecina și simpatica voastră reanimatoare, oameni buni, nici un motiv de enervare. Vampirul continua să mă fixeze cu privirea.

Brusc, fără să-l văd venind, m-am trezit cu Jean-Claude lîngă mine.

— Anita, te simți bine?

Vocea sa prevestea lucruri pe care cuvintele nici măcar nu le puteau sugera. Legăminte șoptite în încăperi întunecoase, sub așternuturi răcoroase. Jean-Claude îmi absorbi puterile, îmi suci mintea de parcă aș fi fost un beţiv de ultimă speță alergînd după bani... dar mă simțeam atît de bine. O bubuitură — un sunet ascuțit. Zgomotul îmi pătrunse ca un fulger în minte, anihilînd puterea vampirului, îndepărtînu-l și ținîndu-l în șah.

Era pager-ul meu. Am clipit și m-am clătinat, rezemîndu-mă de masă. Jean-Claude a întins mîna să mă sprijine.

— Nu mă atinge, am zis eu.

Zîmbi.

— Desigur.

Am apăsat pe buton să opresc pagerul. Mulțumesc, Doamne, că am pus pagerul la centură în loc să-l fi îndesat în poșetă, altfel nu l-aș fi auzit. Am telefonat de la bar. Polițiștii voiau să-mi ceară părerea expertă în Cimitirul Hillcrest. Iar trebuia să lucrez toată noaptea. Ura! Pe bune, de data asta.

M-am oferit s-o iau pe Catherine cu mine, dar a preferat să rămînă. Orice s-ar spune despre vampiri, sînt creaturi fascinante. În afară de faptul că beau sînge și lucrează noaptea — dar asta face parte din „bucuriile“ existenței. Era alegerea lui Catherine.

Le-am promis să mă întorc la timp pentru a le duce acasă. Apoi mi-am recuperat crucea de la fata-ce-avea-grijă-de-obiectele-sfinte și am strecurat-o sub bluză.

Jean-Claude stătea lîngă ușă.

— Aproape că te-am avut sub puterea mea, micuță reanimatoare.

Mi-am ridicat pentru o clipă privirea spre fața lui, apoi am coborît-o.

— „Aproape“ nu contează, ticălos-sugător-de-sînge ce ești!

Jean-Claude își dădu capul pe spate și izbucni în rîs. Rîsul său mă însoți în noapte ca o haină de catifea lipită de spinare.

5

Sicriul era răsturnat pe o parte. O urmă albă de gheare se întindea pe furnirul întunecat. Căptușeala de un albastru-deschis, imitație de mătase, era spintecată și smulsă pe alocuri. Se distingea clar urma însîngerată a unei mîini care putea să fi aparținut chiar și unei ființe umane. Tot ce mai rămăsese din cadavru era un costum maro sfîșiat, osul bine ros al unui deget și o bucată de țeastă. Bărbatul fusese blond.

Un al doilea cadavru zăcea la aproximativ un metru și jumătate. Hainele bărbatului erau sfîșiate. Pieptul îi fusese despicat, coastele sfărîmate ca niște coji de ou. Cea mai mare parte a organelor interne dispăruseră, cadavrul arătînd ca un buștean scobit pe dinăuntru. Doar fața îi era neatinsă. Ochii spălăciți se holbau la stelele de pe cerul de vară.

Eram bucuroasă că era întuneric. Vedeam bine noaptea, dar întunericul schimba culorile. Tot sîngele era negru. Corpul bărbatului era ascuns în umbra copacilor. N-aveam cum să-l văd dacă nu mergeam pînă la el. Făcusem asta. Măsurasem urmele de mușcături cu ruleta. Și cu mănuși, cercetasem cadavrul peste tot, căutînd urme. Nu era nici una.

Puteam face tot ce doream la locul crimei. Se fotografiase și se filmase totul din orice unghi posibil. Eram întotdeauna ultimul „expert“ chemat. Ambulanța aștepta să preia cele două cadavre, de îndată ce îmi terminam treaba.

Aproape terminasem. Știam cine îl omorîse pe bărbat. Ghouli. Restrînsesem cercetările pînă la acest tip special de morți-vii. Bravo, mi-ar fi spus procurorul.

Începeam să transpir sub salopeta folosită pentru a-mi proteja hainele. O utilizam inițial în timpul uciderii vampirilor cu țăruși, apoi am început s-o port la locul diverselor crime. Pete negre se vedeau în jurul genunchilor și mai jos, pe pantaloni. Fusese atît de mult sînge pe iarbă! Mulțumesc, Dumnezeule mare, că n-a trebuit să văd totul la lumina zilei.

Nu știu de ce o astfel de imagine la lumina zilei înrăutățește lucrurile, dar e mult mai probabil să visez despre o scenă petrecută în ziua mare. Sîngele e întotdeauna atît de roșu, cafeniu și gros...

Noaptea estompează totul, îl face mai puțin real. Un lucru pe care-l apreciez.

Am tras fermoarul salopetei, lăsînd un spațiu gol în jurul hainelor. Vîntul, uimitor de rece, sufla în jurul meu. Ploaia se simțea în aer. Se apropia încă o furtună.

Banda galbenă, întinsă de polițiști, era înfășurată în jurul trunchiurilor de copac și printre tufișuri. O bucată, încolăcită în jurul piciorului de piatră al unui înger, flutura și pocnea în bătaia vîntului. Sergentul Rudolf Storr o smulse și se îndreptă spre mine.

Avea un metru optzeci și cinci, constituția unui luptător profesionist, pasul mare și sprinten. Părul negru, tuns periuță, îi dezgolea urechile. Dolph era șeful celei mai noi echipe de șoc a poliției, „echipa-fantomelor“. Oficial, se numea Echipa de Cercetare a Evenimentelor Supranaturale Regionale, pe scurt ECESR. Se ocupa de toate crimele care aveau legătură cu supranaturalul. Numirea lui ca șef nu era, cu siguranță, o promovare. Willie McCoy avesese dreptate; echipa de șoc era o încercare palidă de a astupa gura presei și a liberalilor.

Dolph călcase pe cineva pe bătătură, altfel n-ar fi ajuns aici. Dar, respectîndu-se pe sine, era hotărît să facă cea mai bună treabă cu putință. O adevărată forță a naturii. Nu urla, era doar prezent la locul faptei, și lucrurile mergeau de la sine.

— Ei bine..., începu el.

Ăsta era Dolph, un tip „foarte vorbăreț“.

— Ghouli.

— Dar...

Am ridicat din umeri.

— Problema e că nu sînt ghouli în acest cimitir.

Mă fixă cu privirea, fără a lăsa să i se citească ceva pe față. Era bun la așa ceva, nu voia să influențeze oamenii.

— Tocmai ai zis că ghoulii au fost cei care...

— Dar au venit de undeva din afara cimitirului.

— Și ce dacă?

— N-am auzit niciodată ca vreun ghoul să fi ajuns atît de departe de propriul său cimitir.

L-am privit fix, încercînd să-mi dau seama dacă a înțeles ceea ce tocmai îi spusesem.

— Anita, ce-ar trebui să știu despre ghouli?

Avea deja în mînă carnețelul și pixul.

— Acest cimitir este încă pămînt sfințit. Cimitirele bîntuite de ghouli sînt de obicei fie foarte vechi, fie cele în care s-au desfășurat ritualuri sataniste sau voodoo. Astfel, Răul anulează Binele, iar pămîntul își pierde proprietățile sfinte. O dată ce se întîmplă asta, ghoulii se mută într-un nou loc de veci sau se ridică din fostele morminte. Nimeni nu știe cu exactitate.

— Hei, adică cum, nimeni nu știe?

— În principiu.

Clătină din cap, se holbă la însemnările pe care tocmai le luase și încruntă din sprîncene.

— Explică-mi mai clar.

— Cineva devine vampir prin mușcăturile unui alt vampir. Zombii sînt reînviați de un reanimator sau de un preot voodoo. Din ceea ce știm, ghoulii pur și simplu se tîrăsc singuri afară din morminte. Există teorii conform cărora doar oamenii foarte răi devin ghouli. Eu nu cred așa ceva. O perioadă s-a vehiculat ideea că oamenii mușcați de creaturi supranaturale precum om-lup, vampir sau orice altceva, ar deveni ghouli. Dar am văzut cimitire întregi goale, fiecare cadavru devenind ghoul. Și nu exista nici o șansă ca toți să fi fost atacați de creaturi supranaturale pe cînd erau încă în viață.

— Bine, am înțeles, nu știm de unde vin ghoulii. Ce știm, de fapt?

— Ghoulii nu putrezesc precum zombii, ci își păstrează aspectul inițial, precum vampirii. Au inteligența unor animale, mai mult nu. Sînt lași și nu atacă o persoană decît dacă aceasta e rănită sau inconștientă.

— E al dracului de sigur că l-au atacat pe îngrijitor.

— Poate că fusese lăsat în nesimțire.

— Cum?

— Cineva trebuie să-l fi pocnit.

— E posibil?

— Nu, ghoulii nu fac pereche nici cu ființele umane, nici cu alți morți-vii. Un zombi se va supune ordinelor, vampirii au propriile lor gînduri. Ghoulii sînt ca o haită, să spunem de lupi, dar mult mai periculoși. Nu sînt capabili să înțeleagă că ar putea lucra cu altcineva. Dacă nu ești ghoul, atunci ești doar cineva care poate fi mîncat sau cineva de care trebuie să se ascundă.

— Atunci ce s-a întîmplat aici?

— Dolph, ghoulii ăștia au avut ceva de mers pînă la acest cimitir. Nu mai e nici unul pe o distanță de cîteva mile. Ghoulii nu merg atît de mult. Sau poate că, e doar o idee, l-au atacat pe îngrijitor cînd acesta a încercat să-i alunge. Ar fi trebuit să fugă, dar poate n-au făcut-o.

— Să fi fost ceva sau cineva care se dădea drept ghoul?

— Posibil, dar mă îndoiesc. Oricine ar fi fost, l-a mîncat pe îngrijitor. Putea s-o facă și o ființă umană, dar n-ar fi putut sfîșia astfel corpul. Pur și simplu n-avea forța necesară.

— Un vampir?

— Vampirii nu mănîncă niciodată carne.

— Zombi?

— Posibil. Există cazuri rare cînd zombii o iau razna și încep să atace oamenii pentru că simt o nevoie arzătoare de carne. Dacă nu fac rost de ea, încep să se descompună.

— Credeam că zombii se descompun oricum.

— Zombii-mîncători-de-carne rezistă mult mai mult decît ar fi normal. Știu despre o femeie care arată încă a ființă umană deși e moartă de trei ani.

— O lasă în libertate să mănînce oameni?

Am zîmbit.

— O hrănesc cu carne crudă. Cred că în articol se menționează faptul că preferă mielul.

— Articol?

— Există o revistă de specialitate pentru fiecare meserie, Dolph.

— Și care-i titlul?

Am ridicat din umeri.

— *Reanimatorul*, cum altfel?

Chiar zîmbi.

— În regulă. Există vreo posibilitate să fie zombi?

— Nu prea mare. Zombii nu acționează în haite decît dacă sînt obligați s-o facă.

— Chiar, zise el verificînd notițele, și zombii-mîncători-de-carne?

— Există doar trei cazuri bine documentate și toți erau vînători singuratici.

— Deci, avem de-a face fie cu zombi-mîncători-de-carne, fie cu un nou tip de ghouli. Asta ar fi concluzia, nu?

Am aprobat din cap.

— Da.

— Bine, mulțumesc. Îmi pare rău că ți-am stricat seara liberă. Închise carnețelul și mă privi.

Aproape rînjea :

— Secretarul mi-a spus că erai la o petrecere de burlaci.

Ridică din sprîncene.

— Băutură și „jumuleală“ pe cinste!

— Nu mă bate la cap, Dolph.

— Nici nu mă gîndesc.

— Siiigur că da. Dacă nu mai ai nevoie de mine, mă duc înapoi.

— Am terminat deocamdată. Sună-mă dacă îți vine vreo altă idee.

— Așa o să fac.

M-am îndreptat spre mașină. Mănușile de latex pline de sînge erau îndesate într-un sac de gunoi în portbagaj. Am reflectat în legătură cu salopeta și în cele din urmă am împăturit-o și am aruncat-o peste sac. Poate o mai puteam purta o dată.

Dolph mă strigă.

— Ai grijă, Anita. N-aș vrea să te procopsești cu ceva...

I-am aruncat o privire. Restul bărbaților mi-au făcut din mînă și au strigat la unison:

— Te iubim!

— Mai scutiți-mă.

Unul dintre ei a strigat după mine.

— Dacă am fi știut că-ți place să vezi bărbați goi, am fi putut aranja ceva.

— Zerbrowski, n-aș vrea să văd chestia pe care o ai în dotare.

Rîsete și cineva îl luă de după gît.

— Te-a prins, omule... Renunță, ea cîștigă întotdeauna.

M-am suit în mașină în hohotele de rîs ale bărbaților, iar unul dintre ei se oferi să-mi fie sclav în „amor". Era, probabil, Zerbrowski.

6

Am ajuns din nou la *Plăceri interzise* puțin după miezul nopții. Jean-Claude stătea la baza scărilor, rezemat de perete, complet nemișcat. Nu-mi dădeam seama dacă respira sau nu. Dantela cămășii flutura în bătaia vîntului. O șuviță de păr negru zburda pe obrazul palid, fără nici un rid.

— Miroși a sîngele altuia, ma petite.

I-am zîmbit dulce.

— Nu era cineva cunoscut.

Vocea gravă și mohorîtă, plină de o furie stăpînită, îmi pătrunse prin piele, precum un vînt rece.

— Ai ucis vreun vampir, micuță reanimatoare?

— Nu, am răspuns în șoaptă, cu o voce brusc răgușită.

Nu i-am mai auzit niciodată vocea cu inflexiuni atît de dure.

— Știai că în lumea vampirilor ți se spune Călăul?

— Da.

Nu făcuse nimic pentru a mă amenința și totuși, în acel moment, nimic nu m-ar fi putut determina să pretind că totul era doar o glumă. Ar fi putut foarte bine să zăvorască ușa.

— Și cîți vampiri se crede că ai ucis?

Nu-mi plăceau implicațiile pentru că nu urmau să ducă cîtuși de puțin la sfîrșitul dorit. Aveam în față un vampir-suprem care mirosea minciunile de la o poștă. Nu înțelegeam starea de spirit a lui Jean-Claude, dar n-aveam de gînd să-l mint.

— Paisprezece.

— Și tot pe noi ne numiți ucigași!

M-am holbat pur și simplu la el, neștiind ce ar fi vrut să-i răspund.

Vampirul Buzz coborî scările. Privirea i se mută de la Jean-Claude la mine, apoi își reluă postul de lîngă ușă, cu brațele uriașe încrucișate pe piept.

— A fost o pauză plăcută? se interesă Jean-Claude.

— Da, stăpîne, mulțumesc.

Vampirul-suprem zîmbi.

— Buzz, ți-am interzis să-mi spui „stăpîne".

— Da, st...stă.... Jean-Claude.

Vampirul își etală din nou rîsul minunat, aproape palpabil.

— Vino, Anita. Să intrăm, e mai cald înăuntru.

Afară erau peste douăzeci și șase de grade! Habar n-aveam despre ce naiba vorbea. Și nici despre ce vorbisem în ultimele minute.

Jean-Claude urcă scările. L-am urmărit dispărînd înăuntru, dar am rămas cu privirea ațintită asupra ușii, nedorind să intru și eu. Ceva nu era în regulă, dar nu știam ce anume.

— Intri? întrebă Buzz.

— N-ai vrea să te duci și să le spui Monicăi și tipei cu părul roșu de lîngă ea să vină afară?

Zîmbi, arătîndu-și caninii. De obicei doar cei proaspăt morți își etalează caninii în public, le place efectul.

— Nu-mi pot părăsi postul. În plus, tocmai am terminat pauza.

— M-am gîndit că ai să spui așa ceva.

Rînji.

Am pătruns în întunericul crepuscular din club. Fata-care-avea-grijă-de-obiectele-sfinte mă aștepta lîngă ușă. I-am dat crucea, am primit un talon — nu-i un schimb corect. Jean-Claude nu se vedea nicăieri.

Catherine stătea pe ring, nemișcată, cu ochii larg deschiși, cu părul lung, arămiu, strălucind în lumina reflectoarelor. Pe față i se întipărise o privire fragilă, somnoroasă, aproape copilărească. Era într-o transă adîncă, ceva cu care eram familiară.

— Catherine, am rostit în șoaptă și am alergat spre ea.

Monica ședea la masa noastră, privindu-mă înaintînd. Zîmbetul teribil de pe fața ei spunea totul.

Aproape ajunsesem pe ring cînd un vampir apăru în spatele lui Catherine. Nu ieși de după draperie, ci pur și simplu apăru lîngă ea. Mi-am dat seama pentru prima dată ce ar trebui să creadă ființele umane în astfel de situații. Magie curată!

Vampirul mă fixă. Avea părul de un auriu mătăsos, pielea de culoarea fildeșului, ochii imens de adînci. Am închis ochii și am scuturat din cap. Nimeni nu putea fi atît de frumos.

În comparație cu înfățișarea, vocea îi era banală, dar obișnuită să comande.

— Cheam-o!

Am deschis ochii și mi-am dat seama că mulțimea se holba la mine. Am aruncat o privire spre fața inexpresivă a lui Catherine și mi-am dat seama ce avea să urmeze, dar, ca orice client ignorant, trebuia să încerc ceva.

— Catherine, Catherine, mă auzi?

Nu se mișcă deloc; doar o imperceptibilă mișcare a pieptului indica faptul că încă mai respira. Era în viață, dar pentru cît timp? Vampirul o adusese într-o transă adîncă, ceea ce însemna că o putea „chema“ oricînd, oriunde, iar ea avea să vină. Din acest moment, viața ei îi aparținea. De cîte ori avea nevoie de ea.

— Catherine, te rog!

Nu puteam schimba nimic, răul fusese deja făcut. Fir-ar să fie, n-ar fi trebuit s-o las singură niciodată aici, niciodată.

Vampirul îi atinse umărul. Ea clipi și privi în jur, surprinsă, dar și speriată. Rîse nervos:

— Ce s-a întîmplat?

Vampirul îi apropie mîna de buze.

— Frumoaso, ești în puterea mea acum.

Ea rîse din nou, fără a înțelege că ceea ce-i spusese era adevărul absolut. Vampirul o conduse spre marginea ringului, de unde doi chelneri au dus-o la masă.

— Sînt amețită, zise ea.

Monica o bătu ușor pe mînă.

— Ai fost de milioane.

— Ce-am făcut?

— Îți spun mai tîrziu. Spectacolul încă nu s-a terminat.

Mă fixă în timp ce rostea ultimele cuvinte.

Știam deja că eram într-un mare necaz. Privirea vampirului de pe ring parcă îmi ardea pielea. Voința sa, forța, personalitatea sau orice altceva, se confruntau cu puterea mea. Le simțeam ca un vînt în rafale. Pielea de pe brațe mi s-a făcut ca de găină.

— Numele meu e Aubrey, rosti vampirul. Al tău?

Gura mi se uscă brusc, dar numele meu nu era atît de important. Îl putea afla oricum.

— Anita.

— Anita! Frumos nume.

Picioarele mi s-au muiat și m-am prăbușit pe un scaun. Monica mă fixa cu ochi enormi și lacomi.

— Anita, vino cu mine pe ring!

Vocea lui nu era nici pe departe atît de plăcută ca a lui Jean-Claude. Fără nici o inflexiune, dar mintea care o controla era mult peste ceea ce simțisem vreodată. O minte care venea din vremuri de mult apuse, iar forța ei îmi provoca dureri în oase.

— Vino.

Am continuat să scutur din cap. Era tot ce puteam face — nu puteam vorbi sau gîndi, și știam că nu mă puteam ridica de pe scaun. Dacă m-aș fi apropiat de el, aș fi căzut complet sub puterea sa, exact cum se întîmplase cu Catherine. Transpirația îmi curgea pe spate.

— Vino, acum!

M-am ridicat, deși nu-mi aminteam s-o fi făcut. Dumnezeule, ajută-mă!

— Nu!

Mi-am înfipt unghiile în palmă. Mi-am sfîșiat pielea, dar m-am bucurat de durere. Puteam respira din nou.

Forța minții îi slăbi, precum un ocean la reflux. Dezorientată și slăbită, m-am împiedicat de masă. Unul dintre vampirii-chelneri era lîngă mine.

— Nu i te împotrivi, altfel se enervează cumplit.

L-am împins într-o parte.

— Dacă n-o fac, sînt în puterea lui.

Chelnerul părea aproape o ființă umană, unul dintre noii morți-vii. Frica i se citea pe față.

M-am adresat creaturii de pe ring.

— Vin, dacă nu mă forțezi.

Monica își trase răsuflarea. Am ignorat-o. Era important să depășesc cu bine următoarele momente.

— Atunci, vino neapărat!

M-am îndepărtat de masă și mi-am dat seama că puteam sta în picioare fără să mă prăbușesc. Unu la zero pentru mine! Puteam chiar să merg. Doi la zero! Mi-am fixat privirea pe podeaua tare și lustruită. Ar fi perfect dacă m-aș putea concentra doar asupra pașilor. Prima treaptă a ringului. Am ridicat privirea.

Aubrey stătea în centrul ringului, perfect nemișcat, fără a încerca să mă forțeze. Era ca și cum n-ar fi fost deloc acolo — o neființă teribilă. Tăcerea lui îmi pulsa în cap. Cred că ar fi putut sta chiar în fața mea și nu l-aș fi văzut niciodată dacă n-ar fi vrut.

— Vino.

Nu era o voce, era doar un sunet în capul meu.

— Vino!

Am încercat să mă retrag, dar n-am putut. O venă îmi pulsa în gît. Nu puteam respira! Mă sufocam! Am rămas nemișcată în timp ce forța minții sale mă învăluia.

— Nu te împotrivi! i-am auzit urletul în cap.

Cineva urla, fără cuvinte, dar acel cineva eram eu. Dacă încetam să lupt, ar fi fost atît de ușor — ar fi fost ca și cum te-ai fi înecat după ce ai fi încetat să te mai zbați. Un mod liniștit de a muri. Nu, nu.

— Nu! am zis și vocea îmi suna ciudat, chiar și mie.

— Ce? întrebă el, cu o voce vădit surprinsă.

— Nu, am zis din nou și am privit în sus.

I-am întîlnit ochii în care pulsau toate secolele trecute. Oricare ar fi fost puterea care m-a făcut reanimatoare și m-a ajutat să readuc morții la viață, ea se manifesta acum. I-am întîlnit ochii și am rămas nemișcată.

Zîmbi, alungindu-și ușor buzele.

— Atunci, vin eu la tine.

— Te rog, nu!

Nu mă puteam retrage, mintea sa mă ținea ca într-un clește de oțel catifelat. Era tot ce puteam face pentru a nu păși înainte și pentru a nu-i alerga în întîmpinare.

Se opri. Corpurile noastre aproape se atingeau. Ochii îi erau perfect căprui, de nepătruns și fără de sfîrșit. Mi-am mutat privirea de pe fața lui. Sudoarea îmi picura pe frunte.

— Anita, miroși a frică.

Își trecu mîna rece peste obrajii mei. Am început să tremur fără a mă putea opri. Degetele sale îmi răsfirau ușor pletele.

— Cum mi te poți împotrivi astfel?

Respirația sa caldă, mătăsoasă, îmi atinse fața, coborî pe gît, tot mai jos. Cuprins de fiori, trase aerul cu putere în piept. Îi simțeam foamea tot mai aproape. Stomacul mi se făcu ghem. Șuieră spre mulțime, țipete ascuțite ridicîndu-se din sală. Era pe punctul de a mă mușca.

Groaza se transformă într-un val brusc de adrenalină. L-am împins, am pășit înapoi, m-am prăbușit pe ring și am început să mă tîrăsc.

Un braț mă apucă de mijloc și mă ridică. Am urlat, lovind orbește cu cotul în spate. Drept la țintă pentru că l-am auzit gîfîind, dar strînsoarea deveni din ce în ce mai puternică, gata să mă strivească.

Am tras cu putere de mîneca bluzei, dar țesătura se rupse. Mă aruncă pe spate și se aplecă deasupra mea cu fața schimonosită de foame. Buzele se retraseră, dezgolindu-i caninii strălucitori.

Cineva, de fapt unul dintre chelneri se apropie de ring. Vampirul șuieră spre el, saliva prelingîndu-i-se pe bărbie. Nu mai rămăsese nimic uman din el.

Flămînd, se repezi la mine cu viteza fulgerului. I-am înfipt cuțitul de argint în dreptul inimii. O picătură de sînge se scurse pe pieptul lui. Mîrîi, clănțănind din canini asemenea unui cîine în lanț. Am țipat.

Teroarea care mă cuprinsese dispăru, lăsînd loc doar fricii. Vampirul se repezi să mă apuce, înfingîndu-și singur

cuțitul în piele. Sîngele începu să-mi curgă pe mînă, apoi pe bluză. Sîngele lui.

Jean-Claude apăru brusc lîngă noi.

— Aubrey, dă-i drumul.

Vampirul scoase un sunet adînc și gutural, animalic.

— Ia-l de pe mine sau îl ucid, am articulat cu o voce stridentă și subțire ca a unei fetițe, o voce în care se simțea frica.

Vampirul se dădu înapoi, caninii tăindu-i buzele.

– Ia-l de pe mine, am repetat.

Jean-Claude începu să vorbească în franceză cu o voce moale. Chiar și atunci cînd nu înțelegeam cuvintele, vocea era catifelată, liniștitoare. Jean-Claude îngenunche lîngă noi, vorbind liniștit. Vampirul mîrîi și se repezi, înșfăcînd încheietura mîinii lui Jean-Claude.

Acesta gîfîi de parcă l-ar fi durut.

Să-l ucid? Să-i înfig cuțitul drept în inimă înainte de a-mi sfîșia beregata? Cît de rapid era? Mintea părea să-mi funcționeze incredibil de repede. Mi se părea că aveam tot timpul din lume pentru a mă hotărî și a acționa.

Am simțit greutatea vampirului pe picioare. Vocea îi era răgușită, dar calmă.

— Pot să mă ridic?

Fața îi era iar umană, plăcută și chipeșă, dar iluzia nu mai ținea cîtuși de puțin. Îl văzusem fără mască, o imagine ce-mi va rămîne în minte pe vecie.

— Ridică-te încet.

Un zîmbet încrezător îi depărtă ușor buzele. Se ridică, cu încetineala unei ființe umane. Jean-Claude îi făcu semn să se retragă pînă lîngă perdea.

— Te simți bine, ma petite?

Am fixat cu privirea cuțitul de argint, plin de sînge, și am scuturat din cap :

— Nu știu.

— N-am vrut să se întîmple așa ceva.

Mă ajută să mă ridic. L-am lăsat. În sală se făcuse liniște. Publicul știa că se întîmplase ceva rău, doar văzuse

adevărul ascuns în spatele măștii fermecătoare. Se vedeau o mulțime de fețe palide și înspăimîntate.

Mîneca bluzei atîrna ruptă în locul în care o sfîșiasem pentru a apuca cuțitul.

— Te rog, pune cuțitul deoparte, zise Jean-Claude.

L-am fixat, l-am privit direct în ochi și, pentru prima dată, n-am simțit nimic. Nimic altceva decît un vid.

— Pe cuvînt de onoare că vei ieși teafără de aici. Pune cuțitul deoparte.

Mîinile îmi tremurau atît de tare, încît mi-au trebuit trei încercări pentru a băga cuțitul în teacă. Jean-Claude îmi zîmbi, cu buzele strînse.

— Acum, vom coborî de pe ring.

Mă ajută să mă ridic. Aș fi căzut, dacă nu m-ar fi susținut. Mă strîngea tare cu brațul de mîna stîngă. Dantela de la mîneca sa îmi zgîria pielea. Și nu era moale deloc.

Jean-Claude întinse cealaltă mînă spre Aubrey. Am încercat să mă dau deoparte, dar îmi șopti:

— Nu-ți fie teamă, te voi proteja, îți jur.

Nu știu de ce l-am crezut, poate pentru că nu aveam pe nimeni altcineva în care să mă încred. Ne conduse, pe Aubrey și pe mine, spre partea din față a ringului. Vocea sa melodioasă mîngîia publicul.

— Sper că v-a plăcut mica noastră melodramă. Foarte realistă, nu?

Mișcări stinghere în rîndul oamenilor din sală, citindu-se clar pe fețele lor frica.

Jean-Claude le zîmbi și dădu drumul mîinii lui Aubrey. Îmi desfăcu nasturele de la mînecă și o ridică în sus, dezgolind cicatricea. Arsura neagră făcută de cruce ieșea în evidență pe piele. Publicul era tăcut, neînțelegând încă nimic. Jean-Claude dădu deoparte dantela care-i acoperea pieptul, lăsînd să vadă cicatricea în formă de cruce.

Un moment de uluire, apoi aplauzele izbucniră din toate părțile. Urlete, strigăte, dar și fluierături, toate răsunau în jurul nostru.

Credeau că eram și eu vampir și totul nu fusese decît ceva bine regizat. M-am holbat la fața zîmbitoare a lui

Jean-Claude și la cicatricele atît de asemănătoare — cea de pe pieptul său și cea de pe brațul meu.

Mîna lui Jean-Claude mă apăsă, forțîndu-mă sa fac o plecăciune. În timp ce aplauzele se stingeau încet, Jean-Claude șopti:

— Anita, trebuie să vorbim. Viața prietenei tale, Catherine, depinde de acțiunile tale.

I-am întîlnit privirea și am zis:

— Am ucis creaturile care mi-au făcut cicatricea.

Îmi zîmbi larg, lăsînd să se vadă doar un colț de canin.

— Ce coincidență plăcută. Așa am făcut și eu.

7

Jean-Claude ne conduse dincolo de draperii, în partea din spate a ringului. Un alt vampir-stripper, îmbrăcat în gladiator, cu platoșă de metal și sabie scurtă, aștepta să-și înceapă programul.

— Vorbește despre ceva greu de făcut. Rahat.

Trase brusc de cortină și păși dincolo.

Catherine se apropie, cu fața atît de palidă, încît pistruii îi ieșeau în evidență ca niște pete de cerneală maro. Să mă întreb de ce era atît de palidă? Nuuu. Riscasem deja prea mult.

— Dumnezeule, te simți bine? mă întrebă ea.

Am pășit cu grijă peste un șir de cabluri întinse ca niște șerpi de-a curmezișul podelei și m-am rezemat de perete. Am început să reînvăț cum să respir.

— Mă simt bine.

Mințeam.

— Anita, ce se-ntîmplă? Ce era chestia aia de pe ring? Nu ești vampir mai mult decît mine.

Aubrey sîsîi tăcut în spatele ei, strîngînd din canini și făcîndu-și buzele să sîngereze. Umerii i se zguduiau de un rîs tăcut.

Catherine mă apucă de mînă.

— Anita?

Am strîns-o în brațe și ea făcu la fel. N-aveam de gînd s-o las să moară astfel. N-aveam să permit așa ceva. Se smulse din îmbrățișare și mă privi drept în față.

— Vorbește!

— Vorbim în birou? ne invită Jean-Claude.

— Nu-i nevoie să vină și Catherine.

Aubrey se apropie. Strălucea ca o bijuterie în întunericul crepuscular.

— Cred că ar trebui să vină. E ceva personal, intim.

Își linse buzele însîngerate cu o limbă trandafirie și rapidă ca a unei pisici.

— Nu, vreau s-o scot din porcăria asta, prin orice mijloace.

— Ce porcărie? Despre ce vorbești?

— E posibil să se ducă la poliție? se interesă Jean-Claude.

— De ce să mă duc la poliție? întrebă Catherine, cu vocea tot mai puternică la fiecare întrebare.

— Și dacă s-ar duce?

— Ar muri, afirmă Jean-Claude.

— Hei, stai o clipă, zise Catherine. Mă amenințI?

Fața lui Catherine căpăta tot mai multă culoare din cauza mîniei.

— Se va duce la poliție, am declarat eu.

— Tu alegi.

— Catherine, îmi pare rău, dar ar fi mai bine pentru toți dacă nu ți-ai aminti tot ce s-a întîmplat.

— Gata! Plecăm chiar acum.

Mă apucă de mînă, iar eu n-am oprit-o.

Aubrey se mișcă în spatele ei.

— Uită-te la mine!

Catherine înțepeni. Degetele ei mi se înfigeau în mînă, o tensiune incredibilă îi vibra în mușchi. Se împotrivea. Ajut-o, Dumnezeule! Dar nu avea nici o putere magică, nici cruci sfințite. Puterea voinței nu îi era îndeajuns, cel puțin nu împotriva unei creaturi ca Aubrey.

Îmi dădu drumul din mînă, brusc, fără nici o vlagă în degete. Respirația i se transformă într-un oftat prelung, înfiorat. Privea fix la ceva aflat puțin deasupra capului meu, ceva ce nu puteam vedea.

— Catherine, îmi pare rău, am șoptit.

— Aubrey îi poate șterge din minte orice amintire din această noapte. Va crede că a băut prea mult, dar asta nu va desface vraja.

— Știu. Singurul lucru care ar distruge puterea pe care o are acum Aubrey asupra ei ar fi moartea lui.

— Catherine va fi praf și pulbere în mormînt înainte de a se întîmpla așa ceva.

Am fixat pata de sînge de pe cămașă, zîmbind ciudat.

— Ai avut noroc, nimic mai mult. Dar nu deveni prea încrezătoare în forțele proprii, zise Aubrey.

Prea încrezătoare — ce caraghios! Abia m-am abținut să nu rîd.

— Jean-Claude, am înțeles amenințarea. Ori fac ce vrei, ori Aubrey termină ceea ce a început cu Catherine.

— Ai înțeles exact situația, ma petite.

— Nu-mi mai spune așa. Ce anume vrei de la mine?

— Cred că Willie McCoy ți-a spus exact ce vrem.

— Vrei să mă angajezi să dau de urma ucigașului vampirilor?

— Exact asta.

— Ceea ce ai făcut nu era cîtuși de puțin necesar, am zis, arătînd spre fața lipsită de expresie a lui Catherine. Puteai să mă fi bătut, să mă fi amenințat, să-mi fi oferit mai mulți bani. Puteai să fi făcut o mulțime de alte lucruri înainte de a proceda în acest mod.

Zîmbi, cu buzele strînse.

— Ar fi durat prea mult. Și, să fim sinceri, tot ne-ai fi refuzat în cele din urmă.

— Posibil.

— Acum, n-ai altă variantă.

Avea dreptate.

— Bine, accept. Mulțumit?

— Foarte, declară Jean-Claude cu o voce moale. Ce facem cu prietena ta?

— Vreau să fie dusă acasă cu un taxi. Și mai vreau garanții că „bătrînu' caninos" n-o va ucide.

Aubrey rîse, un sunet profund terminat cu un sîsîit isteric. Îndoit de mijloc, se cutremura de rîs :

— „Bătrînu' caninos", chiar îmi place.

Jean-Claude aruncă o privire vampirului scuturat de hohote de rîs și spuse:

— Îți dau cuvîntul că nu va păți nimic, dacă ne ajuți.

— Nu vreau să te jignesc, dar nu-i de ajuns.

— Îmi pui la îndoială cuvîntul, mîrîi pe un ton furios, dar cald.

— Nu, dar nu-l poți ține în frîu pe Aubrey. Nu poți garanta pentru comportarea lui dacă nu trebuie să-ți dea socoteală ție direct.

Rîsul lui Aubrey se transformă în cîteva chicoteli slabe. Nu auzisem niciodată un vampir chicotind și nu era un sunet prea plăcut. Rîsul îi îngheță pe buze și el se îndreptă.

— Nimeni nu mă ține în zgardă, fetițo. Sînt propriul meu stăpîn.

— Oh, fii serios. Dacă ai fi avut peste cinci sute de ani și erai vampir-suprem, ai fi șters pe jos cu mine. Dar cum n-ai făcut-o — mi-am întins mîinile cu palmele în sus — asta înseamnă că deși ești bătrîn, nu ești propriul tău stăpîn.

Mîrîi gutural, fața înnegrindu-i-se de furie:

— Cum îndrăznești?

— Gîndește-te, Aubrey, ți-a ghicit vîrsta cu o eroare de cincizeci de ani. Nu ești un vampir-suprem și știe acest lucru. Avem nevoie de ea.

— Trebuie să cunoască ce e umilința.

Păși spre mine, cu corpul rigid din cauza mîniei, cu mîinile încleștîndu-se și descleștîndu-se spasmodic.

Jean-Claude interveni.

— Nikolaos se așteaptă să o aducem vie și nevătămată.

Aubrey ezită. Rînji, dar fălcile mușcară doar aerul. Dinții loviți unul de altul au produs un sunet slab, dar tăios.

Cei doi se fixau cu privirea. Puteam să simt prin aer, ca un vînt îndepărtat, voințele încordate la maximum. Pielea de pe ceafă mi se făcu ca de găină. Aubrey a fost primul care și-a coborît privirea, cu o licărire de mînie în ochi.

— Nu mă voi lăsa cuprins de furie, stăpînul meu.

Accentuă cuvîntul „meu“ pentru a indica de fapt că Jean-Claude nu era stăpînul „său“.

Am înghițit cu greu de două ori, cu un sunet care mi s-a părut asurzitor. Dacă voiau să mă bage în sperieți, atunci, cu siguranță făceau o treabă al naibii de bună.

— Cine-i Nikolaos?

Jean-Claude, cu o față calmă și frumoasă, se întoarse pentru a mă privi.

— Nu noi trebuie să răspundem la această întrebare.

— Și ce ar vrea să însemne asta?

Zîmbi, cu buzele atent arcuite pentru a nu-și dezgoli caninii.

— Lasă-ne să-i găsim prietenei tale un taxi pentru a fi în afara oricărui pericol.

— Și Monica?

De data asta rînji, arătîndu-și caninii; părea sincer amuzat :

— Te îngrijorează siguranța ei?

Atunci îmi căzu fisa — petrecerea pe nepregătite, faptul că eram doar noi trei.

— Monica a fost momeala pentru a ne aduce pe mine și pe Catherine aici.

Aprobă din cap.

Am vrut să mă întorc și să-i pocesc Monicăi mutra. Cu cît mă gîndeam mai bine, cu atît îmi surîdea mai mult idea. Dar, ca prin mimune, Monica dădu draperiile la o parte și își făcu din nou apariția. I-am zîmbit și m-am simțit bine.

Ezită, uitîndu-se cînd la Jean-Claude, cînd la mine.

— Totul merge conform planului?

Am pășit spre ea. Jean-Claude mă apucă de braț.

— Să nu-i faci vreun rău, Anita. E sub protecția noastră.

— Îți jur că în seara asta n-o voi atinge nici măcar cu un deget. Vreau doar să-i spun ceva.

Îmi dădu drumul încet la braț de parcă n-ar fi fost sigur că era o idee bună. M-am apropiat de Monica, iar cînd corpurile noastre aproape s-au atins, i-am șoptit direct în față:

— Te omor dacă i se întîmplă ceva lui Catherine.

Surîse afectat, încrezătoare în protectorii ei.

— Mă vor readuce la viață, ca pe unul dintre ei.

Am simțit cum mi se clatină capul, cu o mișcare înceată și precisă, puțin la dreapta, puțin la stînga.

— Atunci îți voi scoate inima din piept — continuam să zîmbesc de parcă nu mă puteam opri —, apoi o voi arde, iar cenușa o voi împrăștia în apele rîului. Înțelegi?

Înghiți perceptibil în sec. Bronzul căpătat la club părea acum puțin verde. Aprobă din cap, holbîndu-se la mine ca la un căpcăun.

Bănuiesc că mă credea în stare s-o fac. Nemaipomenit. Uram să irosesc o amenințare cu adevărat bună.

8

Am urmărit taxiul în care se afla Catherine, pînă cînd a dat colțul străzii. Nu s-a întors spre mine, n-a mi-a făcut cu mîna, n-a scos nici o vorbă. Se va trezi mîine cu niște amintiri vagi. Încă o noapte în oraș ca între fete.

Doream să fi putut crede că avea să fie în siguranță, dar știam mai bine adevărul. Aerul mirosea greu a ploaie. Luminile de pe stradă se răsfrîngeau pe trotuar. Aerul era aproape prea gros pentru a fi respirabil. St. Louis în timpul verii. Grozav.

— Mergem? întrebă Jean-Claude.

Se ridică în picioare, cămașa albă strălucind în întuneric. Dacă-l deranja umiditatea, nu lăsa să se vadă. Aubrey stătea în umbrele aruncate de ușă. Singura lumină care cădea pe el venea de la neonul purpuriu cu numele clubului. Rînji spre mine, o față pictată cu roșu, un corp pierdut printre umbre.

— E un pic cam deplasat, Aubrey, am zis eu.

Zîmbetul i se șterse de pe față.

— Ce vrei să spui?

— Arăți ca un Dracula dintr-un film de mîna a doua.

Alunecă pe scări cu acea perfecțiune a mișcărilor de care dau dovadă doar vampirii adevărați, de o anumită vîrstă. Luminile de pe stradă îi scoteau în evidență fața încordată, mîinile cu pumnii strînși.

Jean-Claude păși în fața lui și vorbi cu voce înceată, aproape o șoaptă alinătoare. Aubrey se răsuci cu o mișcare bruscă a umerilor și începu să lunece ușor în susul străzii.

Jean-Claude se întoarse spre mine :

— Dacă vei continua să-ți bați joc de el, se va ajunge la un punct în care nu-l voi mai putea reține și atunci vei muri.

— Credeam că sarcina ta este să mă ții în viață pentru acest Nikolaos.

Încruntă din sprîncene.

— Chiar este, dar nu voi muri pentru a te apăra. Înțelegi?

— Acum da.

— Bine. Mergem?

Arătă cu un gest spre stradă, în direcția în care dispăruse Aubrey.

— Mergem pe jos?

— Nu e departe.

Îmi întinse mîna.

M-am holbat la ea și am scuturat din cap.

— E necesar, Anita. Altfel, nu ți-aș cere acest lucru.

— Cum adică e necesar?

— Anita, întîlnirea din această seară nu trebuie să fie cunoscută de poliție. Ia-mă de mînă, joacă rolul unei ființe umane prostite de iubitul ei vampir. Acest lucru va explica sîngele de pe bluza ta. De asemenea, va mai explica unde mergem și de ce.

Mîna era întinsă, palidă și subțire. Degetele nu tremurau, nu se simțea nici o mișcare, ca și cum Jean-Claude putea sta nemișcat oferindu-mi mîna pe vecie. Și poate era în stare.

I-am luat mîna. Degetele lungi i s-au încovoiat pe dosul mîinii mele. Am început să pășim, mînă în mînă. Îmi puteam simți propriul puls prin contactul cu mîna sa nemișcată. Pulsul i se acceleră pentru a se potrivi cu al meu. Îi simțeam sîngele curgînd de parcă aș fi avut o a doua inimă în piept.

— Te-ai hrănit astă seară? am întrebat cu o voce moale.

— Nu poți ști?

— Nu cînd e vorba de tine.

Cu colțul ochiului, l-am văzut zîmbind.

— Sînt măgulit.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Nu, zise el.

— Nu, adică nu mi-ai răspuns sau nu, nu te-ai hrănit?

Își răsuci capul spre mine în timp ce mergeam. Sudoarea îi strălucea pe buza superioară.

— Ce crezi, ma petite?

Vocea îi era șoapta cea mai ușoară pe care o auzisem vreodată.

Mi-am smucit mîna încercînd să mă eliberez, chiar dacă știam că era o prostie și nu aveam nici o șansă de succes. Mă strînse convulsiv de mînă, apăsînd pînă ce am gemut. Nici nu încerca să strîngă prea tare.

— Nu te împotrivi, Anita.

Își linse buza superioară.

— Împotrivirea e... excitantă.

— De ce nu te-ai hrănit mai devreme?

— Mi s-a interzis s-o fac.

— De ce?

Nici un răspuns. Începu să plouă. O ploaie ușoară și rece.

— De ce? am repetat.

— Nu știu.

Vocea i se pierdea aproape în ploaia ușoară. Dacă ar fi fost altcineva în locul lui, aș fi spus că îi era teamă.

Hotelul era o clădire înaltă și zveltă, din cărămidă adevărată. O reclamă luminoasă, de neon albastru, anunța „Locuri libere". Nimic altceva. Nimic care să indice numele sau destinația clădirii. Doar „Locuri libere".

Picăturile de ploaie străluceau ca niște diamante negre în părul lui Jean-Claude. Bluza îmi era lipită de corp. Sîngele de pe ea începuse să se șteargă. Nimic mai bun decît apa rece pentru a îndepărta petele de sînge proaspăt.

O mașină de poliție luă încet colțul. M-am încordat. Jean-Claude mă trase brusc spre el. Mi-am sprijinit palmele de pieptul său pentru a împiedica contactul corpurilor noastre. Simțeam cum îi bătea inima sub mîna mea.

Mașina înainta încet. Un reflector începu să exploreze umbrele. Patrulau regulat prin Cartier. Era de rău pentru

turism dacă turiștii o mierleau în acea zonă din cauza celei mai mari atracții ale noastre — vampirii.

Jean-Claude mă apucă de bărbie și mă răsuci pentru a mă obliga să-l privesc. Am încercat să mă eliberez, dar degetele lui mi se înfigeau în bărbie.

— Nu te împotrivi!

— Nu te voi privi în ochi!

— Îți dau cuvîntul că nu voi încerca să-mi folosesc puterile. Noaptea asta poți să mă privești în ochi fără nici o grijă. Ți-o jur.

Aruncă o privire spre mașina de poliție care continua să se deplaseze în direcția noastră.

— Dacă se amestecă polițiștii, nu mai pot garanta ce se va întîmpla cu prietena ta.

M-am silit să mă relaxez în brațele sale, lipindu-mă de el. Inima îmi bătea cu putere ca și cum aș fi fugit. Apoi, mi-am dat seamă că nu inima era ceea ce auzeam. Pulsul lui Jean-Claude îmi bătea în tot corpul. Îl auzeam, îl simțeam, aproape palpabil în mînă. L-am privit fix drept în față. Ochii săi erau de un albastru extrem de închis, perfect precum cerul de la miezul nopții. Erau întunecați și vii, dar nu te făceau să te afunzi în ei, nu te hipnotizau. Erau pur și simplu ochi.

Își aplecă fața spre mine. Șopti:

— Jur.

Era pe punctul de a mă săruta. Nu voiam s-o facă. Dar nici nu voiam ca polițiștii să se oprească și să ne ia la întrebări. Nu voiam să dau explicații despre petele de sînge, despre bluza ruptă. Buzele sale au ezitat o clipă deasupra gurii mele. Îi auzeam în minte bătăile inimii, pulsul său o luase razna, iar răsuflarea îmi era tulburată de nevoile sale.

Buzele îi erau de mătase, limba umedă și rapidă. Am încercat să mă trag înapoi și am descoperit că mă ținea cu mîna de ceafă pentru a-mi apăsa gura pe a sa.

Reflectorul mașinii de poliție trecu peste noi. M-am relaxat, lăsîndu-l pe Jean-Claude să mă sărute. Buzele ni s-au unit. Limba mea întîlni duritatea netedă a caninilor

săi. M-am retras, iar el mă lăsă. Îmi lipi fața de pieptul său, un braț de oțel ținîndu-mă de ceafă, presîndu-mi corpul de al său. Tremura, dar nu din cauza ploii.

Respira întretăiat, inima, lipită de obrazul meu, îi bătea cu putere. Marginile netede ale cicatricei îmi atingeau fața.

Foamea sa, pe care o ascunsese pînă acum, îmi străbătu corpul ca un val violent, ca o flacără.

— Jean-Claude!

N-am încercat să-mi ascund frica din voce.

— Calmează-te!

Un fior îi scutură tot corpul. Respiră cu putere și suspină adînc. Îmi dădu drumul atît de brusc, încît mi-am pierdut echilibrul.

Se îndepărtă de mine pentru a se rezema de o mașină parcată pe stradă. Își ridică fața spre picăturile de ploaie care cădeau. Încă îi simțeam bătăile inimii. Nu fusesem niciodată atît de conștientă de pulsul propriu, de sîngele care-mi curgea prin vene. Mi-am strîns mîinile în jurul corpului, tremurînd în ploaia fierbinte.

Mașina de poliție dispăruse în întunericul străzii. Jean-Claude se ridică după aproape cinci minute. Nu-i mai simțeam bătăile inimii. Pulsul îmi era slab, dar regulat. Totul se terminase.

Păși pe lîngă mine și îmi vorbi peste umăr:

— Haide, Nikolaos ne așteaptă înăuntru.

L-am urmat dincolo de ușă. Nu a încercat să mă ia de mînă. De fapt, a rămas la o oarecare distanță și m-am luat după el printr-un hol mic, de formă pătrată. O ființă umană stătea în spatele biroului de la recepție. Își ridică privirea de pe revista pe care o citea. Ochii îi sclipiră privindu-l pe Jean-Claude, apoi pe mine. Mă privi pofticios.

L-am privit sever. Ridică din umeri și își reluă lectura. Jean-Claude se deplasă rapid spre scări fără să mă aștepte. Nici măcar nu privi înapoi. Poate mă auzea pășind în spatele său, sau poate nu-i păsa deloc dacă îl urmam sau nu.

Bănuiesc că n-avea rost să ne mai prefacem îndrăgostiți. Ca să vezi! Aproape că aș fi spus că vampirul-suprem nu avea încredere să-l știe în preajma mea.

Eram într-un culoar lung cu uși pe ambele părți. Jean-Claude intrase deja pe una dintre ele. M-am îndreptat spre ea, fără grabă. Puteau foarte bine să mai aștepte.

În încăpere erau un pat, o noptieră cu o lampă, și trei vampiri: Aubrey, Jean-Claude și o femeie-vampir stranie. Aubrey stătea în colțul cel mai îndepărtat, aproape de fereastră. Îmi zîmbea. Jean-Claude stătea lîngă ușă. Femeia-vampir era întinsă pe pat. Arăta exact cum trebuia să arate un vampir. Părul lung, negru, bine periat îi cădea pe umeri. Rochia plisată era neagră. Purta cizme negre, înalte, cu tocuri de vreo zece centimetri.

— Privește-mă în ochi!

Înainte de a mă putea abține, i-am aruncat o privire, apoi am fixat podeaua.

A rîs, cu aceeași tonalitate ca a lui Jean-Claude. Un sunet pe care-l puteai simți cu mîinile, atît era de palpabil.

— Închide ușa, Aubrey.

Îngroșă „r"-ul cu un accent pe care nu-l puteam localiza.

Aubrey mă atinse în treacăt în timp ce se îndreptă spre ușă. Apoi rămase în spatele meu, acolo unde nu-l puteam vedea. Mi-am schimbat poziția pentru a sta cu spatele la singurul zid gol din încăpere și pentru a-i putea vedea pe toți trei, deși nu prea îmi dădeam seama la ce mi-ar fi folosit.

— Ți-e frică? întrebă Aubrey.

— Mai sîngerezi? am replicat eu.

Își încrucișă mîinile peste pata de sînge de pe cămașă.

— Mai vedem cine va sîngera pînă în zori.

— Aubrey, nu te prosti!

Femeia-vampir de pe pat se ridică în picioare. Tocurile zăngăniră pe podeaua goală. Îmi dădu ocol și a trebuit să rezist tentației de a mă întoarce pentru a o avea tot timpul în raza vizuală. A rîs ca și cum mi-ar fi citit gîndurile.

— Vrei să-ți garantez siguranța prietenei tale? întrebă ea după ce se așezase cu eleganță pe pat.

Încăperea goală și sordidă părea într-un fel și mai urîtă cu ea pe pat, încălțată cu cizme din piele de două sute de dolari.

— Nu.

— Dar asta ai cerut, Anita, zise Jean-Claude.

— Am spus că vreau garanții de la stăpînul lui Aubrey.

— Vorbești cu stăpînul meu, fetițo.

— Nu, nu-i adevărat.

În încăpere se făcu brusc o liniște atît de desăvîrșită, încît auzeam ceva rîcîind în interiorul peretelui. A trebuit să-mi ridic privirea pentru a mă asigura că vampirii mai erau încă în cameră. Toți stăteau perfect nemișcați, ca niște statui, fără să respire, fără să se miște, lipsiți complet de viață. Toți erau al naibii de în vîrstă, dar nici unul îndeajuns de bătrîn pentru a fi Nikolaos.

— Eu sînt Nikolaos, rosti femeia, cu o voce care se răspîndi prin încăpere.

Voiam s-o cred, dar n-am făcut-o.

— Nu. Nu ești stăpînul lui Aubrey.

Am riscat și am privit-o fugar în ochi. Erau negri și măriți de surpriză.

— Ești foarte bătrînă și foarte bună, dar nu destul de bătrînă și puternică pentru a fi stăpîna lui Aubrey.

Jean-Claude interveni:

— Ți-am spus că va ști adevărul.

— Liniște!

— Theresa, jocul s-a terminat. Știe.

— Doar pentru că i-ai spus.

— Anita, spune-le cum ai aflat.

Am ridicat din umeri.

— Emite semnale greșite. Pur și simplu nu-i destul de bătrînă. Aubrey emană mai multă putere decît ea. Și asta nu-i în regulă.

— Tot mai insiști să vorbești cu stăpînul nostru? întrebă femeia.

— Încă mai vreau garanții pentru viața prietenei mele — i-am privit pe fiecare —, și m-am cam săturat de jocurile astea prostești.

Aubrey se mișcă brusc spre mine. Lumea păru să se micșoreze. Nu mai era timp să-mi fie frică. Am încercat să mă dau înapoi deși știam că n-aveam unde să mă duc.

Jean-Claude se repezi spre el, cu mîinile întinse, dar nu-l mai putu opri la timp.

Mîna lui Aubrey apăru ca din neant și mă nimeri în umăr. Lovitura mă lăsă fără suflu și mă aruncă prin aer. M-am lovit cu spatele de perete. O clipă mai tîrziu, capul meu se lovi în același loc, dar mult mai tare. Totul deveni cenușiu. Am alunecat în jos pe perete. Nu puteam respira. Umbre mici și albe jucau prin cenușiul care mă înconjura. Și totul devenea tot mai negru. M-am prelins pe podea. Nu mă durea nimic, absolut nimic. Am încercat să respir pînă cînd pieptul mi-a luat foc și întunericul m-a înconjurat.

9

Voci pluteau prin întuneric. Visuri.

— Nu trebuia s-o fi mutat.

— Nu vrei s-o asculți pe Nikolaos?

— Am ajutat s-o aduc aici, nu?

O voce de bărbat.

— Da, răspunse o femeie.

Zăceam cu ochii închiși. Nu visam. Mi-am amintit de mîna lui Aubrey apărînd ca din neant. Fusese doar o lovitură cu dosul palmei. Dacă și-ar fi încleștat pumnul... Dar n-a făcut-o. Eram în viață.

— Anita, te-ai trezit?

Am deschis ochii. Lumina îmi străpunse creierul ca o lance. Am închis ochii din cauza luminii și a durerii, dar durerea a persistat. Mi-am întors capul și asta a fost o greșeală. Durerea îmi provocă greață. Era ca și cum oasele capului încercau să-și schimbe poziția.

Mi-am ridicat mîinile să-mi acopăr capul și am gemut de durere.

— Anita, te simți bine?

De ce te tot întreabă lumea așa ceva cînd răspunsul este evident negativ? Am rostit în șoaptă, nefiind sigură cum urma să mă simt vorbind. Nu era chiar atît de rău.

— Chiar grozav!

— Ce?

Vorbise femeia.

— Cred că e sarcastică, replică Jean-Claude.

Părea ușurat.

— Nu poate fi rănită prea grav dacă face glume, continuă el.

Nu eram prea sigură ce parte a corpului mă durea mai tare. Senzația de greață venea în valuri, de la cap la stomac în loc să fie invers. Puteam paria că aveam o comoție cerebrală. Întrebarea era, cît de gravă?

— Anita, te poți mișca?

— Nu, am șoptit.

— Să pun întrebarea altfel. Te poți ridica, dacă te ajut?

Am înghițit, încercînd să respir între accesele de durere și greață.

— Posibil.

Mîini mi-au cuprins umerii. Oasele capului au început să alunece înainte pe măsură ce Jean-Claude mă ridica.

— Cred că îmi vine rău.

M-am lăsat în patru labe. Mișcarea a fost prea rapidă, iar durerea — un fulger de lumină și întuneric. Mi-am simțit stomacul în gît. Voma îmi ardea gîtlejul. Capul îmi era pe punctul de a exploda.

Jean-Claude mă ținea cu o mînă de talie, iar cu cealaltă, rece, îmi sprijinea capul, ținîndu-mi oasele capului la locul lor. Vocea lui se lipea de mine precum un cearșaf calmant lipit de piele. Vorbea în franceză, cu o voce moale. Nu înțelegeam nici un cuvînt, dar nici nu aveam nevoie. Vocea lui mă ținea trează, mă legăna, îmi prelua o parte din durere.

Mă legăna lîngă pieptul său, iar eu eram prea slăbită pentru a protesta. Din durerea care părea să-mi sfarme capul pînă în urmă cu cîteva clipe nu mai rămăsese decît ceva îndepărtat, ceva ce pulsa. Era încă imposibil să mă răsucesc, ca și cum capul mi-ar fi fost pe punctul de a se desprinde, dar era deja altceva, durerea devenise suportabilă.

Jean-Claude îmi șterse fața și gura cu o cîrpă umedă.

— Te simți mai bine?

— Da.

Nu înțelegeam unde dispăruse durerea.

Theresa întrebă:

— Jean-Claude, ce ai făcut?

— Nikolaos dorește să fie conștientă și în formă pentru vizită. Ai văzut-o. Are nevoie de un doctor, nu de alte chinuri.

— Iar tu ai ajutat-o — femeia-vampir părea amuzată —, n-o să-i placă lui Nikolaos.

L-am simțit ridicînd ușor din umeri.

— Am făcut ceea ce era necesar.

Am reușit să deschid ochii fără a privi pe furiș și fără ca durerea să se accentueze. Ne aflam într-o temniță; nu exista alt cuvînt pentru acea încăpere pătrată, de vreo șase metri pe șase, cu pereți groși de piatră. Scările duceau în sus, spre o ușă de lemn zăbrelită. În pereți erau fixate lanțuri. Din loc în loc, torțe. Singurul lucru care lipsea era roata de tortură și călăul cu glugă neagră, cu brațe mari și vînjoase, cu un tatuaj pe care să scrie „o iubesc pe mama". Da, asta ar fi făcut ca totul să fie perfect.

Mă simțeam mai bine, mult mai bine. N-ar fi trebuit să-mi revin atît de repede. Mai fusesem rănită și înainte, rău de tot. Și nu leșinasem, nu ca atunci.

— Poți să stai fără să te ajut? întrebă Jean-Claude.

Surprinzător, răspunsul era afirmativ. M-am sprijinit cu spatele de perete. Simțeam încă o durere, dar nu atît de puternică. Jean-Claude luă o găleată cu apă de lîngă scări și o aruncă pe jos. În mijlocul încăperii se afla un sistem de scurgere foarte modern.

Theresa mă privea fix, cu mîinile în șolduri.

— Da' repede ți-ai mai revenit.

Vocea ei avea un timbru amuzat, dar și ceva ce nu puteam deslușì.

— Durerea, greața... aproape au trecut. Cum așa?

Theresa surîse afectat, strîmbînd din buze :

— Va trebui să-l întrebi pe Jean-Claude. E mîna lui, nu a mea.

— Pentru că n-o puteai face.

O ușoară mînie se simțea în vocea lui Jean-Claude.

Femeia păli.

— Oricum n-aș fi făcut-o.

— Despre ce vorbiți? am întrebat.

Jean-Claude mă privi, fără ca fața lui frumoasă să exprime ceva. Ochii lui negri mă fixară. Încă erau pur și simplu ochi.

— Haide, vampir-suprem, spune-i. Să vedem cît de recunoscătoare îți va fi.

Jean-Claude mă fixă cu privirea, urmărindu-mi cu atenție expresia feței.

— Ai fost grav rănită, o comoție cerebrală. Dar Nikolaos nu voia să te ducem la spital pînă ce... nu avea să se termine această întrevedere. M-am temut că vei muri sau nu vei fi în stare de... funcționare.

Nu i-am auzit niciodată vocea atît de nesigură:

— Așa că ți-am insuflat o parte din forța mea vitală.

Am încercat să scutur din cap. Mare greșeală. Mi-am apăsat mîinile pe frunte.

— Nu înțeleg.

Jean-Claude își desfăcu brațele.

— Nu găsesc cuvintele potrivite.

— Oh, atunci dă-mi voie mie, interveni Theresa. A făcut primul pas pentru a te transforma într-un slujitor-uman.

— Nu se poate.

Nu gîndeam încă limpede, dar știam că ceva nu era în regulă.

— N-a încercat să-și folosească puterea minții, nici a ochilor. Și nici nu m-a mușcat.

— Nu mă refer la una dintre acele jumătăți-de-creaturi patetice care, după cîteva mușcături, sînt la ordinele noastre. Vorbesc despre un slujitor-uman permanent, unul care nu va fi mușcat niciodată, nu va fi rănit niciodată. Unul care va îmbătrîni la fel de încet ca noi.

Încă nu înțelegeam. Probabil că expresia feței m-a trădat pentru că Jean-Claude spuse:

— Ți-am preluat durerea și ți-am dat o parte din... puterea mea.

— Atunci, simți acum durerea mea?

— Nu, durerea a trecut. Doar că acum ești puțin mai greu de rănit.

Tot nu înțelegeam complet ce spunea, sau poate că era ceva ce mă depășea.

— Nu pricep.

— Ascultă, femeie, a împărtit cu tine ceea ce noi considerăm a fi un mare dar acordat doar celor care s-au dovedit neprețuiți.

M-am holbat la Jean-Claude.

— Asta înseamnă că de acum sînt într-un fel în puterea ta?

— Dimpotrivă, zise Theresa, acum ești imună la puterea pe care privirea, vocea sau mintea lui ar putea-o avea asupra ta. Vezi, deci, ce ți-a oferit.

Am privit fix, direct în ochii ei negri. Erau pur și simplu ochi.

Theresa aprobă din cap.

— Vezi, începi să înțelegi. Ca reanimatoare aveai imunitate parțială la acțiunea ochilor noștri. Acum ai o imunitate aproape completă.

Rîse brusc, ca un lătrat.

— Nikolaos o să vă distrugă pe amîndoi.

Cu aceste vorbe, urcă scările, tocurile cizmelor lovind cu putere piatra. Lăsă ușa deschisă în urma ei.

Jean-Claude stătea în fața mea. Fața îi era impenetrabilă.

— De ce? l-am întrebat.

Nu răspunse, mă fixa doar cu privirea. Părul i se uscase în bucle rebele în jurul feței. Tot frumos era, dar părul îl făcea să pară mai real.

— De ce?

Atunci zîmbi; sub ochi avea cearcăne.

— Dacă ai fi murit, stăpîna ne-ar fi pedepsit. Aubrey suferă deja pedeapsa pentru... pasul său greșit.

Se întoarse și urcă scările. Se deplasa pe scări în sus ca o pisică, asemenea cuiva complet lipsit de oase, cu o suplețe armonioasă.

Se opri lîngă ușă și-mi aruncă o privire.

— Cineva va veni după tine cînd Nikolaos va decide că a sosit momentul.

Închise ușa și l-am auzit trăgînd zăvorul și încuind-o. Vocea îi pătrunse printre zăbrele, profundă, aproape debordînd de rîs :

— Și poate pentru că te plac.

Rîsul îi era amar, cu un timbru de sticlă spartă.

10

Trebuia să verific ușa încuiată. Să bat în ea, să încerc broasca de parcă aș fi știut cum se putea deschide. Să văd dacă era vreo zăbrea slăbită, deși oricum nu aș fi putut să mă strecor printr-o ferestruică atît de îngustă.

Am verificat ușa pentru că n-am mai putut rezista tentației. Era ca atunci cînd simți dorința de a scutura portbagajul după ce ai încuiat cheile înăuntru.

Am fost de multe ori în spatele unor uși încuiate. Nici una nu s-a deschis pur și simplu, dar există întotdeauna un început. Da, ar trebui să trăiesc s-o văd și pe asta. Uită c-am zis așa ceva: proastă idee.

Un sunet m-a adus din nou în celula cu pereții umezi prin care se infiltra apa. Un șobolan fugea pe lîngă peretele cel mai îndepărtat. Un altul privea atent de pe marginea scărilor, mișcînd din mustăți. Bănuiesc că nu există temniță fără șobolani, dar aș fi fost dispusă să fac o încercare.

Altceva se mișca cu pași repezi și mărunți pe marginea scărilor; la lumina torțelor, am crezut că era un cîine. Nu era. Un șobolan de mărimea unui ciobănesc german ședea pe picioarele din spate negre și lucioase. Mă fixa cu privirea, cu labele uriașe îndoite aproape de pieptul îmblănit. Îmi făcu din ochi, un ochi negru și mare ca un nasture. Buzele retrase dezgoleau dinții îngălbeniți. Incisivii, ascuțiți ca niște pumnale, aveau vreo treisprezece centimetri.

Am urlat:

— Jean-Claude!

Aerul se umplu de chițăituri ascuțite și de ecouri venite parcă dintr-un tunel. Am făcut cîțiva pași spre partea cea

mai de sus a scărilor și l-am văzut. Un tunel, aproape de înălțimea unui om, tăiat în perete. Șobolanii se revărsau din el într-un val gros, păros, scoțînd țipete stridente și mușcîndu-se unii pe alții. Au coborît scările și au început să acopere podeaua.

— Jean-Claude!

Am bătut în ușă, am zgîlțîit zăbrelele, adică ce mai făcusem și înainte. Fără folos. Nu puteam ieși. Am tras un picior în ușă și am urlat:

— La dracu'!

Ecoul se lovi de pereții de piatră, acoperind aproape sunetul făcut de mii de gheare pe podea.

— Nu vor veni după tine pînă ce nu vom termina.

Am înghețat, cu mîinile încă pe ușă. M-am răsucit încet. Vocea venise din celulă. Podeaua se zvîrcolea și se răsucea sub corpurile mici și îmblănite. Chițăituri ascuțite, zgomotul făcut de frecarea corpurilor îmblănite unele de altele, tropăitul a mii de gheare mici umpleau încăperea. Mii și mii de gheare.

Patru șobolani uriași se înălțau precum munții din valul de blană aflat într-o continuă agitație. Unul mă fixă cu ochi negri, mari cît niște nasturi. Nu avea privirea unui șarpe pregătit de atac. Nu mai văzusem șobolani-vîrcolaci pînă atunci, dar pariam că acum îi aveam în față cu adevărat.

Unul dintre ei se ridică cu picioarele pe jumătate încovoiate. Era de statura unui om, cu o față îngustă, de șobolan. O coadă uriașă, fără nici o urmă de păr, se încolăcea ca o frînghie groasă, cărnoasă, în jurul picioarelor încovoiate. Creatura — în mod clar un mascul — întinse spre mine o mînă cu gheare.

— Vino jos să ni te alături, ființă umană.

Vocea îi era adîncă, aproape groasă ca o blană, cu un timbru tînguitor. Fiecare cuvînt era precis rostit, deși nu prea corect. Buzele șobolanilor nu sînt făcute pentru vorbire.

În nici un caz nu aveam de gînd să cobor treptele. Simțeam un nod în gît. Am cunoscut un bărbat care supraviețuise atacului unui vîrcolac, aproape murise, dar nu devenise vîrcolac. Am mai cunoscut un alt bărbat care, deși

de-abia zgîriat, devenise tigru-vîrcolac. Chiar dacă eram doar zgîriată, exista posibilitatea ca, după o lună, să mă trezesc transformată într-o chestie îmblănită, cu doi ochi negri, de mărimea unor nasturi, cu canini mari și îngălbeniți. Dumnezeule mare!

— Vino jos, ființă umană. Vino jos și joacă-te cu noi.

Am înghițit cu greu. Mă simțeam de parcă aș fi încercat să-mi înghit inima.

— Nu prea cred.

Creatura rîse sîsîit.

— Am putea urca să te luăm noi.

Păși printre șobolanii mai mici, aceștia dîndu-se frenetic la o parte, sărind unii peste alții în încercarea de a nu-i sta în cale. Rămase în picioare la marginea scărilor și mă privi. Blana avea aproape culoarea mierei, cafeniu-gălbuie, cu smocuri blonde.

— N-o să-ți placă atît de mult dacă te forțăm să cobori de pe scări.

Am înghițit cu greu. Îl credeam. Am întins mîna să apuc cuțitul, dar teaca era goală. Bineînțeles, îl luaseră vampirii. Fir-ar să fie!

— Vino jos, ființă umană, vino jos și joacă-te cu noi.

— Dacă mă vreți, atunci va trebui să veniți să mă luați.

Creatura își îndoi coada în mîini și o mîngîie ușor. Apoi își trecu o gheară îmblănită prin blana care îi acoperea pîntecele și se mîngîie undeva mai jos. I-am fixat fața cu o privire dură, dar îmi rîse în nas.

— Aduceți-o jos!

Doi dintre șobolanii de mărimea unui cîine se apropiară de scări. Un șobolan mic chițăi și se rostogoli sub picioarele lor. Scoase un strigăt ascuțit și jalnic, apoi nimic. Se zvîrcoli pînă cînd ceilalți șobolani îl acoperiră. Se auzi sunetul oaselor subțiri sfărîmate. Nimic nu trebuia risipit.

M-am lipit de ușă de parcă aș fi putut trece prin ea. Cei doi șobolani, animale bine hrănite, cu blana lucioasă, se tîrau pe scări în sus. Dar privirea din ochii lor nu era animalică. Orice era acolo, era ceva uman, inteligent.

— Așteptați, așteptați.

Șobolanii ezitară.

Bărbatul-șobolan zise:

— Ei bine?

Am înghițit cu zgomot.

— Ce vreți?

— Nikolaos ne-a cerut să te distrăm în timp ce aștepți.

— Nu asta am întrebat. Ce vreți să fac? Ce vreți de la mine?

Buzele i se curbară, dezgolind dinții galbeni. Semăna cu un rînjet, deși cred că se voia un zîmbet.

— Vino jos la noi, ființă umană. Atinge-ne, lasă-ne să te atingem. Lasă-ne să te învățăm plăcerile blănii și ale dinților.

Își frecă ghearele de blana de pe coapse. Mișcarea mi-a atras atenția spre ceea ce avea între picioare. Mi-am mutat privirea și am simțit cum mă cuprinde un val de căldură. Am roșit. Fir-ar să fie!

Cînd mi-am revenit, vocea îmi era sigură.

— Ar trebui să fie impresionantă?

Rămase o clipă nemișcat, apoi mîrîi:

— Aduceți-o jos!

Grozav, Anita, să-l contrazici. Să insinuezi că echipamentul din dotare e puțin subdimensionat.

Rîsul său sîsîit îmi provocă fiori reci pe șira spinării.

— Promit că ne vom distra de minune astă-seară.

Șobolanii uriași urcau scările, cu mușchii încordați sub blană, cu mustățile groase ca sîrmele, mișcîndu-se violent încoace și încolo. M-am lipit mai tare de ușă și am început să alunec în jos.

— Nu, vă rog, nu.

Nu-mi puteam suporta vocea stridentă și înspăimîntată.

— Ți-am venit de hac prea devreme. Ce trist! remarcă bărbatul-șobolan.

Cei doi șobolani uriași erau aproape de mine. Rezemată de ușă, mi-am încordat spatele și am îndoit genunchii, cu tocurile bine fixate în podea, cu picioarele ușor ridicate. O gheară îmi atinse piciorul. Am tresărit, dar am așteptat. Trebuia să acționez la momentul potrivit. Te rog, Doamne,

nu-i lăsa să mă muște. Mustățile îmi atingeau fața, greutatea corpurilor îmblănite mă apăsa cu putere.

Mi-am proiectat picioarele înainte, lovind cu putere șobolanul. Ridicat pe picioarele din spate de șocul violent, acesta se dădu peste cap. Se legănă o clipă, coada biciuind aerul. Cu un salt înainte, l-am lovit drept în piept. Șobolanul se rostogoli peste marginea scării.

Al doilea șobolan se ghemui, mîrîind slab. L-am urmărit încordîndu-și mușchii și m-am lăsat într-un genunchi, adunîndu-mi toate puterile. Dacă ar fi sărit și aș fi rămas în picioare, aș fi fost proiectată în golul de care mă despărțeau doar cîțiva centimetri.

Sări. M-am lăsat pe burtă și m-am rostogolit. Mi-am sprijinit picioarele și o mînă în corpul său cald și l-am împins, ajutîndu-l în săritură. Șobolanul trecu peste mine și dispăru. Am auzit chițăituri înfricoșate în timp ce cădea în gol. Am auzit un „bufff" puternic. Eram satisfăcută, dar mă îndoiam că cei doi erau morți. Însă era cel mai bun lucru pe care l-aș fi putut face.

M-am ridicat, sprijinîndu-mă iar cu spatele de ușă. Bărbatul-șobolan nu mai zîmbea. I-am adresat cel mai angelic zîmbet de care eram în stare. Nu păru impresionat.

Făcu o mișcare ușoară de parcă ar fi despicat aerul. Șobolanii mai mici se repeziră înainte ca un puhoi. Un val tîrîtor de corpuri mici, îmblănite, se revărsă în sus pe scări.

Puteam să omor o parte din ei, dar nu pe toți. Dacă ar vrea, m-ar mînca de vie, cîte o mușcătură mică și purpurie o dată.

Șobolanii se revărsau spre picioarele mele, cățărîndu-se unii pe alții, certîndu-se. Corpurile lor mici se loveau de cizme. Unul se întinse pentru a se prinde de marginea cizmei. I-am tras un șut. Zbură peste marginea scărilor, chițăind.

Șobolanii uriași îl trăseseră pe unul dintre cei doi răniți într-o parte. Acesta nu se mișca. Cel pe care-l aruncasem de pe scări șchiopăta.

Un șobolan făcu un salt și se agăță cu ghearele de bluză. Rămase acolo, prins în țesătură. Îi simțeam greutatea pe

piept. L-am apucat de mijloc. Dinții i se înfipseră adînc în mînă, rupînd pielea, dar fără a ajunge la os. Am urlat și am îndepărtat șobolanul cu o mișcare convulsivă. Atîrna de mînă ca un cercel dezgustător. Din blană îi curgea sînge. Un alt șobolan sări la rîndul său pe bluză.

Bărbatul-șobolan zîmbea.

Un șobolan încercă să mi se urce pe față. L-am apucat de coadă și l-am tras deoparte. Am urlat:

— Ți-e frică să vii tu însuți? Ți-e frică de mine?

Vocea aproape nu mă mai asculta din cauza panicii, dar am reușit totuși să rostesc slab:

— Prietenii tăi au fost răniți făcînd un lucru pe care ție ți-e teamă să-l faci. Așa e? Da?

Șobolanii uriași priveau fix cînd la mine, cînd la bărbatul-șobolan. Acesta le aruncă o privire scurtă.

— Nu mi-e frică de nici o ființă umană.

— Atunci, vino sus și ia-mă singur, dacă poți.

Șobolanul de pe mînă căzu într-un șuvoi de sînge. Pielea dintre degetul mare și arătător îmi era sfîșiată.

Șobolanii mai mici ezitau, aruncînd priviri sălbatice în jur. Unul ajuns deja pe la jumătatea piciorului sări pe podea.

— Nu mi-e frică.

— Dovedește-o.

Vocea îmi era puțin mai fermă, semănînd cu cea a unei fetițe de vreo nouă ani, nu cu a uneia de cinci ca mai înainte.

Șobolanii uriași îl priveau fix, cîntărind situația și așteptînd. Bărbatul-șobolan făcu aceeași mișcare de spintecare a aerului, de data aceasta în sens invers. Chițăind, șobolanii s-au ridicat pe picioarele din spate, privind în jur de parcă nu puteau crede ceea ce vedeau, dar au început să se reverse în jos pe scări.

M-am sprijinit de ușă, cu mîna mușcată lipită de piept; genunchii îmi tremurau. Bărbatul-șobolan începu să se deplaseze pe scări în sus. Se mișca ușor pe pernițele picioarelor sale alungite, zgîriind piatra cu degetele terminate cu gheare puternice.

Licantropii sînt mai puternici și mai rapizi decît ființele umane. Pur și simplu mai buni, fără a beneficia de trucuri

sau de vreo prestidigitație specială. Nu voi mai putea să-l iau prin surprindere pe acest șobolan-vîrcolac așa cum făcusem cu primul. Mă îndoiam că avea să se enerveze destul pentru a face vreo prostie, dar speranța moare ultima. Eram rănită, neînarmată și în inferioritate. Eram într-un mare rahat dacă nu-l determinam să facă o greșeală.

O limbă lungă, roz-aprins, se curba peste dinți.

— Sînge proaspăt, zise el, trăgînd cu putere aer în piept. Ți-e frică, ființă umană, mirosul corpului tău o arată. Sînge și frică... miroase a o masă bună.

Rîse, biciuind aerul cu limba.

Mi-am strecurat mîna rănită la spate de parcă aș fi încercat să ajung la ceva.

— Apropie-te, șobolane-vîrcolac și vom vedea dacă-ți place argintul.

Bărbatul-șobolan ezită, ghemuit pe jumătate pe ultima treaptă.

— N-ai nici un obiect de argint.

— Pariezi pe viața ta?

Își încleștă mîinile terminate cu gheare. Unul dintre șobolanii uriași scoase un chițăit. Bărbatul-șobolan își arătă colții.

— Nu mi-e frică!

Dacă ceilalți îl atîță, cacealmaua mea nu avea să țină.

— Ai văzut ce le-am făcut prietenilor tăi. Fără nici o armă.

Vocea mea era gravă, sigură. Bravo mie!

Mă cîntări cu un ochi mare, un nasture lăcuit. Blana îi strălucea în lumina torțelor ca și cum ar fi fost proaspăt spălată. Făcu un salt mic pînă la prima treaptă, acolo unde nu puteam să-l ajung.

— N-am mai văzut vreodată un șobolan blond, am declarat eu.

Trebuia să spun orice pentru a sparge tăcerea, orice pentru a-l împiedica să facă ultimul pas. Cu siguranță că Jean-Claude avea să revină curînd după mine. Am rîs, brusc, pe jumătate înăbușit.

Bărbatul-șobolan rămase nemișcat, holbîndu-se la mine.

— De ce rîzi?

O oarecare neliniște i se simțea în voce. Era bine.

— Sperам că vampirii vor veni după mine în curînd și mă vor salva. Trebuie să recunoști că e amuzant.

Nu părea să fie de aceeași părere. Mulți nu-mi înghit glumele. Dacă aș fi mai puțin sigură pe mine, aș zice că glumele mele nu sînt amuzante. Chiar deloc.

Mi-am mișcat mîna ascunsă la spate, încă pretinzînd că am un cuțit în ea. Unul dintre șobolanii uriași chițăi, pînă și mie mi se păru că tonul era batjocoritor. Bărbatul-șobolan nu va mai trăi niciodată liniștit printre ceilalți dacă ar ține cacealmaua mea. Pe de altă parte, s-ar putea să nu mai trăiesc nici eu dacă n-aș face-o ca lumea.

Confruntați cu un șobolan-vîrcolac, mulți oameni ar înlemni sau ar intra în panică. Dar eu avusesem timp să mă obișnuiesc cu ideea. Nu aveam de gînd să mă pierd cu firea dacă m-ar fi atins. Exista o singură soluție posibilă care m-ar fi putut salva. Dacă mă înșelam, avea să mă omoare. Stomacul mi s-a întors pe dos și a trebuit să înghit cu greu. Mai bine moartă decît transformată într-o lighioană cu blană. Dacă mă atacă, ar fi mai bine să mă omoare direct. Șobolanii nu sînt prima mea opțiune pentru a deveni licantrop. Dacă te părăsește norocul, cea mai mică zgîrietură te poate infecta.

Cu rapididate și un dram de noroc, puteam ajunge la un spital unde să fiu tratată pentru turbare. Bineînțeles, uneori vaccinurile dădeau rezultate, alteori te transformau în licantropi...

Își trecu coada lungă, lipsită de păr, printre mîinile terminate cu gheare.

— Ai fost vreodată împreună cu un vîrcolac?

Nu eram sigură dacă vorbea despre sex sau despre cină. Nici una nu suna atrăgător. Avea de gînd să pregătească terenul, să se dea mare, de-abia apoi să se repeadă la mine, în momentul în care avea să fie pregătit. Dar eu voiam ca asta să se întîmple cînd eram eu pregătită.

Am decis că era vorba despre sex și am răspuns:

— Nu ești dotat cu tot ce trebuie pentru asta!

Bărbatul-șobolan înțepeni, cu mîna alunecînd în josul corpului, cu ghearele pieptănîndu-și blana.

— Vedem noi ce are fiecare, ființă umană.

— E singurul mod prin care ai parte de sex, folosind forța? Ești la fel de urît sub formă umană precum ești acum?

Sîsîi spre mine, cu gura larg căscată, cu dinții dezgoliți. Un urlet tînguitor, grav și ascuțit, i se ridică din tot corpul. Nu mai auzisem ceva asemănător pînă atunci. Urletul se propagă în valuri și umplu încăperea cu ecouri violente, sîsîitoare. Umerii i se încovoiară.

Mi-am ținut respirația. Îl scosesem din sărite. Așteptam să văd dacă planul meu urma să dea roade sau dacă avea să mă omoare. Făcu un salt înainte. M-am lăsat să cad la podea, dar se aștepta la așa ceva. Se repezi la mine cu o viteză incredibilă, urlînd, cu dinții rînjiți, cu ghearele desfăcute.

Mi-am proiectat picioarele în pieptul său, altfel ar fi fost deasupra mea. Își puse o mînă terminată cu gheare pe genunchii mei și începu să împingă. Mi-am cuprins genunchii cu mîinile, luptîndu-mă cu el. Era ca și cum te-ai fi împotrivit unei mașinării de oțel aflată în mișcare. Urlă din nou, strident, și sîsîi, împroșcîndu-mă cu salivă. Se ridică în genunchi și încercă să se așeze cît mai bine pentru a-mi apăsa picioarele în jos. L-am lovit cu picioarele cît de tare am putut. Văzu lovitura și încercă să se dea înapoi, dar ambele tălpi îl loviră exact între picioare. Șocul îl proiectă în sus și se prăbuși pe podea, zgîrîind piatra cu ghearele. Scotea un sunet tînguitor, grav și gîfîit. Nu părea să primească destul aer.

Un al doilea bărbat-șobolan apăru în fugă din tunel, ceilalți șobolani fugind care încotro, chițăind și scoțînd țipete ascuțite. Am rămas pur și simplu pe jos, la cît mai mare depărtare de bărbatul-șobolan blond care se zvîrcolea pe podea. Obosită și furioasă, m-am holbat la cel nou-venit.

Fir-ar să fie, ar fi trebuit să meargă. Cei răi nu trebuiau să primească întăriri cînd mă aflam deja în inferioritate. Blana acestuia era neagră, neagră ca smoala. Purta o

pereche de blugi scurți peste picioarele ușor îndoite. Se mișca cu mare ușurință.

Inima mi-o luase razna, pulsul îmi bubuia în urechi. Vedeam deja cu ochiul minții corpurile mici tîrîndu-mi-se pe piele. Locul în care mă mușcase șobolanul pulsa. Mă vor face bucăți.

— Jean-Claude!

Șobolanii se deplasau, ca un val cafeniu, cît mai departe de scări. Fugeau chițăind și țipînd ascuțit spre tunel. Tot ce puteam face era să mă holbez la ei.

Șobolanii uriași sîsîiră spre cel de-al doilea bărbat-șobolan, arătînd cu nările și labele spre gigantul căzut la pămînt.

— S-a apărat. Voi ce făceați?

Vocea bărbatului-șobolan era gravă și groasă, cu inflexiuni aspre. Dacă aș fi închis ochii, părea chiar omenească.

N-am închis ochii. Șobolanii uriași au plecat, încovoiați de spate și tîrîndu-și prietenul, încă inconștient. Nu era mort, dar era rănit. Unul dintre șobolanii uriași îmi aruncă o privire în timp ce restul se făceau nevăzuți în tunel. Ochiul său negru, inexpresiv, mă fixă, promițînd că voi avea parte de lucruri dureroase la viitoarea noastră întîlnire.

Bărbatul-șobolan blond încetase a se mai zvîrcoli și zăcea nemișcat, gîfîind, cu mîinile împrejurul corpului. Nou-venitul i se adresă:

— Ți-am spus să nu vii niciodată aici.

Primul bărbat-șobolan încercă să se ridice, dar părea să sufere la orice mișcare.

— Stăpîna m-a chemat și am ascultat-o.

— Eu sînt regele tău. Mie îmi dai ascultare.

Șobolanul cu blană neagră începu să urce scările, cu coada biciuind în jur cu furie, ca o pisică.

M-am ridicat în picioare și m-am sprijinit a nu știu cîta oară în acea noapte de ușa celulei.

Bărbatul-șobolan rănit spuse:

— Ești regele nostru doar pînă mori. Dacă te ridici împotriva stăpînei, vei muri curînd. E puternică, mult mai puternică decît tine.

Vocea îi era încă slabă, dar își revenea repede. Mînia poate face așa ceva.

Regele-șobolan sări, o umbră neagră în mișcare. Îl ridică brusc pe bărbatul-șobolan de pe picioare, ținîndu-l cu coatele ușor îndoite, cu picioarele bălăbănindu-se prin aer. Îl apropie de față.

— Sînt regele tău și mă vei asculta sau te ucid.

Își înfipse mîinile terminate cu gheare în gîtul celuilalt pînă ce acesta începu să se sufoce. Apoi, șobolanul-rege îl aruncă în jos pe scări. Căzu rostogolindu-se, cu corpul aproape lipsit de oase.

Ajuns jos, o masă informă, dureroasă, aruncă o privire în sus. Ura ce i se citea în privire ar fi putut aprinde un rug.

— Te simți bine? mă întrebă bărbatul-șobolan nou-venit.

Mi-a trebuit un minut să-mi dau seama că vorbea cu mine. Am aprobat din cap. După cîte se părea, eram salvată. Nu că aș fi avut nevoie de așa ceva. Bineînțeles că nu.

— Mulțumesc.

— N-am venit să te salvez. Am venit pentru că am interzis supușilor mei să asculte ordinele vampirilor.

— Ei bine, știu cam pe unde mi-e locul în ierarhie, probabil undeva mai sus decît al unui purice. Oricum, mulțumesc, indiferent de motivele tale.

Dădu din cap.

— Cu plăcere.

Om obsevat o cicatrice produsă de o arsură pe antebrațul său. O cicatrice de forma unei cruci grosolane. Cineva îl marcase.

— N-ar fi mai ușor să ai pur și simplu la tine o coroană și un sceptru?

Aruncă o privire spre propriul braț, apoi îmi adresă un zîmbet de șobolan, cu dinții dezgoliți.

— Astfel am mîinile libere.

L-am privit în ochi ca să-mi dau seama dacă mă lua peste picior, dar nu m-am lămurit. Să mai încerci să citești ceva pe fețele șobolanilor!

— Ce vor vampirii de la tine? mă întrebă.

— Să lucrez pentru ei.

— Atunci, fă-o. Altfel, te vor distruge.

— Așa cum vor face cu tine dacă-i ții departe pe șobolani?

Ridică din umeri cu stîngăcie.

— Nikolaos crede că e regina șobolanilor pentru că îi place să comande animalele. Numai că noi nu sîntem doar animale, sîntem bărbați, și avem alternativă. Am alternativă.

— Fă ceea ce-ți cere și nu vei păți nimic, am zis.

Zîmbi din nou.

— Dau sfaturi bune, dar nu îmi place întotdeauna să le primesc.

— Nici mie.

Mă fixă cu un ochi negru, apoi se răsuci spre ușă.

— Vin.

Știam despre cine era vorba. „Petrecerea" se terminase. Veneau vampirii. Șobolanul-rege se repezi în jos pe scări și îl ridică de pe podea pe bărbatul-șobolan căzut. Îl aruncă pe umeri fără nici un efort, apoi dispăru, alergînd spre tunel cu rapiditatea unui șoarece surprins de lumina aprinsă în bucătărie. Dispăru ca o umbră întunecată.

Am auzit zgomotul tocurilor pe hol și m-am îndepărtat de ușă. Aceasta se deschise și Theresa apăru în prag. Se holbă în jos la mine, apoi la încăperea goală, cu mîinile în șolduri, cu gura făcută pungă.

— Unde sînt?

Mi-am ridicat mîna rănită.

— Și-au făcut treaba, apoi au plecat.

— N-ar fi trebuit să plece, zise ea.

Theresa scoase un sunet gutural, exasperat:

— Regele ăla al lor e vinovat, nu?

Am ridicat din umeri.

— Au plecat, nu știu de ce.

— Ești atît de calmă, atît de neînfricoșată. Nu te-au speriat șobolanii?

Am ridicat din nou din umeri. Cînd un plan funcționează, ține-te de el în continuare.

— N-ar fi trebuit să te muște.

Mă fixă cu privirea.

— Te transformi la următoarea lună plină?

Vocea ei avea o nuanță de curiozitate. Curiozitatea ucide vampirii. Cineva poate întotdeauna să spere la așa ceva.

— Nu, am răspuns eu fără a mai da altă explicație.

Dacă ar fi dorit cu adevărat una, ar fi putut să mă pocnească de zid pînă ce aș fi recunoscut tot ce voia să audă. Nici măcar nu se obosi să facă vreun gest. Bineînțeles, Aubrey tocmai era pedepsit pentru că mă rănise.

Ochii i se îngustară în timp ce mă studia.

— Șobolanii ar fi trebuit să te înspăimînte, reanimatoareo! Nu par să-și fi făcut treaba ca lumea.

— Poate că nu mă înspăimînt atît de ușor.

I-am întîlnit privirea fără nici un efort. Erau doar simpli ochi.

Theresa rînji brusc, arătîndu-și caninii.

— Nikolaos va găsi ceva care să te înspăimînte, reanimatoareo! Pentru că frica este puterea.

Ultimele cuvinte le spuse în șoaptă de parcă i-ar fi fost frică să le rostească cu voce tare.

De ce se tem vampirii? Îi bîntuie viziunile țărușilor ascuțiți și ale usturoiului sau există lucruri și mai rele? Cum poți înspăimînta morții?

— Mergi în fața mea, reanimatoareo! Mergi să-ți întîlnești stăpîna.

— Nikolaos nu-i și stăpîna ta, Theresa?

Se holbă la mine cu o față lipsită de orice expresie ca și cum rîsul ar fi fost o iluzie. Ochii îi erau reci și negri. Ochii șobolanilor aveau mai multă personalitate.

— Nikolaos va fi stăpîna tuturor înainte de sfîrșitul nopții, reanimatoareo!

Am scuturat din cap.

— Nu prea cred.

— Puterea pe care ți-a dat-o Jean-Claude te-a făcut nesăbuită.

— Nu, nu-i vorba de asta.

— Atunci despre ce e vorba, ființă muritoare?

— Mai bine mor decît să devin lacheul unui vampir.

Theresa nici nu clipi, dădu doar încet din cap, o singură dată.

— S-ar putea să ți se împlinească dorința.

Părul de pe ceafă mi se zbîrli. Îi puteam întîlni privirea, dar Răul îți dă o anumită senzație, una care îți face părul măciucă, îți pune un nod în gît și îți face stomacul ghem. Am mai avut această senzație și în preajma unor ființe umane. Nu trebuie să fii un mort-viu pentru a întruchipa Răul. Dar te ajută.

Am pornit în fața Theresei. Cizmele ei stîrneau ecouri ascuțite pe culoar. Poate că vorbea doar frica din mine, dar am simțit-o cum mă fixa cu privirea de parcă un cub de gheață îmi aluneca în jos pe șira spinării.

11

Încăperea era uriașă, ca o magazie, dar pereții erau solizi, din piatră masivă. Mă așteptam ca Bela Lugosi[1] să-și facă apariția de după colț, înfășurat în mantie. Dar ceea ce ședea lîngă un perete părea la fel de bun.

Avusese vreo doisprezece sau treisprezece ani cînd murise. Sînii mici, abia formați, se ghiceau sub rochia subțire, lungă, de culoare albastru-deschis, o culoare caldă în contrast cu albeața desăvîrșită a pielii. Cît fusese în viață, fața îi fusese palidă, ca vampir era spectrală. Părul era blond-platinat, culoare pe care o au unii copii înainte ca părul să li să închidă devenind castaniu. Acest păr nu avea să se mai închidă vreodată la culoare.

Nikolaos stătea într-un jilț de lemn sculptat. Picioarele aproape că nu atingeau podeaua.

Un vampir, cu pielea de o culoare ciudată, ivorie-castanie, se aplecă peste brațul jilțului pentru a șopti ceva la urechea lui Nikolaos.

Aceasta izbucni în rîs, sunetul scos fiind asemănător cu dangătul clopotelor; un sunet melodios, bine calculat. Theresa se îndreptă spre fata din jilț și rămase în picioare în spate, trecîndu-și mîinile prin părul ei lung, blond-platinat.

O ființă umană, un bărbat, își făcu apariția și rămase în picioare în partea dreaptă a jilțului, cu spatele la perete,

---

[1] Actor american de origine română (1882 — 1956), primul mare interpret al contelui Dracula, în *Dracula*, 1931, regia Tod Browning (n. tr.).

cu brațele încordate pe lîngă corp. Privea fix înainte, cu fața inexpresivă, cu spatele țeapăn. Era aproape complet chel, cu fața îngustă, ochii întunecați. Cei mai mulți bărbați nu arată bine fără nici un pic de păr pe cap; dar nu era cazul cu el. Era chipeș, dar avea aerul unui tip căruia nu-i prea păsa de asta. Am vrut să-l etichetez drept „gardă de corp", deși n-aș fi putut spune motivul.

Apăru un alt bărbat, care rămase în picioare lîngă Theresa. Părul blond, de culoarea nisipului, era tuns scurt, față îi era ciudată, nici frumoasă, nici urîtă, totuși o față pe care ți-o reaminteai cu ușurință și care unora le-ar fi putut părea frumoasă dacă ar fi privit-o îndeajuns de mult. Avea ochii verde-deschis.

Nu era vampir, dar m-aș fi grăbit dacă l-aș fi numit ființă umană.

Jean-Claude a sosit ultimul și a rămas în picioare în partea stîngă a jilțului. Nu a schițat nici un gest spre ceilalți, dar chiar stînd alături de ei, părea cu totul deosebit.

— Ei bine, am zis eu, tot ce ne mai trebuie este tema muzicală a filmului *Dracula, Prince of Darkness*[1] și ambianța va fi potrivită.

— Doar nu crezi că ai haz, nu?

Vocea lui Nikolaos era asemănătoare cu rîsul, stridentă și inofensivă, de o inocență bine calculată.

Am ridicat din umeri.

— Din cînd în cînd.

Îmi zîmbi fără să-și arate caninii. Arăta atît de umană, cu ochii sclipind de bună dispoziție, cu fața rotundă și plăcută. Ca să vezi cît de inofensivă sînt, doar un copilaș frumos! Sigur că da.

Vampirul întunecat îi șopti din nou ceva la ureche. Alt hohot de rîs, atît de cristalin și de strident, încît ai fi putut să-l treci în contul vreunui artist ambulant.

---

[1] *Dracula, prințul întunericului*, film de Terence Fisher, 1965, cu Christopher Lee în rolul principal (n. tr.).

— Îți place să te auzi rîzînd sau e doar un talent natural? Nuuu, pun pariu că-ți place!

Fața lui Jean-Claude se contorsionă. Nu eram sigură dacă se abținea să nu rîdă sau să nu încrunte din sprîncene. Poate amîndouă. Se mai întîmplă așa ceva la unele persoane.

Rîsul i se șterse de pe fața umană, doar ochii îi mai străluceau. Nu era nimic nostim în expresia care se citea în ochii ei scînteietori. De fapt, era căutătura pe care pisicile o aruncă păsărilor mici.

— Ești fie foarte curajoasă, fie foarte proastă.

Vocea îi semăna, prin aceleași cadențe melodioase și afectate de la sfîrșitul fiecărui cuvînt, cu cea a lui Shirley Temple[1].

— Chiar ai nevoie de cel puțin un pistrui pentru a se potrivi cu vocea[2].

Jean-Claude zise cu o voce moale:

— Pariez că e vorba de prostie.

I-am aruncat o privire, apoi m-am uitat din nou la haita de vampiri.

— Sînt obosită, rănită, furioasă și înspăimîntată. Aș vrea tare mult să terminăm odată cu spectacolul ăsta sau să trecem la afaceri serioase.

— Încep să-mi dau seama de ce și-a pierdut cumpătul Aubrey.

Vocea îi era seacă, fără nici o urmă de umor. Timbrul melodios și afectat se risipea precum gheața pe cale de topire.

— Știi cîți ani am?

Am privit-o fix și am clătinat din cap.

— Am avut impresia că mi-ai spus că e bună, Jean-Claude, zise ea rostindu-i numele ca și cum ar fi fost supărată pe el.

— E bună.

— Spune-mi cîți ani am.

---

[1] Actriță americană (1928 —), copilul minune al cinematografului anilor ’30-’40 (n. tr.).

[2] Shirley Temple avea pistrui și păr blond, cîrlionțat (n. tr.).

Vocea îi era rece, vocea mînioasă a unui adult.

— Nu pot. Nu știu de ce, dar nu pot.

— Cîți ani are Theresa?

Am fixat cu privirea femeia-vampir cu părul negru, amintindu-mi de puterea cu care îmi pătrunsese în minte. Se uita la mine, rîzînd.

— O sută, poate o sută cincizeci, mai mult nu.

Fața lui Nikolaos era de nepătruns, sculptată în marmură, atunci cînd întrebă:

— Ei bine, n-are mai mult?

— Atît de bătrînă se simte.

— Se simte?

— În mintea mea ea simte un anumit... grad de putere.

Am urît întotdeauna să explic cu voce tare această problemă. Părea întotdeauna atît de mistică... Dar nu era. Cunoșteam vampirii așa cum unii oameni cunosc caii sau mașinile. Era abilitate, dar și practică. Nu credeam că Nikolaos va fi încîntată să fie comparată cu un cal sau cu o mașină, așa încît mi-am ținut gura. La urma urmei nu sînt chiar proastă.

— Uită-te la mine, ființă umană. Privește-mă direct în ochi.

Vocea îi era încă amabilă, fără acea forță dominantă pe care o avea Jean-Claude.

Ei bravo, să mă uit în ochii ei! Credeam că vampirul suprem care stăpînea orașul putea fi ceva mai original, dar m-am ferit s-o spun cu voce tare. Avea ochi albaștri sau cenușii sau de ambele culori. Privirea ei era o greutate care-mi apăsa pielea. Aproape că m-aș fi așteptat să pot împinge ceva dacă aș fi ridicat mîinile. N-am simțit niciodată o astfel de privire a unui vampir.

Dar îi puteam întîlni privirea. Într-un anume fel știam că acest lucru nu trebuia să se întîmple.

„Garda de corp", aflată în dreapta ei, se uita la mine ca și cum, în cele din urmă, aș fi făcut ceva interesant.

Nikolaos se ridică. Făcu cîțiva pași și se opri în fața celorlalți. Îmi venea doar pînă la claviculă, ceea ce însemna că era scundă de statură. A rămas acolo pentru un moment, cu o figură eterică și drăguță ca un tablou. Fără nici o urmă de viață, dar o creatură cu o siluetă atractivă și o culoare adecvată.

A rămas acolo nemișcată și și-a deschis mintea pentru mine. M-am simțit de parcă se deschisese o ușă încuiată pînă atunci. Forța minții ei se izbi de a mea și m-am clătinat pe picioare. Gîndurile ei mă sfîșiau ca niște cuțite, visuri cu muchii de oțel. „Frînturi" fugare din mintea ei îmi dansau în cap; punctele în care mă atingeau înțepeneau, mă dureau.

M-am trezit în genunchi fără să-mi aduc aminte cum ajunsesem așa. Îmi era frig, foarte frig. Nu era nimic pentru mine; în fața acelei minți eram un lucru insignifiant. Cum mi-a trecut prin cap că m-aș putea considera egală cu ea? Ce altceva puteam face decît să mă tîrăsc în genunchi și să-i cer iertare? Insolența mea era intolerabilă.

Am început să mă tîrăsc spre ea, pe coate și pe genunchi. Părea ceva normal în situația dată. Trebuia să-i cer iertare. Aveam nevoie să fiu iertată. Cum altfel să te adresezi unei zeițe dacă nu în genunchi?

Nu! Ceva nu era în regulă. Ce anume? Ar trebui să cer iertare zeiței. Ar trebui să mă închin în fața ei, să fac orice mi-ar cere. Nu. Nu.

— Nu!

Am rostit în șoaptă: „Nu!"

— Vino, copila mea.

Vocea ei semăna cu venirea primăverii după o iarnă îndelungată. Vocea i se deschidea în mine, mă făcea să mă încălzesc și să mă simt binevenită.

Își întinse palmele palide spre mine. Zeița avea să mă lase s-o îmbrățișez. Fenomenal. De ce mă ghemuiam pe podea? De ce nu alergam spre ea?

— Nu!

Am lovit podeaua de piatră cu mîinile. M-a usturat, dar nu destul.

— Nu!

Am dat cu pumnul în podea. Brațul îmi tremură, apoi deveni inert.

— NU!

Am continuat să bat cu putere, de nenumărate ori, cu pumnii în piatră, pînă ce au început să sîngereze. Durerea era intensă, reală, dar era durerea mea. Am urlat:

— Ieși din mintea mea! Ieși, cățea!

M-am ghemuit pe podea, gîfîind, ținîndu-mă de stomac cu mîinile. Pulsul mi-o luase razna, un nod mi se pusese în gît. Nu puteam respira. Mînia care-mi străbătea corpul, o adevărată furie, cu margini ascuțite, alungă orice urmă a minții lui Nikolaos din capul meu.

Am aruncat o privire în sus. Mînie, iar în spatele ei, teroare. Nikolaos îmi trecuse prin minte ca valul unui ocean printr-o cochilie, îmi umpluse mintea, apoi o golise. Ar trebui să mă înnebunească pentru a-mi înfrînge orice rezistență, dar ar fi putut să o facă, dacă ar fi vrut. Și nu exista nici cel mai mic lucru pe care l-aș fi putut face pentru a mă proteja.

Mă fixă cu privirea și rîse, din nou cu acel timbru minunat scos de clopoței mișcați de vînt.

— Oh, am descoperit lucrul de care se teme reanimatoarea noastră. Da, l-am descoperit.

Vocea îi era melodioasă și plăcută. Devenise din nou logodnica-fetiță.

Nikolaos se lăsă în genunchi în fața mea, așezîndu-și rochia de culoarea cerului albastru sub genunchi. Exact ca o doamnă. Se aplecă din mijloc pentru a mă putea privi drept în ochi.

— Cîți ani am, reanimatoareo?

Am început să tremur din cauza șocului. Dinții îmi clănțăneau de parcă aș fi înghețat de moarte — poate că așa și eram. Vocea își făcu loc cu greu printre dinții și fălcile strînse cu putere.

— O mie, am spus, poate mai mult.

— Ai avut dreptate, Jean-Claude. E bună.

Aproape că își lipi fața de a mea. Am vrut s-o împing deoparte, dar mai mult decît orice, am vrut să nu mă atingă.

A rîs din nou, ascuțit și sălbatic, un sunet pur și înfricoșător. Aș fi țipat sau aș fi scuipat-o în față, dacă nu m-ar fi durut atît de tare.

— Bine, reanimatoareo, acum ne înțelegem. Vei face ceea ce vrem sau îți cojesc mintea precum straturile unei cepe.

Îmi respiră direct în față, coborînd vocea pentru a deveni doar o șoaptă. Șoapta unui copil cu o nuanță de chicoteală.

— Crezi cu adevărat că pot s-o fac, nu?

Chiar credeam.

12

Am vrut s-o scuip direct în fața palidă și dulce, dar mi-a fost frică de ce ar fi putut să-mi facă. Un strop de sudoare mi se prelinse încet pe față. Eram gata să-i promit orice, chiar orice, cu condiția să nu mă mai atingă niciodată. Nikolaos nu trebuia să-și folosească puterile împotriva mea; tot ce trebuia să facă era să mă îngrozească. Frica era instrumentul cu care mă putea controla, și pe asta avea să se bazeze. Nu puteam lăsa să se întîmple așa ceva.

— Nu... mă... mai... atinge... pe... față!

Rîse. Răsuflarea îi era caldă și mirosea a mentă. Respirație mentolată. Dar de undeva de sub acest miros plăcut, slab și modern, răzbătea mirosul de sînge proaspăt. Un mort din alte timpuri. O crimă recentă.

Nu mai tremuram. Am spus:

— Răsuflarea ta miroase a sînge.

Se dădu înapoi cu o mișcare bruscă, ducîndu-și o mînă la buze. Era un gest atît de uman, încît am izbucnit în rîs. Rochia ei îmi lovi în treacăt fața în timp ce se ridica în picioare. Mă lovi în piept cu un picior mic, încălțat în pantofiori.

Forța loviturii mă rostogoli pe spate; durerea era intensă, iar aerul nu-mi mai pătrundea în plămîni. Pentru a doua oară în acea seară, nu mai puteam respira. Am rămas întinsă pe burtă, gîfîind, înghițînd cu greu pentru a-mi stăpîni durerea. Nu am auzit vreun os trosnind. Și totuși ceva trebuia să se fi rupt.

Vocea ei, destul de fierbinte pentru a opări pe cineva, tună deasupra mea:

— Luați-o de-aici înainte s-o ucid eu însămi.

Durerea se transformase în înțepături puternice. Aerul mă ardea în timp ce pătrundea spre plămîni. Pieptul îmi era înțepenit de parcă aș fi înghițit plumb.

— Jean, rămîi unde ești!

Jean-Claude se depărtase de perete, fiind la jumătatea distanței pînă la mine. Nikolaos îi ordonă să rămînă nemișcat cu o singură mișcare a mîinii mici și palide.

— Mă auzi, reanimatoareo?

— Da.

Vocea îmi era gîtuită. Nu aveam destul aer pentru a vorbi.

— Ți-am rupt ceva?

Vocea i se ridică precum trilul unei păsări mici.

Am tușit, încercînd să-mi curăț gîtul, dar mă durea. Mi-am pipăit pieptul în timp ce durerea se estompa.

— Nu.

— Păcat. Dar bănuiesc că asta ar fi întîrziat desfășurarea evenimentelor sau te-ar fi făcut nefolositoare pentru nevoile noastre.

Părea să se gîndească la acest ultim lucru de parcă ar fi existat mai multe posibilități. Ce mi-ar fi făcut dacă aș fi avut ceva rupt? Nu voiam să știu.

— Polițiștii știu doar de patru vampiri uciși. Au mai fost încă șase.

Am respirat cu grijă.

— De ce nu le spuneți?

— Draga mea reanimatoare, sînt mulți printre noi care nu au încredere în legile făcute de ființele umane. Știm cît de „corectă“ este justiția oamenilor față de morții-vii.

Zîmbi și din nou ar fi avut nevoie de niște pistrui.

— Jean-Claude era al cincilea în ordinea celor mai puternici vampiri din acest oraș. Acum e al treilea.

M-am holbat la ea, așteptînd să rîdă, să-mi spună că era o glumă. Continuă să zîmbească, exact la fel, ca o figurină de ceară. Mă luau drept proastă.

— Cineva a ucis doi vampiri-supremi? Cineva mai puternic decît... — a trebuit să înghit înainte de a continua —... Jean-Claude?

Zîmbetul i se lăți pe față, dezvelind pentru o clipă un canin.

— Trebuie să recunosc că înțelegi repede cum stau lucrurile. Și poate că asta va face pedeapsa lui Jean-Claude mai puțin... severă. El te-a recomandat, știai asta?

Am clătinat din cap și am aruncat o privire spre Jean-Claude. Nu se mișca, nici măcar pentru a respira. Doar ochii mă priveau. Ochi de un albastru-închis cum e cerul la miezul nopții, dar febrili. Nu se hrănise încă. De ce nu-l lasă să se hrănească?

— De ce să fie pedepsit?

— Ești îngrijorată pentru soarta lui?

Vocea avea o nuanță de surpriză batjocoritoare.

— Măi, măi, nu ești furioasă că te-a adus în situația asta?

L-am fixat pentru o clipă și atunci am înțeles ce am văzut în ochii lui. Frică. Îi era frică de Nikolaos. Și am știut că dacă aveam un aliat în acea încăpere, el era acela. Frica te unește mai puternic decît dragostea sau ura, și acționează al dracului de repede.

— Nu, am spus.

— Nu, nu.

Nikolaos repetă cuvîntul cu un timbru afectat, mai gutural și mai ascuțit, aproape imitînd un copil.

— Bine.

Vocea îi deveni brusc guturală, apoi mai intensă, plină de furie.

— Îți vom face un cadou, reanimatoareo. Avem un martor la cea de-a doua crimă. L-a văzut pe Lucas murind. Îți va spune tot ce a văzut. Nu-i așa, Zachary? și îi zîmbi bărbatului cu părul de culoarea nisipului.

Zachary aprobă din cap. Făcu cîțiva pași din spatele scaunului și se înclină adînc în fața mea. Buzele erau prea subțiri pentru a se potrivi cu fața, zîmbetul era strîmb. Și totuși, nu-și dezlipea ochii verzi, ca de gheață, de fața mea. Mai văzusem acea față înainte, dar unde?

Se îndreptă cu pași mari spre o ușă mică. N-o văzusem pînă atunci, fiind ascunsă în umbrele aruncate de pîlpîitul

torțelor, dar asta nu era o scuză — trebuia s-o fi remarcat. Am aruncat o privire spre Nikolaos și aceasta dădu din cap, un zîmbet curbîndu-i buzele.

Îmi blocase mintea pentru a nu remarca ușa, iar eu nici măcar nu-mi dădusem seama de acest lucru! Am încercat să mă ridic, folosindu-mă de mîini. Greșeală. Am gemut și m-am ridicat cît de repede am îndrăznit. Mîinile îmi erau deja țepene din cauza juliturilor și vînătăilor. Aveam să fiu doar un cățeluș suferind, cu condiția să supraviețuiesc pînă dimineață.

Zachary a deschis ușa cu un gest larg, ca un magician trăgînd deoparte o cortină. Un bărbat, îmbrăcat în ceea ce mai rămăsese dintr-un costum de zi, stătea în prag. O siluetă zveltă, puțin cam îngroșată în jurul taliei — prea multe beri, prea puține exerciții fizice. Avea poate treizeci de ani.

— Vino, spuse Zachary.

Bărbatul intră în încăpere. Ochii îi erau rotunzi de frică. Un inel purpuriu sclipea în lumina focurilor. Bărbatul mirosea a frică și a moarte.

Era încă bronzat, iar ochii lui mai păstrau urme de viață. Putea trece drept ființă umană mai bine decît oricare vampir din încăpere, deși era mai mult un cadavru decît oricare dintre ceilalți. Doar o chestiune de timp. Îmi cîștigam existența reînviind morții, așa că recunoșteam un zombi atunci cînd vedeam unul.

— Ți-o amintești pe Nikolaos? îl întrebă Zachary.

Ochii umani ai zombiului se măriră și culoarea îi dispăru din obraji. La naiba, chiar arăta a ființă umană.

— Da.

— Vei răspunde la întrebările lui Nikolaos, ai înțeles?

— Am înțeles.

Fruntea i se încreți de parcă s-ar fi concentrat asupra unui lucru pe care nu și-l prea amintea.

— N-a vrut să ne răspundă la întrebări pînă acum. Acum vrei? întrebă Nikolaos.

Zombiul clătină din cap, privind-o fix cu un fel de fascinație îngrozită. Probabil că păsările privesc șerpii în felul ăsta.

— L-am torturat, dar a fost mult prea încăpățînat. Apoi, înainte de a continua să-l „lucrăm", s-a spînzurat. Ar fi trebuit să-i luăm cureaua.

Vocea lui Nikolaos era gînditoare, îmbufnată.

Zombiul se holba la ea.

— M-am... spînzurat. Nu înțeleg. Am...

— Nu știe? am întrebat eu.

Zachary zîmbi.

— Nu, nu știe. Fantastic, nu-i așa? Știi cît de greu e să faci un zombi atît de uman, încît să uite că a murit.

Știam. Iar asta însemna că cineva avea o putere foarte mare. Zachary îl privea pe zombiul derutat de parcă ar fi fost un obiect de artă. Unul prețios.

— Tu l-ai înviat? am întrebat.

Nikolaos interveni:

— Nu recunoști un confrate reanimator?

Rîse încet, un sunet ușor, o adiere a unor clopoței îndepărtați.

Am aruncat o privire spre Zachary. Mă fixa intens cu privirea pentru a-și întipări figura mea în minte. Fața îi era lipsită de orice expresie, dar o amenințare neștiută făcea ca pielea de sub un ochi să tresară spasmodic. Mînie sau frică? Apoi îmi adresă un zîmbet strălucitor. Și din nou am simțit șocul recunoașterii.

— Întreabă-l, Nikolaos. Trebuie să răspundă acum.

— E adevărat? mă întrebă ea.

Am ezitat, surprinsă că mi se adresase mie.

— Da.

— Cine l-a ucis pe vampirul Lucas?

Zombiul se holbă la ea, cu fața descompusă. Respira adînc și prea repede.

— De ce nu-mi răspunde?

— Întrebarea e prea complicată, explică Zachary. S-ar putea să nu-și amintească cine era Lucas.

— Atunci pune-i tu întrebările; mă aștept să-ți răspundă.

Zachary se răsuci cu brațele larg desfăcute.

— Doamnelor și domnilor, priviți, mortul-viu.

Rînji la propria sa glumă. Ceilalți nici măcar n-au zîmbit. Nici eu.

— Ai văzut un vampir ucis?

Zombiul aprobă din cap.

— Da.

— Cum a fost ucis?

— Inima smulsă din piept, capul retezat.

Vocea îi suna subțire din cauza fricii.

— Cine i-a smuls inima din piept?

Zombiul începu să scuture din cap, cu mișcări rapide și bruște.

— Nu știu, nu știu.

— Întreabă-l cu ce a fost ucis vampirul, am zis eu.

Zachary îmi aruncă o privire. Ochii îi erau ca o sticlă verde. Oasele feței îi ieșeau în evidență. Furia îl sculptase într-un schelet acoperit cu piele groasă.

— E zombiul meu, treaba mea!

— Zachary, rosti Nikolaos.

Acesta se răsuci spre ea cu mișcări înțepenite.

— E o întrebare bună și rezonabilă.

Vocea ei era calmă, joasă. Nimeni nu se lăsă păcălit. Iadul trebuie să fie plin de astfel de voci. Mortale, dar atît de rezonabile ....

— Pune-i întrebarea, Zachary.

Cu pumnii strînși, acesta se răsuci spre zombi. Nu înțelegeam de unde venea furia.

— Cu ce a fost ucis vampirul?

— Nu înțeleg.

Vocea era panicată de-a binelea.

— Ce fel de creatură i-a smuls inima? Era o ființă umană?

— Nu.

— Un alt vampir?

— Nu.

Asta este cauza pentru care zombii nu sînt martori de succes într-un tribunal. Trebuie să le scoți vorbele cu cleștele pentru a obține ce dorești. Atunci avocații te acuză că influențezi martorul. Ceea ce este adevărat, dar nu înseamnă că zombiul minte.

— Atunci cu ce a fost ucis vampirul?

Din nou zombiul își clătină capul, înainte și înapoi, înainte și înapoi. Deschise gura, dar nu ieși nici un sunet. Părea că se înecă cu propriile-i cuvinte ca și cum cineva îi îndesase hîrtie pe gît.

— Nu pot!

— Cum adică „nu pot"?

Zachary urlă la el și îl plesni peste față. Zombiul își ridică mîinile pentru a-și acoperi capul.

— Îmi... vei... răspunde...

Fiecare cuvînt era însoțit de o lovitură. Zombiul căzu în genunchi și începu să țipe.

— Nu pot!

— Răspunde-mi, lua-te-ar dracu'!

Îi trase un picior, iar zombiul se prăbuși la pămînt, ghemuindu-se ca o minge.

— Oprește-te!

M-am îndreptat spre ei.

— Oprește-te!

Îi trase un ultim picior și se răsuci spre mine.

— E zombiul meu! Pot să fac ce vreau cu el!

— A fost o ființă umană. Merită mai mult respect.

Am îngenuncheat lîngă zombiul care plîngea. L-am simțit pe Zachary aplecîndu-se deasupra mea.

Nikolaos interveni:

— Las-o în pace, cel puțin pentru moment.

Zachary rămase acolo, o umbră furioasă presîndu-mă din spate. Am atins mîna zombiului. Se cutremură.

— E în regulă, n-am de gînd să-ți fac rău.

Să nu-i fac rău! Se omorîse singur pentru a scăpa, dar nici mormîntul nu reprezenta un sanctuar adevărat. Pînă în acea seară aș fi spus că nici un reanimator nu ar fi înviat un mort pentru un astfel de scop. Uneori lumea e un loc mai rău decît sînt dispusă să știu.

A trebuit să-i trag mîinile de pe față, apoi să-l întorc cu fața în sus pentru a-l face să mă privească. Mi-a ajuns o privire. Ochii negri erau incredibili de mari și reflectau o frică... o frică atît de mare. O dîră de salivă i se scurgea din gură.

Am clătinat din cap și m-am ridicat.

— L-ai distrus.

— Ai dreptate. Nici un nenorocit de zombi n-o să rîdă de mine. Va răspunde la întrebări.

M-am răsucit pentru a privi direct în ochii plini de furie.

— Nu înțelegi? I-ai distrus mintea.

— Zombii nu au minte.

— Ai dreptate, n-au. Tot ce au, doar pentru scurt timp, este memoria a ceea ce erau. Dacă îi tratezi cu blîndețe, își pot menține personalitățile pentru o săptămînă sau chiar mai mult, dar ăsta....

Am arătat spre zombi, apoi m-am adresat lui Nikolaos:

— Un tratament dur face procesul mai rapid, un șoc îl va distruge.

— Ce vrei să spui, reanimatoareo?

— Acest sadic — am arătat cu degetul spre Zachary —, a distrus mintea zombiului. Nu va mai răspunde la nici o altă întrebare. Nimănui și niciodată.

Nikolaos se răsuci ca o furtună. Ochii albaștri erau sticloși. Cuvintele umplură încăperea ca un val pe cale de a pîrjoli totul :

— Arogantă nenorocită...

Un tremur îi scutură tot corpul, de la picioarele mici, încălțate în pantofiori pînă la părul blond-platinat. Am așteptat ca jilțul de lemn să ia foc și să fie mistuit de căldura emanată de furia ei.

Furia îi deformă trăsăturile de copil. Oasele deveniră evidente prin pielea albă ca hîrtia. Mîinile sfîșiară aerul, zgîriindu-l și presîndu-l. O mînă se înfipse în brațul jilțului. Lemnul scrîșni, apoi crăpă. Sunetul stîrni ecouri lovindu-se de pereții de piatră. Vocea ei ne ardea pielea.

— Ieșiți de aici înainte să vă ucid. Luați femeia și duceți-o teafără la mașină. Dacă mai dați încă o dată greș, dacă mai faceți o greșeală, mare sau mică, vă sfîșii beregățile, iar copiii mei se vor îmbăia în sîngele vostru.

O exprimare foarte plastică, puțin melodramatică, dar extrem de plastică. N-am făcut această remarcă cu voce tare. Pe toți dracii, nici măcar nu respiram. Orice mișcare ar fi putut atrage atenția și ea avea nevoie doar de un pretext...

Zachary a simțit același lucru. Se înclină fără a-și dezlipi ochii de fața ei. Apoi, fără a rosti vreun cuvînt, se răsuci și se îndreptă spre ușa mică. Se deplasa fără grabă ca și cum privirea mortală a lui Nikolaos nu s-ar fi pregătit să-i facă niște găuri în spate. Se opri în dreptul ușii și făcu un gest cu mîna de parcă ar fi vrut să mă conducă dincolo de ea. Am aruncat o privire spre Jean-Claude care continua să stea acolo unde i se spusese. Nu mai întrebasem despre siguranța lui Catherine; nu avusesem o astfel de ocazie. Lucrurile se derulau prea repede. Am deschis gura; poate că Jean-Claude ghicise ce voiam să spun.

Mă reduse la tăcere cu o mișcare a mîinii subțiri și palide, o mînă la fel de albă ca dantela cămășii. Orbitele ochilor emanau o flacără albastră. Părul lung și negru îi flutura în jurul feței care devenise brusc de o paloare mortală. Bruma de umanitate se risipea. Puterea sa îmi ardea pielea, făcea să mi se zbîrlească părul de pe mîini. Mi-am strîns mîinile în jurul corpului holbîndu-mă la creatura care fusese Jean-Claude.

— Fugi! urlă el cu o voce care tăia în carne.

Ar fi trebuit să sîngerez. Am ezitat, dar am zărit-o pe Nikolaos. Levita în sus, din ce în ce mai încet. Părul, de culoarea cerii de albine, dansa în jurul capului scheletic. Ridică o mînă terminată cu gheare. Oasele și venele erau prinse în pielea de culoarea chihlimbarului.

Jean-Claude se răsuci rapid, o mînă cu gheare tăind aerul spre mine. Ceva mă izbi de perete, aruncîndu-mă pe jumătate dincolo de ușă. Zachary mă apucă de mînă și mă trase după el.

M-am eliberat cu o smucitură. Ușa mi se trînti aproape în nas. Am șoptit:

— Iisuse Hristoase!

Zachary se afla la baza unei scări înguste, în spirală, care ducea undeva în sus. Întinse mîna după mine. Fața îi lucea de sudoare.

— Te rog!

Flutură mîna spre mine ca o pasăre prinsă în capcană.

Un miros se prelingea pe sub ușă. Era mirosul unor cadavre în putrefacție, mirosul corpurilor umflate, cu pielea crăpată și coaptă la soare, mirosul sîngelui care se coagulează încet și se descompune în vene. Mi-am astupat gura cu mîna și m-am dat înapoi.

— Oh, Dumnezeule, șopti Zachary.

Își astupă gura și nasul cu o mînă, cealaltă avînd-o încă întinsă spre mine.

I-am ignorat mîna, dar am rămas lîngă el pe scări. Deschise gura să spună ceva, dar ușa trosni. Lemnul se cutremură și se deformă ca și cum un vînt de o forță gigantică bătea în el. Vîntul pătrunse șuierînd pe sub ușă. Părul îmi deveni un torent purtat de vînt. Ne-am dat cîțiva pași înapoi, în timp ce ușa grea de lemn flutura și se mișca sub forța unui vînt care nu putea fi acolo. O furtună în încăpere? Mirosul greu de carne putrezită era purtat de vînt. Ne-am uitat unul la altul. În acel moment ne-am dat seama că problema era simplă: ori noi, ori ei. Ne-am răsucit și am început să alergăm de parcă am fi fost băgați în priză.

Nu putea fi o furtună în spatele acelei uși. Nu putea bate un vînt care să ne urmărească în sus pe scările înguste de piatră. Nu existau corpuri în putrefacție în acea încăpere. Sau erau? Dumnezeule, nu voiam să știu. Chiar nu voiam să știu.

13

O explozie despică scările. Vîntul ne trînti jos ca pe niște jucării. Ușa fusese spulberată. M-am tîrît în patru labe încercînd să scap, doar să scap. Zachary se ridică în picioare, trăgîndu-mă în sus de o mînă. Am luat-o la fugă.

Un urlet se auzea undeva departe, în urma noastră. Vîntul șuiera în spatele nostru. Părul mi se răsfirase pe față, orbindu-mă. Mîna lui Zachary o apucă pe a mea și o ținu strîns. Pereții erau netezi, scările de piatră erau alunecoase și nu exista nimic de care să ne ținem. Ne-am lipit de scări și ne-am prins unul de celălalt.

— Anita, șopti vocea de catifea a lui Jean-Claude. Anita.

M-am luptat cu vîntul ca să privesc în sus, clipind pentru a vedea ceva. Nu era nimic acolo.

— Anita.

Vîntul îmi striga numele.

— Anita.

Ceva sclipi — un foc albastru. Două puncte de foc, două flăcări albastre agățate de vînt. Ochi — erau oare ochii lui Jean-Claude? Era mort?

Flăcările albastre au început să coboare. Vîntul nu le atingea. Am strigat:

— Zachary!

Dar vocea îmi era înghițită de urletul vîntului. A văzut și el sau înnebuneam eu?

Flăcările albastre coborau tot mai mult, tot mai jos, și brusc n-am vrut să mă atingă, deși tot atît de brusc mi-am dat seama că asta urma să facă. Ceva mi-a spus că lucrul ăsta ar fi fost foarte rău.

M-am desprins de mîna lui Zachary. Urlă ceva spre mine, dar vîntul vîjîia și țipa strident, ca un uragan dezlănțuit, între pereții înguști. Nu se mai auzea nici un alt sunet. Am început să mă tîrăsc în sus pe scări, vîntul lovindu-mă cu putere și încercînd să mă strivească de podea. Se mai auzea un sunet — vocea lui Jean-Claude în mintea mea.

— Iartă-mă.

Luminile albastre mi-au apărut brusc în față. M-am lipit de perete, încercînd să „lovesc" focul. Mîinile au trecut dincolo de zona fierbinte. Acolo nu era nimic.

Am urlat:

— Lasă-mă în pace!

Focul mi se strecură printre mîini de parcă acestea nici n-ar fi fost acolo și îmi intră în ochi. Lumea deveni o sticlă albastră, tăcută, nimic altceva decît o gheață rece. Se auzi o șoaptă:

— Fugi, fugi!

Stăteam din nou întinsă pe scări, clipind din cauza vîntului. Zachary se holba la mine.

Vîntul se opri de parcă cineva ar fi apăsat pe un întrerupător. Tăcerea deveni asurzitoare. Respiram încet și gîfîit. Nu aveam puls. Nu-mi simțeam bătăile inimii. Tot ce auzeam era propria-mi respirație, cînd prea rapidă, cînd prea slabă. Am aflat în cele din urmă ce se înțelege prin a sta cu sufletul la gură de frică.

În tăcerea din jur, vocea lui Zachary răsună răgușit și prea puternic. Cred că, deși vorbea în șoaptă, se auzea ca un urlet.

— Ochii tăi... aruncau văpăi albastre!

Am șoptit „Șșt, șșt". Nu înțelegeam de ce, dar cineva nu trebuia să audă ceea ce tocmai afirmase, nu trebuia să știe ce se întîmplase. Viața mea depindea de acest lucru. Nu mai auzeam șoapte în minte, dar ultimul sfat fusese bun. Să fug. Fuga părea o soluție foarte bună.

Liniștea era periculoasă. Însemna că lupta se terminase și cîștigătorul își putea îndrepta atenția asupra altor lucruri. Nu voiam să fiu unul dintre acele lucruri.

M-am ridicat și i-am întins mîna lui Zachary. Mă privi uluit, dar o luă totuși și se ridică. L-am tras pe scări în sus și am început să alergăm. Trebuia să scap, trebuia s-o fac sau aș fi murit în acel loc, în acea noapte, atunci. O știam cu o certitudine care nu lăsa loc de întrebări, nu lăsa timp de ezitări. Fugeam să-mi salvez viața. Aveam să mor dacă Nikolaos m-ar fi văzut acum. Aveam să mor.

Și nu aș fi știut niciodată de ce.

Fie că Zachary îmi simți panica, fie credea că știam ceva ce el nu știa, o luă la fugă o dată cu mine. Cînd unul dintre noi se poticnea, celălalt îl trăgea în sus și continuam să alergăm. Am alergat pînă ce mușchii picioarelor nu m-au mai ținut, iar durerea din piept a devenit prea puternică din lipsă de aer.

De aceea făceam jogging zilnic — pentru a putea alerga mîncînd pămîntul atunci cînd ceva mă urmărea. Încercarea de a-ți menține coapse zvelte nu constituia un stimulent îndeajuns de puternic, dar încercarea de a fugi pentru a-ți salva viața, da. Tăcerea era adîncă, aproape palpabilă. Părea să se prelingă pe scări în sus de parcă ar fi căutat ceva. Tăcerea ne urmărea la fel de sigur cum făcuse vîntul.

Problema este că, atunci cînd ești rănit la un genunchi, nu poți să alergi pe scări la nesfîrșit. Pe o suprafață dreaptă, puteam alerga ore întregi. Pe o suprafață înclinată, genunchii îmi pun mari probleme. Totul începe cu o jenă ușoară, dar nu durează mult și devine o durere ascuțită, mistuitoare. Durerea se propagă tot mai sus cu fiecare pas, pentru ca în final întreg piciorul să mă doară cumplit.

Genunchiul începu să trosnească cu un sunet perceptibil. Semn rău. Genunchiul amenința să cedeze sub mine. Dacă făcea „poc", rămîneam neputincioasă pe scări, în tăcerea care respira în jurul meu. Nikolaos m-ar găsi aici și m-ar ucide. De ce eram atît de sigură? Nu știam răspunsul, dar era ca și cum știam că trebuie să trag aer în piept. Nici nu se punea problema să nu iau în considerație avertismentele resimțite din adîncul sufletului.

Am încetinit și m-am oprit pe scări, frecîndu-mi mușchii picioarelor, dar refuzînd să respir gîfîit pe măsură ce mușchii

piciorului bolnav se contractau. Am hotărît să-i frec în continuare pentru a mă simți mai bine. Durerea nu avea să dispară, forțasem prea mult piciorul, dar aș fi putut merge fără ca genunchiul să-mi joace vreo festă.

Zachary se prăbuși pe scări, nefiind, evident, obișnuit să alerge. Mușchii i s-ar fi blocat dacă nu continua să meargă. Probabil că știa acest lucru, dar poate că nici nu-i păsa.

M-am sprijinit cu brațele de zid pentru a-mi relaxa umerii, o mișcare pe care o făceam în mod obișnuit. Am așteptat să-mi treacă durerea de genunchi. Tot aveam ceva de făcut în timp ce ascultam — ce? Ascultam să aud zgomotul produs de ceva străvechi, o creatură moartă de mult.

De undeva de sus, se auziră niște sunete. Am înlemnit sprijinită de perete, cu palmele lipite de piatra rece. Ce urma acum? Ce altceva? Slavă Domnului, cu siguranță că în curînd avea să se crape de ziuă.

Zachary se ridică și se răsuci cu fața spre scări. M-am ridicat și eu, cu spatele la perete, într-o poziție din care puteam vedea în sus și în jos pe scări. Nu voiam ca ceva să se furișeze din spate în timp ce priveam în sus. Și mai voiam pistolul... cel încuiat în portbagajul mașinii, acolo unde îmi era al naibii de folositor!

Stăteam chiar sub o platformă circulară în jurul scărilor. Au existat momente în care mi-am dorit să pot vedea pe după colțuri. Ăsta era unul dintre ele. Se auzea zgomotul făcut de haine în contact cu piatra, zgomot de pași.

Surpriză, surpriză — bărbatul apărut de după colț era o ființă umană. Nici un fel de urme pe gît. Părul de culoarea bumbacului era tuns scurt. Mușchii gîtului ieșeau puternic în evidență. Bicepșii erau mai groși decît talia mea. O fi talia mea destul de mică, dar brațele individului rămîneau tot formidabile. Avea pe puțin 1,90, iar grăsimea de pe el nu ar fi ajuns nici pentru a unge o formă de prăjituri.

Ochii aveau paloarea cristalină, de albastru rece, a cerului de ianuarie. Era primul bodybuilder pe care-l vedeam vreodată și care nu era bronzat. Toți mușchii bine formați erau de o albeață asemănătoare cu cea a lui Moby Dick. Un maiou negru din plasă, strîns pe corp, îi punea

în evidență pieptul masiv. Un șort negru, desfacut de nevoie pe părți, era tras pe coapsele musculoase.

— Iisuse, cîte kilograme ridici la haltere? am șoptit.

Zîmbi, cu buzele strînse. Vorbi abia mișcîndu-și buzele, fără a-și arăta niciodată caninii:

— Două sute.

Am fluierat ușor. Și am spus ceea ce voia să audă:

— Impresionant.

Zîmbi, atent să nu-și arate dinții. Încerca să se joace de-a vampirul, dar nu ținea la mine. Să-i spun că pe întreaga lui înfățișare scria „ființă umană"? Nuuuu, m-ar fi rupt în două ca pe o surcică.

— Este Winter*, spuse Zachary.

Numele i se potrivea prea bine pentru a fi adevărat, ca al unei vedete de cinema din anii '40.

— Ce se întîmplă? întrebă el.

— Stăpîna noastră și Jean-Claude se luptă, răspunse Zachary.

Winter respiră adînc, oftînd. Ochii i se măriră foarte puțin.

— Jean-Claude?

Suna ca o întrebare.

Zachary aprobă din cap și zîmbi.

— Jean-Claude rezistă.

— Cine ești? întrebă Winter.

Am ezitat; Zachary ridică din umeri.

— Anita Blake.

Zîmbi, etalînd în cele din urmă un șir de dinți perfect normali.

— Tu ești Călăul?

— Da.

Rîse, sunetul stîrnind ecouri între pereții de piatră. Tăcerea păru să se strîngă și mai mult în jurul nostru. Rîsul încetă brusc, iar pe buze i se iviră picături de sudoare.

---

* *winter* — iarnă, în limba engleză (n. tr.).

Winter le simți și se înfricoșă. Rosti cu o voce slabă, aproape o șoaptă, de parcă i-ar fi fost frică să nu fie auzit de cineva:

— Nu ești destul de solidă pentru a fi Călăul.

Am ridicat din umeri.

— Și pe mine mă supără lucrul ăsta din cînd în cînd.

Zîmbi, aproape izbucni în rîs, dar se stăpîni. Ochii îi străluceau.

— Să plecăm de aici cu toții, zise Zachary.

Eram de aceeași părere.

— Am fost trimis să văd ce se întîmplă cu Nikolaos, declară Winter.

Tăcerea vibră la auzul numelui. O picătură de sudoare i se scurse de pe față. O recomandare importantă pentru siguranța cuiva: să nu rostești niciodată numele unui vampir-suprem furios atunci cînd te afli la o distanță de la care te poate „auzi".

— Poate să-și poarte singură de grijă, rosti în șoaptă Zachary, dar ecoul o duse mai departe.

— Nuuu! am zis eu.

Zachary îmi aruncă o privire și dădu din umeri. Uneori chiar nu mă pot stăpîni.

Winter se holbă la mine, cu o față la fel de impenetrabilă ca o bucată de marmură sculptată; doar în ochi i se citea frica. Domnul Macho!

— Haideți, spuse el.

Se întoarse fără a mai aștepta să vadă dacă îl urmam. L-am urmat.

L-aș fi urmat oriunde cu condiția să o ia pe scări în sus. Tot ce știam era că nimic, dar absolut nimic, nu m-ar fi determinat să cobor iar scările. Nu din proprie voință. Bineînțeles, mai sînt și alte opțiuni. Am aruncat o privire spre spatele lat al lui Winter. Da, dacă nu vrei s-o faci de bună voie, întotdeauna există și alte opțiuni.

14

Scările duceau la o încăpere pătrată. Un bec atîrna de tavan. Nu crezusem niciodată că un bec chior putea fi frumos, dar acesta chiar era. Era un semn că lăsam în urmă camera subterană a ororilor și ne apropiam de lumea reală. Eram gata să merg acasă.

Încăperea de piatră avea două uși, una drept înainte, alta spre dreapta. Prin ușa aflată chiar în fața noastră răzbătea muzică. O muzică tare și minunată. Ușa se deschise, iar muzica se revărsă fierbinte în jurul nostru. Am surprins culori strălucitoare și sute de oameni. „Casa distracțiilor", scria pe o emblemă. Un carnaval în interiorul unei clădiri. Știam unde ne aflam. Circul Damnaților.

Vampirii cei mai puternici din oraș dormeau sub Circ. Un lucru de ținut minte.

Ușa începu să se închidă, diminuînd muzica, ascunzînd semnele strălucitoare. Am privit în ochii unei adolescente care se chinuia să vadă ceva din prag. Ușa se trînti cu putere.

Un bărbat era rezemat de ușă. Înalt și zvelt, îmbrăcat ca un jucător de cărți de pe un vas fluvial. O haină purpurie, dantele la gît și pe partea din față a cămășii, pantaloni negri strîmți și cizme. O pălărie cu boruri drepte îi lăsa fața în umbră, iar o mască de aur o acoperea complet, cu excepția gurii și a bărbiei. Ochii negri mă priveau scînteind din spatele măștii de aur.

Limba îi juca peste buze și dinți: canini, un vampir. Oare de ce nu eram surprinsă?

— Mi-a fost teamă că te voi pierde, Călăule!

Vocea avea un accent din sud.

Winter se mișcă brusc pentru a se plasa între noi. Vampirul rîse — un sunet ascuțit, asemănător cu un lătrat.

— Omul-mușchi crede că te poate apăra. Să-l sfîșii în bucăți pentru a-i arăta că se înșală?

— Nu va fi necesar, am zis eu.

Zachary era deja lîngă mine.

— Îmi recunoști vocea? întrebă vampirul.

Am clătinat din cap.

— Au trecut doi ani. Nu știam că tu ești Călăul pînă ce nu a apărut afacerea asta. Am crezut că ai murit.

— Să lăsăm prostiile! Cine ești și ce vrei?

— Atît de nerăbdătoare, atît de irascibilă, atît de umană.

Își scoase pălăria cu mîinile înmănușate. Un păr scurt, acaju, încadra masca de aur.

— Te rog, nu face asta, zise Zachary. Stăpîna mi-a poruncit să conduc femeia în siguranță pînă la mașină.

— N-am de gînd să mă ating nici măcar de un fir de păr din capul ei — cel puțin nu în seara asta.

Mîinile înmănușate au ridicat masca. Partea stîngă a feței era doar o cicatrice, un gol scobit și topit. Doar ochiul căprui era întreg și foarte viu, rostogolindu-se într-un cerc alb-roz. Acidul lasă asemenea urme. Numai că, de data aceasta, nu era vorba de acid. Fusese agheasmă.

Îmi aminteam corpul său țintuindu-mă la pămînt. Dinții îmi sfîrtecau brațul în timp ce încercam să-l țin departe de gît. Trosnetul sec al osului în locul în care m-a mușcat. Urletele mele. Mîna forțîndu-mi capul pe spate. Capul ridicîndu-se pentru a mușca. Eu, neajutorată. Vampirul n-a nimerit gîtul; motivul nu l-am știut niciodată. Dinții săi înfigîndu-se în claviculă și sfărîmînd-o, lipăind cu lăcomie sîngele așa cum o pisică linge smîntîna. Am rămas nemișcată sub greutatea lui ascultînd cum îmi sorbea sîngele. Oasele sfărîmate încă nu mă dureau din cauza șocului. Nu eram nici pe punctul de a simți durerea, nici de a-mi fi frică; eram pe punctul de a muri.

Mîna mea dreaptă căută prin iarbă și atinse ceva neted — ceva de sticlă. O sticluță cu agheasmă, scoasă din geantă

și aruncată pe jos de slujitorii, pe jumătate ființe umane, ai creaturii. Vampirul nu m-a privit nici măcar o clipă. Fața îi era lipită de rană, limba explorînd gaura pe care o făcuse. Dinții i-au scrîșnit pe osul dezgolit și am urlat.

Rîdea pe umărul meu, rîdea pe măsură ce mă ucidea. Am desfăcut capacul sticluței și i-am aruncat conținutul în față. Carnea începu să fiarbă. Pielea se crăpă și se făcu bășici. Înghenunche lîngă mine, acoperindu-și fața și urlînd ascuțit.

Crezusem că fusese prins în capcană în incendiul care a mistuit casa. Îl dorisem mort, îl voisem mort. Dorisem să scap de acele amintiri, dar iată că acum stătea în fața mea. Coșmarul meu favorit revenise la viață.

— Cum, nici un țipăt de groază? Nici un semn de frică? Mă dezamăgești, Călăule. Nu-ți admiri propria operă?

Vocea îmi era sugrumată, dar calmă.

— Am crezut că ai murit.

— Ei, acum ai aflat altceva. Iar acum știu că ești și tu în viață. Ce drăguț!

Zîmbi, dar mușchii de pe obrazul desfigurat de cicatrice îi transformară zîmbetul într-o grimasă. Nici chiar vampirii nu pot vindeca totul.

— Eternitate, Călăule. Voi rămîne așa pentru eternitate.

Își mîngîie cicatricele cu mîna înmănușată.

— Ce vrei?

— Fii curajoasă, fetițo, fii curajoasă așa cum vrei să fii. Îți simt frica. Vreau să văd cicatricele pe care ți le-am făcut, să văd că îți amintești de mine așa cum îmi amintesc și eu de tine.

— Îmi amintesc de tine.

— Cicatricele, fetițo, arată-mi cicatricele.

— Ți le arăt, și apoi?

— Apoi te duci acasă sau oriunde te-oi duce. Stăpîna a poruncit să nu pățești nimic pînă ce nu vei termina ceea ce ai de făcut pentru noi.

— Și apoi?

Zîmbi, arătîndu-și cu larghețe dinții strălucitori.

— Apoi te voi vîna și îți voi plăti pentru asta, declară el pipăindu-și fața. Haide, fetițo, nu fi timidă, le-am mai văzut. Ți-am gustat sîngele. Arată-mi cicatricele și omul-mușchi nu va trebui să moară încercînd să dovedească cît de puternic este.

Am aruncat o privire spre Winter. Pumnii masivi erau încrucișați pe piept. Tot corpul îi vibra de așteptare. Vampirul avea dreptate: Winter avea să moară în acea încercare. Mi-am ridicat mîneca sfîșiată a bluzei pînă mai sus de cot. Un păienjeniș de țesut cicatrizat îmi împodobea cotul; cicatricele se întindeau și șerpuiau încrucișîndu-se și revărsîndu-se spre partea exterioară a brațului. Arsura în formă de cruce ocupa singurul spațiu liber de pe interiorul antebrațului.

— Nu credeam că vei mai putea folosi vreodată brațul după felul în care l-am sfîșiat.

— Terapia poate face minuni.

— Nici o terapie n-o să mă poată ajuta pe mine.

— Nu, am răspuns.

Îmi lipsea primul nasture de la bluză. Încă unul și mi-am dat bluza pe spate pentru a-mi dezgoli clavicula. Era brăzdată și încrețită de cicatrice, dar arăta chiar atractivă în costum de baie.

— Bine, spuse vampirul. Miroși a sudoare rece cînd te gîndești la mine, fetițo. Sper să te chinuiesc în același fel în care mă chinuiești și tu.

— Cred că știi că există o diferență.

— Și care ar fi aceea?

— Ai încercat să mă ucizi. M-am apărat.

— Și tu de ce ai intrat în casa noastră? Pentru a ne înfige țăruși în inimă. Ai intrat în casă pentru a ne ucide. Noi n-am plecat să te vînăm.

— Dar ai vînat alți douăzeci și trei de oameni. Asta înseamnă o mulțime de oameni. Grupul tău trebuia oprit.

— Cine te-a numit, Dumnezeu? Cine te-a făcut călăul nostru?

Am respirat adînc. Respirația era normală și constantă. Punct lovit!

— Poliția.

— Ptiu!

Scuipă pe podea. Foarte emoționant.

— Lucrează serios, fetițo. Găsește-l pe ucigaș, apoi vom încheia socotelile.

— Pot pleca acum?

— Negreșit. Ești în siguranță în seara asta pentru că așa a poruncit stăpîna. Dar totul se va schimba în curînd.

Zachary spuse:

— Pe ușa laterală.

Se îndreptă într-acolo, mergînd aproape cu spatele, urmărindu-l pe vampir în timp ce ne îndepărtam. Winter a rămas în urmă, supraveghindu-ne spatele. Idiotul!

Zachary deschise ușa. Noaptea era fierbinte și lipicioasă. Vîntul de vară, umed, înăbușitor și minunat, îmi biciuia fața.

Vampirul strigă din urmă:

— Amintește-ți numele Valentine pentru că o să mai auzi de mine.

Zachary și cu mine am ieșit pe ușă. Aceasta se închise trîntindu-se în urma noastră. Pe dinafară nu exista clanță, nici o posibilitate de a o deschide. Drum cu o singură direcție — spre înafară. „Afară“ suna minunat.

Am început să mergem.

— Ai un pistol cu gloanțe de argint? întrebă el.

— Da.

— L-aș ține tot timpul la mine dacă aș fi în locul tău.

— Gloanțele de argint nu-l vor ucide.

— Dar îl vor încetini un pic.

— Da.

Am mers în tăcere cîteva minute. Noaptea călduroasă de vară părea să alunece în jurul nostru, ținîndu-ne cu mîini lipicioase și curioase.

— Îmi trebuie numai o pușcă de vînătoare.

Mă privi.

— Ai de gînd să porți o pușcă de vînătoare cu tine zi de zi?

— Cu țeava tăiată ar merge sub haină.

— Te vei topi în mijlocul unei veri în Missouri. De ce nu recurgi la o mitralieră sau un aruncător de flăcări, dacă tot vrei arme de mare putere?

— O mitralieră are o rază mare de împrăștiere. Poți lovi și oameni nevinovați. Aruncătorul de flăcări e prea voluminos și mai face și o mare mizerie.

Mă opri, punîndu-mi mîna pe umăr.

— Ai mai folosit vreodată un aruncător de flăcări împotriva vampirilor?

— Nu, dar l-am văzut în acțiune.

— Dumnezeule!

Fixă un punct undeva în spațiu pentru o clipă, apoi întrebă:

— A mers?

— A fost o încîntare, deși a făcut cam multă mizerie. Și a incendiat casa în jurul nostru. Mi-am zis că era o metodă cam extremă.

— Bănuiesc că da.

Am pornit din nou.

— Probabil că urăști vampirii.

— Nu-i urăsc.

— Atunci de ce-i ucizi?

— Pentru că asta e slujba mea și sînt bună în ceea ce fac.

Am dat colțul și am văzut parcarea în care lăsasem mașina. Mi se părea că o parcasem cu multe zile în urmă. Dar dacă te luai după ceasul meu, era vorba doar de ore. Semăna oarecum cu decalajul produs de călătoriile cu supersonice, diferența fiind că acum lăsam în urmă evenimente, nu fusuri orare. Atît de multe evenimente traumatice, încît modul tău de a percepe timpul o ia razna. Prea multe întîmplări într-o perioadă de timp prea scurtă.

— Eu sînt legătura ta în timpul zilei. Dacă ai nevoie de ceva sau vrei să transmiți un mesaj, uite numărul meu.

Îmi puse în mînă o cutie de chibrituri.

Am privit-o în treacăt. Pe un fond negru strălucitor scria cu litere sîngerii Circul Damnaților. Am îndesat-o în buzunarul blugilor.

Pistolul zăcea în portbagaj. L-am strecurat în teaca de sub braț, fără să-mi pese că nu aveam haină ca să-l maschez. Un pistol la vedere atrage atenția, dar cei mai mulți oameni te lasă în pace. Ba chiar adesea o rup la fugă, lăsîndu-ți cale liberă, iar urmăririle devin mai ușoare.

Zachary așteptă pînă ce am urcat în mașină. Se aplecă peste portiera deschisă.

— Anita, nu poate fi doar o slujbă. Trebuie să existe un motiv mai bun.

Mi-am lăsat privirea în jos și am pornit motorul. Apoi mi-am ridicat-o pentru a privi în ochii săi palizi.

— Mi-e frică de ei. E o trăsătură foarte naturală și umană să distrugi ceea ce te înfricoșează.

— Cei mai mulți oameni își petrec viața evitînd lucrurile de care se tem. Tu le urmărești. E o nebunie.

Aici avea dreptate. Am trîntit portiera și l-am lăsat în întunericul fierbinte. Readuc morții la viață, dar ucid morții-vii. Asta fac. Asta sînt. Dacă aș începe să-mi pun întrebări despre motivele pentru care o fac, aș înceta să mai ucid vampiri. Simplu ca bună-ziua.

Nu-mi puneam la îndoială motivele în seara aceea, așadar mai eram încă o ucigașă de vampiri, mai purtam încă numele pe care mi-l dăduseră. Eram Călăul.

15

Zorile își făceau loc pe cer ca o cortină de lumină. Luceafărul de dimineață strălucea ca o fărîmă de diamant peste șuvoiul de lumină.

Văzusem două răsărituri de soare în tot atîtea zile. Simțeam că devin țîfnoasă. Problema consta în a decide pe cine trebuia să fiu țîfnoasă și cum aveam să procedez. Dar tot ce voiam în clipa aceea era să dorm. Restul mai putea aștepta, va trebui să aștepte. Mă bazasem pe frică, adrenalină și încăpățînare timp de mai multe ore. În zumzetul ușor al motorului, îmi simțeam corpul. Nu părea prea fericit.

Mă durea cînd strîngeam volanul, mă durea cînd trebuia să-l răsucesc. Speram ca juliturile însîngerate de pe mîini să arate mult mai rău decît erau în realitate. Tot corpul îmi era înțepenit. Nimeni nu ia în considerație vînătăile, deși dor. Mă vor durea mult mai tare după ce voi dormi pe ele. Nimic nu se compară cu ceea ce simți cînd te trezești dimineața după ce ai încasat o bătaie bună. E ca o mahmureală care-ți acoperă tot corpul.

Coridorul care duce la apartamentul meu era cufundat într-o liniște aproape deplină, tot ce se auzea fiind bîzîitul aparatelor de aer condiționat. Aproape că simțeam toți vecinii dormind în spatele ușilor închise. Simțeam imboldul de a-mi lipi urechea de una din uși pentru a-mi da seama dacă eram capabilă să aud respirația vecinilor. Era atîta liniște! Prima oră după ivirea zorilor este cea mai intimă dintre toate. Este momentul în care ești singur și te bucuri de liniște.

Singura oră mai liniștită este trei dimineața, dar nu mă prea omor după ora trei dimineața.

Cu cheile în mînă, aproape am atins ușa cînd mi-am dat seama că era întredeschisă. O crăpătură mică — ușa părea închisă, dar nu era. M-am mișcat spre partea dreaptă a ușii și m-am lipit cu spatele de perete. Auziseră oare zăngănitul cheilor? Cine era înăuntru? Adrenalina îmi curgea prin vene ca o șampanie de calitate. Eram atentă la orice umbră, la felul în care cădea lumina. Corpul îmi intrase în stare de alertă, dar speram din toată inima să nu fiu nevoită să-i folosesc capacitățile.

Am scos pistolul și m-am sprijinit de perete. Ce urma? Din interiorul apartamentului nu se auzea nici un sunet, absolut nimic. Puteau fi mai mulți vampiri, dar era deja aproape ziuă. Nu puteau fi vampiri. Totuși, cine altcineva să fi intrat în apartament? Am respirat adînc. Nu știam. N-aveam nici cea mai mică idee. S-ar crede că mă obișnuisem cu ideea că habar n-aveam ce naiba se întîmpla, deși n-o făceam niciodată. Ceea ce mă făcea țîfnoasă și puțin speriată.

Aveam mai multe opțiuni. Puteam pleca și chema poliția — o alegere nu prea rea. Dar ce puteau face polițiștii și nu puteam eu, în afară de a năvăli înăuntru și de a fi uciși în locul meu? Ceea ce era inacceptabil. Puteam aștepta pe coridor pînă ce oricine s-ar fi aflat înăuntru devenea curios. Putea dura ceva timp și se putea ca apartamentul să fie totuși gol. M-aș fi simțit ca o proastă stînd acolo ore întregi, cu un pistol îndreptat spre un apartament gol. Eram obosită și voiam să mă culc. Fir-ar să fie!

Mai puteam pur și simplu să intru, trăgînd din mers. Nu. Puteam împinge ușa, mă puteam arunca la podea și puteam împușca pe oricine era înăuntru. Dacă aveau pistoale. Și dacă era cineva înăuntru.

Cel mai inteligent lucru era să-i aștept să iasă, dar eram obosită. Șuvoiul de adrenalină se risipea sub frustrarea produsă de prea multe opțiuni. Se apropia acel moment în care pur și simplu ești prea obosit. Nu credeam că puteam sta numai ochi și urechi în acea tăcere întreruptă doar de

zgomotul aerului condiționat. Eram sigură că n-aș fi adormit în picioare lîngă ușă, dar era ceva ce trebuia luat în considerație. Iar peste o oră vecinii aveau să se trezească, să se miște încoace și încolo, riscînd a fi prinși sub un foc încrucișat. Din nou inacceptabil. Orice urma să se întîmple, trebuia să se întîmple acum.

Decizia era luată. Bine. Nimic nu e mai bun decît frica pentru a-ți limpezi brusc mintea. M-am îndepărtat de ușă cît de mult am putut și am traversat culoarul, cu pistolul îndreptat asupra ușii. M-am deplasat de-a lungul peretelui din stînga spre partea cu balamale a ușii. Ușa se deschidea înspre înăuntru. Trebuia doar s-o trîntesc cu putere de perete; era simplu. În regulă.

M-am lăsat într-un genunchi, cu umerii strînși pe parcă aș fi vrut să-mi bag capul înăuntru ca o broască țestoasă. Puneam pariu că orice armă ar fi fost îndreptată undeva mai sus, la înălțimea pieptului. Ghemuită, eram mult mai scundă.

Am deschis ușa cu mîna stîngă și am strîns cu putere pragul. Pistolul era îndreptat spre pieptul individului cel rău. Numai că mîinile sale erau deja ridicate, iar el zîmbea.

— Nu trage. Sînt eu, Edward.

M-am lăsat pe ambii genunchi, holbîndu-mă la el și simțind cum furia se ridica în mine ca o maree caldă.

— Ticălosule. Știai că eram aici.

Își încrucișă degetele.

— Am auzit cheile.

M-am ridicat, cercetînd din ochi camera. Edward mutase fotoliul alb pentru a se afla exact pe direcția ușii. Nimic altceva nu mai părea deplasat de la locul lui.

— Anita, te asigur că sînt singur.

— Te cred. De ce nu ai sunat înainte?

— Am vrut să văd dacă mai ești la fel de bună. Puteam să te spulber cînd ai ezitat în fața ușii, cu cheile zăngănind atît de frumos.

Am închis ușa în urma mea și am încuiat-o deși, ca să fiu sinceră, cu Edward în interior ar fi fost mai sigur să mă închid mai degrabă pe dinafară decît pe dinăuntru. Nu

avea o statură impunătoare, nu te înspăimînta, dacă nu-l cunoșteai. Avea 1,70, era zvelt, blond, cu ochii albaștri — un tip fermecător. Și dacă eu eram Călăul, atunci el era însăși Moartea. Edward era cel pe care-l văzusem folosind aruncătorul de flăcări.

Mai lucrasem cu el înainte și Dumnezeu mi-e martor că te simțeai în siguranță cu el. Avea la el mai multe arme decît Rambo, dar era puțin cam nepăsător cu martorii nevinovați. Și-a început cariera ca ucigaș profesionist. Atît știa poliția despre el. Cred că ființele umane i se păreau o țintă prea ușoară, așa încît și-a îndreptat atenția asupra vampirilor și a licantropilor. Și mai știam că nu ar fi ezitat nici o clipă să mă ucidă dacă situația ar fi cerut-o. Edward nu avea conștiință, devenind astfel ucigașul perfect.

— Am stat trează toată noaptea, Edward. N-am chef de jocurile tale.

— Cît de tare ești rănită?

Am ridicat din umeri și am tresărit de durere.

— Mă dor mîinile, dar cele mai multe sînt vînătăi. Mă simt bine.

— Secretarul tău mi-a spus că erai la o petrecere surpriză pentru tipe celibatare.

Rînji, iar ochii îi sclipiră.

— Trebuie să fi fost o adevărată petrecere!

— M-am întîlnit cu un vampir pe care s-ar putea să-l cunoști.

Își ridică sprîncenele galbene și buzele i se arcuiră pentru a rosti un tăcut „Oh".

— Îți mai amintești casa pe care aproape ai făcut-o scrum în jurul nostru?

— Acum vreo doi ani. Am ucis șase vampiri și doi slujitori-umani.

Am trecut pe lîngă el și m-am lăsat să cad pe canapea:

— Am ratat unul.

— Nu, nu se poate.

Vocea îi era foarte hotărîtă. Edward sub forma cea mai periculoasă.

Am privit spre părul său tuns cu grijă la spate.

— Edward, ai încredere în mine măcar acum... Aproape m-a ucis în noaptea asta.

Ceea ce era un adevăr parțial, cunoscut și sub numele de minciună. Dacă vampirii nu voiau să informez poliția despre întreaga afacere, cu siguranță n-ar fi vrut să afle ceva Moartea. Pentru ei Edward era mult mai periculos decît polițiștii.

— Cine era?

— Cel care aproape m-a sfîșiat în bucăți. Își zice Valentine. Încă mai are cicatricele de la arsurile pe care i le-am făcut atunci.

— Cu agheasmă?

— Da.

Edward veni să se așeze lîngă mine pe canapea. Se așeză pe un colț, la o distanță convenabilă.

— Spune-mi ce s-a întîmplat.

Ochii săi mă priveau pătrunzător.

M-am uitat în altă parte.

— Nu prea sînt multe de povestit.

— Anita, tu minți. De ce?

M-am holbat la el, simțind cum mă cuprinde furia. Urăsc să fiu prinsă cu minciuna.

— Au fost găsiți cîțiva vampiri uciși de-a lungul rîului. De cînd ești în oraș, Edward?

Zîmbi, deși nu eram sigură de ce.

— Nu de mult timp. Am auzit un zvon că trebuia să te întîlnești cu șeful suprem al vampirilor din oraș în seara asta.

N-am putut să-mi controlez reacția. Am rămas cu gura deschisă; surpriza era prea mare pentru a o ascunde.

— Cum dracu' știi asta?

Ridică grațios din umeri.

— Am sursele mele.

— Nici un vampir nu ar vorbi cu tine, nu din proprie inițiativă.

Din nou aceeași mișcare a umerilor care spunea totul și nimic în același timp.

— Ce ai făcut în seara asta, Edward?

— Dar tu ce *ai făcut*, Anita?

Touché, impas, orice.

— Atunci de ce ai mai venit la mine? Ce vrei?

— Vreau să știu locul în care poate fi găsit vampirul-suprem. Locul în care se odihnește în timpul zilei.

Îmi revenisem destul pentru a nu mi se citi nimic pe față.

— Cum aș putea să știu eu așa ceva?

— Știi?

— Nu.

M-am ridicat.

— Sînt obosită și vreau să mă culc. Dacă nu mai e nimic altceva...

Se ridică și el, zîmbind, de parcă știa că mințisem.

— Ținem legătura. Dacă se întîmplă să dai peste informația de care am nevoie...

Lăsă fraza neterminată și porni spre ușă.

— Edward.

Se răsuci pe jumătate spre mine.

— Ai o armă de vînătoare cu țeava retezată?

Ridică iar din sprîncene.

— Aș putea să-ți fac rost de una.

— Plătesc.

— Nu. E un cadou.

— Nu pot să-ți spun locul.

— Dar îl știi?

— Edward...

— Anita, cît de implicată ești în afacerea asta?

— Pînă în gît și mult mai mult.

— Aș putea să te ajut.

— Știu.

— Dacă te-aș ajuta, aș putea ucide mai mulți vampiri?

— Probabil.

Rînji, cuceritor. Rînjetul era zîmbetul său cel mai inofensiv de „băiat bun". Nu-mi dădeam seama niciodată dacă zîmbetul era real sau doar o altă mască. L-aș fi putut vedea vreodată pe adevăratul Edward? Probabil că nu.

— Ador să vînez vampiri. Dacă poți, ia-mă și pe mine în această afacere.

— O să încerc.

Se opri, cu o mînă pe clanță.

— Sper să am mai mult succes cu celelalte surse decît am avut cu tine.

— Ce se va întîmpla dacă nu afli locul respectiv de la altcineva?

— Ei bine, mă întorc.

— Și?

— Și îmi vei spune ce vreau să aflu, nu-i așa?

Continua să rînjească, cu acel zîmbet încîntător, de băiat cuminte. Dar, implicit, se referea și la faptul că nu se va sfii să mă tortureze, dacă nu va avea încotro.

Am înghițit cu greu.

— Lasă-mă cîteva zile și s-ar putea să obțin informația, Edward.

— Bine. Îți aduc pușca mai tîrziu. Dacă nu ești acasă, o las pe masa din bucătărie.

Nu l-am întrebat cum va intra dacă nu voi fi acasă. N-ar fi făcut decît să zîmbească sau să rîdă. Încuietorile nu erau ceva care să-l oprească pe Edward.

— Mulțumesc. Vreau să spun pentru pușcă.

— Cu plăcere, Anita. Ne vedem mîine.

Ieși pe ușă și o închise în urma lui.

Grozav. Vampiri, acum Edward. Doar un sfert de oră trecuse de la răsăritul soarelui și începutul nu era prea promițător. Am încuiat ușa, deși nu-mi era de prea mare ajutor, și m-am culcat. Browningul de 9 mm era în al doilea său locaș, un toc modificat prins de tăblia patului. Crucea era un metal rece în jurul gîtului. Era tot ce puteam face pentru siguranța mea și eram mult prea obosită pentru a-mi mai păsa.

Am mai luat un singur lucru în pat cu mine, un pinguin de pluș pe nume Sigmund. Nu dorm cu el prea des, doar din cînd în cînd, după ce încearcă cineva să mă omoare. Fiecare cu slăbiciunile lui. Unii fumează. Eu colecționez pinguini de pluș. Dacă nu veți spune nimănui, n-o s-o fac nici eu.

16

Eram în picioare în încăperea uriașă de piatră în care stătuse Nikolaos. Acum se mai afla acolo doar jilțul, gol și singur. Un sicriu se afla într-o parte, pe podea. Lumina torțelor se reflecta pe lemnul lustruit. O adiere se simțea prin încăpere. Torțele pîlpîiau, aruncînd umbre negre și uriașe pe pereți. Umbrele păreau să se miște independent de lumină. Cu cît mă uitam mai mult la ele, cu atît eram mai sigură că umbrele erau prea întunecate, prea compacte.

Simțeam un nod în gît. Pulsul îmi bătea cu putere în cap. Nu puteam respira. Atunci am devenit conștientă de existența unei a doua inimi care bătea ca un ecou.

— Jean-Claude?

Umbrele răspunseră cu voci stridente și tînguitoare:

— Jean-Claude.

Am îngenuncheat lîngă sicriu și am apucat capacul. Era dintr-o singură bucată și se ridica pe balamale bine unse. Din ambele laturi ale sicriului se scurgea sînge, sînge cald, care îmi acoperea picioarele, care mă împroșca pe mîini. Am țipat și m-am ridicat în picioare, scăldată în sînge.

— Jean-Claude!

O mînă palidă, cuprinsă de convulsii, se ridică din sînge, apoi se prăbuși într-o parte a sicriului. Fața lui Jean-Claude apăru, plutind. Am întins mîna. Inima sa îmi bătea slab în cap, dar el era mort. Mort! Mîna îi era ca de ceară, înghețată. Ochii i se deschiseră brusc. Mîna sa moartă mă înșfăcă de încheietură.

— Nu!

Am încercat să-mi eliberez mîna. M-am lăsat să cad în genunchi în balta de sînge care se răcea treptat și am urlat:

— Dă-mi drumu'!

Se ridică, acoperit de sînge. Sîngele se scurgea de pe cămașa albă, transformată acum într-o zdreanță însîngerată.

— Nu!

Trăgîndu-mă de mînă, mă apropie treptat de el. M-am sprijinit cu toate puterile de sicriu pentru a nu fi trasă înăuntru. Nu voiam așa ceva! Se aplecă peste mîna mea, cu gura deschisă, cu caninii pregătiți de atac. Inima îi bubuia ca tunetul printre umbrele din încăpere.

— Jean-Claude, nu!

Chiar înainte de a mușca, ridică privirea spre mine.

— N-am încotro.

Sîngele începu să-i picure de pe păr pe față, pînă ce aceasta deveni o mască însîngerată. Caninii mi se înfipseră în mînă. Am urlat și m-am trezit șezînd în pat.

Suna cineva la ușă. M-am grăbit să cobor din pat, uitînd în ce stare mă aflam. Am gemut. Mă mișcasem prea curînd după bătaia pe care o încasasem noaptea trecută. Mă dureau toate părțile corpului care nu erau deja învinețite. Mîinile îmi erau înțepenite din cauza sîngelui închegat. Parcă aș fi avut artrită!

Soneria continua să sune de parcă cineva se rezemase de ea. Oricine era, avea să fie felicitat pentru că mă trezise. Dormisem într-o cămașă mai mare cu cîteva numere. Dacă aș fi fost în blugi, parcă aș fi dormit într-o rochie.

L-am pus pe Sigmund, pinguinul de pluș, alături de celelalte jucării, pe un fotoliu de două persoane aflat lîngă peretele cel mai depărtat, sub fereastră. Pinguinii se aliniau în jurul fotoliului, ca un val umflat și pufos.

Mă durea tot corpul cînd mă mișcam. O greutate mă apăsa pe piept cînd respiram. Am strigat:

— Vin, vin!

La jumătatea drumului spre ușă, mi-a trecut prin cap că ar putea fi cineva ostil. M-am întors înapoi în dormitor și am luat pistolul. Îl țineam stîngaci, cu o mînă înțepenită.

Ar fi trebuit să-mi dezinfectez și să-mi bandajez mîna seara trecută. Oh, ei bine...

M-am lăsat în genunchi în spatele fotoliului pe care Edward îl mutase în fața ușii și am întrebat:

— Cine-i acolo?

— Sînt eu, Ronnie. Trebuia să alergăm în dimineața asta.

Uitasem că era sîmbătă. Era întotdeauna uimitor cît de obișnuită este viața, chiar atunci cînd cineva încearcă să-ți facă rău. Am simțit că Ronnie ar fi trebuit să afle despre ce se întîmplase noaptea trecută. Ceva atît de extraordinar ar fi trebuit să-mi marcheze viața, dar nu era chiar așa. Cînd fusesem în spital cu brațul susținut într-un aparat special și conectată la tot felul de tuburi, mama mea vitregă se plînsese că nu eram încă măritată. Era îngrijorată că aveam să rămîn fată bătrînă la vîrsta coaptă de douăzeci și patru de ani. Judith nu e ceea ce s-ar numi o femeie cu vederi largi.

Familia mea nu vede cu ochi buni ceea ce fac, primejdiile prin care trec, rănile pe care le capăt, așa încît îmi ignoră meseria cît poate de mult. Excepție face fratele meu vitreg. La cei șaisprezece ani, Josh crede că sînt grozavă și de gașcă, sau cum s-o mai fi chemînd o persoană de treabă în vremurile astea.

Veronica Sims e diferită; mi-e prietenă și mă înțelege. Ronnie e detectiv particular. Ne vizităm reciproc cînd sîntem internate în spital.

Am deschis ușa și am lăsat-o să intre, cu pistolul atîrnînd nefolositor într-o parte. Ronnie a înțeles totul dintr-o privire și a exclamat:

— Doamne, arăți cumplit.

Am zîmbit.

— Ei bine, cel puțin arăt precum mă simt.

A intrat în cameră, lăsînd să cadă în fața fotoliului geanta cu echipament sportiv.

— Poți să-mi spui ce s-a-ntîmplat?

Nu era o cerere impetuoasă, doar o întrebare. Ronnie înțelegea că nu toate lucrurile puteau fi împărtășite altora.

— Îmi pare rău, dar nu sînt în stare să alerg astăzi.

— După cum arăți, se pare că ai făcut toate exercițiile de care erai în stare. Du-te și bagă-ți mîinile în apă. Fac eu cafea, da?

Am aprobat din cap, dar am regretat imediat. Cel mai bun lucru acum erau cîteva aspirine. M-am oprit chiar înainte de a intra în baie.

— Ronnie...

— Da...

Stătea în mijlocul micii mele bucătării, cu o cănișă de boabe proaspete de cafea în mînă. Avea 1,72 m. Uneori uit cît de înaltă este. Oamenii sînt uimiți să ne vadă alergînd împreună. Șmecheria este că eu stabilesc ritmul și fac tot efortul să-l mențin. E un antrenament foarte bun.

— Cred că sînt cîteva chifle în frigider. Poți să le pui în cuptor împreună cu niște brînză?

Se holbă la mine.

— Te știu de trei ani și asta e prima dată cînd ceri de mîncare înainte de ora zece.

— Uite ce, dacă ți-e prea greu, las-o baltă.

— Nu-i vorba de asta, o știi și tu.

— Îmi pare rău, sînt pur și simplu obosită.

— Du-te să te bandajezi, apoi poți să-mi povestești. Bine?

— Da.

Faptul că mi-am muiat mîinile în apă nu m-a făcut să mă simt mai bine. Era ca și cum îmi cojeam pielea de pe degete. Le-am uscat și am pus peste julituri alifie cu neosporin, un antibiotic cu efect local, cum scria pe prospect. Cînd am terminat de aplicat toate bandajele, mîinile îmi arătau ca ale unei mumii în versiune roz.

Spatele era doar o masă de vînătăi întunecate. Coastele aveau culoarea vișinelor putrede. Nu puteam face prea multe, doar să sper că aspirinele aveau să facă minuni. Ei bine, era totuși ceva ce puteam face — mă puteam mișca. Exercițiile de întindere a mușchilor îmi vor reda flexibilitatea corpului, permițîndu-mi să mă deplasez fără dureri. Totuși, exercițiile în sine vor fi adevărate torturi. Le voi face mai tîrziu. În primul rînd, trebuia să mănînc.

Eram lihnită. De obicei, gîndul de a mînca înainte de ora zece îmi face greață. Dar în acea dimineață voiam mîncare, aveam nevoie de mîncare. Foarte ciudat. Poate din cauza stresului...

Mirosul chiflelor și al brînzei topite mă făcea să simt și mai tare golul din stomac, cel al cafelei proaspăt fierte mă făcea să vreau să rod canapeaua.

Am înfulecat două chifle și am băut trei cești de cafea în timp ce Ronnie stătea în fața mea, sorbind doar din prima ceașcă. Mi-am ridicat privirea și am descoperit că îmi urmărea foarte atent gesturile. Ochii ei gri mă fixau. O mai văzusem privind așa — la suspecți.

— Ce s-a întîmplat? am întrebat-o.

Ridică din umeri.

— Nimic. Poți să te mai oprești puțin și să-mi povestești despre noaptea trecută?

Am dat din cap și nu m-a mai durut atît de tare. Aspirina, darul naturii destinat omului modern. I-am povestit tot, de la telefonul Monicăi pînă la întîlnirea cu Valentine. Totuși, nu i-am spus că întîlnirea a avut loc la Circul Damnaților. Era o informație foarte periculoasă în acel moment. Am mai lăsat pe dinafară și luminile albastre de pe scări, sunetul vocii lui Jean-Claude în mintea mea. Ceva îmi spunea că și asta era o informație periculoasă. Am învățat să-mi ascult instinctele, așa încît mi-am ținut gura.

Ronnie mă privi și întrebă:

— Asta-i tot?

— Da.

Un singur cuvînt, o simplă minciună, ușor de spus. Nu cred că Ronnie m-a crezut.

— În regulă — luă o înghițitură de cafea — ce vrei să fac?

— Pune niște întrebări. Ai acces la datele referitoare la grupările care se urăsc între ele. Cum ar fi Ființele Umane contra Vampirilor, Liga Alegătorilor Umani, chestii obișnuite.Vezi dacă unii ar putea fi implicați în crime. Nu mă pot apropia de ei.

Am zîmbit.

— La urma urmei și reanimatorii sînt un grup pe care-l urăsc.

— Dar tu ucizi vampiri.

— Mda, dar readuc zombii la viață. E prea ciudat pentru bigoții din nucleele dure.

— Bine, o să verific FUV-ul și celelalte grupări. Altceva?

M-am gîndit o clipă și am scuturat din cap, aproape fără să simt nici o durere.

— Nu e nimic la care să mă gîndesc acum. Dar ai mare grijă. Nu vreau să te pun în pericol așa cum am făcut cu Catherine.

— N-a fost vina ta.

— Ce să spun!

— Nu-i vina ta, nimic din ce s-a întîmplat nu-i din vina ta.

— Spune-i asta lui Catherine și logodnicului ei dacă lucrurile vor merge prost.

— La dracu', Anita, aceste creaturi se folosesc de tine. Vor să te descurajeze și să te înspăimînte astfel încît să te poată controla. Dacă lași să te copleșească vinovăția și să-ți întunece judecata, vei sfîrși prin a fi ucisă.

— Ei bine, bravo, Ronnie, exact asta voiam să aud. Dacă asta-i varianta ta pentru un discurs de încurajare, mai bine mă lipsesc de el.

— Nu ai nevoie de încurajări, ai nevoie de o scuturătură bună.

— Mulțumesc mult, am avut parte de așa ceva astă noapte.

— Anita, ascultă-mă.

Mă fixa cu o privire intensă, scrutîndu-mi fața, încercînd să vadă dacă chiar o ascultam.

—Ai făcut tot ce ai putut pentru Catherine. Vreau să te concentrezi pentru a rămîne în viață. Ești băgată în rahat pînă la gît de dușmani. Nu lăsa ca nimic și nimeni să te abată de la scopul tău.

Avea dreptate. Fă ce poți și treci mai departe. Deocamdată Catherine nu mai era implicată. Era cel mai bun lucru pe care-l puteam face.

— Sînt băgată în rahat pînă la gît de dușmani și pînă la glezne de prieteni.

Ronnie rînji.

— Poate se va compensa reciproc.

Am strîns ceașca de cafea în mîinile bandajate. Căldura radia din ceașcă.

— Mi-e frică.

— Ceea ce dovedește că nu ești atît de proastă pe cît pari.

— Bravo, mulțumesc mult.

— Cu plăcere.

Ridică ceașca în chip de salut.

— Pentru Anita Blake, reanimatoare, ucigașă de vampiri și bună prietenă. Păzește-ți spatele!

Am ciocnit cețile.

— Păzește-ți-l și tu! Să fii prietena mea poate să nu fie cel mai bun lucru în clipa de față.

— S-a anunțat cumva la buletinul de știri?

Din păcate, avea dreptate.

17

Aveam două opțiuni după plecarea lui Ronnie: să mă întorc în pat, ceea ce nu era o idee rea, sau să încep să rezolv cazul la care toată lumea insista să lucrez. Puteam rezista o bucată de vreme cu doar patru ore de somn. Nu puteam rezista la fel de mult dacă Aubrey avea să-mi sfișie beregata. Bănuiam că trebuia să trec la treabă.

Era greu să porți pistol vara în St. Louis. Ai aceeași problemă fie că folosești tocul de sub braț sau pe cel de la șold. Dacă porți haină ca să maschezi pistolul, te topești de căldură. Dacă ții pistolul în poșetă ești ucisă pentru că nici o femeie nu poate găsi ceva în propria-i poșetă în mai puțin de douăsprezece minute. O adevărată regulă.

Eram încurajată de faptul că nimeni nu trăsese încă asupra mea. Dar, pe de altă parte, fusesem răpită și aproape omorîtă. Nu țineam să se mai întîmple încă o dată fără să mă pot apăra. Ridicam cincizeci de kilograme la haltere, ceea ce nu e o greutate de neglijat, chiar deloc. Dar cînd ai doar cincizeci și trei de kilograme, ești în dezavantaj. Pariam pe mine în lupta cu oricare răufăcător de gabaritul meu. Necazul era că nu prea existau răufăcători atît de slabi. Iar într-o confruntare cu vampirii, ei bine, eram surclasată dacă nu puteam ridica o halteră de greutatea unui camion. Mai rămînea, așadar, pistolul.

M-am hotărît în cele din urmă să adopt o ținută mai puțin profesională. Tricoul sport, cu cîteva numere mai mare, ajungînd pînă la jumătatea coapsei, se umfla în jurul meu. Singurul lucru care îl făcea purtabil era imaginea imprimată pe el: pinguini jucînd volei pe plajă, și alături,

pui de pinguini făcînd castele de nisip. Îmi plac pinguinii. Cumpărasem tricoul ca să dorm în el, neavînd nici o intenție de a-l purta acolo unde m-ar fi putut vedea lumea.

Am trecut o curea printr-o pereche de pantaloni scurți negri; sub pantaloni am prins tocul, tip „Unchiul Mike“[1], care îmi plăcea foarte mult, deși nu era făcut pentru un Browning. Mai aveam un pistol, mult mai ușor de folosit și de ascuns, un mic Firestar de 9 mm, cu încărcător de șapte cartușe.

Îmbrăcămintea era completată de șosete albe de jogging, cu dungi albastre, perfect asortate cu bordura albastră de piele a pantofilor albi, marca Nike. Mă făcea să par și să mă simt ca o adolescentă stîngace de vreo șaisprezece ani, iar cînd m-am răsucit să mă privesc în oglindă, nu se vedea nici măcar o urmă de pistol la șold. Tricoul sport cădea în jurul lui, făcîndu-l invizibil.

Partea superioară a corpului era subțire, petite, dacă vreți, musculoasă și nu urîtă de privit. Din păcate, picioarele erau cu vreo zece centimetri prea scurte pentru a deveni vreodată idealul american în domeniu. Nu voi avea niciodată coapse scheletice, dar nici gambe fără mușchi. Îmbrăcămintea îmi punea în valoare picioarele și ascundea orice altceva, dar aveam cu mine pistolul și nu trebuia să mă topesc de căldură. Compromisul e întotdeauna o artă imperfectă.

Crucea atîrna sub tricou, iar la încheietura mîinii stîngi purtam o mică brățară-amuletă — trei cruci mici pe un lanț de argint. Cicatricele erau la vedere, dar, fiind vară, încercam să pretind că nu erau la locul lor. Nu puteam suporta mîneci lungi pe o temperatură de vreo treizeci și opt de grade și o umiditate de sută la sută. Aș fi rămas fără mîini. Dar cicatricele nu sînt chiar primele lucruri pe care le observi cînd îmi privești mîinile goale. Pe bune!

---

[1] „Uncle Mike“, numele companiei fondate în 1947 de Allison P. Michaels, una dintre cele mai importante producătoare americane de accesorii pentru armele de foc (n. tr.).

Firma Animators Inc. se mutase în birouri noi cu trei luni în urmă. Vizavi se afla cabinetul unui psiholog al cărui onorariu era de o sută de dolari pe oră; pe același hol se mai aflau cabinetele unui chirurg plastic, a doi avocați, al unui consilier matrimonial și al unei companii imobiliare. Acum patru ani, Animators Inc. își desfășura activitatea într-o cameră goală aflată deasupra unui garaj. Afacerile prosperau.

Aceasta se datora în mare parte lui Bert Vaughn, șeful nostru, om de afaceri, paiață, mînuitor de bani, secătură și pungaș la limita legii. Nu făcea nimic ilegal, nu chiar, dar... Cei mai mulți oameni ajung să se considere ei înșiși eroi, băieți buni. Doar cîțiva se consideră băieți răi și le face plăcere. Culoarea preferată a lui Bert era gri. Uneori ajungeam să gîndesc că dacă l-ar tăia cineva, ar țîșni sînge verde, culoarea bancnotelor prospăt scoase din monetărie.

Bert transformase ceea ce era o capacitate neobișnuită, un blestem stînjenitor sau o experiență religioasă — readucerea la viață a morților — într-o afacere profitabilă. Noi, reanimatorii, aveam capacitatea, dar el știa cum să cîștige bani de pe urma ei. Era greu de discutat în contradictoriu pe această temă. Totuși, aveam de gînd să încerc.

Tapetul din sala de așteptare era verde-deschis, cu motive orientale în verde și gri. Covorul era gros, verde-luminos, prea palid pentru a semăna cu iarba, deși asta era ideea. Peste tot se vedeau plante.

Un *Ficus benjium*, zvelt ca o trestie, cu frunze mici și tari ca pielea, creștea în partea dreaptă a ușii. Se încolăcea aproape în jurul scaunului plasat în fața ghiveciului său. Un al doilea arbore, înalt și drept cu frunzele țepene și țepoase ale palmierilor — *Dracaena marginta* — creștea în colțul cel mai îndepărtat. Cel puțin așa se menționa pe etichetele legate de trunchiurile lor fusiforme. Ambii arbori atingeau tavanul. Duzine de plante mai mici erau împrăștiate în fiecare colț liber al încăperii de un verde-deschis.

Bert crede că verdele pastelat este odihnitor, iar arborii și plantele îți insuflă sentimentul că te afli acasă. Părerea

mea este că era o căsătorie nefericită între o capelă mortuară și un magazin de plante.

Mary, secretara din tura de zi, are peste cincizeci de ani. Cît anume peste, o privește personal. Părul, tuns scurt, nu flutură în vînt. „Vinovat" este fixativul, pentru că Mary nu suportă aspectul natural. Are doi băieți mari și patru nepoți. Îmi adresă cel mai plăcut zîmbet profesional în momentul în care am intrat pe ușă.

— Pot să...

— Oh, Anita, nu credeam că vii înainte de cinci.

— Nici eu, dar trebuie să vorbesc cu Bert și să-mi iau niște lucruri din birou.

Se încruntă privind la registrul ei — al nostru — de programări.

— Ei bine, Jamison e în biroul tău cu un client.

Nu existau decît trei birouri, unul, al lui Bert, celelalte două folosite prin rotație de noi ceilalți. Cea mai mare parte a activității se desfășura pe teren, mai precis în cimitir, așa încît nu aveam în realitate nevoie de birouri în același timp. Era ca și cum ai fi împărțit un apartament în funcție de timpul liber al fiecăruia.

— Cît mai durează întrevederea cu clientul?

Mary aruncă o privire pe notițele sale.

— E mama unui băiat care are de gînd să se alăture Bisericii pentru Viața Eternă.

— Jamison încearcă să-l convingă să devină membru sau să renunțe?

— Anita!

Vocea lui Mary era dojenitoare, dar ceea ce spusesem era adevărat. Biserica pentru Viața Eternă era biserica vampirilor, prima biserică din istorie care putea garanta viața eternă — și chiar o dovedea. Nu trebuia să aștepți. Nimic misterios. Doar eternitatea pe un platou de argint. Mulți oameni nu mai cred cîtuși de puțin în sufletul lor nemuritor. Nu se obișnuiește să-ți pui întrebări despre Rai și Iad sau dacă ești o persoană cu adevărat bună. Astfel Biserica reușește să cîștige adepți peste tot. Dacă nu crezi

că ți-a distrus sufletul, ce ai de pierdut? Lumina zilei. Mîncare. Nu-s prea multe la care ar trebui să renunți.

Ceea ce mă deranja era problema sufletului. Sufletul meu nemuritor nu e de vînzare, nici chiar pentru eternitate. Vedeți voi, știam că vampirii pot muri. Am dovedit-o. Nimeni nu părea curios de ceea ce se întîmpla cu sufletul unui vampir după moarte. Ai putea fi un vampir bun și ai merge în Rai? După mine, ideea asta nu prea ținea.

— Bert este și el cu un client?

Mary aruncă încă o privire spre registrul de programări.

— Nu, e liber.

Își ridică privirea și-mi zîmbi de parcă ar fi fost bucuroasă să mă ajute. Poate că era.

Bert își alesese cel mai mic dintre cele trei birouri. Pereții zugrăviți într-un albastru-pastel, covorul cu două nuanțe mai închis. Bert crede că astfel clientul se simte mai liniștit. Eu cred că se simte ca într-un cub albastru de gheață.

Bert nu se potrivește cu biroul mic și albastru. Nimic nu este mic cînd e vorba de Bert. 1,92, umeri lați, alura unui atlet, deși cam rotund în talie. Părul alb, tuns scurt, încadrează urechile mici. Bronzul „de barcagiu" contrastează puternic cu ochii palizi și părul alb. Ochii de o culoare gri aproape insipidă, asemănătoare cu a geamurilor murdare. Trebuie să te chinui din greu ca astfel de ochi să strălucească, dar asta tocmai se întîmpla. Bert practic radia. Semn rău.

— Anita, ce surpriză plăcută. Ia loc.

Flutură un plic spre mine.

— Am primit cecul astăzi.

— Care cec?

— Pentru cercetările referitoare la uciderea vampirilor.

Uitasem. Uitasem că într-un anume moment în toată această afacere mi se promiseseră bani. Era ceva ridicol și dezgustător, în ideea că Nikolaos ar obține rezultate mai bune cu bani. O mulțime de bani dacă luam în considerație fața lui Bert.

— Cît?

— Zece mii de dolari.

Accentuă fiecare cuvînt de parcă ar fi vrut să țină o eternitate.

— Nu-i destul.

Rîse.

— Anita, devii lacomă pe măsură ce îmbătrînești. Credeam că asta-i treaba mea.

— Nu-i destul pentru viața lui Catherine sau a mea.

Rînjetul i se șterse de pe față. O anumită precauție i se citea în ochi, de parcă eram pe punctul de a-i spune că nu există iepurașul de Paști. Aproape că îl auzeam întrebîndu-se dacă nu cumva trebuia să returneze cecul.

— Anita, despre ce vorbești?

I-am povestit totul, cu unele corecții minore. Nici un cuvînt despre Circul Damnaților. Nici despre flăcările albastre sau despre primul semn al vampirului.

Cînd am ajuns la momentul în care Aubrey a dat cu mine de zid, exclamă:

— Glumești!

— Vrei să vezi vînătăile?

Mi-am terminat relatarea și i-am urmărit expresia îngîmfată întipărită pe fața pătrată. Mîinile mari, cu degete boante, erau încrucișate pe birou. Cecul zăcea lîngă el în vîrful unui teanc ordonat de plicuri. Figura îi era amabilă, grijulie. Empatia nu se potrivise niciodată cu fața lui Bert. Îmi dădeam întotdeauna seama cum i se învîrteau rotițele, ce variante lua în calcul.

— Nu-ți face griji, Bert, poți să-ți încasezi cecul.

— Ei, Anita, nu asta...

— Scutește-mă!

— Anita, pe cuvînt că n-am vrut să te pun în pericol cu bună știință.

Am rîs.

— Gogoși.

Atunci zîmbi. Singurul său zîmbet adevărat. Adevăratul Bert Vaughn în toată splendoarea sa. Ochii îi scînteiau, nu plini de căldură, ci de plăcere. În zîmbet i se citea ceva măsurabil, respingător de bine informat, de parcă ar fi știut

cel mai ascuns lucru pe care l-ai făcut vreodată și l-ar fi trecut sub tăcere pentru o anumită sumă.

— Cu ce te poate ajuta firma Animators Inc.?

— Am rugat-o deja pe Ronnie să face niște cercetări. Cu cît vor fi mai puține persoane implicate, cu atît vor fi mai puține în pericol.

— Ai fost întotdeauna o ființă generoasă.

— Spre deosebire de alte persoane pe care le-aș putea numi.

— Habar n-aveam ce voiau.

— Nu, dar știai care este părerea mea despre vampiri.

Îmi zîmbi cu subînțeles de parcă ar fi vrut să spună „îți știu secretul, îți cunosc visurile cele mai ascunse". Ăsta era Bert — un amic șantajist.

I-am întors prietenește zîmbetul.

— Dacă îmi mai trimiți vreodată un vampir drept client fără să-mi ceri părerea în prealabil, îmi dau demisia.

— Și unde ai să te duci?

— Bert, voi pleca cu tot cu lista mea de clienți. Cine ia interviurile pentru radio? La cine se referă articolele? Te-ai dat peste cap să fiu întotdeauna în prim-plan. Te-ai gîndit că sînt cea mai „vandabilă" dintre toate persoanele de aici. Cea mai puțin periculoasă ca înfățișare, cea mai atrăgătoare, un fel de cățeluș în țarc. Cînd cineva se adresează firmei Animators Inc., de cine întreabă?

Zîmbetul îi dispăruse de pe față, ochii îi erau reci ca gheața.

— Nu vei reuși fără mine.

— Întrebarea este dacă vei reuși tu fără mine.

— Mă voi descurca.

— Și eu.

Ne-am uitat fix unul la celălalt pentru cîteva momente. Nici unul nu era dispus să-și coboare privirea, să clipească primul. Bert încercă să zîmbească, continuînd însă să mă privească în ochi. Un început de zîmbet îmi răsări în colțurile gurii. Am rîs împreună și cu asta totul s-a terminat.

— Bine, Anita, nici un alt client-vampir.

M-am ridicat.

— Mulțumesc.

— Chiar ți-ai da demisia?

Fața îi era toată un zîmbet sincer, o mască plăcută, șăgalnică.

— Nu fac amenințări inutile, știi doar asta, Bert.

— Da, știu. Sincer, n-am știut că afacerea asta ți-ar fi putut pune viața în pericol.

— Ar fi avut importanță?

Se gîndi aproape un minut, apoi rîse.

— Nu, dar aș fi cerut mai mult.

— Continuă să faci bani, la asta ești bun, Bert.

— Amin.

Am plecat, lăsîndu-l să admire cecul de unul singur. Putea să și jubileze de bucurie. Erau bani însîngerați, și asta nu se dorea a fi o glumă. Într-un fel anume, nu credeam că îl deranja pe Bert. Pe mine, da.

18

Ușa celuilalt birou se deschise, lăsînd să treacă o blondă înaltă, între patruzeci și cincizeci de ani. Pantalonii aurii, bine croiți, se mulau pe o talie zveltă. O bluză fără mîneci, de culoarea cojii de ou, punea în valoare brațele bronzate, Rolex-ul de aur și brățara încrustată cu diamante. Piatra din inelul de logodnă trebuie să fi cîntărit jumătate de kilogram. Puteam paria că nici nu clipise cînd Jamison îi spusese prețul.

Băiatul care mergea în urma ei era la fel de zvelt și de blond. Părea de vreo cincisprezece ani, dar știam că trebuie să fi avut cel puțin optsprezece. Legal vorbind, nu puteai deveni membru al Bisericii pentru Viața Eternă dacă nu erai major. Legal, nu putea să bea încă alcool, dar putea alege să moară și să trăiască pentru eternitate. Caraghios, dar toate astea nu aveau nici un sens pentru mine.

Jamison încheia procesiunea, zîmbind grijuliu. Vorbea încet cu băiatul în timp ce își conducea clienții spre ușă.

Mi-am scos o carte de vizită din poșetă și am întins-o femeii. Aceasta o privi, apoi se uită la mine. Mă cîntări din priviri. Nu păru impresionată, poate din cauza tricoului.

— Da... rosti ea.

Maniere... Ai nevoie de maniere adevărate pentru a face o persoană să se simtă ca un rahat cu un singur cuvînt. Bineînțeles că nu m-a deranjat deloc. Nu, marea zeiță aurită nu mă făcea să mă simt neînsemnată sau disprețuită. În regulă.

— Numărul de pe cartea de vizită e al unui bărbat specializat în cultul vampirilor. Un tip cu adevărat bun.

— Nu vreau ca fiului meu să-i fie spălat creierul.

Am reușit să zîmbesc. Raymond Fields era expertul meu preferat în cultul vampirilor și nu se ocupa cu spălatul creierelor. Îți spunea adevărul, oricît de neplăcut ar fi fost acesta.

— Domnul Fields vă va informa despre latura potențial ascunsă a vampirismului, am declarat eu.

— Cred că domnul Clark ne-a dat toate informațiile de care aveam nevoie.

Mi-am apropiat brațul de fața ei.

— Nu m-am ales cu cicatricele astea jucînd fotbal. Te rog, ia cartea de vizită. Dacă îl suni sau nu, totul depinde de tine.

Pălise puțin sub machiajul profesionist. Ochii i se măriseră puțin, holbîndu-se la mîna mea.

— Vampirii ți-au făcut asta?

Vocea îi era slabă, puțin gîfîită, aproape umană.

— Da, i-am răspuns.

Jamison o luă de braț.

— Doamnă Franks, văd că ați făcut cunoștință cu ucigașa noastră de vampiri.

Îl privi, apoi mă privi din nou. Fața ei bine îngrijită începu să se descompună. Își linse buzele și îmi întoarse spatele.

— Chiar așa...

Își revenea repede; părea din nou o ființă superioară.

Am ridicat din umeri. Ce puteam spune? Am pus cartea de vizită în mîna cu o manichiură impecabilă, dar Jamison o luă cu tact și o vîrî în buzunar. Ea îl lăsă. Ce puteam face? Nimic. Încercasem și gata. Terminat. Totuși, mi-am fixat privirea asupra fiului ei. Arăta incredibil de tînăr la față.

Mi-am amintit cum eram eu la optsprezece ani. Credeam că știu totul. Aveam douăzeci și unu de ani cînd mi-am dat seama că habar n-aveam de nimic. Și încă nu știu nimic, dar încerc din greu să învăț. Uneori, ăsta-i lucrul cel mai bun pe care-l poți face. Poate lucrul pe care-l poate face oricine. Bravo, iat-o și pe domnișoara Cinică dimineața.

Jamison îi conducea spre ușă. Am auzit numai cîteva cuvinte: „Încerca să-i ucidă, ei n-au făcut decît să se apere".

Da, asta-s eu, ucigaș plătit pentru a debarasa lumea de morții-vii. Flagelul din cimitire. În regulă. L-am lăsat pe Jamison cu adevărurile sale spuse pe jumătate și am intrat în birou. Încă mai aveam nevoie de dosare. Viața merge înainte, cel puțin pentru mine. Fața băiatului, o față netedă, frumos bronzată, cu ochi mari nu-mi ieșea din minte. N-ar trebui cel puțin să te razi înainte de a te sinucide?

Am clătinat din cap de parcă aș fi putut să-mi scot fața băiatului din minte. Aproape că am reușit. Stăteam în genunchi cu dosarele în mînă cînd Jamison intră în birou și închise ușa în urma lui. Mă gîndisem că asta ar fi putut să facă.

Pielea îi era ca mierea de culoare închisă, ochii de un verde-palid; părul aproape acaju, lung și creț, îi încadra fața. Jamison era primul negru cu ochii verzi și cu părul roșu pe care-l întîlnisem vreodată. Era zvelt și uscățiv, nu din cauza exercițiilor fizice, ci a unei moșteniri genetice norocoase. Ideea lui Jamison despre efortul fizic era ridicarea paharelor date pe gît pe nerăsuflate la o petrecere pe cinste.

— Să nu mai faci niciodată așa ceva!

— Ce anume?

M-am ridicat cu dosarele strînse la piept.

Clătină din cap și aproape zîmbi, dar era un zîmbet de furie care-i arătă pentru o clipă dinții albi.

— Nu face pe deșteapta.

— Îmi pare rău, am zis eu.

— Prostii, nu-ți pare.

— Nu, nu-mi pare rău că am încercat să-i dau femeii cartea de vizită a lui Fields. Aș face-o din nou.

— Nu-mi place să fiu discreditat în fața clienților.

Am ridicat din umeri.

— Vorbesc serios, Anita. Să nu mai faci niciodată așa ceva.

Am vrut să-l întreb ce să nu mai fac, dar n-am făcut-o.

— Nu ești calificat să consiliezi oamenii dacă să devină sau nu morți-vii.

— Bert crede că sînt.

— Bert ar accepta bani și pentru un atentat asupra Papei dacă ar fi sigur că ar scăpa cu bine.

Jamison zîmbi, apoi se încruntă, apoi nu se mai putu abține și zîmbi din nou.

— Ai un fel de a te juca cu vorbele...

— Mulțumesc.

— Să nu mă mai discreditezi în fața clienților, ne-am înțeles?

— Îți promit să nu mă mai amestec niciodată cînd vorbești despre readucerea la viață a morților.

— Nu-i de ajuns.

— E singurul lucru pe care ai să-l obții. Nu ești calificat să consiliezi oamenii. Nu-i bine.

— Domnișoara Perfecțiune întruchipată! Tu ucizi oamenii pentru bani. Nu ești decît o asasină ticăloasă.

Am răsuflat adînc și am trecut cu vederea remarca. N-aveam chef să mă cert cu el astăzi.

— Execut criminali cu binecuvîntarea absolută a legii.

— Da, dar îți și place. Te exciți de-a binelea cînd înfigi țărușii. Nu poți lăsa să treacă o săptămînă fără se te scalzi în sîngele cuiva.

M-am holbat la el.

— Chiar crezi așa ceva?

Se feri să mă privească, dar în cele din urmă recunoscu:

— Nu știu.

— Săracii vampiri, sărace creaturi neînțelese! Așa-i? Cel care m-a însemnat pe vecie a ucis douăzeci și trei de oameni înainte ca justiția să-mi dea undă verde.

Am tras de tricou pentru a-mi dezgoli clavicula.

— Vampirul care mi-a făcut asta omorîse deja zece oameni; prefera băieții, declarînd că aveau carnea cea mai fragedă. Nu-i mort, Jamison, a scăpat. Dar m-a găsit aseară și m-a amenințat că mă omoară.

— Tu nu-i înțelegi.

— Nu!

L-am împuns cu degetul în piept.

— Tu nu-i înțelegi!

Îmi aruncă o privire, cu nările fremătînd, respirînd sacadat, în valuri calde. Am făcut un pas înapoi. N-ar fi trebuit să-l ating, era împotriva regulilor. Nu atingi pe nimeni într-o ceartă decît dacă vrei să se ajungă la violență.

— Îmi pare rău, Jamison.

Nu știu dacă a înțeles pentru ce îmi cerusem scuze. N-a zis nimic.

În timp ce treceam pe lîngă el, m-a întrebat:

— La ce-ți trebuie dosarele?

Am ezitat, dar cunoștea dosarele la fel de bine ca mine. Avea să-și dea seama care lipseau.

— Uciderea vampirilor.

Ne-am răsucit în același timp, holbîndu-ne unul la celălalt.

— Ai acceptat banii?

Întrebarea mă făcu să mă opresc.

— Știi de ei?

Aprobă din cap.

— Bert a încercat să-i facă să mă angajeze pe mine în locul tău. N-au fost de acord.

— Și asta după toată reclama bună pe care le-ai făcut-o!

— I-am spus lui Bert că nu vei accepta, că nu vei lucra pentru vampiri.

Ochii săi ușor ridicați în sus îmi studiau cu atenție expresia, cercetînd, încercînd să stoarcă vreo informație adevărată. L-am ignorat, cu o față impenetrabilă.

— Jamison, banii sînt ochiul dracului, chiar și pentru mine.

— Banii nu înseamnă nici cît o ceapă degerată pentru tine.

— Comod din partea mea, nu?

— Asta am crezut întodeauna. N-ai făcut-o pentru bani.

Era un lucru cert.

— Care-i motivul?

Nu voiam ca Jamison să-l cunoască. Părerea sa era că vampirii sînt oameni înzestrați cu canini. Iar aceștia făceau tot ce puteau pentru a-l ține la distanță. Nu și-a mînjit niciodată mîinile, așa încît își putea permite să-i ignore sau

chiar să se mintă pe el însuși. Eu mă mînjisem de prea multe ori. Să te minți pe tine însuți era un mod drăguț de a muri.

— Uite ce-i, Jamison, nu sîntem de acord în privința vampirilor, dar orice creatură în stare să ucidă vampiri poate transforma ființele umane în carne tocată. Vreau să-l prind pe maniac înainte ca el sau ea să facă exact ce ți-am spus.

Nu era o minciună prea rea, în măsura în care minciunile nu sînt lucruri rele. Era chiar plauzibilă. Clipi nehotărît. Dacă avea să mă creadă sau nu, depindea de cît de mult avea nevoie să mă creadă, de cît de mult avea nevoie ca lumea lui să rămînă sigură și nepătată. Dădu din cap, o dată, foarte încet.

— Crezi că poți prinde o creatură pe care n-o pot prinde vampirii-supremi?

— Ei așa par să creadă.

Am deschis ușa și mă urmă pe hol. Poate mi-ar fi pus mai multe întrebări, poate nu, dar o voce l-a întrerupt.

— Ești gata de plecare, Anita?

Ne-am întors amîndoi în direcția de unde venise vocea. Trebuie să fi arătat la fel de uluită ca Jamison pentru că nu aveam programată nici o întîlnire.

Un bărbat ședea într-unul dintre fotoliile din sala de așteptare, pe jumătate ascuns în jungla de plante. La început, nu l-am recunoscut. Păr des, castaniu, tuns scurt pe spate, o față drăguță. Ochelari negri de soare îi ascundeau ochii. Își întoarse capul și iluzia părului scurt se risipi. O coadă groasă de cal îi cădea peste guler. Era îmbrăcat într-o jachetă albastră de doc cu gulerul ridicat. Un tricou fără mîneci, de culoarea sîngelui, îi scotea în evidență bronzul. Se ridică încet în picioare, zîmbi și își scoase ochelarii.

Phillip-cel-cu-multe-cicatrice! Nu-l recunoscusem îmbrăcat. Pe o parte a gîtului avea un bandaj, cea mai mare parte ascuns de gulerul jachetei.

— Trebuie să vorbim, zise el.

Am închis gura și am încercat să par îndeajuns de inteligentă.

— Phillip, nu mă așteptam să te văd atît de curînd.

Încruntîndu-se suspicios, Jamison își plimba privirea de la unul la altul. Mary ședea cu bărbia în mîini, bucurîndu-se de scenă.

Tăcerea devenea de-a dreptul stînjenitoare. Phillip întinse mîna spre Jamison. Am murmurat:

— Jamison Clark, acesta e Phillip... un prieten.

În clipa în care am rostit cuvîntul, am și vrut să-l iau înapoi. În zilele noastre „prieten" înseamnă de obicei amant. La naiba cu expresia asta!

Jamison zîmbi larg.

— Deci, ești... prietenul Anitei.

Accentuă încet cuvîntul „prieten", rostindu-l de parcă ar fi avut o greutate pe limbă.

Mary făcu o mișcare rapidă cu mîna. Phillip o văzu și îi adresă un zîmbet uluitor de sexy. Ea se înroși.

— Ei bine, trebuie să plecăm. Haide, Phillip.

L-am apucat de mînă și am început să-l trag spre ușă.

— Îmi pare bine că te-am cunoscut, Phillip, zise Jamison. Cu siguranță că voi vorbi despre tine celorlalți tipi care lucrează aici. O să le facă plăcere să te întîlnească cîndva.

Jamison se distra de minune.

— Sîntem foarte ocupați acum, Jamison. Rămîne poate pe altă dată, am replicat eu.

— Desigur, desigur.

Jamison ne conduse pînă la ușă și o deschise. Rînji spre noi în timp ce mergeam de-a lungul holului, braț la braț. La naiba! A trebuit să-l fac pe ticălosul ăla încrezut să creadă că aveam un iubit. Vai de mine! Și le va mai spune și celorlalți. Phillip își strecură mîna pe după talia mea și a trebuit să-mi stăpînesc intenția de a-l împinge deoparte. În regulă, în regulă, doar pretindeam că... L-am simțit ezitînd cînd mîna atinse pistolul de la șold.

Ne-am întîlnit cu cineva de la agenția imobiliară pe hol. Ea mă salută, dar se holbă la Phillip. Acesta îi zîmbi. Am depășit-o și, în timp ce așteptam liftul, am aruncat o privire în spate. Bineînțeles că tipa îi privea cu atenție spatele în timp ce ne îndepărtam!

Trebuie să fi fost o priveliște al naibii de frumoasă din spate. Femeia mă surprinse privind-o și se întoarse în grabă.

— Ce faci, îmi aperi onoarea? se interesă Phillip.

L-am împins de lîngă mine și am apăsat pe butonul liftului.

— Ce cauți aici?

— Jean-Claude nu s-a întors acasă noaptea trecută. Știi de ce?

— Nu l-am ucis, dacă asta insinuezi.

Ușile liftului se deschiseră. Phillip se rezemă de ele, ținîndu-le deschise cu corpul și cu un braț. Zîmbetul pe care mi-l aruncă era plin de promisiuni, unele rele, cele mai multe sexuale. Chiar doream să fiu singură în lift cu el? Probabil că nu, dar eram înarmată. Pe cît îmi puteam da seama, el nu era.

Am trecut pe sub brațul lui fără a fi nevoită să mă aplec. Ușile se închiseră în urma noastră. Eram singuri. Se rezemă de perete, într-un colț, cu brațele încrucișate pe piept, fixîndu-mă din spatele lentilelor negre.

— Întotdeauna faci asta? l-am întrebat.

Un zîmbet ușor.

— Ce anume?

— Pozezi.

Înțepeni o clipă, apoi se relaxă, sprijinindu-se din nou de perete.

— Un talent natural.

Am clătinat din cap.

— Aha.

Am fixat cu privirea defilarea luminoasă a numerelor etajelor.

— Jean-Claude e bine?

I-am aruncat o privire și n-am știut ce să răspund. Liftul se opri. Am ieșit.

— Nu mi-ai răspuns, zise el încet.

Am oftat. Era o poveste prea lungă.

— E aproape douăsprezece. Îți spun tot ce pot în timpul prînzului.

Rînji.

— Încerci să mă agăți, doamnișoară Blake?

Am zîmbit înainte de a mă putea controla.

— Ai vrea tu.

— Poate, replică el.

— Oh, flirtăm puțin, așa-i?

— Celor mai multe doamne le place.

— Mi-ar plăcea mai mult dacă nu aș crede că ai flirta cu bunică-mea de nouăzeci de ani în același fel în care o faci acum cu mine.

Rîsul i se transformă în tuse.

— N-ai o părere prea bună despre mine.

— Sînt o persoană foarte rațională. E unul dintre cusururile mele.

Rîse din nou cu un timbru plăcut.

— Aș fi încîntat să pot afla celelalte cusururi ale tale după ce-mi spui unde este Jean-Claude.

— Nu prea cred.

— De ce nu?

M-am oprit exact în fața ușilor de sticlă care dădeau în stradă.

— Pentru că te-am văzut noaptea trecută. Știu ce ești și știu cum te exciți.

Întinse mîna și îmi atinse umărul.

— Mă excit într-o mulțime de feluri.

M-am încruntat la mîna lui, iar el și-o retrase.

— Las-o baltă, Phillip. Nu te cred.

— Poate o faci pînă la sfîrșitul prînzului.

Am oftat. Întîlnisem bărbați ca Phillip, chipeși, obișnuiți ca femeile să roiască în jurul lor. Nu încerca să mă seducă; voia doar să recunosc că îl găseam atrăgător. Dacă n-aș fi admis acest lucru, ar fi continuat să mă bată la cap.

— Renunț, ai cîștigat.

— Ce am cîștigat?

— Ești minunat, ești splendid. Ești unul dintre cei mai arătoși bărbați pe care i-am văzut vreodată. Ești frumos de la tălpile cizmelor, lungimea blugilor bine strînși pe piele, pînă la stomacul plat și forma sculpturală a fălcilor. Acum putem merge să mîncăm și să lăsăm prostiile?

Își coborî ochelarii doar atît cît să poată privi peste rama lor. Se holbă la mine preț de cîteva minute, apoi îi ridică la loc.

— Alege restaurantul, zise el cu o voce egală, fără nici o urmă de tracasare.

M-am întrebat dacă îl jignisem. Și mă mai întrebam dacă îmi păsa cîtuși de puțin.

19

Căldura de dincolo de uși era densă, un val de căldură umedă care ți se lipea de piele ca o învelitoare de plastic.

— O să te coci cu jacheta aia, am zis.

— Celor mai mulți oameni nu le plac cicatricele.

Mi-am desfăcut brațele cu care țineam dosarele și am ridicat brațul stîng. Cicatricea sclipea în lumina soarelui, mai strălucitoare decît restul pielii.

— Nu spun nimănui dacă nu spui nici tu.

Își coborî ochelarii și mă fixă cu privirea. Nu-i puteam citi expresia feței. Tot ce știam era că ceva se petrecea în spatele acelor ochi mari și căprui. Vocea îi era moale.

— E singura cicatrice cauzată de mușcături?

— Nu, am răspuns.

Își strînse convulsiv pumnii, iar gîtul i se contractă brusc de parcă ar fi fost supus la o descărcare electrică. Un frison îi trecu prin brațe, înspre umeri, apoi pe șira spinării. Își roti gîtul de parcă ar fi vrut să scape de el. Își puse iar ochelarii negri și ochii îi deveniră anonimi. Își scoase jacheta. Cicatricele albe de pe coate ieșeau în evidență pe bronzul pielii. Cicatricea de la claviculă se întrezărea de sub marginile tricoului fără mîneci. Avea un gît frumos, gros dar nu musculos, cu o piele bronzată și netedă. Am numărat patru seturi de mușcături pe pielea lipsită de orice cusur. Asta doar pe partea dreaptă, cea stîngă fiind ascunsă de un bandaj.

— Pot să-mi pun din nou jacheta...

Îl fixasem prea mult cu privirea.

— Nu, doar că...

— Ce?

— Nu-i treaba mea.

— Întreabă-mă, oricum.

— De ce faci ceea ce faci?

Zîmbi, dar era un zîmbet strîmb, crispat.

— E o întrebare foarte personală.

— Ai spus să întreb oricum.

Am aruncat o privire spre cealaltă parte a străzii.

— De obicei merg la „Mabel", dar am putea fi văzuți.

— Ți-e rușine cu mine?

Vocea avea un timbru hîrșîit, asemănător cu cel produs de contactul dintre o bucată de șmirghel și o suprafață netedă. Ochii îi erau ascunși, dar mușchii fălcilor erau încleștați.

— Nu-i vorba de asta. Tu ești cel care a venit la birou pretinzînd că ești „prietenul" meu. Dacă mergem într-un loc unde sînt cunoscută, va trebui să continuăm micul nostru „joc".

— Există femei care ar plăti să le țin companie.

— Știu, le-am văzut aseară la club.

— Adevărat, dar problema este că tot ți-e rușine să fii văzută cu mine. Din această cauză... Își atinse gîtul cu mîna, cu titlu de încercare, delicat ca o pasăre.

Am avut impresia clară că îi rănisem sentimentele. Lucrul nu mă deranja, chiar deloc. Dar știam cum este să fii diferit. Știam cum este să te simți stînjenit în fața unor oameni care ar fi trebuit să se comporte altfel. Știam foarte bine. Nu era vorba că-i răneam sentimentele lui Phillip, era vorba de principiul în sine.

— Hai să mergem.

— Unde?

— La „Mabel".

— Mulțumesc.

Mă răsplăti cu unul din zîmbetele sale strălucitoare. Dacă aș fi fost mai puțin profesionistă, m-aș fi topit ca untul. Exista o umbră de rău, de sex în acel zîmbet, dar de undeva de dedesubt privea iscoditor un băiețaș, un băiețaș nesigur pe sine. Asta era. În asta consta toată atracția pe care

o emana. Nimic nu este mai atrăgător decît un bărbat chipeș și nesigur pe sine, în același timp.

Acest lucru se aplică nu numai femeilor din noi, ci și mamelor. O combinație periculoasă. Din fericire, eram imună. Cu siguranță. În plus, văzusem concepția lui Phillip vizavi de sex. Cu siguranță nu era genul meu.

„Mabel" este un bufet expres, dar mîncarea e minunată, iar prețurile rezonabile. În timpul săptămînii, localul este plin pînă la refuz de oameni de afaceri la patru ace, cu serviete subțiri, pline de dosare. În week-end, e aproape pustiu.

Beatrice îmi zîmbi din spatele mîncării aburinde. Era o femeie înaltă și plinuță, cu păr castaniu și o față obosită. Uniforma ei roz-aprins nu i se potrivea bine la umeri, iar boneta îi făcea fața prea lungă. Dar zîmbea tot timpul și stăteam întotdeauna de vorbă.

— Bună, Beatrice.

Și fără să aștept să mă întrebe, am zis:

— El este Phillip.

— Bună, Phillip, zise ea.

Îi aruncă același zîmbet strălucitor ca și agentei imobiliare. Ea se înroși, își feri privirea și chicoti. Nu bănuisem că Beatrice ar fi fost în stare de așa ceva. Remarcase cicatricele? Îi păsa oare de ele?

Era prea cald pentru plăcintă cu carne, dar am comandat oricum. Era întotdeauna proaspătă și pufoasă, iar sosul de ketchup era picant atît cît trebuia. Am luat chiar și desert, deși n-o fac aproape niciodată. Eram hămesită. Am reușit să plătim și să găsim o masă fără ca Phillip să flirteze cu altcineva. O realizare extraordinară.

— Ce s-a întîmplat cu Jean-Claude? întrebă el.

— Încă un minut, am zis politicoasă, aplecată peste mîncare.

Mă fixa cu privirea cînd am ridicat ochii. Am mîncat și i-am oferit o versiune stilizată a evenimentelor din noaptea precedentă. În principal, i-am spus despre Jean-Claude, Nikolaos și pedeapsa preconizată.

Încetase să mai mănînce pînă în momentul în care am terminat. Fixa un punct deasupra capului meu, ceva pe care nu-l puteam vedea.

— Phillip? am întrebat.

Scutură din cap și mă privi.

— Putea să-l omoare.

— Am rămas cu impresia că voia doar să-l pedepsească. Știi în ce ar consta așa ceva?

Aprobă din cap și spuse cu o voce moale:

— Nikolaos îi închide în sicrie și folosește cruci pentru a-i ține înăuntru. Aubrey a dispărut timp de trei luni. Cînd l-am văzut din nou, era exact cum este și astăzi. Nebun.

M-am cutremurat. Va înnebuni Jean-Claude? Am luat furculița și m-am trezit că mîncasem jumătate din plăcinta cu mure. Nu pot să suport murele. Fir-ar să fie, m-am servit singură cu plăcintă și am luat-o pe cea care nu trebuia. Ce se întîmpla cu mine? Simțeam în continuare gustul de mure. Au luat o înghițitură mare de Cola ca să-l înlătur. Nu m-a ajutat prea mult.

— Ce ai de gînd să faci? mă întrebă Phillip.

Am împins deoparte plăcinta mîncată pe jumătate și am deschis unul dintre dosare. Prima victimă, un anume Maurice, numele de familie necunoscut, locuise cu o femeie cunoscută ca Rebecca Miles. Conviețuiseră timp de cinci ani. „Conviețuiseră“ suna mai bine decît „fuseseră combinați“.

— Aș vrea să vorbesc cu prietenii și iubitele vampirilor morți.

— S-ar putea să le cunosc numele.

M-am holbat la el, luînd în considerare propunerea. Nu voiam să împart informațiile cu el pentru că știam că bătrînu' Phillip era în timpul zilei ochii și urechile morților-vii. Și totuși cînd am vorbit cu Rebecca Miles în prezența polițiștilor, nu ne-a spus absolut nimic. Nu-mi puteam pierde timpul cu prostii. Aveam nevoie rapid de informații. Nikolaos voia rezultate. Și atunci cînd Nikolaos dorea ceva, era mai bine să-i faci pe plac.

— Rebecca Miles, am zis.

— O cunosc. Era... proprietatea lui Maurice.

Ridică ușor din umeri încercînd să se scuze pentru cuvînt, dar nu-l înlocui cu nimic. Și m-am întrebat ce voia să spună cu asta.

— Unde mergem prima dată? întrebă el.

— Nicăieri. Nu vreau să am alături un civil atunci cînd lucrez.

— Aș putea să te ajut.

— Fără supărare, ești puternic și probabil rapid, dar nu-i destul. Știi să te bați? Ai pistol?

— N-am pistol, dar mă descurc și fără.

Mă îndoiam. Cei mai mulți oameni nu reacționează bine la violență. Le blochează reacțiile. Cîteva secunde corpul ezită să reacționeze, mintea nu înțelege. Aceste cîteva secunde te pot ucide. Singura modalitate de a face să dispară ezitarea este practica. Violența trebuie să devină o parte din modul tău de gîndire. Te face precaut, suspicios ca dracu', îți mărește speranța de viață. Phillip era obișnuit cu violența, însă doar ca victimă. Nu aveam nevoie de o victimă profesionistă care să se țină după mine. Totuși, aveam nevoie de informații de la oameni care altfel n-ar dori să vorbească cu mine. Dar ar putea vorbi cu Phillip.

Nu mă așteptam să nimeresc în mijlocul unei confruntări armate în mijlocul zilei. Și nici nu mă așteptam cu adevărat să mă atace cineva, cel puțin nu astăzi. Mă mai înșelasem și altădată, dar... Dacă Phillip m-ar fi putut ajuta, nu vedeam nimic rău în asta. Atîta timp cît nu-și afișa zîmbetul la momentul nepotrivit și nu era molestat de călugărițe, aveam să fim în siguranță.

— Dacă mă amenință cineva, poți să nu te amesteci și să mă lași să-mi fac treaba, sau te vei amesteca pentru a încerca să mă salvezi?

— Oh.

Fixă paharul cu privirea cîteva minute.

— Nu știu.

O bilă albă pentru el. Cei mai mulți ar fi mințit.

— Atunci, mai bine n-ai veni.

— Cum ai de gînd s-o convingi pe Rebecca că lucrezi pentru vampirul-suprem din acest oraș? Ai să-i spui că acum Călăul lucrează pentru vampiri?

Suna ridicol chiar și pentru mine.

— Nu știu.

Zîmbi.

— Atunci, e hotărît. Vin cu tine și te ajut să calmezi spiritele.

— N-am fost de acord cu așa ceva.

— Dar nici n-ai zis „nu".

Aici avea dreptate. Am sorbit din paharul de Cola și i-am privit aproximativ un minut expresia infatuată. N-a spus nimic, mi-a susținut privirea. Fața îi era neutră, fără nici o schimbare. Nici un conflict între euri așa cum se întîmpla în cazul lui Bert.

— Să mergem, am hotărît în cele din urmă.

Ne-am ridicat. Am lăsat bacșiș și am plecat în căutare de indicii.

20

Rebecca Miles locuia în South City Dogtown. Străzile aveau nume de state: Texas, Mississippi, Indiana. Cele mai multe ferestre ale clădirii erau bătute în scînduri. Iarba din jur era înaltă, neîngrijită. Blocul de vizavi era un centru de reabilitare pentru tineri profesioniști în plină ascensiune și pentru politicieni. În blocul Rebeccăi nu existau astfel de tineri.

Apartamentul ei se afla pe un coridor lung și îngust, fără aer condiționat, și căldura era insuportabilă, densă. Un bec chior lumina mocheta uzată. Din loc în loc pereții de un verde-spălăcit erau peticiți cu ghips, dar în rest totul era curat. Mirosul de detergent cu esență de pin predomina în holul mic și întunecos, provocînd aproape greață. Dacă ai fi vrut, probabil ai fi putut mînca șezînd pe mochetă, dar ai fi înghițit și păr. Nici o cantitate de detergent, oricît de mare, nu ar fi scos părul și praful din mochetă.

Așa cum discutaserăm în mașină, Phillip ciocăni în ușă. Ideea era ca el să calmeze orice temeri pe care Rebecca le-ar fi avut văzîndu-l pe Călău bătînd la ușa umilei sale locuințe. După cincisprezece minute de așteptare și ciocănituri, am auzit mișcări în spatele ușii.

Ușa se deschise atît cît permitea lanțul de siguranță. Nu puteam vedea cine o deschisese. Vocea unei femei, groasă din cauza somnului, întrebă:

— Phillip, ce faci aici?

— Pot intra pentru cîteva minute? întrebă acesta.

Nu-i vedeam fața, dar puteam paria pe tot ce aveam că îi adresase unul dintre zîmbetele sale atît de scandaloase.

— Sigur; scuză-mă, m-ai trezit.

Ușa se închise și lanțul zornăi. Ușa de deschise larg. Tot nu vedeam din cauza lui Phillip, așa încît bănuiam că nici Rebecca nu mă putea vedea.

Phillip păși înăuntru și l-am urmat înainte ca ușa să se fi închis. Apartamentul era ca un cuptor în care te simțeai asemenea unui pește aruncat pe mal. În loc să-l facă mai răcoros, întunericul îl făcea mai claustrofobic. Sudoarea îmi picura pe față.

Rebecca Miles stătea ținîndu-se de ușă. Era slabă, cu părul negru murdar căzînd pe umeri. Pometii ieșiți în afară erau lipiți de piele. Era aproape complet înfășurată într-un halat alb. Ca să folosim un cuvînt delicat, era o persoană fragilă. Ochii mici și negri mă priveau clipind repede. În apartament era întuneric, draperii groase nelăsînd să treacă nici un pic de lumină. Mă mai văzuse doar o singură dată, imediat după moartea lui Maurice.

— Ai venit cu o prietenă? întrebă ea, închizînd ușa, lăsîndu-ne complet în întuneric.

— Da, răspunse Phillip. Ea este Anita Blake...

Întrebă cu o voce slabă și gîtuită:

— Călăul?

— Da, dar...

Rebecca deschise gura ei mică și scoase un urlet strident. Se repezi la mine, încercînd să mă zgîrîie și să mă plesnească. Ținîndu-mă bine pe picioare, mi-am ridicat brațele pentru a-mi proteja fața. Se bătea ca o fetiță, lovindu-mă cu palmele deschise, zgîriindu-mă și fluturîndu-și mîinile în aer. Am apucat-o de încheietura mîinii și m-am folosit de propria ei inerție pentru a o împinge într-o parte. Se împiedecă și căzu în genunchi. I-am imobilizat mîna dreaptă ca într-un clește și i-am apăsat cu putere cotul; o apăsare mai puternică i-ar fi dislocat brațul. Cei mai mulți oameni nu luptă la fel de bine cu brațul rupt din cot.

Nu voiam să-i rup mîna. Nu voiam să-i fac nici un rău. Aveam două zgîrîieturi însîngerate pe braț acolo unde reușise să mă lovească. Avusesem noroc că n-avea pistol.

Încercă să se miște, am strîns-o mai tare. Am simțit-o tremurînd. Respira gîfîit.

— Nu-l poți ucide! Nu poți! Te rog, nu!

Începu să plîngă, umerii subțiri tresărindu-i sub halatul prea mare. Am rămas nemișcată, apăsîndu-i brațul; o durea.

După cîteva clipe i-am dat drumul încet și am făcut un pas înapoi. Speram să nu mă atace din nou. Nu voiam s-o rănesc, dar nici nu voiam să mă rănească. Zgîrieturile începeau să mă usture.

Rebecca Miles nu avea de gînd să încerce din nou. Se ghemui lîngă ușă, strîngîndu-și genunchii cu mîinile subțiri, aproape scheletice. Plîngea cu suspine, respirînd cu greu.

— Nu-l... poți... ucide. Te rog!

Începu să se miște înainte și înapoi, strîngînd și mai tare mîinile în jurul corpului, de parcă altfel s-ar fi sfărîmat ca o sticlă subțire.

Iisuse, sînt zile cînd urăsc meseria asta!

— Vorbește cu ea, Phillip. Spune-i că n-am venit să facem rău nimănui.

Phillip îngenunche lîngă ea, ținîndu-și mîinile pe lîngă corp în timp ce-i vorbea. Nu auzeam ce spunea. Suspinele ei treceau pe lîngă mine, îndreptîndu-se parcă spre o ușă aflată în dreapta. Ușa ducea în dormitor.

Lîngă pat se afla un sicriu din lemn de culoare închisă, poate de cireș, lustruit atît de tare încît strălucea în întunericul crepuscular. Credea că am venit să-i ucid iubitul. Iisuse Hristoase!

Baia era mică și în dezordine. Am apăsat întrerupătorul și lumina galbenă, stridentă, nu m-a făcut să mă simt mai bine. Piese din trusa de machiaj erau împrăștiate în jurul chiuvetei crăpate, ca niște soldați căzuți la datorie. Am găsit ceea ce speram să fie o cîrpă curată și am lăsat să curgă apă rece peste ea. Apa care picura din robinet avea culoarea unei cafele slabe. Țevile se zguduiau și trosneau, șuierînd ușor. În cele din urmă a curs și apă curată. Bună pentru mîini, dar n-am dat cu ea pe față sau pe gît. M-ar fi răcorit, dar baia era murdară. Nu voiam să folosesc apa nici dacă aș fi fost nevoită. Mi-am ridicat privirea în timp ce storceam

cîrpa. Oglinda era spartă, iar prin pînza de păianjen a crăpăturilor, fața îmi era reflectată în bucăți.

Nu m-am mai uitat încă o dată în oglindă. Am trecut pe lîngă sicriu și am ezitat. Am simțit imboldul de a ciocăni în lemnul neted. E cineva acasă? N-am făcut-o. Cineva ar fi putut chiar să-mi răspundă.

Phillip întinsese femeia pe canapea. Se sprijinea de el, respirînd cu greutate, dar aproape că nu mai plîngea. Văzîndu-mă, tresări. Am încercat să nu par amenințătoare, ceva la care sînt bună, și i-am întins cîrpa lui Phillip.

— Șterge-i fața și pune-i-o pe ceafă; ajută.

A făcut ce i-am cerut și femeia a rămas nemișcată, cu cîrpa udă pe ceafă, holbîndu-se la mine. Cu ochii larg deschiși, cu albul lor scos în evidență. Tremura ușor.

Am găsit întrerupătorul și o lumină puternică a inundat camera. Am aruncat o privire în jur și am vrut să sting lumina, dar n-am făcut-o. M-am gîndit că Rebecca m-ar fi putut ataca din nou dacă m-aș fi așezat lîngă ea, sau poate că ar suferi o puternică epuizare nervoasă. N-ar fi frumos? Singurul scaun era aplecat într-o parte, lăsînd să se vadă printr-o gaură buretele galben. Am hotărît să rămîn în picioare.

Phillip privi în sus spre mine. Ochelarii de soare îi erau ridicați pe vîrful capului. Ochii îi erau mari, iar expresia grijulie, de parcă n-ar fi vrut să-mi dau seama la ce se gîndea. Un braț bronzat era trecut protector în jurul umerilor femeii. M-am simțit ca un huligan.

— I-am spus de ce ai venit. I-am spus că n-o să-i faci nici un rău lui Jack.

— Tipul din sicriu?

Nu m-am putut abține să nu zîmbesc. Un „copil încă nenăscut“ ...

— Da, zise Phillip.

Se holba la mine de parcă nu s-ar fi cuvenit să facem glume.

Avea dreptate, așa încît m-am oprit, deși cu un oarecare efort. Am aprobat din cap. Dacă Rebecca voia să trăiască cu vampiri, era treaba ei, nu a poliției.

— Haide, continuă, Rebecca. Anita încearcă să ne ajute.

— De ce? întrebă ea.

Bună întrebare. O înspăimîntasem și o făcusem să plîngă. I-am răspuns la întrebare.

— Stăpîna acestui oraș mi-a făcut o propunere pe care n-am putut s-o refuz.

Se holbă la mine, studiindu-mi expresia feței de parcă ar fi vrut să și-o întipărească în memorie.

— Nu te cred.

Am ridicat din umeri. Asta obții dacă spui adevărul. Cineva te face mincinos. Cei mai mulți oameni acceptă mai degrabă o minciună plauzibilă decît un adevăr improbabil. De fapt, chiar o preferă.

— Cum ar putea vreun vampir să-l amenințe pe Călău? întrebă ea.

Am oftat.

— Rebecca, nu eu sînt „omul negru". Ai întîlnit-o vreodată pe stăpîna orașului?

— Nu.

— Atunci va trebui să ai încredere în mine. Sînt speriată de moarte de ea. Oricine ar fi, dacă are un pic de minte.

Tot părea neîncrezătoare, dar a început să vorbească. Cu o voce slabă și încordată ne relată aceeași poveste pe care o spusese și polițiștilor. Frumoasă și nefolositoare ca o monedă tocmai scoasă pe piață.

— Rebecca, încerc să prind persoana sau creatura care l-a ucis pe prietenul tău. Te rog să mă ajuți.

Phillip o strînse în brațe.

— Spune-i ce mi-ai spus mie.

Îi aruncă o privire, apoi se uită la mine. Gînditoare, își supse buza de jos și o frecă de dinții de sus. Respiră adînc și spuse cu o voce tremurătoare:

— Am fost la o petrecere a ciudaților în acea seară.

Am clipit, apoi am încercat să par rezonabil de inteligentă.

— Știu că un ciudat e o persoană căreia îi plac vampirii. O astfel de petrecere e ceea ce cred eu că este?

Phillip interveni, aprobînd din cap.

— Iau parte la multe astfel de petreceri, zise el evitînd să mă privească. Poți avea un vampir în aproape orice fel dorești. Și ei te pot avea pe tine.

Mă săgetă cu o privire, apoi își coborî ochii. Poate nu i-a plăcut ce a văzut.

Am încercat să-mi păstrez expresia feței neschimbată, dar n-am avut prea mult noroc. Dumnezeule, o petrecere a ciudaților! Totuși era un punct de plecare.

— S-a întîmplat ceva deosebit la acea petrecere? am întrebat.

Rebecca clipi din ochi, cu o față impenetrabilă, de parcă n-ar fi înțeles. Am încercat din nou.

— S-a întîmplat ceva ieșit din comun la acea petrecere a ciudaților?

Cînd ai îndoieli, cel mai bine e să folosești cu totul alte cuvinte.

Cu privirea în jos, scutură din cap. Părul lung și negru îi căzu peste față ca o cortină subțire.

— Avea Maurice dușmani pe care-i cunoști?

Rebecca clătină din cap fără a-și ridica privirea. I-am surprins ochii prin păr; avea privirea unui iepure înspăimîntat, holbîndu-se de după un tufiș. Mai avea și alte informații sau am aflat tot ce știa? Dacă insistam, poate ceda și lăsa să-i scape vreun indiciu, dar s-ar fi putut la fel de bine să n-o facă. Mîinile, cu articulațiile albe, erau încrucișate în poale și tremurau ușor din cînd în cînd. Cît de mult țineam să știu? Nu chiar atît de mult. Am lăsat-o baltă. Anita Blake, filantroapă!

Phillip o duse pe Rebecca în pat în timp ce așteptam în camera de zi. Aproape că mă așteptam să aud chicote sau alte sunete care să arate că Phillip se folosea de calitățile sale, dar nu se auzea decît murmurul încet al vocilor și fosnitul ușor al cearșafurilor. Cînd ieși din dormitor, expresia feței lui era serioasă și solemnă. Își lăsă în jos ochelarii și stinse lumina. Încăperea se cufundă într-un întuneric gros și fierbinte. L-am auzit mișcîndu-se în întunericul de cuptor. Fîșîitul blugilor, scrîșnetul cizmelor. Am bîjbîit după clanța ușii, am găsit-o și am trîntit ușa de perete.

O lumină palidă se strecură înăuntru. Phillip stătea în picioare, fixîndu-mă, cu ochii ascunși în spatele ochelarilor. Corpul îi era relaxat, dar într-un anume fel i-am simțit ostilitatea. Nu ne mai jucam de-a prietenii. Nu eram sigură dacă era furios pe mine dintr-un motiv anume, pentru el însuși sau pe soartă. Există întotdeauna cineva pe care dai vina cînd ajungi să trăiești ca Rebecca.

— Puteam să fiu eu în locul lui, declară Phillip.

L-am privit.

— Dar n-ai fost.

Își desfăcu larg mîinile, arcuindu-le.

— Dar puteam.

Nu știam ce să-i răspund. Ce puteam spune? Că fusese mîna lui Dumnezeu? Mă îndoiam că Dumnezeu avea ceva de-a face cu lumea lui Phillip.

Phillip se încredință că ușa se încuiase în urma noastră, apoi spuse:

— Știu cel puțin alți doi vampiri uciși care frecventau regulat astfel de petreceri.

Am simțit cum mi se strîngea stomacul și mă cuprindea un val de emoție.

— Crezi că restul... victimelor puteau fi fani ai ciudaților?

Ridică din umeri.

— Pot să aflu.

Expresia feței îi era tot impenetrabilă pentru mine. Ceva îl pusese în priză. Poate că mîinile mici și scheletice ale Rebeccăi. Știam că nu făcuse prea multe pentru mine.

Puteam să am încredere în Phillip ca să afle? Avea oare să-mi spună adevărul? Îl va pune în pericol? Nu existau răspunsuri, doar mai multe întrebări, dar cel puțin întrebările deveneau mai la obiect. Petreceri ale ciudaților! O amenințare obișnuită, un indiciu real. Mare scofală!

21

Urcați în mașină, am pornit aerul condiționat la maximum. Sudoarea îmi înghețа pe piele, transformîndu-se în jeleu. Am redus volumul aerului înainte de a mă lua durerea de cap din cauza schimbării de temperatură.

Phillip ședea cît mai departe posibil de mine. Corpul îi era pe jumătate răsucit spre fereastră, atît cît îi permitea centura. Din spatele ochelarilor ochii îi erau fixați undeva departe. Phillip nu voia să vorbească despre ceea ce tocmai se întîmplase. Cum știam asta? Anita, cititoare de gînduri? Nu, doar Anita-cea-nu-prea-proastă.

Tot corpul îi era ghemuit. Dacă n-aș fi știut, aș fi spus că nu se simțea bine. Dacă stăteam să mă gîndesc mai bine, poate că așa era.

Tocmai terorizasem o ființă umană foarte fragilă, aproape bătînd-o măr. N-o rănisem fizic. De ce nu credeam așa ceva? Acum, aveam de gînd să-l interoghez pe Phillip pentru că îmi dăduse un indiciu. Proverbialul punct de plecare. Nu puteam lăsa să-mi scape ocazia.

— Phillip?

Umerii i se încordară, dar continuă să privească fix pe fereastră.

— Phillip, trebuie să știu despre petrecerile ciudaților.

— Lasă-mă la club.

— La *Plăceri interzise*?

Spiritual, n-am ce zice! Dar asta-s eu.

Aprobă din cap, fără a-și schimba poziția.

— Nu trebuie să-ți recuperezi mașina?

— Nu conduc, replică el. Monica m-a lăsat la biroul tău.

— Chiar așa?

Am simțit cum mă cuprinde o furie bruscă și nemărginită.

Atunci se răsuci și se holbă la mine, cu fața impenetrabilă, cu ochii ascunși sub ochelari.

— De ce ești atît de furioasă pe ea? N-a făcut decît să te aducă la club, asta-i tot.

Am ridicat din umeri.

— De ce?

Vocea îi era obosită, umană, normală.

Nu i-aș fi răspuns la flirtul sîcîitor de mai devreme, dar, de data aceasta, persoana în cauză era una reală. Persoanele reale au dreptul la răspunsuri.

— Monica e o ființă umană care și-a trădat semenii în favoarea creaturilor ne-umane.

— Și asta-i o crimă mai mare decît faptul că Jean-Claude te-a ales pe tine pentru a ne reprezenta?

— Jean-Claude e vampir. Te aștepți ca vampirii să fie perfizi.

— Poate tu, eu nu.

— Rebecca Miles pare o persoană care a fost trădată.

Tresări.

Bravo, Anita, halal, trebuie neapărat să te iei din punct de vedere emoțional de cei cu care te întîlnești astăzi. Dar era adevărat.

Phillip se răsucise din nou spre fereastră și a trebuit să rup tăcerea penibilă.

— Vampirii nu sînt ființe umane. Înainte de toate, loialitatea lor trebuie să se îndrepte spre propriii lor confrați. Asta o înțeleg. Monica și-a trădat semenii. Și-a trădat și o prietenă, iar asta e de neiertat.

Se întoarse să mă privească. Aș fi vrut să-i văd ochii.

— Așadar, dacă cineva ți-ar fi prieten, ai face orice pentru el?

M-am gîndit la asta în timp ce mergeam pe autostrada 70 Est. Orice? Era prea mult. Aproape orice? Da.

— Aproape orice, am răspuns.

— Deci loialitatea și prietenia sînt foarte importante pentru tine?

— Da.

— Și numai pentru că bănuiești că Monica a trădat aceste două lucruri, asta o face vinovată de o crimă mai mare decît oricare alta făcută de vampiri?

Mi-am schimbat poziția în scaun, nu prea fericită de direcția în care evolua conversația. Nu sînt tare la analize personale. Știu cine sînt și ce fac, și de obicei asta-i de-ajuns. Nu întotdeauna, dar de cele mai multe ori.

— Nu orice. Nu cred în multe adevăruri absolute. Dar, dacă vrei o versiune prescurtată, da, de asta sînt furioasă pe Monica.

Dădu din cap de parcă ăsta ar fi fost răspunsul așteptat.

— Știai că îi e teamă de tine?

Am zîmbit și nu era un zîmbet prea frumos. Simțeam cum colțurile gurii mi se rotunjesc cu un fel de satisfacție macabră.

— Sper că javra nenorocită transpiră din greu.

— Așa e, replică el cu o voce foarte liniștită.

I-am aruncat o privire, apoi mi-am mutat rapid ochii înapoi la drum. Aveam senzația că nu era de acord cu faptul că o înfricoșam pe Monica. Bineînțeles, asta era problema lui. Eram mulțumită de rezultate.

Ne apropiam de curba spre Promenadă. Încă nu-mi răspunsese la întrebare. De fapt, o evitase foarte dibaci.

— Phillip, povestește-mi despre petrecerile ciudaților.

— Chiar ai amenințat-o pe Monica că îi scoți inima din piept?

— Da. Ai de gînd să-mi spui despre petreceri sau nu?

— Chiar ai face-o? Adică să-i scoți inima din piept?

— Îmi răspunzi la întrebare, îți răspund și eu.

Am intrat cu mașina pe drumurile înguste de cărămidă de pe Promenadă. Încă două străzi și ajungeam la *Plăceri interzise*.

— Ți-am spus cum erau petrecerile. N-am mai fost în ultimele cîteva luni.

I-am aruncat din nou o privire. Am vrut să întreb de ce. Am făcut-o.

— De ce n-ai mai fost?

— La dracu', iar pui întrebări personale, așa-i?

— Nu intenționam să fie.

Am crezut că n-avea de gînd să-mi răspundă, dar a făcut-o.

— M-am săturat să tot fiu pasat de ici-colo. Nu voiam să sfîrșesc ca Rebecca sau chiar mai rău.

Am vrut să întreb ce putea fi mai rău, dar m-am abținut. Nu încerc să fiu crudă, doar perseverentă. Sînt zile cînd diferența este al naibii de mică.

— Dacă afli că toți vampirii se duc la petrecerile ciudaților, dă-mi un telefon.

— Și apoi?

— Va trebui să merg la petrecere.

Am parcat în față la *Plăceri interzise*. Emblema de neon nu era aprinsă, o fantomă nedeslușită a nopții însăși. Localul părea închis.

— Anita, tu nu vrei să mergi la petrecere.

— Phillip, încerc să rezolv niște crime. Dacă n-o fac, prietena mea va muri. Și nu-mi fac iluzii referitor la ce-mi va face stăpîna dacă nu reușesc. O moarte rapidă ar fi cel mai bun lucru la care aș putea spera.

Se cutremură.

— Da, da.

Desfăcu centura și își frecă mîinile de brațe ca și cum i-ar fi fost frig.

— Nu mi-ai răspuns la întrebarea referitoare la Monica, zise el.

— În realitate, nu mi-ai spus nimic despre petreceri.

Privi în jos, fixîndu-și cu privirea partea superioară a coapselor.

— E una diseară. Dacă trebuie să mergi, te duc eu.

Se întoarse spre mine, strîngîndu-și în continuare coatele cu brațele.

— Petrecerile sînt întotdeauna într-un alt loc. După ce voi afla unde, cum iau legătura cu tine?

— Lasă-mi un mesaj pe robotul de acasă.

Am scos o carte de vizită din geantă și am scris numărul pe spate. Își luă jacheta de blugi de pe locul din spate și îndesă cartea de vizită într-unul dintre buzunare. Deschise ușa și căldura de afară năvăli ca răsuflarea unui dragon în mașina prevăzută cu aer condiționat.

Se rezemă de mașină, o mînă pe capotă, cealaltă pe portieră.

— Și acum, răspunde-mi la întrebare. Chiar i-ai fi scos inima din piept Monicăi pentru a o împiedica să devină vampir?

Am privit fix în întunericul ochelarilor de soare și am răspuns:

— Da.

— Adu-mi aminte să nu te scot niciodată din sărite, zise el respirînd adînc. Diseară va trebui să porți ceva care să-ți scoată în evidență cicatricele. Cumpără ceva dacă nu ai.

Ezită un moment, apoi întrebă:

— Ești la fel de bună ca prieten cum ești ca dușman?

Am tras cu putere aer în piept și am respirat adînc. Ce puteam spune?

— Phillip, n-ai vrea să-ți fiu dușman. Sînt mult mai bună ca prieten.

— Da. Pariez că da.

Închise portiera și se îndreptă spre ușa clubului. Bătu și după cîteva momente ușa se deschise. Am zărit fugar o figură palidă. Nu putea fi un vampir, nu-i așa? Ușa se închise înainte de a vedea mai mult. Vampirii nu pot ieși la lumina zilei. Asta era regula. Dar pînă noaptea trecută știusem că vampirii nu zboară. Tot ce știam se ducea pe apa sîmbetei.

Oricine era, îl așteptase pe Phillip. Am pornit mașina. De ce îl trimiseseră vampirii să-și afișeze zîmbetul cel mai seducător? Fusese trimis să mă cucerească? Sau era singura ființă umană pe care o putuseră găsi într-un timp atît de scurt? Singurul membru al clubului care putea ieși în timpul zilei. Cu excepția Monicăi. Și nu mă prea dădeam în vînt după ea zilele astea. Minunat!

Nu credeam că Phillip mințea referitor la petrecerile ciudaților, dar ce știam eu de fapt despre el? Făcea strip-tease la *Plăceri interzise*, nu tocmai un lucru cu care să te mîndrești. Era din ce în ce mai dependent de vampiri. Durerea de care se plîngea era adevărată sau doar mimată? Voia să mă atragă într-un anume loc, așa cum făcuse Monica?

Nu știam. Dar trebuia să aflu. Era doar un singur loc în care puteam merge pentru a afla răspuns la toate întrebările. Singurul loc din Cartier unde eram cu adevărat

binevenită. Barul numit *La Mortul Dave*, un local drăguț dar în care se mînca un hamburger prăpădit. Proprietarul era un fost polițist, dat afară din slujbă pentru simplul motiv că era mort. Halal motiv! Lui Dave îi plăcea să fie de ajutor, dar era jignit de prejudecata foștilor săi colegi. Așa încît vorbea cu mine, iar eu transmiteam mai departe informațiile. Era un aranjament drăguț care îi permitea lui Dave să fie încă furios pe polițiști, și cu toate acestea să-i ajute.

Acest lucru mă făcea aproape de neînlocuit pentru polițiști. Iar faptul că eram și pe un alt stat de plată îi plăcea nespus de mult lui Bert.

Fiind în timpul zilei, Dave era vîrît în sicriul său, dar Luther avea să fie acolo. Luther era directorul și barmanul de zi, unul dintre puținii oameni din Cartier care nu prea avea legături cu vampirii dacă nu puneai la socoteală faptul că lucra pentru unul. Nimic nu-i perfect în viață.

Am găsit un loc de parcare nu departe de barul lui Dave, lucru mult mai ușor de făcut ziua în Cartier. Cînd Promenada fusese locul de afaceri al ființelor umane, nu exista niciodată un loc de parcare în week-end, nici ziua, nici noaptea. Acum, parcarea și dezvoltarea turismului erau unele din puținele lucruri bune rezultate din noile legi referitoare la vampiri.

St. Louis era un loc cu adevărat fierbinte pentru cei cărora le plăcea să observe vampirii. Singurul loc mai bun era New York, dar la noi rata criminalității era mai mică. Existase o bandă ai cărei membri se transformaseră toți în vampiri în New York. Apoi se extinseseră în Los Angeles și încercaseră s-o facă și aici. Polițiștii au găsit primii adepți ciopîrțiți mărunt-mărunt.

Comunitatea noastră de vampiri se mîndrea cu faptul că era de modă veche. O bandă de vampiri ar fi însemnat o publicitate proastă așa încît au avut grijă de acest lucru. Le-am admirat eficiența, dar mi-am dorit s-o fi făcut altfel. Săptămîni la rînd avusesem coșmaruri referitoare la pereți care sîngerau și la brațe dezmembrate care se tîrau singure pe podele. Nu le-am găsit niciodată capetele.

22

Barul *La Mortul Dave* este din sticlă neagră, cu tot felul de reclame luminoase la bere. Noaptea, ferestrele din față seamănă cu operele de artă modernă din cauza nenumăratelor nume de mărci. Ziua, totul zace în amorțeală. Barurile seamănă oarecum cu vampirii, perioada lor de glorie fiind după lăsarea întunericului. Un bar de zi are un aspect obosit și melancolic.

Aerul condiționat era dat la maximum, exact ca într-un frigider. După căldura de afară care pur și simplu te topea, simțeai un disconfort fizic cînd intrai înăuntru. Am rămas în picioare chiar lîngă ușă, așteptînd ca ochii să mi se obișnuiască cu penumbra din interior. De ce or fi toate barurile la fel de întunecate ca ascunzătorile secrete sau cavernele? Aerul mirosea întodeauna a țigări rîncede de parcă ani întregi fumul s-ar fi adăpostit în tapițerie ca niște fantome mirositoare.

Doi tipi în costum mîncau așezați în separeul cel mai depărtat de ușă. Dosare erau împrăștiate pe toată masa. Auzi, să lucrezi sîmbăta! Ei bine, la fel ca mine, de fapt nu chiar ca mine. Pariam că nimeni nu-i amenințase să le sfîrtece beregățile. Bineînțeles, puteam să mă înșel, dar mă îndoiam. Făceam prinsoare că amenințarea cea mai rea pe care o suportaseră în această săptămînă era lipsa de siguranță a locului de muncă. Oh, unde sînt zilele bune de altădată!

Un bărbat, ghemuit pe un scaun la bar, era ocupat cu un pahar mare de băutură. Fața îi era destinsă, mișcările foarte încete și precise de parcă i-ar fi fost frică să nu piardă

nici o picătură. Beat la unu-jumătate ziua nu era un semn bun pentru el. Dar nu era treaba mea. Nu poți salva pe toată lumea. De fapt, sînt zile în care cred că nu poți salva pe nimeni. Fiecare trebuie să se salveze întîi pe el însuși, apoi te poți ocupa și de altcineva. Totuși, am descoperit că această filozofie nu se aplică în timpul unor schimburi de focuri sau al unei confruntări cu cuțite. În alte împrejurări funcționează bine.

Luther lustruia pahare cu un prosop alb foarte curat. Își ridică privirea cînd m-am strecurat pe un scaun la bar. Dădu din cap, o țigară atîrnînd de buzele sale groase. Luther e un tip mare, de fapt, gras. Nu există cuvînt pentru așa ceva, despre o grăsime tare, solidă ca piatra, aproape un fel de mușchi. Mîinile, cu articulații albe, sînt la fel de mari ca fața mea. Bineînțeles că fața mea e mică. Luther e un tip de culoare, cu pielea neagră-violacee ca mahonul. Ochii, de culoarea ciocolatei cu cremă, sînt galbeni pe la margini din cauza fumului de țigară. Nu cred că l-am văzut vreodată fără o țigară în gură. E supraponderal, fumează țigară de la țigară, părul aproape cărunt arată o vîrstă de peste cincizeci de ani, totuși nu e niciodată bolnav. Gene sănătoase!

— Cu ce te servesc, Anita?

Vocea puternică și gravă i se potrivea perfect cu statura.

— Ca de obicei.

Îmi turnă un pahar cu suc de portocale. Vitamine. Pretindeam că era votcă cu suc de portocale pentru ca slăbiciunea mea pentru cumpătare să nu dea barului un renume prost. Cine vrea să se îmbete cînd sînt abstinenți în mulțime? Și de ce naiba continuam să intru într-un bar dacă nu beam?

Mi-am sorbit așa-zisa băutură alcoolică și am zis:

— Am nevoie de niște informații.

— M-am gîndit că asta era. Ce anume?

— Am nevoie de informații despre un bărbat pe nume Phillip care dansează la *Plăceri interzise*.

Ridică o sprînceană groasă.

— Un vampir?

Am clătinat din cap.

— Un dependent de vampiri.

Trase adînc din țigară astfel încît vîrful străluci ca un cărbune încins. Suflă politicos fumul cît mai departe de mine.

— Ce vrei să știi despre el?

— E demn de încredere?

Se holbă la mine o fracțiune de secundă, apoi rînji:

— Demn de încredere? La naiba, Anita, e un dependent de vampiri. Nu are nici o importanță dacă e dependent de droguri, băutură, sex sau vampiri. Cînd ești dependent de ceva, nu poți fi demn de încredere, doar știi asta.

Am aprobat din cap. Știam asta, dar ce puteam face?

— Trebuie să am încredere în el, e tot ceea ce am ca să-mi pot rezolva problema.

— La dracu', fetițo, te învîrți în cercuri periculoase.

Am zîmbit. Luther era singura persoană căreia îi permiteam să mă numească astfel. Pentru el toate femeile erau „fetițe", toți bărbații „copii".

— Trebuie să știu dacă ai auzit ceva cu adevărat rău despre el.

— Ce vrei să faci?

— Nu-ți pot spune. Aș face-o dacă aș putea sau dacă aș crede că m-ar putea ajuta.

Mă studie un moment în timp ce scrumul țigării căzu pe tejgheaua barului. Îl șterse distrat cu prosopul curat, alb.

— Bine, Anita, ți-ai cîștigat dreptul de a nu spune nimic acum, dar data viitoare ar fi mai bine să ai ceva de zis.

Am zîmbit.

— Ai cuvîntul meu.

Clătină pur și simplu din cap și trase o nouă țigară din pachetul aflat întotdeauna în spatele barului. Trase un ultim fum din țigara aproape stinsă, apoi o înfipse pe cea nouă între buze. Lipi vîrful incandescent al țigării aproape terminate de vîrful celei noi și trase cu putere în piept. Hîrtia și tutunul se aprinseră cu o strălucire portocalie-roșiatică, iar Luther strivi chiștocul în scrumiera deja plină pe care o purta cu el de colo-colo ca pe un ursuleț-mascotă.

— Știu că la club au un dansator care e un ciudat. Ia parte la toate petrecerile și e extrem de cunoscut în rîndul unui anumit tip de vampiri.

Luther ridică din umerii masivi.

— Nu știu nimic rău despre el cu excepția faptului că e un dependent de vampiri și ia parte la toate petrecerile. Rahat, Anita, asta mi se pare destul de grav. Tipu' pare cineva de care ar trebui să stai departe.

— Aș face-o dacă aș putea, am declarat ridicînd la rîndul meu din umeri. N-ai auzit nimic altceva despre el?

Luther se gîndi o clipă, trăgînd din noua țigară.

— Nu, absolut nimic. Nu e mare figură în Cartier, e doar o victimă profesionistă. Cele mai multe discuții pe aici se referă la barosani, nu la plevușcă.

Se încruntă.

— O clipă, mi-am adus aminte de ceva.

Se gîndi concentrat cîteva minute, apoi zîmbi larg.

— Da, am ceva despre un barosan, un vampir ce-și spune Valentine, unul cu mască. Se tot lăuda că era cel care i-a făcut prima dată felul lui Phillip.

— Așa...

— Nu, fetiță, nu se referea la faptul că el l-a făcut dependent de vampiri, ci că a fost primul care l-a mușcat. Valentine pretinde că l-a atacat pe băiat cînd era mic și că lui Phillip i-a plăcut atît de mult, încît de aceea a devenit dependent de vampiri.

— Dumnezeule!

Mi-am amintit de coșmaruri, de realitate, de Valentine. Ce a simțit oare Phillip cînd, copil fiind, i s-a întîmplat ceea ce i s-a întîmplat? Ce aș fi simțit eu dacă aș fi fost în locul lui?

— Îl știi pe Valentine?

Am aprobat din cap.

— Mda. A spus vreodată cîți ani avea Phillip cînd a avut loc atacul?

Luther clătină din cap.

— Nu, dar se spune că tot ce-i peste doisprezece ani este prea în vîrstă pentru Valentine cu condiția să nu fie vorba

de vreo răzbunare. Cînd vrea să se răzbune pe cineva, nu se dă în lături de la nimic. Se mai spune că ar fi al dracului de periculos dacă nu l-ar ține în frîu stăpîna.

— Fii sigur că-i periculos.

— Îl cunoști.

Nu era o întrebare. Mi-am ridicat privirea.

— Trebuie să știu unde stă Valentine în timpul zilei.

— E a doua informație pe 'geaba. Nu prea cred.

— Poartă mască pentru că l-am stropit cu agheasmă acum vreo doi ani. Pînă noaptea trecută am crezut că era mort, iar el credea același lucru despre mine. Mă va ucide dacă va putea.

— Ești al dracului de greu de ucis, Anita.

— Luther, există întotdeauna un început, iar acum ar fi și ultimul.

— Știu.

Începu să frece din nou paharele curate.

— Nu știu. Umblă zvonul că dacă îți spunem unde sînt locurile de odihnă din timpul zilei, am putea avea probleme mari. Vampirii ar putea arde locul ăsta pînă în temelii cu noi înăuntru.

— Ai dreptate. Nu am dreptul să-ți cer așa ceva.

Totuși am rămas pe scaun, fixîndu-l cu privirea, dorind să-l determin să-mi divulge informația de care aveam nevoie. Haide, riscă-ți viața pentru mine, bătrîne, așa cum aș face-o și eu pentru tine. Siiigur că da.

— Ți-aș putea spune, dacă juri că nu vei folosi informația pentru a-l ucide, zise Luther.

— Aș spune o minciună.

— Ai mandat să-l ucizi?

— Nu, dar aș putea obține unul.

— Aștepți pînă atunci?

— E ilegal să ucizi un vampir fără un ordin judecătoresc de executare, am declarat eu.

Mă fixă cu privirea.

— Nu asta am întrebat. Ai acționa pripit ca să fii sigură că-l vei ucide?

— S-ar putea.

Clătină din cap.

— Fetițo, ai putea fi pusă sub acuzare într-una din zilele astea. Crima e o faptă gravă.

Am ridicat din umeri.

— Mai bine decît să te trezești cu beregata sfîșiată.

Se uită chiorîș la mine.

— Ei bine...

Părea a nu ști ce să spună, așa încît continua să șteargă un pahar deja scînteietor în mîinile lui mari.

— Trebuie să-l întreb pe Dave. Dacă-mi spune că e în regulă, îți dau informația.

Am terminat sucul de portocale și am plătit, lăsînd un bacșiș mai mare pentru că discutasem cu cărțile pe față. Dave nu ar recunoaște niciodată că m-a ajutat din cauza legăturilor mele cu poliția, așa încît niște bani trebuiau să-și schimbe stăpînul, chiar dacă suma nu era nici pe departe cît ar fi meritat cu adevărat informația.

— Mulțumesc, Luther.

— Merge vorba că te-ai fi întîlnit cu stăpîna noaptea trecută. Așa-i?

— Știai înainte sau după întîlnire?

Păru jignit.

— Anita, ți-am fi spus gratis dac-am fi știut.

Am dat din cap.

— Scuză-mă, Luther, ultimele nopți au fost cumplite.

— Cu siguranță. Așadar, zvonul e adevărat?

Ce puteam spune? Să neg? Mulți erau la curent. Bănuiesc că nu poți avea încredere nici măcar în morți să păstreze un secret.

— Poate.

Aș fi putut la fel de bine spune „da“ pentru că n-am spus „nu“. Luther mi-a înțeles jocul.

— Ce voiau de la tine?

— Nu-ți pot spune.

— Oh... da. Bine, Anita, ai foarte mare grijă. Ai putea avea nevoie de ajutor dacă există cineva în care ai încredere.

Încredere? Nu era vorba de lipsă de încredere.

— Luther, ar putea fi doar două căi de ieșire din porcăria asta. Cea mai bună ar fi moartea — una rapidă, dar mă

îndoiesc că aș avea șansa asta dacă lucrurile vor merge prost. Ce prieten aș putea implica în așa ceva?

Fața lui rotundă, neagră, mă privea fix.

— Nu știu ce să-ți răspund, fetițo. Aș vrea să pot.

— Și eu.

Telefonul sună. Luther răspunse. Mă privi și îmi întinse receptorul.

— E pentru tine.

Am sprijinit telefonul de obraz.

— Da...

— Sînt Ronnie.

Vocea îi era surescitată ca a unui copil în dimineața de Crăciun. Am simțit cum mi se strînge stomacul.

— Ai ceva noutăți?

— Circulă un zvon pe la Liga Ființelor Umane contra Vampirilor despre o echipă de exterminare însărcinată să șteargă vampirii de pe fața pămîntului.

— Ai vreo dovadă, vreun martor?

— Încă nu.

Am oftat înainte de a mă putea abține.

— Ei, haide, Anita, e o veste bună.

Mi-am făcut mîna căuș în jurul receptorului și am spus în șoaptă:

— Nu-i pot pomeni stăpînei despre un zvon referitor la Liga Ființelor Umane contra Vampirilor. Vampirii i-ar ucide pe toți membrii, o mulțime de oameni nevinovați ar pieri fără ca noi să fim măcar siguri că Liga este cu adevărat în spatele crimelor.

— Bine, bine. Promit să am ceva mai concret pînă mîine. O să obțin informația indiferent dacă voi folosi mita sau amenințarea.

— Mulțumesc, Ronnie.

— Doar pentru așa ceva sînt prietenii, nu? În plus, Bert va trebui să plătească pentru orele suplimentare și pentru mită. Îmi place întotdeauna să-i văd figura îndurerată cînd trebuie să se despartă de niște bani.

Am rînjit spre telefon.

— Și mie.

— Ce faci diseară?

— Mă duc la o petrecere.

— Ce?

I-am explicat cît mai scurt cu putință. Urmă o tăcere lungă, apoi Ronnie zise:

— Sună cam înspăimîntător.

Eram de aceeași părere.

— Tu ocupă-te de indiciile pe care le ai, eu voi încerca să le verific pe ale mele. Poate ajungem la aceeași concluzie.

— Ar fi bine să fie așa.

Vocea îi era caldă, aproape mînioasă.

— Ce s-a întîmplat?

— Te duci la petrecere singură, fără nici un ajutor, așa-i? m-a întrebat ea.

— Și tu ești singură, am replicat eu.

— Dar nu voi fi înconjurată de vampiri și de tot felul de ciudați.

— Dacă vei fi la sediul central al Ligii Ființelor Umane contra Vampirilor, chestia cu ciudații e discutabilă.

— Nu face pe deșteapta. Știi la ce mă refer.

— Da, Ronnie, știu la ce te referi. Ești singura mea prietenă care se poate descurca singură.

Am ridicat din umeri, mi-am dat seama că nu mă putea vedea și am continuat:

— Oricine altcineva ar fi precum Catherine, o oaie printre lupi, și tu știi asta.

— De ce nu te duci cu un alt reanimator?

— Cu cine? Jamison crede că vampirii sînt persoane agreabile. Bert e bun de gură, dar nu-și pune la bătaie fundul alb și efeminat pentru nimic în lume. Charles e destul de bun cînd e vorba să învie morții, dar e prea delicat și mai are și un puști de patru ani. Manny nu mai aleargă după vampiri după ce a stat patru luni în spital ca urmare a ultimei vînători la care a participat.

— Dacă-mi aduc bine aminte și tu erai în spital, replică Ronnie.

— Un braț rupt și o claviculă sfărîmată au fost rănile cele mai grave. Manny aproape că a dat în primire. În plus, are nevastă și patru copii.

Manny fusese reanimatorul care mă antrenase, care mă învățase cum să readuc morții la viață și cum să ucid vampiri. Deși, după cît se pare, ajunsesem deja să-mi depășesc maestrul. Manny era un tradiționalist, un om care folosea țărușii și usturoiul. Purta armă doar pentru situații neprevăzute, nu pentru a o folosi ca principal instrument de lucru. Dacă tehnologia modernă mi-ar permite să ucid un vampir de la distanță mai degrabă decît să stau călare pe el și să-i înfig un țăruș în inimă, de ce n-aș face-o, nu?

Acum doi ani, Rosita, nevasta lui Manny, mă implorase să nu-i mai pun bărbatul în pericol. Îmi spusese că cincizeci și doi de ani era o vîrstă prea înaintată pentru vînătoarea de vampiri. Ce avea să se întîmple cu ea și cu copiii dacă Manny pățea ceva? Într-un anume fel eu aș fi fost vinovata, ca o mamă al cărei copil favorit o ia pe căi greșite din cauza ticăloșilor din împrejurimi. Mă pusese să jur pe Dumnezeu că nu-i voi mai cere vreodată lui Manny să mi se alăture într-o vînătoare. Aș fi rezistat și aș fi refuzat-o dacă n-ar fi plîns. Plînsul e al dracului de nedrept într-o confruntare. De îndată ce o persoană începe să plîngă, nu mai poți vorbi rațional. Simți brusc dorința să o faci să înceteze, să n-o mai rănești și să nu te mai comporți ca ăl mai mare nemernic din lume. Ai face orice pentru a-i opri lacrimile.

Ronnie rămase tăcută o vreme la celălalt capăt al firului.

— Bine, dar să ai grijă!

— Promit să fiu grijulie ca o fecioară în noaptea nunții.

Rîse.

— Ești incorigibilă.

— Așa îmi spun toți, am răspuns.

— Păzește-ți spatele.

— Și tu.

— Așa voi face.

Închise. Am rămas cu telefonul „mort“ în mînă.

— Vești bune? întrebă Luther.

— Da.

Așadar, Liga Ființelor Umane contra Vampirilor avea o echipă de exterminare. Poate da. Poate că era mai bine așa. Uite ce-i, oameni buni, nu aveam nici un as în mînecă, nu aveam nimic concret, nu aveam nici cea mai mică idee ce să fac. Doar să bîjbîi în continuare, încercînd să dau de urma unui ucigaș care le făcuse felul celor doi vampiri-supremi. Dacă mă aflam pe pista cea bună, voi atrage curînd atenția, ceea ce înseamnă că cineva ar putea încerca să mă omoare. N-ar fi drăguț?

Aveam nevoie de haine care să scoată în evidență cicatricele lăsate de vampiri, dar care să-mi permită să ascund armele. O astfel de îmbrăcăminte nu va fi ușor de găsit.

Va trebui să pierd toată după-amiaza la cumpărături. Nu suport să merg la cumpărături. Le consider unul din relele necesare ale vieții, precum varza de Bruxelles și pantofii cu tocuri înalte. Bineînțeles, mă enerva cumplit faptul că viața îmi era amenințată de vampiri. Hei, dar aș putea merge la cumpărături acum și aș putea fi amenințată de vampiri diseară. Un mod perfect de a-mi petrece o noapte de sîmbătă.

23

Mi-am mutat toate bagajele mici într-o geantă mai mare ca să am o mînă liberă pentru pistol. Uimitor ce țintă bună ești cînd ai ambele mîini ocupate cu pachete. Prima mișcare e să dai drumul la pachete, cu condiția ca unul din mînere să nu ți se încurce în jurul încheieturii, a doua e să întinzi mîna după armă, s-o scoți din toc, să ochești și să tragi. Pînă cînd să faci toate astea, omul-cel-rău te-a împușcat deja de două ori și pleacă fredonînd printre dinți „Dixie"[1].

Fusesem de-a dreptul paranoică toată după-amiaza, cu ochii în patru la persoanele care se apropiau de mine. Eram urmărită? Se uitase un tip oarecare prea lung la mine? Femeia de care mă ciocnisem purta o eșarfă în jurul gîtului doar pentru a masca urmele unor mușcături?

Cînd am ajuns la mașină, gîtul și umerii mă dureau cumplit. Cel mai înspăimîntător lucru pe care-l văzusem toată după-amiaza erau prețurile la haine.

Lumea mai era încă învăluită în albastru și copleșită de o căldură sufocantă cînd am ajuns în sfîrșit la mașină. Pierzi cu ușurință noțiunea timpului într-un mall. Aer condiționat menținut strict la aceeași temperatură, o lume particulară în care nimic din ce-i real nu te atinge. Disneyland pentru dependenții de cumpărături.

Am închis pachetele în portbagaj și am urmărit cum se întuneca cerul. Știam cum e să-ți fie frică, cum e să ai

---

[1] Cîntec de D. D. Emmett, 1859, considerat imnul oficial al armatei sudiste în timpul războiului de secesiune (n. tr.).

senzația că ai o bucată de plumb în stomac. O teroare subtilă, liniștită.

Am ridicat din umeri pentru a-i relaxa. Mi-am rotit gîtul pînă am simțit că pocnește. Mă simțeam mai bine, dar tot eram încordată. Aveam nevoie de niște aspirine. Mîncasem în mall, lucru pe care nu-l fac aproape niciodată. În clipa în care am simțit mirosul emanat de tarabele pline cu mîncare, m-am și repezit la ele, lihnită.

Pizza avusese gust de carton cu o imitație de suc de roșii împroșcat deasupra. Brînza parcă era gumă și n-avea nici un gust. Mm, grozav, mîncare de la mall! Adevărul este că îmi plac la nebunie găluștele de porumb cu șuncă și varză, dar și biscuiții marca Field.

Am mîncat o felie de pizza cu o cantitate normală de brînză, așa cum îmi place, și o altă bucată cu tot felul de ingrediente. Nu pot să sufăr ciupercile și ardeiul verde. Cîrnații își au locul lor la micul dejun, nu pe o felie de pizza. Nu știam ce mă deranja cel mai mult: faptul că am comandat pizza sau că mîncasem aproape jumătate din ea înainte de a-mi da seama ce făceam? Eram înnebunită după felurile de mîncare pe care de obicei nu le pot înghiți. De ce? Încă o întrebare fără răspuns. Dar de ce mă înfricoșa această întrebare?

Vecina mea, doamna Pringle, își plimba cîinele încoace și încolo pe iarba din fața clădirii în care locuiesc. Am parcat și am scos geanta burdușită din portbagaj.

Doamna Pringle are peste șaizeci de ani, aproape 1,85, dar e slabă din cauza vîrstei. Ochii albaștri spălăciți te privesc vioi, plini de curiozitate, din spatele ochelarilor cu rame de argint. Cîinele șpiț, pe nume Custard, arată ca un puf auriu de păpădie cu lăbuțe de pisică.

Doamna Pringle îmi făcu semn cu mîna și am intrat singură în cursă. I-am zîmbit și m-am îndreptat spre ei. Custard începu să sară în jurul meu de parcă ar fi avut arcuri la labele lui mici. Arăta ca o jucărie cu resort. Lătra des și insistent, fericit.

Custard știe că nu-l pot suferi, dar în mintea lui deformată de cățel e hotărît să mă cucerească. Sau poate știe că tocmai așa mă scoate din sărite. Sau ceva asemănător.

— Anita, fetiță obraznică, de ce nu mi-ai spus că ai un amorez? întrebă doamna Pringle.

M-am încruntat.

— Un amorez?

— Un prieten.

Habar n-aveam despre ce vorbea.

— Cum adică?

— N-ai decît să fii rușinoasă dacă vrei, dar atunci cînd o tînără dă unui bărbat cheia de la apartamentul ei, asta înseamnă ceva.

Bucata de plumb din stomac săltă în sus cîțiva centimetri.

— Ați văzut pe cineva intrînd în apartamentul meu astăzi?

Am încercat cu greu să-mi păstrez figura și vocea nepăsătoare.

— Da, prietenul tău cel drăguț. Foarte chipeș.

Am vrut s-o întreb cum arăta, dar dacă el era prietenul meu și avea o cheie de la apartament, ar fi trebuit să știu. Nu puteam întreba. Foarte chipeș — să fi fost oare Phillip? Dar de ce?

— Cînd a venit?

— Oh, pe la două astăzi după-amiază. Tocmai îl scoteam la plimbare pe Custard în timp ce el intra.

— L-ați văzut plecînd?

Se holbă la mine puțin cam lung.

— Nu. Anita, nu trebuia să fie în apartamentul tău? Am lăsat să-mi scape un hoț?

— Nu, am reușit să zîmbesc și chiar să rîd. Pur și simplu nu-l așteptam astăzi, asta-i tot. Dar dacă mai vedeți pe cineva intrînd în apartament, lăsați-l s-o facă. Am niște prieteni care vor veni și vor pleca des zilele astea.

Ochii i se îngustară, iar mîinile ei delicate, cu oase mici, au rămas nemișcate. Chiar și Custard ședea pe iarbă, gîfîind, cu privirea ridicată spre mine.

— Anita Blake, zise ea, amintindu-mi, prin tonul folosit, de faptul că era o învățătoare ieșită la pensie. Ce pui la cale?

— Nimic, credeți-mă. Pur și simplu n-am mai dat niciodată cheia unui bărbat și sînt un pic cam nervoasă pe chestia asta.

I-am adresat privirea cea mai inocentă cu putință. Am rezistat tentației să clipesc nevinovat din ochi, dar restul mergea de minune.

Își încrucișă mîinile la piept. Aveam impresia că nu m-a crezut.

— Dacă ești atît de nesigură în legătură cu acest tînăr, atunci poate nu e bărbatul potrivit pentru tine. Dacă ar fi, atunci n-ai mai fi atît de iritată.

M-am simțit ușurată. Mă crezuse.

— Probabil că aveți dreptate. Vă mulțumesc pentru sfat. S-ar putea să-l urmez.

Mă simțeam atît de bine încît chiar l-am mîngîiat pe Custard pe capul mic și pufos.

În timp ce mă îndepărtam, am auzit-o pe doamna Pringle:

— Hei, Custard, fă-ți nevoile acum și hai să mergem sus.

Pentru a doua oară în aceeași zi un intrus ar putea fi în apartamentul meu. Am pășit pe coridorul tăcut și am scos pistolul din teacă. O ușă s-a deschis și a ieșit un bărbat însoțit de doi copii. Mi-am strecurat mîna cu pistolul în geanta plină de cumpărături, pretinzînd că încercam să caut ceva. Am ascultat cum pașii se pierdeau în jos pe scări.

Nu puteam sta pur și simplu acolo cu un pistol în mînă. Cineva ar fi chemat poliția. Toți erau deja acasă după o zi de serviciu, mîncau, citeau ziarele, se jucau cu copiii. America suburbană era trează și vigilentă, nu puteai să te plimbi cu un pistol în mînă.

Țineam geanta cu cumpărături în fața mea cu mîna stîngă, iar mîna dreaptă vîrîtă înăuntru strîngea pistolul. Dacă situația ar fi devenit și mai grea, aș fi tras prin geantă. Am trecut de două uși pînă la apartamentul meu și mi-am pescuit cheile din poșetă. Am așezat geanta cu cumpărături lîngă perete și am trecut pistolul în mîna stîngă. Puteam trage și cu stînga, nu la fel de bine, dar trebuia să mă

mulțumesc cu atît. Am ținut pistolul paralel cu coapsa, sperînd că nimeni nu avea să vină din cealaltă parte a holului și să-l vadă. Am îngenuncheat lîngă ușă, cu cheile bine strînse în mîna dreaptă pentru a nu mai zăngăni de data aceasta. Învățam repede.

Am ridicat pistolul la nivelul pieptului și am băgat cheia în broască. Se auzi un declic. Am tresărit și am așteptat să aud focuri de armă, zgomote sau altceva. Nimic. Mi-am strecurat cheile în buzunar și am trecut din nou pistolul în dreapta. Folosindu-mă doar de încheietura mîinii și sprinjinindu-mi o parte a brațului de ușă, am răsucit mînerul și am împins cu putere.

Ușa se trînti cu zgomot de perete și nu se întîmplă nimic. Nici un foc de armă. Tăcere.

Eram ghemuită la podea lîngă tocul ușii, cu pistolul îndreptat înainte, măturînd încăperea cu privirea. Nu se vedea nimeni. Fotoliul, încă așezat cu fața spre ușă, era gol de data asta. Aproape că m-aș fi simțit ușurată să-l văd pe Edward.

Se auzeau pași urcînd scările de la capătul culoarului. Trebuia să iau o hotărîre. Am întins mîna stîngă la spate și am înșfăcat geanta cu cumpărături, fără să-mi mut nici o clipă privirea sau pistolul îndreptat spre interiorul apartamentului. M-am strecurat înăuntru, împingînd geanta în fața mea. Încă ghemuită la podea, am trîntit ușa.

Instalația de încălzire de la acvariu a țăcănit, apoi a zbîrnîit, iar eu am sărit în sus. Sudoarea îmi curgea pe șira spinării. Halal ucigaș de vampiri! Dacă m-ar fi putut vedea acum... Apartamentul părea gol. Nu era nimeni în afară de mine, dar pentru orice eventualitate am cercetat dulapurile, m-am uitat sub paturi. Mă jucam de-a Inspectorul Harry[1]

---

[1] Personaj principal, interpretat de Clint Eastwood, într-o serie de filme polițiste de succes: *Dirty Harry* / *Inspectorul Harry*, 1971, regia Don Siegel, *Magnum Force* / *Forța pistolului*, 1973, regia Ted Post, *The Enforcer* / *Inspectorul Harry nu se dă bătut*, 1976, regia James Fargo, *Sudden Impact* / *Întoarcerea inspectorului Harry*, 1983, regia Clint Eastwood. (n. tr.).

pe măsură ce trînteam ușile și mă lipeam de pereți. Mă simțeam ca o proastă, dar aș fi fost și mai proastă să fi crezut că apartamentul era gol și în final să mă fi înșelat.

O pușcă de vînătoare și două cutii de cartușe se aflau pe masa din bucătărie. O foaie de hîrtie albă se afla sub pușcă, iar pe ea stătea scris citeț cu litere negre „Anita, ai la dispoziție douăzeci și patru de ore".

M-am holbat la hîrtie și am recitit-o. Edward trecuse pe aici. Nu cred că am respirat vreme de un minut. Îmi imaginam o conversație între vecina mea și Edward. Dacă doamna Pringle ar fi ezitat la minciuna spusă de Edward sau i-ar fi fost frică, oare ar fi ucis-o?

Nu știam, pur și simplu nu știam. Fir-ar să fie! Eram ca o molimă. Toți cei din jurul meu erau în pericol, dar ce puteam face?

Cînd ai îndoieli, răsuflă adînc și mergi mai departe. O filozofie după care mă conduceam de ani de zile. Dar auzisem și de altele mai rele.

Biletul însemna că aveam douăzeci și patru de ore înainte ca Edward să se întoarcă pentru a afla locul în care se odihnea Nikolaos în timpul zilei. Dacă nu i l-aș spune, ar trebui să-l omor. S-ar putea însă să nu fiu capabilă de așa ceva.

I-am spus lui Ronnie că eram profesioniste, dar dacă Edward era profesionist, atunci eu eram doar o amatoare. La fel și Ronnie.

Am oftat din greu. Trebuia să mă îmbrac pentru petrecere. Nu aveam timp să-mi fac griji pentru Edward. În seara aceea aveam alte probleme.

Beculețul de la robotul telefonic clipea așa încît l-am pornit. Se auzi la început vocea lui Ronnie debitînd ceea ce-mi spusese deja despre Liga Ființelor Umane contra Vampirilor. Era evident că sunase aici înainte de a mă găsi la barul lui Dave. Apoi vocea lui Phillip: „Anita, am aflat locul unde va avea loc petrecerea. Ia-mă din față de la *Plăceri interzise* la șase jumătate. Pa".

Robotul țăcăni, bîzîi și tăcu. Aveam două ore să mă îmbrac și să ajung la locul întîlnirii. Timp berechet. Machia-

jul îmi ia de obicei un sfert de oră. Părul mai puțin, pentru că trebuie doar să-l perii. *Presto*, sînt prezentabilă.

Nu mă machiez prea des, dar cînd o fac am întotdeauna impresia că e prea întunecat, prea fals. Totuși, întotdeauna primesc complimente de genul „De ce nu-ți dai cu fard mai des? Îți scoate mai bine ochii în evidență“ sau favoritul meu „Arăți mult mai bine machiată“. Toate acestea sugerează că, fără machiaj, arăt ca o candidată pentru pepiniera de fete bătrîne.

Unul dintre accesoriile pe care nu le folosesc este fondul de ten pentru că nu mă văd întinzîndu-l ca o glazură pe toată fața. Am doar o singură sticluță de ojă transparentă, dar n-o folosesc la unghii, ci numai pentru firele duse de la ciorapi. Dacă port ciorapi o dată fără să-i agăț, înseamnă că am avut o zi foarte bună.

Stăteam în picioare în fața oglinzii mari din dormitor. Bluza se prindea cu o bretea subțire după gît. Nu avea spate; se lega în partea de jos cu o fundiță drăguță. M-aș fi putut lipsi de fundiță, dar ansamblul nu era prea rău. Bluza continua fără întrerupere în jos, astfel încît arăta ca o rochie. Bandajele de culoarea pielii de la mîini nu se potriveau însă deloc cu rochia. Ei și ce! Fusta era lungă și se rotea cînd mă mișcam. Avea și buzunare.

În aceste buzunare erau, prinse pe coapse, două teci cu cuțite de argint. Tot ce aveam de făcut era să-mi vîr mîinile în buzunare și să le scot împreună cu o armă. Simplu. Problema cu o teacă prinsă pe coapsă este sudoarea. Nu reușisem să găsesc o modalitate de a ascunde un pistol. Nu-mi pasă de cîte ori am văzut la televizor femei purtînd pistoale în tocuri prinse pe coapse, e al naibii de incomod. Mergi ca o rață într-un scutec ud.

Ciorapi și pantofi negri de lac cu tocuri înalte completau ținuta. Pantofii și armele le avusesem deja, restul era complet nou.

Un alt accesoriu nou era o poșetă mică și drăguță cu o curelușă subțire care avea să-mi atîrne de umăr, lăsîndu-mi mîinele libere. Mi-am îndesat în ea pistolul cel mic, tip Firestar. Știu, știu, pînă să ajung să-l culeg din străfun-

durile poșetei, băieții răi aveau să se ospăteze din carnea mea, dar tot era mai bine decît nimic.

Mi-am atîrnat crucea de gît, argintul ei arătînd chiar bine pe partea de sus a bluzei negre. Din păcate, mă îndoiam că vampirii aveau să mă lase la petrecere cu o cruce sfințită. Ei, asta e! O voi lăsa în mașină împreună cu pușca de vînătoare și cartușele.

Drăguț, Edward lăsase o cutie lîngă masă, probabil cea în care adusese pușca. Oare ce-i spusese doamnei Pringle, că era un cadou pentru mine?

Edward îmi dăduse răgaz douăzeci și patru de ore, dar douăzeci și patru de ore de cînd? Va fi aici devreme, la răsăritul soarelui, să stoarcă de la mine informația prin tortură? Nuu, Edward nu mi se părea o persoană care să se trezească prea devreme. Eram în siguranță cel puțin pînă după-amiază. Probabil.

24

Am strecurat mașina într-o zonă în care este interzisă parcarea, în fața clubului *Plăceri interzise*. Phillip era rezemat de clădire, cu brațele atîrnînd pe lîngă corp. Purta pantaloni negri de piele. Gîndul la o îmbrăcăminte de piele pe căldura aceea făcea ca genunchii să cedeze sub mine. Cămașa era dintr-un fel de plasă neagră care lăsa să i se vadă atît cicatricele cît și bronzul. Nu știu dacă de vină era pielea sau plasa neagră, dar îmi veni în minte cuvîntul „obscen". Phillip depășise deja linia invizibilă dintre a flirta și a se prostitua.

Am încercat să mi-l imaginez la doisprezece ani. N-am reușit. Orice pățise odinioară, el era acum ceea ce era și trebuia să mă împac cu gîndul ăsta și să-l accept. Nu eram un psihiatru care-și permitea să-i fie milă de un nenorocit. Mila este o o emoție care te poate ucide. Singurul lucru mai periculos este ura oarbă, poate și dragostea.

Phillip se desprinse de perete și se îndreptă spre mașină. Am deschis portiera, iar el se strecură înăuntru. Mirosea a piele, colonie scumpă și, foarte slab, a sudoare.

Am pornit mașina.

— Asta da îmbrăcăminte provocatoare, Phillip!

Se răsuci pentru a mă fixa cu privirea, cu fața imobilă, ochii ascunși în spatele acelorași ochelari pe care-i purtase mai devreme. Se tolăni mai bine în scaun, un picior îndoit și lipit de ușă, celălalt larg desfăcut, genunchiul vîrît puțin sub scaun.

— Ia-o pe autostrada 70 Vest, zise cu o voce aspră, aproape răgușită.

Există acel moment cînd o femeie este singură cu un bărbat și amîndoi devin conștienți de asta. Singuri împreună, există întotdeauna posibilități nebănuite. Există o conștientizare aproape dureroasă vizavi de celălalt. Asta poate duce la stîngăcie, sex sau frică, depinzînd de bărbat și de situație.

Ei bine, nu era vorba de sex, asta era sigur. Am aruncat o privire rapidă spre Phillip, încă întors spre mine, cu buzele ușor întredeschise. Își scosese ochelarii, iar ochii îi erau foarte căprui și foarte apropiați. Ce dracu' se petrecea?

Conduceam cu viteză pe autostradă. M-am concentrat asupra mașinilor din jur, asupra volanului și am încercat să-l ignor. Dar îi simțeam greutatea privirii îndreptată spre pielea mea, aproape ca o boare caldă.

A început să alunece încet pe scaun spre mine. Brusc am devenit conștientă de zgomotul făcut de pantalonii lui de piele în contact cu tapițeria scaunului. Un sunet animalic, cald. Brațul său îmi alunecă pe umeri, pieptul i se sprijinea de mine.

— Ce crezi că faci, Phillip?

— Ce nu-i în regulă?

Respirația lui îmi atingea gîtul.

— Nu-i destul de provocator pentru tine?

Nu m-am putut stăpîni și am rîs. Corpul îi înțepeni.

— N-am vrut să te insult, Phillip. Pur și simplu nu mi te-am imaginat îmbrăcat într-o cămașă de plasă neagră și pantaloni de piele în seara asta.

Era prea aproape, lipindu-se de mine, cald, cu vocea încă ciudată și răgușită.

— Atunci, ce îți place?

I-am aruncat o nouă privire rapidă, dar era prea aproape. Brusc, îl priveam în ochi de la vreo cinci centimetri. Apropierea de el mă străpunse ca un șoc electric. Mi-am mutat din nou privirea spre autostradă.

— Phillip, treci pe locul tău.

— Ce te excită? îmi șopti el în ureche.

Asta le-a pus capac la toate.

— Cîți ani aveai cînd Valentine te-a mușcat prima dată?

Tot corpul îi tresări și se depărtă brusc.

— Dracu' să te ia!

După timbrul vocii mi s-a părut că nu glumea.

— Phillip, îți propun o înțelegere. Nu trebuie să-mi răspunzi la întrebări, nici eu la ale tale.

Cînd reuși să vorbească, vocea îi era sugrumată și gîfîită.

— Cînd l-ai văzut pe Valentine? Vine și el? Vampirii mi-au promis că nu va fi la petrecere în seara asta.

Era panicat de-a binelea. Nu-l văzusem niciodată pradă unei terori atît de bruște.

Nu voiam să-l văd pe Phillip înspăimîntat. S-ar putea să înceapă să-mi fie milă de el și nu-mi puteam permite așa ceva. Anita Blake, tare ca fierul, sigură pe sine, insensibilă la bărbații care plîng. Chiar așa!

— Jur că n-am vorbit cu Valentine despre tine, Phillip.

— Atunci cum...

Se opri și i-am aruncat o privire. Își pusese din nou ochelarii de soare. Fața îi era impenetrabilă și nemișcată în spatele ochelarilor întunecați. Fragilă. Descompusă.

N-am putut suporta situația.

— Cum am aflat despre ce ți-a făcut?

Dădu din cap.

— Am plătit pentru a afla amănunte despre tine. Informația a ieșit la iveală. Trebuia să aflu dacă puteam avea încredere în tine.

— Și poți?

— Încă nu știu, am răspuns.

Respiră adînc de cîteva ori. Primele două erau întretăiate, celelalte tot mai sigure pînă cînd, în cele din urmă, își reveni pe deplin. Cel puțin pentru un timp. M-am gîndit la Rebecca Miles și la mîinile ei mici și scheletice.

— Anita, poți avea încredere în mine. Nu te voi trăda. N-o voi face.

Vocea îi părea pierdută, asemănătoare cu cea a unui băiețaș căruia i se năruiseră toate iluziile.

Nu puteam ignora acea voce pierdută de copil. Dar știam, știa și el de altfel, că ar face orice ar dori vampirii, orice, chiar să mă trădeze. Autostrada continua cu un pod,

o structură înaltă de grinzi metalice cenușii. Drumul era străjuit pe ambele părți de copaci. Cerul de vară era albastru palid, apos, spălat de căldură și de soarele strălucitor. Mașina pătrunse cu zgomot pe podul sub care Missouri se întindea departe în ambele părți. Aerul părea liber și rece peste apele care se rostogoleau cu zgomot. Un porumbel flutura din aripi deasupra mașinii, încercînd să se așeze lîngă o duzină de alți confrați ce pășeau țanțoși pe pod.

Mai văzusem pescărușI pe fluviu și înainte, dar nu vezi niciodată unul chiar lîngă pod, doar porumbei. Probabil că pescărușilor nu le plac mașinile.

— Phillip, unde mergem?

— Ce?

Am vrut să spun „E prea grea întrebarea pentru tine", dar am rezistat tentației. Era ca și cum m-aș fi luat de el.

— Am traversat fluviul. Care-i destinația?

— Intră pe rampa Zumbehl și fă la dreapta.

Am făcut cum mi-a zis. Zumbehl duce automat la dreapta spre o ramificație secundară. Am așteptat la un semafor. Spre stînga se întindea un grup de magazine, apoi un complex de apartamente, apoi copaci, aproape o pădurice, case împrăștiate printre ei. A urmat un sanatoriu particular, apoi un cimitir destul de mare. M-am întrebat întotdeauna ce gîndeau pacienții din sanatoriu despre faptul că trăiau chiar lîngă un cimitir. Era o glumă macabră care să le amintească ceea ce-i aștepta sau era pur și simplu un lucru practic, pentru orice eventualitate?

Cimitirul era acolo de mult mai mult timp decît sanatoriul. Unele din pietrele funerare datau de la începutul anilor 1800. M-am gîndit întotdeauna că investitorul trebuia să fi fost un sadic în viața particulară ca să amplaseze ferestrele spre dealurile înțesate de monumente funerare în ruină. Bătrînețea este o vîrstă la care te gîndești deja ce îți rezervă viitorul, fără a mai fi nevoie de detalii vizuale suplimentare.

Varianta Zumbehl era încadrată și de alte obiective: magazin de aparate electronice, buticuri cu haine pentru copii, magazin de vitralii, stații de benzină și un uriaș

complex de apartamente la intrarea căruia scria „Sun Valley Lake". De fapt, chiar exista un lac, destul de mare pentru a naviga pe el dacă erai foarte atent.

Alte cîteva străzi și iată și suburbiile. Case cu grădini minuscule, dar pline de copaci uriași, străjuiau drumul care cobora dealul. Limita de viteză era de patruzeci și cinci de kilometri. Era imposibil să mergi la vale cu patruzeci și cinci de kilometri fără a folosi frînele. Oare avea să mă aștepte un polițist la poalele dealului?

Dacă ne-ar opri și l-ar vedea pe Phillip în cămașa de plasă neagră, plin de cicatrice, n-ar deveni suspicios? Unde mergi, domnișoară? Îmi pare rău, domnule polițist, trebuie să mergem la o petrecere ilegală și am întîrziat deja. Am folosit frînele pentru a coborî dealul. Bineînțeles, nici urmă de polițist. Cu siguranță ar fi fost unul dacă aș fi mers cu viteză. Legea lui Murphy este singurul lucru demn de încredere în viața mea în cea mai mare parte a timpului.

— Casa mare, pe stînga. Intră pur și simplu pe drumul de acces.

Casa era din cărămidă de un roșu-închis, două, poate trei etaje, nenumărate ferestre și cel puțin două terase. Mai există cu adevărat case în stil victorian în America! Curtea era mare, cu o adevărată pădure de copaci înalți și bătrîni. Iarba înaltă dădea locului un aspect părăsit. Drumul de acces, acoperit cu pietriș, șerpuia printre copaci spre un garaj modern proiectat pentru a se integra stilului clădirii, lucru pe care aproape că îl reușea.

Mai erau doar alte două mașini în curte. Nu puteam vedea în garaj, posibil să fi fost mai multe înăuntru.

— Să nu părăsești salonul cu nimeni altcineva decît cu mine. Dacă o faci, nu te mai pot ajuta, zise Phillip.

— Cum să mă ajuți?

— Acoperirea noastră este... Tu ești motivul pentru care am lipsit de la atîtea petreceri. Am făcut niște aluzii nu numai că sîntem amanți, dar că m-am... — își desfăcu larg mîinile de parcă ar fi căutat un cuvînt — „ocupat" de tine pînă ce am crezut că ești pregătită pentru o astfel de petrecere.

— Te-ai „ocupat“ de mine?

Am oprit motorul și în mașină se lăsă tăcerea. Mă privea fix. Îi simțeam intensitatea privirii chiar din spatele ochelarilor. Am simțit furnicături între umeri.

— Ai supraviețuit în silă unui atac real al vampirilor, nu ești o ciudată sau o dependentă de vampiri, dar am reușit să te conving să participi la o astfel de petrecere. Asta-i acoperirea noastră...

— Ai făcut vreodată așa ceva cu adevărat? l-am întrebat.

— Adică dacă le-am oferit pe cineva?

— Da.

Răsuflă din greu, cu zgomot.

— Nu ai o părere prea bună despre mine, așa-i?

Ce era să răspund, „nu“?

— Dacă se presupune că sîntem amanți, asta înseamnă că trebuie să jucăm rolul ăsta toată noaptea.

Zîmbi. Un zîmbet diferit, de anticipare.

— Ticălosule!

Ridică din umeri și își roti umerii de parcă ar fi fost înțepeniți.

— N-am de gînd să te arunc la podea și să te violez, dacă de asta ți-e teamă.

— Sînt sigură că n-ai face așa ceva în seara asta.

Eram bucuroasă că nu știa că eram înarmată. Poate l-aș putea surprinde...

Se încruntă.

—Rămîi la varianta mea. Dacă fac vreun lucru care te jenează, discutăm atunci.

Zîmbi cuceritor, dinții albi, regulați, contrastînd puternic cu pielea bronzată

— Nu discutăm nimic. Încetează pur și simplu...

Ridică din umeri.

— S-ar putea să ne dăm de gol și să fim uciși.

Devenea din ce în ce mai cald în mașină. O picătură de sudoare îmi picură de pe față. Am deschis portiera și am ieșit. Căldura părea un al doilea strat de piele. Greierii cîntau monoton printre copaci. Greieri și căldură — vară!

Phillip înconjură mașina, cizmele scîrțîind pe pietriș.

— Poate ai vrea să lași crucea în mașină.

Mă așteptasem la asta, deși nu trebuia să-mi placă. Am pus crucea în torpedo aplecîndu-mă mult peste scaun. Cînd am închis portiera, mi-am dus mîna la gît. Purtasem lanțul atît de mult, încît aveam o senzație ciudată cînd nu-l aveam la locul lui.

Phillip îmi întinse mîna și după o clipă am luat-o. Palma era o adevărată cupă de căldură, ușor umedă în mijloc.

Ușa din spate era umbrită de o arcadă cu grilaj alb. Un lujer gros de clematită creștea într-o parte. Flori de mărimea palmei mele își întindeau culoarea mov spre soarele filtrat de frunzele copacilor. O femeie stătea în umbra ușii, ascunsă de privirile vecinilor și de mașinile care ar fi trecut întîmplător pe acolo. Purta ciorapi simpli, negri, prinși cu portjartiere. Un sutien și pantaloni asortați, mov-cardinal, lăsau cea mai mare parte a corpului palid dezgolită. Avea tocuri de zece centimetri care îi făceau picioarele lungi și subțiri.

— Am prea multe haine pe mine, i-am șoptit lui Phillip.

— Poate nu pentru mult timp, replică el, respirîndu-mi în ceafă.

— Nu paria prea mult pe asta.

L-am privit fix în timp ce vorbeam și i-am urmărit fața brusc uluită. N-a ținut mult. Zîmbi, arcuind ușor buzele. Șarpele trebuie să-i fi zîmbit la fel Evei. Uite, ce măr frumos și lucios am pentru tine! Nu vrei o bucățică, fetițo?

Indiferent ce gîndea Phillip că avea să facă, nu-l credeam. Mă cuprinse de mijloc, mîngîindu-mi cu o mînă cicatricele de pe braț, înfingîndu-și foarte puțin degetele în pielea cicatrizată. Respira gîfîit, rapid. Iisuse, în ce mă băgasem?

Femeia îmi zîmbea, dar ochii ei mari și căprui erau ațintiți spre mîna lui Phillip, spre locul în care se juca cu cicatricea mea. Scoase limba pentru a-și umezi buzele. Am văzut cum îi palpita pieptul.

— „Hai să te prinzi în plasă, zise păianjenul către muscă".

— Ce ai spus? întrebă Phillip.

Am clătinat din cap. Oricum, probabil că nu cunoștea poezia[1]. Nu-mi aminteam cum se termina. Nu-mi aminteam dacă musca a scăpat. Simțeam o greutate în stomac. Am tresărit brusc cînd mîna lui Phillip mi-a atins spatele gol.

Femeia rîse, strident, poate ușor amețită de băutură. Am șoptit cuvintele muștei în timp ce urcam scările.

— „Oh, nu, nu, să mă întrebi e în zadar oricine scara-ntortocheată urcă, n-o mai coboară iar".

N-o mai coboară iar! Nu suna deloc bine.

1. *The Spider and the Fly* / *Păianjenul și musca*, poezie pentru copii de Mary Howitt (1799 — 1888), scriitoare engleză (n. tr.).

25

Femeia se lipi de perete pentru a ne face loc și închise ușa în urma noastră. Am așteptat s-o încuie pentru a nu mai exista vreo posibilitate de a scăpa, dar n-a făcut-o. Am îndepărtat mîna lui Phillip de cicatrice, dar m-a cuprins pe după mijloc și m-a condus pe un coridor lung și îngust. Casa era răcoroasă, instalația de aer condiționat torcînd liniștit. O arcadă pătrată ducea într-o încăpere.

Era un living prevăzut cu tot ce era necesar — o canapea, două fotolii, plante în fața unei ferestre boltite, umbrele după-amiezii întinzîndu-se pe covor ca niște șerpi. Prieteni apropiați! Un bărbat stătea în mijlocul încăperii, cu un pahar în mînă. Arăta de parcă tocmai ar fi ieșit din paginile unei reviste cu reclame pentru produse din piele. Benzi de piele i se încrucișau pe piept și pe brațe făcîndu-l să semene cu imaginea, tip Hollywood, a unui gladiator suprasaturat de sex.

Îi datoram scuze lui Phillip. Se îmbrăcase în stilul petrecerii. Gazda primitoare, în lenjeria mov-cardinal, se apropie din spate și puse o mînă pe brațul lui Phillip. Unghiile, vopsite în mov-închis, aproape negru, zgîriau brațul bărbatului, lăsînd urme ușor roșii.

Phillip se cutremură, brațul încordîndu-i-se în jurul taliei mele. Asta înțelegea el prin distracție? Speram că nu.

O femeie înaltă, de culoare, se ridică de pe canapea. Sînii plini erau pe punctul de a deborda dintr-un sutien negru. O fustă purpurie cu mai multe găuri decît material atîrna de sutien și se mișca în timp ce femeia se deplasa, lăsînd să se vadă crîmpeie de piele întunecată. Pariam că era goală pe sub fustă.

Cicatrice roz-aprins se vedeau pe încheietura unei mîini și pe gît. O dependentă de vampiri, una nouă, aproape o prospătură. Ne dădu tîrcoale de parcă eram de vînzare și voia să ne studieze cît mai bine. Mîna ei îmi atinse în treacăt spatele și m-am îndepărtat de Phillip, răsucindu-mă cu fața spre femeie.

— Cicatricea de pe spate — de unde provine? Nu e o mușcătură de vampir.

Avea o voce gravă pentru o femeie, asemănătoare cu a unui alto.

— Un servitor-uman mi-a înfipt în spate o bucată ascuțită de lemn.

Nu am adăugat amănuntul că bucata ascuțită de lemn fusese unul dintre țărușii pe care-i luasem cu mine și nici faptul că îl omorîsem pe respectivul servitor-uman mai tîrziu, în aceeași seară.

— Mă numesc Rochelle, zise femeia.

— Anita.

Gazda se apropie, mîna ei dezmierdîndu-mi brațul. M-am depărtat, dar degetele ei îmi alunecară pe piele, unghiile lăsînd dungi mici și roșii. Am rezistat tentației de a le freca. Eram o ucigașă de vampiri dură ca piatra, niște zgîrieturi nu trebuiau să mă deranjeze. A făcut-o în schimb privirea femeii. Se întreba ce „dulceață" de fată eram și cît avea să mai dureze pînă voi fi cedat. Nu fusesem niciodată privită astfel de altă femeie și nu-mi plăcea deloc.

— Madge. Soțul meu, Harvey, făcu ea prezentările, arătînd spre domnul „Piele" care se apropiase între timp pentru a sta lîngă Rochelle. Bine ai venit în casa noastră. Phillip ne-a povestit multe despre tine, Anita.

Harvey încercă să se aproprie prin spatele meu, dar m-am dat înapoi înspre canapea astfel încît să rămîn cu fața spre el. Încercau să se apropie în cercuri precum rechinii. Phillip mă privea fix, cu o expresie dură. Avea dreptate; se presupunea că trebuia să mă distrez, nu să mă comport de parcă toți cei din încăpere aveau boli molipsitoare.

Care era răul cel mai mic? O întrebare la care toată lumea ar fi dorit să știe răspunsul! Madge își linse buzele,

încet, sugestiv. Privirea sugera că avea niște gînduri nerușinate în legătură cu ea și cu mine. Nici gînd! Rochelle își roti fusta, dezgolindu-și o bună parte din coapsă. Avusesem dreptate. Era goală pe sub fustă. Mai degrabă aș fi murit.

Mai rămînea Harvey. Mîinile sale mici, cu degete grosolane se jucau cu ornamentul din piele și metal al kiltului mic pe care-l purta. Ochii i se lărgiră și făcu un pas spre mine, întinzînd mîna spre brațul meu stîng. Am respirat adînc și am rămas nemișcată, cu un zîmbet înghețat pe buze.

Degetele sale au urcat ușor pe încheietura brațului, apăsînd ușor pielea, pînă ce m-am cutremurat. Harvey consideră frisonul o invitație și se apropie pînă ce corpurile noastre aproape se atinseră. I-am pus o mînă pe piept pentru a-l împiedica să se apropie și mai mult. Părul de pe pieptul lui era aspru, gros și negru. N-am fost atrasă niciodată de piepturi păroase, preferîndu-le, oricînd, pe cele fără nici un pic de păr. Își strecură brațele spre spatele meu. Nu eram sigură cum ar fi trebuit să procedez. Dacă făceam un pas înapoi, mă trezeam pe canapea, o idee deloc bună. Dacă făceam un pas înainte, mă loveam de el, trezindu-mă lipită de îmbrăcămintea de piele și de corpul său.

Îmi zîmbi.

— Muream de nerăbdare să te întîlnesc.

Rosti cuvîntul „muream“ de parcă ar fi fost unul obscen sau o farsă. Ceilalți, cu excepția lui Phillip, au izbucnit în rîs. Acesta îmi luă mîna și mă trase de lîngă Harvey. M-am sprijinit de Phillip și chiar mi-am trecut brațele în jurul mijlocului său. Nu mai îmbrățișasem niciodată pe cineva îmbrăcat într-o cămașă din plasă. Era o senzație interesantă.

Phillip spuse:

— Amintiți-vă ce v-am spus.

— Sigur, sigur, răspunse Madge, e doar a ta, toată a ta, nu o împarți cu nimeni, nici măcar pe jumătate.

Se îndreptă spre el, mișcîndu-și șoldurile în pantalonii strînși de dantelă. Avantajată de tocurile înalte, îl putea privi drept în ochi.

— Acum e în siguranță, dar cînd vor veni „băieții mari“ va trebui s-o împarți. Te vor obliga s-o faci.

Phillip se holbă la ea pînă ce femeia își mută privirea.

— Am adus-o aici, o voi duce și acasă, declară el.

Madge ridică din sprîncene.

— O să-i înfrunți? Phillip, băiete, o fi ea o bucățică bună, dar nu merită să te pui rău cu cei mari pentru o puicuță.

M-am îndepărtat de Phillip și, sprijinindu-mi palma de stomacul ei, am împins-o, îndeajuns pentru a o determina să facă un pas înapoi. Își pierdu echilibrul din cauza tocurilor și aproape se prăbuși pe spate.

— Să lămurim un lucru: nu sînt nici bucățică bună, nici puicuță.

— Anita..., începu Phillip.

— Măi, măi, are temperament. Unde ai găsit-o, Phillip? se interesă Madge.

Dacă e ceva ce urăsc cu desăvîrșire, e să fiu considerată amuzantă cînd de fapt sînt furioasă. M-am apropiat și mai mult de ea, iar ea mi-a zîmbit privindu-mă de sus.

— Știi că, atunci cînd zîmbești, pielea ți se încrețește la ambele colțuri ale gurii? Ai depășit patruzeci de ani, nu-i așa?

Își trase brusc respirația și făcu un pas înapoi.

— Cățea mică...

— Madge, scumpo, să nu-mi mai spui niciodată „bucățică bună".

Rochelle rîdea pe înfundate, pieptul ei bine făcut zgîlțîindu-se precum o piftie neagră. Fața lui Harvey era impenetrabilă. Cred că dacă ar fi schițat măcar un zîmbet, Madge l-ar fi pocnit. Ochii bărbatului scînteiau puternic, dar nici măcar o urmă de zîmbet nu se citea în ei.

O ușă se deschise și se închise undeva pe hol, în interiorul clădirii. O femeie păși în încăpere. Avea în jur de cincizeci de ani, poate ceva mai mult peste patruzeci și cinci. Părul foarte blond încadra o față rotundă. Mîinile mici și grăsuțe erau pline de inele cu pietre adevărate, scînteietoare. O rochie lungă, neagră, cu o mantie de dantelă, mătura podeaua. Partea din față a rochiei îi avantaja silueta, dar nu destul pentru a-i ascunde kilogramele în plus. Arăta ca un membru al Asociației Părinți-Profesori,

ca un conducător de cercetașe, ca o brutăriță sau ca mama cuiva. Și stătea în pragul ușii, fixîndu-l cu privirea pe Phillip.

Scoase un fel de țipăt strident și se repezi spre el. Am sărit într-o parte înainte de a fi strivită de avalanșa de kilograme. Phillip a avut doar timpul necesar să se țină bine pe picioare înainte ca o greutate considerabilă să i se arunce în brațe. Pentru o clipă am crezut că era pe punctul să cadă pe spate, cu femeia deasupra, dar spatele i se îndreptă, picioarele i se încordară și reuși să păstreze echilibrul pentru amîndoi.

Phillip-cel-puternic, capabil să ridice nimfomane supradimensionate cu ambele mîini.

— Iat-o și pe Crystal, rosti Harvey.

Crystal săruta pieptul lui Phillip, încercînd cu mînuțele dolofane să-i scoată cămașa din pantaloni pentru a-i atinge pieptul gol. Semăna cu o cățelușă voioasă în călduri.

Phillip încerca s-o descurajeze fără prea mult succes. Îmi aruncă o privire lungă. Și mi-am amintit ceea ce-mi spusese și anume că nu mai fusese de mult pe la aceste petreceri. Ăsta să fi fost motivul? Crystal și suratele ei? Madge-cea-cu-unghii-ascuțite? Îl forțasem să mă aducă aici, dar procedînd astfel, îl forțasem și pe el să cedeze dorinței altora.

Dacă considerai lucrurile din punctul ăsta de vedere, atunci era vina mea că Phillip se afla aici. La naiba, îi eram datoare.

Am bătut ușor femeia pe obraz. Clipi spre mine și m-am întrebat dacă nu cumva era mioapă.

— Crystal, am zis eu, adresîndu-i cel mai angelic zîmbet din repertoriul meu. Crystal, nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar îmi pipăi iubitul.

Femeia rămase cu gura căscată, cu ochii palizi ieșiți din orbite.

— Iubitul... scînci ea. Nimeni nu vine cu iubitul la o petrecere.

— Ei, sînt nouă pe la petrecerile astea. Încă nu știu regulile. Dar acolo de unde vin eu, o femeie nu bîjbîie după iubitul alteia. Cel puțin pînă nu i-am întors spatele, ai înțeles?

Buza de jos a lui Crystal începu să tremure, iar ochii i se umplură de lacrimi. Fusesem blîndă, chiar calmă, iar ea era pe punctul de a izbucni în plîns. Ce căuta printre creaturile astea?

Madge se apropie și, cuprinzînd-o pe Crystal de după umeri, o trase deoparte. Încerca s-o liniștească vorbindu-i în șoaptă și bătînd-o ușurel pe brațele acoperite cu mătase neagră.

— Ești de gheață, îmi aruncă Rochelle, îndreptîndu-se spre un bar aflat lîngă un perete.

Harvey plecase și el, urmîndu-le pe Madge și Crystal, fără a arunca nici măcar o privire în urmă.

Ai fi crezut că am dat cu piciorul într-un cățeluș! Phillip răsuflă prelung și se așează pe canapea. Își încleștă mîinile între genunchi. M-am așezat lîngă el, aranjîndu-mi rochia în jurul picioarelor.

— Nu cred că pot face așa ceva, șopti el.

I-am atins brațul. Tremura, cuprins de un frison constant care nu-mi plăcea deloc. Nu-mi dădusem seama pînă atunci cît de mult trebuia să-l fi costat vizita noastră aici în această seară, dar acum începeam s-o fac.

— Putem să plecăm, am zis eu.

Se întoarse foarte încet și se holbă la mine.

— Cum adică?

— Adică să plecăm de aici.

— Ai pleca acum fără să afli nimic, doar pentru că am probleme?

— Să spunem că te plac mai mult cînd flirtezi foarte sigur pe tine. Continuă să te comporți ca o persoană reală și o să mă zăpăcești complet. Putem pleca dacă nu te poți stăpîni.

Trase cu zgomot aer în piept și îi dădu drumul, apoi se scutură ca un cîine tocmai ieșit din apă.

— Pot s-o fac. O fac dacă o să am ocazia.

A fost rîndul meu să mă holbez la el.

— De ce nu ai avut ocazia mai înainte?

Își feri privirea.

— Am simțit pur și simplu că a trebuit să te aduc aici dacă ai vrut să vii.

— Nu, la naiba, nu asta ai vrut să spui.

I-am atins fața și l-am forțat să mă privească în ochi.

— Cineva ți-a ordonat să vii să mă vezi ieri? Nu ai venit doar să afli ceva despre Jean-Claude, nu-i așa?

Ochii i se măriră și i-am simțit pulsul sub degete.

— De ce ți-e frică, Phillip? Cine-ți dă ordine?

— Anita, te rog, nu-ți pot spune.

Am lăsat să-mi cadă mîna în poală.

— Care sînt ordinele primite, Phillip?

Înghiți cu greu și am văzut cum gîtul i se contracta.

— Trebuie să te țin în siguranță aici, asta-i tot.

Pulsul i-o luase razna sub mușcătura cicatrizată de pe gît. Își linse buzele, de data aceasta nervos, nu seducător. Mințea. Problema era cît de mult mințea și care era motivul.

Am auzit vocea seducătoare și voioasă a lui Madge pe culoar. Ce gazdă bună! Introduse două persoane în cameră. Una era o femeie cu păr acaju, tuns scurt, cu prea mult rimel pe la ochi — parcă ar fi avut o bucată de cretă verde lipită sub sprîncene. A doua persoană era Edward, cu zîmbetul cel mai seducător posibil pe buze și cu brațul în jurul mijlocului gol al lui Madge. Aceasta rîse adînc, gutural în timp ce el îi șoptea ceva.

Am înghețat pentru o clipă. Era atît de neașteptat, încît am înghețat. Dacă ar fi scos un pistol, m-ar fi putut ucide în timp ce stăteam cu gura căscată. Ce dracu' făcea aici?

Madge îi conduse pe cei doi la bar. Edward îmi aruncă o privire peste umăr și îmi zîmbi delicat, golindu-și complet ochii albaștri de orice expresie.

Știam că nu trecuseră încă cele douăzeci și patru de ore. Știam asta și totuși Edward hotărîse să pornească în căutarea lui Nikolaos. Ne urmărise? Ascultase mesajul lui Phillip pe robotul meu?

— Ce s-a-ntîmplat? întrebă Phillip.

— Ce s-a-ntîmplat? Primești ordine de la cineva, probabil de la un vampir...

Și mi-am terminat gîndul în minte: iar Moartea tocmai a intrat valsînd în încăpere pentru a se juca de-a ciudații în timp ce o caută pe Nikolaos. Exista doar un singur motiv pentru care Edward căuta un anume vampir. Avea de gînd s-o ucidă, dacă putea s-o facă.

Asasinul ar fi putut să-și găsească în sfîrșit nașul. Mă gîndisem că aș fi vrut să fiu prin apropiere pentru a urmări momentul în care Edward avea să piardă în cele din urmă. Eram curioasă să văd ce pradă ar fi fost prea puternică pînă și pentru Moarte. Văzusem această pradă de aproape, în carne și oase. Dacă Edward și Nikolaos aveau să se întîlnească, iar stăpîna ar fi avut cea mai mică suspiciune că intervenisem cît de puțin... rahat. Rahat, rahat, rahat!

Trebuia să-l demasc pe Edward. Mă amenințase și avea să-și ducă la bun sfîrșit intenția. Avea să mă tortureze pentru a obține informația necesară. Eu ce-i datoram? Dar nu puteam s-o fac, chiar nu puteam. O ființă umană nu predă o altă ființă umană monștrilor. Pentru nici un motiv.

Monica încălcase această regulă și pentru asta o disprețuiam. Cred că eram cel mai „apropiat" prieten pe care-l avea Edward. O persoană care știe cine și ce ești și care te place oricum. Chiar îmi plăcea tipul, în ciuda faptului sau poate tocmai pentru ceea ce era. Chiar dacă știam că m-ar fi ucis dacă s-ar fi rezolvat astfel problema? Da, chiar și așa. Nu prea avea vreun sens cînd priveai lucrurile din punctul ăsta de vedere. Dar n-avea rost să-mi fac probleme despre moralitatea lui Edward. Singura persoană pe care trebuia s-o suport în oglindă eram doar eu. Singura dilemă morală pe care o puteam rezolva era doar a mea.

L-am urmărit pe Edward mozolind-o pe Madge. Se descurca mult mai bine în a juca un rol decît o făceam eu. Era și un mincinos mult mai bun.

Nu aveam să spun nimic, iar Edward știuse că așa voi proceda. În felul lui, mă cunoștea și el. Pariase cu viața pentru integritatea mea morală și asta mă enerva la culme. Nu suportam să fiu folosită. Virtutea îmi devenise propria pedeapsă.

Dar poate, deși încă nu știam cum, l-aș fi putut folosi pe Edward în felul în care mă folosea și el. Poate că îi puteam folosi lipsa de onoare așa cum îmi folosea el onoarea acum.

Posibilități existau.

26

Femeia cu părul acaju se apropie de canapea și se lăsă să cadă în poala lui Phillip. Chicoti și își înfășură brațele în jurul gîtului său, dînd în același timp din picioare. Mîinile ei nu și-au croit drum mai jos și nici nu au încercat să-l dezbrace. Noaptea se apropia. Edward, cu un pahar în mînă și un zîmbet inofensiv întipărit pe față, apăru în spatele femeii ca o umbră blondă.

Dacă nu l-aș fi cunoscut, n-aș fi spus niciodată, privindu-l, hei, iată un om periculos. Edward-cameleonul. Se așeză pe spătarul canapelei, în spatele femeii, masîndu-i umărul cu o mînă.

— Anita, ți-o prezint pe Darlene, zise Phillip.

Am dat din cap. Ea chicoti și bătu din picioarele mici.

— Iar ăsta-i Teddy. E colosal, nu? zise femeia.

Teddy? Colosal? Am zîmbit forțat. Edward o sărută pe ceafă, iar ea se cuibări la pieptul lui, reușind să se agite în poala lui Phillip în același timp. Chestie de coordonare!

— Lasă-mă să gust.

Darlene își supse buza de jos sub dinți și o împinse încet înainte.

Phillip respira sacadat în timp ce șopti:

— Da.

Simțeam că nu avea să-mi placă ce urma să se întîmple.

Darlene îi prinse brațul în mîini și îl ridică la gură. Depuse un sărut delicat pe una din cicatrice, apoi își lăsă picioarele să alunece între cele ale lui Phillip pînă ce îngenunche în fața lui, continuînd să-l țină de mînă. Rochia i se ridică în jurul taliei, prinsă între picioarele lui Phillip.

Femeia purta chiloței roșii de dantelă și jartiere asortate. Ce coordonare de culori!

Fața lui Phillip se destinse. O fixa cu privirea în timp ce femeia îi ducea brațul la gură. Limba subțire și roz îi linse rapid brațul, apoi se retrase. Își ridică privirea spre Phillip, cu ochii întunecați și mari. Trebuie să-i fi plăcut ceea ce văzuse pentru că începu să-i lingă cicatricele, delicat, una cîte una, ca o pisică înfruptîndu-se din smîntînă. Ochii ei nu-i părăsiră nici o clipă fața.

Phillip se cutremură, un fior trecîndu-i pe șira spinării. Închise ochii și își lăsă capul pe spătarul canapelei. Își duse mîinile la stomac. Femeia apucă de cămașă și trase, scoțîn-d-o din pantaloni. Începu să-i mîngîie pieptul gol.

Phillip tresări brusc, cu ochii măriți, și îi prinse mîinile. Scutură din cap.

— Nu, nu.

Vocea îi suna răgușit, gutural.

— Vrei să mă opresc? întrebă Darlene cu ochii aproape închiși, respirînd adînc, cu buzele pline și lacome.

Phillip se străduia să vorbească și să se facă înțeles în același timp.

— Dacă o facem acum... asta înseamnă că Anita rămîne singură. Pradă ușoară. Prima ei petrecere.

Darlene mă privi, poate pentru prima dată.

— Cu asemenea cicatrice?

— Cicatricele sînt de la un atac real. Eu am convins-o să vină la petrecere.

Îi împinse mîna de sub cămașă.

— N-o pot lăsa baltă.

Privirea părea să i se concentreze.

— Nu știe regulile.

Darlene își lipi capul de coapsa sa.

— Phillip, te rog, ți-am simțit lipsa.

— Știi ce i-ar face.

— Teddy o să aibă grijă de ea, știe regulile.

— Ai mai fost la alte petreceri? l-am întrebat eu.

— Da, răspunse Edward.

Îmi susținu privirea cîteva secunde în timp ce încercam să mi-l imaginez la alte petreceri. Deci de aici, de la ciudați, își culegea informațiile despre lumea vampirilor.

— Nu, spuse Phillip.

Se sculă de pe canapea, ridicînd-o pe Darlene în picioare, dar încă ținînd-o de antebrațe.

— Nu, repetă el cu o voce sigură, plină de sine.

Îi dădu drumul și îmi întinse mîna. I-am luat-o. Ce altceva puteam face?

Mîna îi era caldă și transpirată. Ieși cu pași mari din cameră și am fost obligată aproape să fug pe tocuri pentru a ține pasul cu el.

Mă conduse de-a lungul culoarului pînă la baie. Încuie ușa și se rezemă de ea, cu ochii închiși, cu sudoarea curgîndu-i pe față. Mi-am retras mîna și nu s-a împotrivit.

Am aruncat o privire împrejur după un loc în care să mă așez și în cele din urmă am hotărît să stau pe marginea căzii. Nu era confortabil, dar părea cel mai mic dintre două rele. Phillip trăgea cu zgomot aer în piept și în final se răsuci spre chiuvetă. Dădu drumul la apă și se stropi pe față de nenumărate ori, își cufundă mîinile în apă, pentru ca în cele din urmă să se ridice cu apa șiroind pe față. Avea picături pe sprîncene și pe păr. Clipi în oglinda de deasupra chiuvetei. Părea uluit, cu ochii larg deschiși.

Apa îi picura în jos pe gît și pe piept. M-am ridicat și i-am întins un prosop de pe cuier. Nu făcu nici o mișcare pentru a-l lua, așa că i-am șters pieptul cu prosopul moale, curat și frumos mirositor.

Luă în cele din urmă prosopul și se șterse. Părul negru și ud îi încadra fața. Nu avea cum să-l usuce.

— Am făcut-o!

— Da, ai făcut-o.

— Dar aproape am lăsat-o...

— Nu, Phillip, n-ai lăsat-o, și asta contează.

Aprobă cu mișcări rapide ale capului.

— Bănuiesc că da.

Părea să respire încă cu greutate.

— Ar fi mai bine să ne întoarcem la petrecere.

Dădu din nou din cap. Dar rămase pe loc, respirînd adînc de parcă nu primea destul oxigen.

— Phillip, te simți bine?

Era o întrebare prostească, dar nu m-am putut gîndi la altceva.

Dădu iar din cap. Domnul Conversație.

— Vrei să plecăm? am întrebat.

Atunci mă privi.

— E a doua oară cînd îmi propui așa ceva. De ce?

— La ce te referi?

— De ce încerci să mă faci să nu mă țin de cuvînt?

Am ridicat din umeri și mi-am frecat brațele cu palmele.

— Pentru că... pentru că mi se pare că te doare ceva. Pentru că ești un dependent care încearcă să se lase într-un anume fel și nu vreau s-o dai în bară din cauza mea.

— E un lucru... foarte generos din partea ta.

Rosti cuvîntul „generos" într-un fel anume, de parcă n-ar fi fost obișnuit să-l spună.

— Vrei să plecăm?

— Da, răspunse el. Dar nu putem.

— Ai mai spus-o. De ce nu?

— Nu pot, Anita, nu pot.

— Ba da, poți. Cine îți dă ordine, Phillip? Spune-mi. Ce se întîmplă?

Stăteam în picioare, aproape atingîndu-l, aruncîndu-i fiecare cuvînt în față în timp ce priveam în sus spre el. Este întotdeauna greu să fii dură cînd trebuie să privești pe cineva direct în ochi. Dar am fost întotdeauna mică de statură, iar practica te face să devii perfect.

Își strecură mîna pe după umerii mei. Am încercat să mă îndepărtez, dar își împreună mîinile în jurul spatelui meu.

— Phillip, oprește-te!

Mi-am sprijinit palmele de pieptul lui pentru a nu lăsa ca trupurile noastre să se atingă. Cămașa îi era udă și rece. Inima îi bătea nebunește. Am înghițit cu greu și am spus:

— Cămașa ta e rece.

Îmi dădu drumul atît de brusc, încît m-am împiedicat. Își scoase cămașa pe cap cu o singură mișcare fluidă. Bine-

înțeles, avea multă practică pentru a se dezbrăca singur. Ar fi avut un piept atît de frumos fără cicatrice...

Făcu un pas spre mine.

— Rămîi acolo unde ești. De ce schimbarea asta bruscă de comportament?

— Îmi placi, nu-i destul?

Am clătinat din cap.

— Nu, nu-i.

Azvîrli cămașa pe podea. Am urmărit-o căzînd de parcă ar fi fost ceva important. Făcu doi pași și ajunse lîngă mine. Băile sînt atît de mici. Am făcut singurul lucru la care m-am putut gîndi — am intrat în cadă. Nu era foarte plăcut cu tocuri înalte, dar nu mai eram lipită de pieptul lui Phillip. Orice altceva era mai bine.

— Cineva ne urmărește, zise el.

M-am răsucit ușor ca într-un film horror prost. Asfințitul se vedea în spatele draperiilor în mișcare, iar o față privea atent din întunericul care se lăsa tot mai repede. Era Harvey, domnul „Piele". Ferestrele erau prea înalte pentru ca bărbatul să stea pe pămînt. Stătea oare pe o cutie? Sau poate avea mici platforme la toate ferestrele pentru a putea urmări spectacolul din interior?

L-am lăsat pe Phillip să mă scoată din cadă. Am șoptit:

— Ne poate auzi?

Phillip clătină din cap. Mă înconjură din nou cu brațele.

— Se presupune că sîntem iubiți. Vrei ca Harvey să nu mai creadă asta?

— Ăsta e șantaj.

Zîmbi uluitor de sexy — un zîmbet palpabil, bun de luat în mînă și de mîngîiat. Stomacul mi se făcu ghem. Se aplecă și nu l-am oprit. Sărutul era de adevărată reclamă, cu buzele pline și moi, o ușoară atingere a pielii, o greutate încălzită. Mîinile i se strînseră în jurul spatelui meu gol, degetele masîndu-mi mușchii de-a lungul șirei spinării pînă ce m-am relaxat lipită de el.

Îmi sărută lobul urechii și i-am simțit respirația caldă. Își trecu rapid limba peste bărbie. Gura îmi găsi pulsul la gît, limba îl căută ca și cum s-ar fi topit undeva sub piele.

Dinții rîcîiră pielea de pe gît, apoi se încleștară cu putere. Am simțit o durere ascuțită.

L-am împins cu putere.

— Rahat! M-ai mușcat.

Ochii îi erau nefocalizați, uluiți. O picătură de sînge îi păta buza inferioară.

Mi-am dus o mînă la gît și am retras-o, plină de sînge.

— Dracu' să te ia!

Își linse sîngele de pe gură.

— Cred că Harvey a fost mulțumit de spectacol. Acum ești „însemnată". Ai dovada a ceea ce ești și motivul pentru care ai venit.

Respiră adînc și întretăiat.

— Nu va mai trebui să te ating în noaptea asta. Jur să am grijă să n-o facă nici alții.

Gîtul îmi pulsa — o mușcătură, o mușcătură a unui ciudat!

— Știi cîți microbi sînt în gura unui om?

Îmi zîmbi, cu privirea încă nefocalizată.

— Nu.

L-am dat la o parte din fața mea și am spălat mușcătura cu apă. Arăta a ceea ce era — mușcătura unor dinți de om. Nu era o urmă perfectă, dar pe aproape.

— Lua-te-ar dracu'!

— Trebuie să mergem ca să poți să cauți indiciile de care ai nevoie.

Își luă cămașa de pe podea și rămase nemișcat, ținînd-o într-o parte a corpului. Piept gol bine bronzat, pantaloni de piele, buze pline de parcă ar fi supt ceva. Pe mine!

— Arăți ca o reclamă pentru un Gigolo de Închiriat.

Ridică din umeri.

— Ești gata?

Încă mai atingeam rana. Am încercat să mă enervez, dar n-am reușit. Eram înspăimîntată. Înspăimîntată de Phillip și de ceea ce era sau nu era. Nu mă așteptasem la așa ceva. Avea dreptate? Aveam să fiu în siguranță pentru restul nopții? Sau dorise doar să vadă ce gust avea sîngele meu?

Phillip deschise ușa și mă așteptă. Am ieșit din baie. În timp ce ne îndreptam din nou spre living, mi-am dat seama că Phillip îmi distrăsese atenția de la întrebarea pe care i-o pusesem. Pentru cine lucra? Tot nu știam încă.

Era al dracului de stînjenitor ca, de fiecare dată cînd își scotea cămașa, creierul meu s-o ia razna. Asta nu trebuia să se mai întîmple. Tocmai primisem primul și ultimul sărut de la Phillip-cel-cu-multe-cicatrice. De acum înainte voi rămîne ucigașa de vampiri, dură ca fierul, care nu avea să mai fie zăpăcită de mușchi bine reliefați sau de ochi frumoși.

Am atins cu degetele urma de mușcătură. Mă durea. Nu voi mai fi domnișoara Tipa-cea-Drăguță. Dacă Phillip avea să se mai apropie de mine încă o dată, intenționam să-l fac să sufere. Bineînțeles, cunoscîndu-l pe Phillip, pariam că avea să-i facă plăcere.

27

Madge ne opri pe culoar. Încercă să-și ridice mîna spre gîtul meu, dar am apucat-o de încheietură.

— Susceptibilă, susceptibilă. Nu ți-a plăcut? Să nu-mi spui că ești cu Phillip de o lună și nu te-a mai mușcat pînă acum?

Își trase în jos sutienul de mătase pentru a-și dezgoli partea superioară a sînilor. Pe pielea palidă se vedea un set perfect de urme de dinți.

— Semnul lui Phillip, nu știai?

— Nu, am replicat eu.

Am împins-o deoparte și am dat să intru în living. Un bărbat pe care nu-l cunoșteam îmi căzu la picioare. Crystal era deasupra lui, țintuindu-l la podea. Bărbatul părea tînăr și puțin înfricoșat. Ochii săi mă priveau peste corpul lui Crystal. Am crezut că voia să ceară ajutor, dar femeia îl sărută ușor și prelung de parcă i-ar fi băut din gură. Mîinile bărbatului începeau deja să ridice faldurile de mătase ale fustei. Coapsele femeii, incredibil de albe, semănau cu niște balene aruncate pe plajă.

M-am răsucit brusc și m-am îndreptat spre ușă. Tocurile țăcăneau cu zgomot pe podeaua de lemn de esență tare. Dacă n-aș fi știut mai bine, aș fi spus că, după sunet, părea că alergam. Nu alergam, pur și simplu mergeam foarte repede.

Phillip mă ajunse din urmă la ușă. Își lipi palma de ușă pentru a mă împiedica s-o deschid. Am respirat adînc de mai multe ori. Nu voiam să-mi pierd cumpătul, nu încă.

— Îmi pare rău, Anita, dar e mai bine așa. Ești în siguranță acum, nu mai ai de ce să te temi de ființele umane.

L-am privit și am clătinat din cap.

— Pur și simplu nu înțelegi. Phillip, am nevoie de aer. Nu plec de aici, dacă de asta ți-e frică.

— Vin cu tine.

— Nu. Asta mi-ar zădărnici scopul, Phillip, de vreme ce tu ești unul dintre cei de care vreau să stau cît mai departe.

Făcu un pas înapoi, cu brațele de-a lungul corpului. Ochii îi erau închiși, precauți, ascunși. De ce s-a simțit jignit? Nu știam și nici nu doream să știu.

Am deschis ușa și căldura de afară mă învălui ca o blană.

— E întuneric, zise el, vor ajunge aici curînd. Nu te pot ajuta dacă nu sînt cu tine.

Am făcut un pas spre el și am spus aproape în șoaptă:

— Să recunoaștem un lucru, Phillip. Mă pot proteja mult mai bine singură decît o poți face tu. Primul vampir care își îndreaptă privirea spre tine, te înfulecă la micul dejun.

Fața începu să i se destrame și n-am vrut să văd așa ceva.

— Fir-ar să fie, Phillip, adună-ți puterile!

M-am îndreptat spre terasa acoperită cu spalier și am rezistat tentației de a trînti ușa în urma mea. Ar fi fost ceva copilăresc. Mă comportam cam copilărește, dar avea să-mi treacă. Nu poți ști niciodată dacă o răbufnire copilărească de mînie nu pică exact la țanc.

Cîntecul greierilor umplea noaptea. Rafale de vînt aplecau vîrfurile înalte ale copacilor, dar nu ajungeau la nivelul solului. Aerul era greu, cu miros de material plastic.

Căldura îmi făcea bine după răcoarea produsă în casă de aerul condiționat. Era ceva real și oarecum purificator. Am atins mușcătura de pe gît. Mă simțeam murdară, folosită, jignită, furioasă și enervată. Nu puteam găsi nici o informație interesantă în acest loc. Dacă cineva sau ceva ucidea vampirii care participau la petrecerile ciudaților, atunci nu era o idee chiar atît de rea, la urma urmei.

Bineînțeles, nu intra în discuție faptul dacă eram sau nu de acord cu ucigașul. Nikolaos se aștepta să rezolv misterul crimelor și cu siguranță era mai bine s-o fac.

Am tras adînc în piept aerul tare și am simțit primele semne... ale puterii. Se prelingea printre copaci precum vîntul, dar atingerea ei nu răcorea pielea. Am simțit cum mi se ridică părul de la ceafă. Oricine erau, erau puternici. Și încercau să învie morții.

În ciuda căldurii plouase mult și tocurile mi s-au afundat imediat în iarbă. Am ajuns să pășesc pe vîrfuri încercînd să nu mă înnămolesc în pămîntul moale.

Solul era acoperit de ghinde. Pășeam ca pe bucăți de marmură. Am căzut peste un butuc de copac, lovindu-mă tare la umărul pe care Aubrey îl umpluse atît de frumos de vînătăi.

Un behăit, strident și cuprins de panică, se auzi în apropiere. Să fi fost oare o festă jucată de aerul liniștit sau era cu adevărat behăitul unei capre? Țipătul se termină într-un gîlgîit gros, plin de bășici. Am trecut de ultimii copaci. În fața mea se întindea un teren liber scăldat în lumina argintie a lunii.

Mi-am scos un pantof și am încercat pămîntul. Umed, răcoros, dar nu prea rău. Mi-am scos și celălalt pantof, i-am luat într-o mînă și am început să alerg.

Curtea din spate era imensă, întinzîndu-se în întunericul argintiu. Era goală cu excepția unui gard din tufișuri înalte, asemănătoare de la distanță cu niște copăcei. Am alergat spre tufișuri. Mormîntul trebuia să fie acolo; nu exista alt loc unde putea fi ascuns.

Ritualul real pentru readucerea la viață a morților era unul scurt, ca toate ritualurile. Puterea se scurgea în noapte și în mormînt. Se aduna într-un flux încet, constant, de „magie“ caldă care mi-a răscolit stomacul și m-a adus lîngă tufișurile ridicate ca un turn negru în lumina lunii, mult prea înalte și dese pentru a mă strecura printre ele.

Un țipăt de bărbat. Apoi se auzi vocea unei femei:

— Unde-i? Unde-i zombiul pe care ni l-ai promis?

— Era prea bătrîn!

Vocea bărbatului era subțire din cauza fricii.

— Ai spus că puii nu erau de ajuns, de aceea ți-am adus o capră s-o sacrifici. Dar nu văd nici un zombi. Am crezut că erai bun...

Am descoperit o poartă în partea opusă tufișurilor. Metal ruginit și îndoit în cadru. Se deschise cu un sunet metalic adînc asemănător unui geamăt. Mai mult de o duzină de ochi se întoarseră spre mine. Fețe palide, corpuri complet nemișcate ale morților-vii. Vampiri. Stăteau și așteptau printre pietrele funerare ale unui mic cimitir de familie. Nimeni nu așteaptă mai răbdător decît morții.

Unul dintre vampirii aflați cel mai aproape de mine era negrul văzut în bîrlogul lui Nikolaos. Pulsul mi s-a accelerat și am aruncat o privire rapidă și cercetătoare asupra grupului. Nikolaos nu era printre ei. Mulțumesc ție, Doamne.

Vampirul zîmbi și întrebă:

— Ai venit să privești... reanimatoareo?

Dacă ar fi spus Călăule? Era un secret?

Orice ar fi fost, făcu semn celorlalți să se dea înapoi, lăsîndu-mă să văd spectacolul. Zachary zăcea pe pămînt. Cămașa îi era plină de sînge. Nu poți reteza un gît fără să te pătezi puțin. Theresa stătea lîngă el, cu mîinile în șolduri. Era îmbrăcată complet în negru, lăsînd să se vadă doar o fișie de piele în zona taliei, o piele palidă și aproape luminoasă în lumina stelelor. Theresa, Doamna Întunericului!

Ochii îi sclipiră privindu-mă pentru o clipă, apoi își mută privirea asupra bărbatului.

— Ei bine, Zach-a-ry, unde-i zombiul nostru?

Bărbatul înghiți cu zgomot în sec.

— E prea bătrîn. Sînt prea puține rămășițe.

— Are doar o sută de ani, reanimatorule. Ești atît de neputincios?

Zachary privi în jos spre pămînt. Degetele i se înfipseră în solul moale. Își ridică privirea spre mine, apoi o lăsă iar în jos. Nu mi-am dat seama ce încerca să-mi spună cu acea privire. Că îi era frică? Că trebuia să fug de acolo? Că îmi cerea ajutorul? Ce anume voia să-mi spună?

— La ce bun mai e un reanimator care nu poate readuce morții la viață? întrebă Theresa.

Se lăsă să cadă brusc în genunchi lîngă el, atingîndu-i umerii cu mîinile. Zachary se cutremură, dar nu încercă să se retragă.

O mișcare aproape imperceptibilă se produse printre ceilalți vampiri. Simțeam cum toți s-au încordat în spatele meu. Aveau de gînd să-l ucidă. Faptul că nu reușise să învie un zombi era doar o scuză, o parte a jocului.

Theresa îi sfîșie cămașa la spate. Aceasta îi flutură în jurul antebrațelor, încă prinsă în pantaloni. Un oftat colectiv se ridică din rîndul vampirilor.

O brățară împletită, cu mărgele din loc în loc, era răsucită în partea superioară a brațului. O amuletă voodoo, numită gris-gris, dar care nu putea să-l ajute acolo, atunci. Indiferent de puterea pe care se presupunea că o are, nu era destul pentru a-l salva.

Theresa șopti teatral:

— Poate că ești doar o bucată bună și proaspătă?

Vampirii începură să se apropie, tăcuți ca moartea.

Nu puteam sta și privi cu mîinile încrucișate. Era un reanimator la fel ca mine, dar și o ființă umană. Nu-l puteam lăsa să moară, nu în acest fel, nu chiar în fața mea.

— Așteptați.

Nimeni nu păru să mă audă. Vampirii continuau să se apropie și eu îl pierdeam din ochi pe Zachary. Dacă l-ar fi mușcat unul singur, ceilalți, cuprinși de frenezia sîngelui, ar fi dat năvală.

Văzusem așa ceva odată. Nu voi scăpa niciodată de coșmaruri dacă aveam să văd din nou aceeași scenă.

Mi-am ridicat vocea sperînd că mă vor asculta.

— Așteptați! Nu-i aparține lui Nikolaos? Nu i s-a adresat lui Nikolaos numind-o „stăpînă"?

Vampirii au ezitat, apoi i-au făcut loc Theresei să treacă printre ei pentru a ajunge chiar în fața mea.

— Nu-i treaba ta.

Se holbă la mine și nu i-am evitat privirea. Un lucru mai puțin de care nu trebuia să-mi fie frică.

— A devenit treaba mea, am replicat.

— Vrei să i te alături?

Vampirii au început să se îndepărteze de Zachary pentru a mă încercui. I-am lăsat s-o facă. Oricum nu puteam face mai nimic pentru a-i împiedica. Fie scăpam amîndoi cu viață, fie muream amîndoi. Probabil. Ei, la urma urmei...

— Vreau să vorbesc cu el, ca de la un profesionist la altul.

— De ce? întrebă Theresa.

M-am apropiat de ea, aproape atingînd-o. Furia îi era aproape palpabilă. O făceam să arate prost în fața celorlalți și știam acest lucru, iar ea își dăduse seama că știam. Am vorbit în șoaptă, deși unii din ceilalți vampiri puteau să mă audă.

— Nikolaos a dat ordin ca bărbatul să moară, dar pe mine mă vrea în viață, Theresa. Ce ți-ar face dacă aș muri dintr-un simplu accident în seara asta?

Ultimele cuvinte i le-am aruncat drept în față.

— Vrei să fii încuiată pentru eternitate într-un coșciug sigilat cu cruci?

Mîrîi la mine și sări înapoi de parcă i-aș fi aruncat cu agheasmă în față.

— Fii blestemată, ființă umană, fii blestemată să ajungi în iad!

Părul negru i se înfășura în jurul feței, mîinile i se transformaseră în gheare.

— Vorbește-i, deși nu știu la ce ți-ar folosi! Trebuie să învie acest zombi, altfel e al nostru. Așa a poruncit Nikolaos.

— Dacă îl învie, atunci e liber, poate pleca fără a păți nimic? am întrebat.

— Da, dar n-o poate face, nu-i destul de puternic.

— Și pe asta conta Nikolaos, nu?

Theresa zîmbi, un zîmbet crud care-i deformă buzele, dezgolindu-i caninii.

— Daaa.

Îmi întoarse spatele și trecu cu pași mari printre ceilalți vampiri, aceștia dîndu-se la o parte de parcă ar fi fost niște porumbei înspăimîntați. Iar eu mă împotriveam! Uneori vitejia și prostia fac casă bună.

Am îngenuncheat lîngă Zachary.

— Ești rănit?

Clătină din cap.

— Apreciez ce ai făcut, dar au să mă ucidă în seara asta.

Își ridică privirea spre mine, ochii palizi scrutîndu-mi fața.

— Nu poți face nimic ca să-i oprești, zîmbi stins. Chiar și tu ai limitele tale.

— Putem readuce la viață zombiul ăsta dacă ai încredere în mine.

Încruntă din sprîncene, apoi mă fixă cu privirea. Nu-i puteam citi expresia — de uluire, dar mai era încă ceva.

— De ce?

Ce puteam spune, că pur și simplu nu acceptam să-l văd cum murea? Privise cum o ființă umană fusese torturată și nu ridicase nici măcar un deget pentru a o apăra. Am hotărît să-i prezint o variantă mai scurtă.

— Pentru că nu-i pot lăsa să te omoare dacă pot să-i împiedic.

— Anita, nu te înțeleg. Nu te înțeleg deloc.

— Nici eu nu mă înțeleg. Poți să te ridici?

Aprobă din cap.

— Ce ai se gînd?

— O să-ți folosim talentul.

Ochii i se dilatară.

— Rahat, pot acționa ca focalizator?

— Am mai făcut-o de două ori.

De două ori cu aceeași persoană. De două ori cu cel care mă antrenase ca reanimator. Niciodată cu un străin.

Vocea îi deveni aproape o șoaptă.

— Ești sigură că vrei să faci așa ceva?

— Să te salvez?

— Să-ți împarți puterea cu mine.

Theresa se apropie cu pași mari în foșnet de rochie.

— Ajunge, reanimatoareo. N-o poate face, deci va trebui să plătească. Pleacă acum sau alătură-te nouă la... ospăț.

— Îl vrei pe Cine-fiară-prăjită în sînge?

— Despre ce vorbești?

— E din Doctor Seuss, *Cum a furat Grinch Crăciunul*[1]. Știi versurile: „Și s-au Ospătat! Ospătat! Ospătat! Ospătat! Cine-budincă și Cine-fiară-prăjită au mîncat."

— Ești nebună.

— Mi-au mai spus-o și alții.

— Vrei să mori? întrebă Theresa.

M-am ridicat foarte încet și am simțit cum ceva creștea în mine. O siguranță, o siguranță absolută că ea nu constituia nici un pericol pentru mine. Era o prostie, dar era acolo, ceva real și sigur.

— Cineva s-ar putea să mă omoare înainte ca toată povestea asta să se termine, Theresa, am declarat eu făcînd un pas spre ea, iar ea retrăgîndu-se. Însă n-o să fii tu aceea.

Aproape îi simțeam pulsul în gură. Îi era frică de mine? Înnebuneam? Tocmai înfruntasem un vampir de o sută de ani și ea dăduse înapoi din fața mea. M-am simțit dezorientată, aproape amețită, de parcă realitatea se schimbase și nimeni nu mă avertizase.

Theresa îmi întoarse spatele, strîngînd cu putere pumnii.

— Readuceți mortul la viață, reanimatorilor, sau pe tot sîngele vărsat vreodată, vă ucid pe amîndoi.

Cred că vorbea serios. M-am scuturat ca un cîine care ieșea dintr-o apă adîncă. Aveam de potolit treisprezece vampiri și de readus la viață un cadavru vechi de o sută de ani. Puteam rezolva doar un număr infinit de probleme o dată. Un număr infinit plus încă unul era peste puterile mele.

— Ridică-te, Zachary. E timpul să trecem la treabă.

Se ridică.

— N-am lucrat niciodată pînă acum ca focalizator. Va trebui să-mi spui ce să fac.

— Nu-i nici o problemă, am răspuns eu.

---

[1] *How the Grinch Stole Christmas*, 1957, roman pentru copii, scris și ilustrat de Theodor Seuss Geisel (1904 — 1991), cunoscut mai mult sub pseudonimul Dr. Seuss (n. tr.).

28

Capra zăcea pe o parte. Albul dezgolit al șirei spinării strălucea în lumina lunii. Sîngele se mai prelingea pe pămînt din rana larg deschisă. Ochii erau dați peste cap și împăienjeniți, limba îi atîrna din gură.

Cu cît mai în vîrstă era un zombi, cu atît mai mare trebuia să fie ființa sacrificată. De aceea evitam, de cîte ori puteam, să readuc la viață zombii mai în vîrstă. Un cadavru de o sută de ani era mai mult praf. Poate și cîteva fragmente de oase dacă aveai noroc. Ele se refăceau pentru a ieși din mormînt, dacă aveai puterea s-o faci.

Problema era că cei mai mulți reanimatori nu puteau să-i readucă la viață pe cei morți de mult, să zicem un secol sau mai mult. Eu puteam, dar pur și simplu nu voiam. Am avut lungi discuții cu Bert referitoare la preferințele mele. Cu cît era zombiul mai în vîrstă, cu atît creștea prețul. Afacerea din seara asta ar fi costat cel puțin douăzeci de mii de dolari. Mă îndoiam că aveam să fiu plătită în acea seară, dacă nu cumva faptul că urma să trăiesc pînă dimineața nu era o răsplată convenabilă. Da, bănuiesc că era. Un toast pentru șansa de a vedea o nouă zi!

Zachary rămase în picioare lîngă mine. Smulsese de pe el resturile de cămașă. Era slab și palid, cu o față numai umbre și carne albă, cu pomeții obrajilor aproape scofîlciți.

— Ce urmează? întrebă el.

Stîrvul caprei zăcea în interiorul cercului pe care Zachary îl trasase cu sînge mai devreme; un lucru bun.

— Adu toate lucrurile de care ai nevoie în cerc.

A adus un cuțit lung de vînătoare și un vas de aproximativ jumătate de litru plin cu o alifie de culoare deschisă, ușor fosforescentă. Preferam o macetă, dar cuțitul era uriaș, cu un tăiș zimțat și un vîrf strălucitor. Cuțitul era curat și ascuțit. Își îngrijea bine uneltele. O bilă albă pentru Zachary.

— Nu putem ucide capra de două ori. Ce vom folosi?

— Pe noi, am răspuns eu.

— Despre ce vorbești?

— Ne tăiem singuri; sînge proaspăt atît de mult cît sîntem dispuși să sacrificăm.

— Pierderea de sînge ne va slăbi prea mult pentru a mai putea continua.

Am clătinat din cap.

— Zachary, avem deja trasat cercul de sînge. Va trebui doar să-l împrospătăm, nu să-l trasăm din nou.

— Nu înțeleg.

— Nu am timp să-ți explic acum probleme metafizice. Fiecare rană este o moarte în miniatură. Vom oferi cercului un sacrificiu mai mic și îl vom reactiva.

Clătină din cap.

— Tot nu înțeleg.

Am respirat adînc, apoi mi-am dat seama că nu-i puteam explica. Era ca și cum aș fi încercat să explic mecanismul respirației. O poți face reducîndu-l la etape, dar asta nu-ți spune ce simți cînd respiri.

— Să-ți arăt ce am vrut să spun.

Dacă Zachary nu simțea această parte a ritualului, dacă n-o înțelegea fără cuvinte, atunci oricum nu avea rost să mai continuăm pentru că ritualul nu va mai fi dus pînă la capăt.

Am întins mîna după cuțit. Ezită, apoi mi-l dădu, cu mînerul înainte. Era greu, dar nu era destinat aruncărilor. Am respirat adînc și am apăsat lama pe brațul stîng, exact sub cicatricea în formă de cruce. O mișcare scurtă și sîngele țîșni, întunecat. Imediat, am simțit o durere ascuțită. Mi-am golit plămînii de aer și i-am trecut cuțitul lui Zachary.

Acesta își muta privirea de la mine la cuțit.

— Haide, pe mîna dreaptă pentru ca tăietura să fie simetrică.

Dădu din cap și își făcu o tăietură rapidă pe partea superioară a brațului drept. Respiră șuierător, aproape un gîfîit.

— Îngenunchează o dată cu mine.

Am îngenuncheat și el făcu la fel, cu aceleași mișcări, de parcă ne-am fi reflectat în oglindă. Un bărbat care se poate supune ordinelor — nu era rău deloc.

Mi-am îndoit brațul stîng din cot și l-am ridicat astfel ca vîrful degetelor să fie la înălțimea capului, iar cotul la înălțimea umerilor. Zachary făcu la fel.

— Ne împletim mîinile și apăsăm tăieturile una peste cealaltă.

Zachary ezită, imobil.

— Ce s-a întîmplat? am întrebat.

Clătină rapid de două ori din cap și își lipi mîna de a mea. Avea brațul mai lung, dar ne-am descurcat pînă la urmă.

Îi simțeam pielea dezagreabil de rece. I-am aruncat o privire dar nu i-am putut descifra expresia feței. Habar n-aveam la ce se gîndea. Am respirat adînc pentru a-mi drege glasul și am început:

— Ne oferim sîngele pămîntului. Viață pentru moarte, moarte pentru viață. Să reînvie morții pentru a ne bea sîngele. Să-i hrănim pe măsură ce ni se supun.

În acea clipă ochii lui Zachary se dilatară brusc; a înțeles, în sfîrșit. Un obstacol depășit. M-am ridicat și l-am tras după mine. L-am condus de-a lungul cercului de sînge. Îl simțeam ca un curent electric pe șira spinării. L-am privit fix, direct în ochi. Erau aproape argintii în lumina lunii. Am pășit în cerc și ne-am oprit acolo unde începuse totul, lîngă capra sacrificată.

Ne-am așezat pe iarba îmbibată de sînge. Mi-am mînjit mîna stîngă în sîngele care tot se mai scurgea din capra sacrificată. Am fost obligată să îngenunchez pentru a atinge fața lui Zachary. I-am uns fruntea pînă la obraji cu sînge. O piele moale, un început de barbă. Am lăsat o urmă neagră a mîinii deasupra inimii.

Brățara, împletită cu mărgele din loc în loc, semăna cu un inel întunecat pe brațul lui Zachary. Am întins sîngele printre mărgele și am atins cu vîrful degetelor penele moi intercalate în șirag. Amuleta cerea sînge, simțeam asta, dar nu sînge de capră. Am ridicat nepăsătoare din umeri. Aveam timp mai tîrziu să-mi fac griji despre magia practicată de Zachary.

Zachary mă unse pe față cu sînge, folosindu-se doar de vîrful degetelor de parcă i-ar fi fost frică să mă atingă. Mîna îi tremura în timp ce cobora pe obraji. Simțeam sîngele rece pe piept. Sînge din inimă!

Zachary deșurubă capacul vasului cu alifie de casă, de culoare deschisă, aproape albă, cu particule verzulii strălucitoare, particule provenind din pămîntul cimitirului.

Am întins alifia peste petele de sînge. Pielea o absorbi.

Zachary îmi întinse alifia groasă, ca ceara, pe față. Simțeam mirosul de pin al rozmarinului necesar pentru memorie, al scorțișoarei și al cuișoarelor pentru conservare, al salviei pentru înțelepciune și al unor ierburi cu iz ascuțit, posibil cimbru, pentru a uni toate ingredientele. Totuși, era prea multă scorțișoară. Noaptea mirosea brusc a plăcintă cu mere.

Am întins împreună alifie și sînge pe piatra mormîntului. Numele de-abia se mai distingea pe marmură. L-am descifrat atingînd fiecare literă cu vîrful degetelor. Estelle Hewitt. Născută pe la o mie opt sute și ceva, decedată în 1866. Mai fusese scris ceva sub nume și datele respective, dar dispăruse de mult, peste putință de a fi citit. Cine fusese? Nu înviasem niciodată un zombi despre care nu știam nimic. Nu era întotdeauna o idee bună, dar la urma urmei întreaga afacere nu era o idee bună.

Zachary stătea la picioarele mormîntului, eu lîngă piatra funerară. O legătură invizibilă se întindea între noi. Am început să intonăm monoton împreună, fără ca nici unul dintre noi să necesite informații suplimentare.

— Ascultă-ne, Estelle Hewitt. Te chemăm din mormînt. Te chemăm prin sînge, prin magie și prin oțel. Ridică-te, Estelle, vino spre noi, vino spre noi.

Ochii ni se întîlniră și am simțit o adevărată forță de-a lungul liniei invizibile care ne lega. Zachary era puternic. De ce nu fusese capabil să facă totul singur?

— Estelle, Estelle, vino spre noi. Trezește-te, Estelle, ridică-te și vino spre noi. Îi pronunțam numele cu voci mereu mai puternice.

Pămîntul se cutremură. Corpul caprei alunecă într-o parte pe măsură ce pămîntul erupse și o mînă se întinse, încercînd să înșface aerul. Cealaltă mînă nu reuși să apuce nimic și pămîntul începu să arunce femeia moartă afară.

Și atunci, doar atunci, mi-am dat seama ce nu era în regulă, de ce Zachary nu fusese în stare să o readucă singur la viață. Acum știam unde îl mai văzusem. La înmormîntarea sa. Erau atît de puțini reanimatori, încît atunci cînd unul moare, participi la funeralii. Politețe profesională. Văzusem în treacăt acea față colțuroasă, fardată și sulemenită. Mi-am amintit că mă gîndisem atunci că nici pentru ultimul drum nimeni nu reușise să-l facă cîtuși de puțin prezentabil.

Zombiul se ridicase aproape complet din mormînt. Gîfîia, cu picioarele încă îngropate în pămînt.

Zachary și cu mine ne-am holbat unul la celălalt peste mormînt. Tot ce puteam face era să mă holbez la el ca o idioată. Era mort, dar nu era zombi, nici altă creatură de care să fi auzit vreodată. Aș fi pus rămășag pe viața mea că Zachary era ființă umană și poate că tocmai făcusem aceasta.

Amuleta de la mînă! Vraja care nu fusese satisfăcută cu sîngele caprei. Oare ce făcea Zachary ca să rămînă în „viață“?

Auzisem zvonuri despre faptul că amuleta voodoo putea înșela moartea. Zvonuri, legende, povești. Dar cine știe, poate că nu!

Estelle Hewitt poate să fi fost drăguță odinioară, dar o sută de ani petrecuți într-un mormînt schimbă mult o ființă. Pielea avea o respingătoare culoare alb-cenușie, de ceară, o față aproape fără expresie, înșelătoare. Mănuși albe, pătate cu pămînt din groapă, îi ascundeau mîinile. Rochia

era albă și acoperită cu dantelă. Ca cea mai scumpă rochie de nuntă. Doamne Dumnezeule!

Părul negru, lipit de cap, avea aspectul unei chifle cu stafide, smocuri încadrîndu-i fața aproape scheletică. Se vedeau toate oasele, de parcă pielea ar fi fost din argilă întinsă pe un schelet. Ochii sălbatici, negri, lăsau să se vadă prea mult alb. Cel puțin nu se uscaseră ca boabele de struguri stafidite, pe care nu le puteam suporta.

Estelle se așează lîngă propriul ei mormînt și încercă să-și adune gîndurile. Avea să dureze o bucată de vreme. Chiar și celor morți de puțin timp le erau necesare cîteva minute pentru a se orienta. O sută de ani era o perioadă al naibii de lungă pentru un mort.

Am pășit în jurul mormîntului avînd grijă să rămîn în interiorul cercului. Zachary mă privea fără a rosti vreun cuvînt. Nu fusese în stare să readucă cadavrul la viață pentru că și el era tot un cadavru. Se descurca cu cei morți recent, dar nu cu cei trecuți de mult pe lumea cealaltă. Morți chemați la viață de către alți morți — era ceva cu adevărat în neregulă cu chestia asta.

L-am fixat cu privirea urmărindu-l în timp ce apuca cuțitul. Îi știam secretul. Îl știa oare și Nikolaos? Îl mai știa cineva? Da, îl știa oricine ar fi fost acela care îi făcuse amuleta, dar cine altcineva? Am apăsat pielea din jurul tăieturii de pe braț. Am întins degetele pline de sînge spre amuletă.

Mă apucă de încheietură, cu ochii măriți. Respirația îi era din ce în ce mai rapidă.

— Nu tu.

— Atunci cine?

— Ființe cărora nu li se va simți lipsa.

Zombiul pe care tocmai îl readusesem la viață se mișcă însoțit de un foșnet de jupoane și crinolină. Începu să se tîrască în direcția noastră.

— Ar fi trebuit să-i las să te ucidă, am zis eu.

Zîmbi.

— Poți ucide un mort?

Mi-am eliberat încheietura cu o mișcare bruscă.

— Asta fac tot timpul.

Zombiul se agita la picioarele mele. Era ca și cum mi se înfigeau bețe în piele.

— Hrănește-te cu carnea ta, cățea ce ești, m-am răstit eu.

Zachary își întinse încheietura mîinii spre ea. Zombiul o apucă, neîndemînatică dar nerăbdătoare. Îi mirosi pielea, dar dădu drumul mîinii fără să se atingă de ea.

— Anita, nu cred că pot s-o hrănesc.

Bineînțeles că nu; pentru a încheia ritualul era nevoie de sînge proaspăt. Zachary era mort. Nu mai era calificat pentru așa ceva. Eu eram.

— Fii blestemat, Zachary, fii blestemat!

Mă privi fix.

Zombiul scotea un scîncet jalnic din adîncul gîtlejului. Oh, Dumnezeule! I-am oferit mîna stîngă încă sîngerîndă. Degetele mi s-au înfipt în piele ca bețele. Gura i se încleștă în jurul rănii, sugînd sînge. Am rezistat dorinței de a o trage deoparte. Făcusem tîrgul, alesesem ritualul. Nu aveam nici o altă alternativă. M-am holbat la Zachary în timp ce zombiul se hrănea din sîngele meu. Zombiul nostru, o afacere în doi. La dracu'!

— Cîți oameni ai ucis ca să rămîi în viață?

— N-ai vrea să știi.

— Cîți?

— Destui.

M-am încordat, ridicînd mîna, aproape săltînd zombiul în picioare. Acesta scoase un țipăt ușor ca un pui de pisică nou născut. Îmi dădu drumul la mînă atît de brusc, încît căzu pe spate. Sîngele îi picura în jos pe bărbia ciolănoasă. Dinții erau pătați de sînge. Nu mai puteam să mă uit.

Zachary declară:

— Cercul e deschis. Zombiul e al vostru.

Pentru o clipă am crezut că vorbește cu mine; apoi mi-am reamintit de vampiri. Se strînseseră la un loc în întuneric, atît de imobili și de nemișcați, încît uitasem de ei. Eram singura ființă vie în locul acela blestemat. Trebuia să plec de acolo.

Mi-am ridicat pantofii de jos și am ieșit din cerc. Vampirii mi-au făcut loc să trec. Theresa mă opri, blocîndu-mi drumul.

— De ce l-ai lăsat să-ți sugă sîngele? Zombii nu fac așa ceva.

Am clătinat din cap. De ce credeam oare că era mai ușor să-i explic decît să o înfrunt?

— Ritualul dăduse greș deja. Nu-l puteam relua fără un alt sacrificiu, așa încît m-am oferit pe mine.

Se holbă la mine.

— Pe tine?

— Theresa, era tot ce mai puteam face. Acum, dă-te din fața mea.

Eram obosită și mă simțeam rău. Trebuia să plec de acolo, chiar atunci. Poate a simțit-o în vocea mea. Poate că era prea dornică să ajungă mai repede la zombi pentru a mai pierde timpul cu mine. Nu știu, dar se dădu într-o parte. Dispăru, pur și simplu, ca și cum ar fi fost luată de vînt. N-aveau decît să facă ce doreau prin puterea minții. Eu mă duceam acasă.

Un urlet ușor se auzi din spatele meu. Un sunet scurt, gîtuit, de parcă vocea nu era obișnuită să rostească cuvinte. Mi-am continuat drumul. Zombiul urlă, mai păstrînd încă destule din amintirile unei ființe umane pentru a simți frica. Am auzit un hohot puternic de rîs, un ecou slab al celui cu care mă obișnuise Jean-Claude.

— Unde ești, Jean-Claude?

Am aruncat o singură privire în urmă. Vampirii se apropiau de prada lor. Zombiul se împleticea de la unul la celălalt, încercînd să fugă. Dar nu se putea duce nicăieri.

M-am strecurat cu greu prin poarta strîmbă. O pală de vînt se simțea în cele din urmă printre copaci. Din spatele tufișurilor se auzi un alt țipăt. Am luat-o la fugă fără a mă mai uita înapoi.

29

Am alunecat pe iarba udă. Ciorapii nu sînt făcuți pentru a alerga cu ei. Am rămas pe jos, respirînd adînc, încercînd să nu mă gîndesc la cele întîmplate. Înviasem un zombi pentru a salva o altă ființă umană care nu era, în fond, o ființă umană. Acum zombiul pe care îl readusesem la viață era torturat de vampiri. Rahat! Și nici măcar nu trecuse jumătate de noapte. Am șoptit:

— Oare ce va mai urma?

O voce, ușoară ca o melodie, îmi răspunse:

— Felicitări, reanimatoareo! Se pare că ai o noapte foarte ocupată.

Nikolaos stătea în umbra copacilor. O însoțea Willie McCoy; acesta stătea într-o parte, nu chiar lîngă ea, de parcă ar fi fost bodyguard sau servitor. Pariam pe servitor.

— Pari agitată. Ce s-a întîmplat?

Vocea i se ridică asemenea unei melodii cadențate. Fetița periculoasă se întorsese.

— Zachary a înviat zombiul. Nu poți folosi acest lucru ca o scuză să-l ucizi.

Am izbucnit în rîs, un sunet brusc și strident chiar și pentru mine. Zachary era deja mort, dar nu cred că Nikolaos știa. Nu putea citi ce se petrecea în mintea cuiva, îl putea doar forța să spună adevărul. Puneam rămășag că nu se gîndise niciodată să-l întrebe: „Ești viu sau doar un mort-care-umblă?“ Am rîs din nou și nu părea să mă pot opri.

— Anita, te simți bine?

Vocea lui Willie era aceeași ca întotdeauna. Am aprobat din cap, încercînd să-mi recapăt respirația.

— Sînt bine.

— Nu văd care-i gluma aici, reanimatoareo.

Vocea de copil se schimba ca o mască pe cale de a aluneca.

— L-ai ajutat pe Zachary să reînvie zombiul.

Suna ca o acuzație.

— Da.

Am auzit mișcare pe iarbă. Pașii lui Willie, nimic altceva. Mi-am ridicat privirea și am văzut-o pe Nikolaos apropiindu-se fără zgomot de mine, ca o pisică. Zîmbea ca un copil model, simpatic, pașnic, frumos. Nu. Fața îi era puțin cam alungită. Logodnica-copil perfectă nu mai era cîtuși de puțin perfectă. Cu cît se apropia mai mult, cu atît mai multe defecte îi găseam. Oare o vedeam așa cum arăta cu adevărat?

— Te holbezi la mine, reanimatoareo, de parcă ai fi văzut o fantomă.

Rîse strident și sălbatic, cu tonalitatea unor clopoței în bătaia vîntului. Se lăsă în genunchi, netezindu-și colanții de parcă ar fi fost o fustă.

— Ai văzut o fantomă, reanimatoareo? Ai văzut ceva care te-a înfricoșat? Sau e vorba despre altceva?

Fața ei se afla doar la distanță de un braț.

Îmi țineam respirația, cu degetele înfipte adînc în pămînt. Frica mă învăluia ca o a doua piele rece. Fața îi era atît de plăcută, zîmbitoare, încurajatoare. Chiar că avea nevoie de niște gropițe în obraji ca să se potrivească cu fața. Vocea îmi era răgușită și a trebuit să-mi dreg glasul pentru a putea vorbi.

— Eu am readus zombiul la viață și nu vreau să pățească nimic.

— E doar un zombi, reanimatoareo. Zombii nu au minte adevărată.

Am rămas cu privirea fixată pe fața ei mică și plăcută, neîndrăznind s-o mut în altă parte de frică, neîndrăznind s-o privesc direct în ochi. Pieptul îmi era încordat, simțeam dorința de a fugi.

— A fost o ființă umană. Nu vreau să fie torturată.

— Nu-i vor face prea mult rău. Micii mei vampiri vor fi dezamăgiți. Morții nu se pot hrăni cu morți.

— Ghoulii pot. Se hrănesc cu morți.

— Dar ce este un ghoul, reanimatoareo? Este cu adevărat mort?

— Da.

— Eu sînt moartă?

— Da.

— Ești sigură?

Nikolaos avea o mică cicatrice aproape de buza superioară. Trebuie s-o fi căpătat înainte de a muri.

— Sînt sigură.

Atunci rîse, un sunet menit a-ți aduce un zîmbet pe față și un cîntec în inimă. Auzindu-l, stomacul mi s-a strîns. S-ar putea să nu-mi mai placă niciodată filmele cu Shirley Temple.

— Nu cred deloc că ești sigură.

Nikolaos se ridică cu o singură mișcare fluidă. O mie de ani de practică pot duce la perfecțiune.

— Vreau ca zombiul să fie trimis înapoi, acum, în seara asta.

— Nu ești în postura de a cere ceva.

Vocea îi era rece — o voce de adult. Copiii nu știu cum să-ți jupoaie pielea doar cu vocea.

— L-am readus la viață. Nu vreau să fie torturat.

— Mare păcat, nu?

Ce altceva mai puteam spune?

— Te rog!

Mă privi fix.

— De ce e atît de important pentru tine?

Nu credeam că-i pot explica motivul.

— Pur și simplu este.

— Cît de important?

— Nu știu ce vrei să spui.

— Ce ai fi dispusă să înduri pentru zombiul tău?

Stomacul mi se făcu ghem.

— Nu știu ce vrei să spui.

— Ba da, știi, replică Nikolaos.

M-am ridicat în picioare, nu că m-ar fi ajutat prea mult. De fapt eram mai înaltă decît ea. Era mică, un copil delicat și fermecător. Bine.

— Ce vrei?

— Anita, nu!

Willie stătea la o oarecare distanță de parcă i-ar fi fost frică să se apropie. Era mai deștept mort decît fusese vreodată în viață.

— Liniște, Willie.

Vocea îi era plăcută, nu țipa și nici nu amenința. Dar Willie tăcu brusc ca un cîine bine antrenat.

Poate Nikolaos mi-a surprins privirea. Orice ar fi fost, zise:

— L-am pedepsit pe Willie pentru că nu a reușit să te angajeze de prima dată.

— L-ai pedepsit?

— Nu-i așa că Phillip ți-a povestit despre metodele noastre?

Am dat din cap.

— Un sicriu sigilat cu o cruce.

Zîmbi fermecător, vesel. Umbrele îi transformară însă zîmbetul într-o privire răutăcioasă.

— Willie se temea foarte tare că aveam să-l las acolo luni sau chiar ani.

— Vampirii nu pot muri de foame. Înțeleg principiul.

Mi-am continuat fraza doar în minte: Cățea! Pot să fiu înspăimîntată cu mult timp înainte de a mă înfuria. Furia te face să te simți mai bine.

— Miroși a sînge proaspăt. Lasă-mă să-l gust și o să am grijă ca zombiul tău să nu pățească nimic.

— Adică să mă muști?

Rîse dulce, din toată inima. Cățea.

— Da, ființă umană, înseamnă să te mușc.

Ajunse brusc lîngă mine. Am făcut o mișcare rapidă înapoi fără să mă gîndesc. Rîse din nou.

— Se pare că Phillip mi-a luat-o înainte.

Pentru o clipă nu mi-am dat seama la ce se referea; apoi mi-am dus mîna la urma de mușcătură de pe gît. Brusc m-am simțit stingherită de parcă m-ar fi surprins goală.

Rîsul pluti prin aerul de vară. Chiar că începea să mă calce pe nervi.

— Nici vorbă să mă muști!

— Atunci lasă-mă să-ți pătrund din nou în minte. Și ăsta e un mod de a te hrăni.

Am clătinat din cap, prea rapid și de prea multe ori. Mai bine aș muri decît s-o las din nou să-mi pătrundă în minte. Dacă aș fi putut alege.

Un urlet răsună nu prea departe. Estelle își regăsea vocea. Am tresărit de parcă aș fi fost pălmuită.

— Lasă-mă să-ți gust sîngele, reanimatoareo. Nu te mușc.

Rînji arătîndu-și caninii în timp ce rostea ultimele cuvinte.

— Rămîi în picioare, fără nici o mișcare de împotrivire. Îți voi gusta sîngele din rana de pe gît. Promit să nu mă hrănesc din tine.

— Nu mai sîngerează. Sîngele s-a închegat.

Zîmbi, atît de dulce.

— Voi linge rana.

Am înghițit cu greu. Nu știam dacă puteam s-o fac. Un alt urlet, ascuțit și întrerupt brusc. Dumnezeule!

Willie spuse:

— Anita...

— Taci sau riști să-mi trezești mînia.

Vocea lui Nikolaos mîrîi gutural, cu un timbru lugubru.

Willie păru să se micșoreze. Fața îi era un triunghi alb sub părul negru.

— E în regulă, Willie. Să nu pățești ceva din cauza mea.

Mă privi fix de la o distanță de cîțiva metri; puteau la fel de bine să fi fost și mile. Doar privirea pierdută de pe fața lui mă ajuta într-un fel. Sărmanul Willie! Sărmana de mine!

— Și la ce te va ajuta dacă nu te hrănești din mine?

— La nimic.

Întinse o mînă micuță și palidă spre mine.

— Bineînțeles, frica e un fel de substanță.

Degetele ei reci m-au înșfăcat de încheietura mîinii. M-am cutremurat, dar nu mi-am retras mîna. Doar aveam de gînd s-o las să facă ce voia.

— Poți s-o numești hrănire din întuneric, ființă umană. Sîngele și frica sînt întotdeauna prețioase indiferent de modul în care le obții.

Nikolaos se apropie și mai mult. Respirația ei îmi atinse pielea și m-am dat înapoi. Doar mîna ei încleștată pe încheietura mea mă ținea aproape.

— Așteaptă. Vreau ca zombiul să fie mai întîi eliberat.

Mă privi fix, apoi dădu ușor din cap.

— Foarte bine.

Își mută doar privirea dincolo de mine, ochii palizi văzînd lucruri care nu erau acolo sau pe care eu nu le puteam vedea. Am simțit o tensiune trecîndu-i prin mînă, ceva asemănător cu o descărcare electrică.

—Theresa va îndepărta vampirii și îl va obliga pe reanimator să întoarcă zombiul înapoi în mormînt.

— Ai făcut asta așa pur și simplu?

— Theresa e la ordinele mele, nu știai?

— Da, am bănuit.

Nu știusem că vreun vampir poate fi telepat. Bineînțeles că înainte de noaptea trecută nici nu mă gîndisem că ar fi putut zbura. Oh, tocmai învățam tot felul de lucruri noi.

— De unde știu că nu mă duci cu vorba?

— Pur și simplu va trebui să ai încredere în mine.

Hai că asta chiar mă distra! Poate am fi ajuns la o înțelegere dacă ar fi avut simțul umorului. Nuuu.

Îmi trase încheietura mîinii mai aproape de ea și pe mine în același timp. Parcă avea o mînă de oțel. Nu i-o puteam desface cu nimic altceva decît cu o lampă de sudură. Și nu o aveam la îndemînă.

Vîrful capului îi ajungea exact sub bărbia mea. A trebuit să se ridice pe vîrful picioarelor pentru a-i simți răsuflarea pe gît. Ar fi trebuit să înlăture amenințarea. N-a făcut-o. Buze moi îmi atinseră gîtul. Am tresărit brusc. Rîse cu fața lipită de pielea mea. Tremuram și nu mă puteam opri.

— Promit să fiu blîndă.

Rîse din nou și am rezistat impulsului de a o împinge într-o parte. Aș fi dat orice ca s-o lovesc, cu putere, măcar o singură dată. Dar nu voiam să mor în acea seară. În plus, făcusem un tîrg.

— Draga mea, tremuri toată.

Îmi puse o mînă pe umăr pentru a se sprijini. Își trecu buzele peste scobitura gîtului.

— Ți-e frig?

— Să terminăm cu prostiile! Fă-o și gata!

Nikolaos înțepeni.

— Nu vrei să te ating?

— Nu, am răspuns eu.

Era nebună? Întrebare retorică.

— Unde este cicatricea pe fața mea? întrebă cu o voce foarte liniștită

— Lîngă gură, am răspuns fără să mă gîndesc

— Și cum ai știut? șuieră ea.

Am simțit cum mi se oprește respirația. Fir-ar să fie! O lăsasem să afle că puterile minții nu mergeau întotdeauna cînd de fapt ar fi trebuit s-o facă.

Mîna i se înfipse în umărul meu. Am scos un sunet slab, dar n-am țipat.

— Ce ai făcut, reanimatoareo?

N-aveam nici cea mai mică idee. Oricum, mă îndoiam că avea să mă creadă.

— Las-o în pace!

Phillip venea aproape fugind printre copaci.

— Mi-ai promis că n-o să-i faci vreun rău în noaptea asta.

Nikolaos nici măcăr nu se răsuci spre el.

— Willie.

Îi rosti doar numele, dar, ca orice servitor bun, acesta știa ce i se cerea.

Păși în fața lui Phillip, cu un braț perfect întins înainte, intenționînd să-l oprească cu forța. Phillip îi îndepărtă brațul și trecu pe lîngă el.

Willie nu fusese niciodată un luptător. Nu e de ajuns să fii puternic dacă ești cap-sec.

Nikolaos îmi atinse bărbia și îmi întoarse fața din nou spre ea.

— Nu mă obliga să folosesc forța pentru a te face atentă, reanimatoareo. Nu ți-ar plăcea metodele pe care le-aș alege.

Am înghițit cu zgomot. Avea probabil dreptate.

— Ai toată atenția mea, pe cuvînt.

Vocea îmi era o șoaptă răgușită, frica strîngîndu-mi gîtlejul. Dacă aș fi tușit pentru a-mi drege vocea, i-aș fi tușit drept în față. Nu era o idee prea bună.

Pași precipitați striveau iarba. Am rezistat impulsului de a-mi ridica privirea ațintită asupra feței vampirului.

Nikolaos se răsuci brusc pentru a se afla cu fața spre direcția pașilor. Se mișca cu o viteză incredibilă, așa încît dintr-o dată Phillip stătea în fața ei. Willie îl ajunsese din urmă apucîndu-l de un braț, dar nu prea știa ce să facă în continuare.

Îi trecuse oare prin cap lui Willie că putea pur și simplu să-i rupă brațul? Mă îndoiam.

Dar lui Nikolaos îi trecuse.

— Dă-i drumul. Dacă vrea să se apropie mai mult, lasă-l s-o facă.

Vocea promitea o pedeapsă mare.

— Phillip, du-te înăuntru. Apreciez îngrijorarea ta, dar am încheiat un tîrg. Nu mă va mușca.

Phillip clătină din cap.

— Mi-ai promis că nu va păți nimic. Ai promis.

Vorbea din nou cu Nikolaos, avînd grijă să n-o privească direct.

— Și nu va păți nimic. Phillip, îmi țin cuvîntul de cele mai multe ori.

— Mă simt bine, Phillip. Nu trebuie să ți se întîmple ceva din cauza mea.

Pe fața lui descompusă se citea confuzia. Nu părea să știe ce să facă. Curajul părea să i se fi dus pe apa sîmbetei. Dar nu dădu înapoi. O bilă albă mare pentru el. Poate eu aș fi renunțat. Probabil. Oh, la dracu', Phillip era curajos și nu voiam să-l văd murind din această cauză.

— Phillip, te rog, du-te înapoi.

— Nu, spuse Nikolaos. Dacă micuțul se simte curajos, lasă-l să încerce.

Mîinile lui Phillip se încovoiară de parcă ar fi încercat să apuce ceva.

Brusc, Nikolaos era lîngă el. N-o văzusem mișcîndu-se. Phillip nici atît. Continua să fixeze locul în care stătuse ea pînă atunci. Nikolaos îi seceră picioarele. Phillip se prăbuși pe iarbă, clipind din ochi spre ea de parcă și-ar fi făcut apariția din senin.

— Nu-l răni!

O mînuță palidă făcu o mișcare ușoară. Tot corpul lui Phillip fu aruncat înapoi. Se rostogoli pe o parte, cu fața plină de sînge.

— Nikolaos, te rog!

Făcusem, de fapt, doi pași spre ea. În mod voluntar. Puteam încerca să-mi scot pistolul. N-aș fi ucis-o, dar i-aș fi dat timp lui Phillip să fugă. Dacă ar fi vrut să fugă.

Din direcția casei se auziră urlete. Un bărbat țipă:

— Perverși!

— Ce s-a întîmplat? am întrebat eu.

Răspunsul veni de la Nikolaos.

— Biserica pentru Viața Eternă și-a trimis enoriașii.

Rîse, ușor amuzată.

— Trebuie să pun capăt aici micii noastre întîlniri.

Se întoarse spre mine, lăsîndu-l pe Phillip ametit pe iarbă.

— Cum mi-ai văzut cicatricea?

— Nu știu.

— Mincinoasă mică! Terminăm discuția altă dată.

Și Nikolaos dispăru, strecurîndu-se ca o umbră palidă printre copaci. Cel puțin nu zburase. Nu credeam că aș mai fi suportat așa ceva în seara aceea.

Am îngenuncheat lîngă Phillip. Locul în care îl lovise Nikolaos sîngera.

— Mă auzi?

— Da.

Reuși să se așeze pe iarbă.

— Trebuie să plecăm de aici. Enoriașii sînt întotdeauna înarmați.

L-am ajutat să se ridice.

— Năvălesc adesea la petrecerile ciudaților?

— De cîte ori pot, răspunse el.

Părea să se țină bine pe picioare. Era bine pentru că nu l-aș fi putut duce niciodată prea departe.

Willie interveni:

— Știu că n-am dreptul să cer ceva, dar te ajut să ajungi la mașină.

Își șterse mîinile de pantaloni.

— Aș putea veni cu voi?

Nu m-am putut abține și am izbucnit în rîs.

— Nu poți dispărea pur și simplu precum ceilalți?

Ridică din umeri.

— Încă nu știu cum.

— Oh, Willie, am oftat eu. Haide, să plecăm de aici.

Îmi rînji. Fiind capabilă acum să-l privesc direct în ochi, Willie devenise aproape o ființă umană. Phillip nu se împotrivi ca vampirul să ne însoțească. De ce mă gîndisem că ar fi făcut-o?

Din casă se auzeau urlete.

— Cineva va chema în cele din urmă poliția.

Avea dreptate. Nu aș fi putut explica niciodată ce căutam acolo. M-am sprijinit de mîna lui Phillip pentru a-mi menține echilibrul în timp ce îmi încălțam pantofii cu tocuri înalte.

— Dacă aș fi știut că trebuia să fug de niște fanatici în noaptea asta, aș fi purtat tocuri joase.

M-am sprijinit de brațul lui Phillip în timp ce străbăteam zona acoperită cu ghinde. Nu era momentul să-mi scrîntesc o gleznă.

Ajunsesem aproape la drumul de acces acoperit cu pietriș cînd din casă au năvălit trei siluete. Una ținea o bîtă în mînă. Ceilalți erau vampiri. Nu aveau nevoie de arme. Am deschis poșeta și am scos pistolul, sprijinindu-l de coapsă, ascuns de fustă. I-am dat cheile lui Phillip.

— Pornește motorul, vă acopăr eu.

— Nu știu să conduc, declară el.

Uitasem.

— Rahat!

— Conduc eu.

Willie luă cheile și l-am lăsat.

Unul dintre vampiri se precipită spre noi, cu brațele desfăcute, șuierînd. Poate avea intenția să ne înspăimînte, poate să ne facă vreun rău. Înghițisem destule pentru o seară. Am deblocat siguranța, am băgat un glonț pe țeavă și am tras în iarbă lîngă picioarele sale.

Ezită și aproape se împiedică.

— Gloanțele nu mă rănesc, ființă umană.

Alte mișcări sub copaci. Nu știam dacă erau prieteni sau dușmani sau dacă avea vreo importanță. Vampirul continua să se apropie. Era o zonă de locuințe. Nu puteam risca să trag.

Am ridicat brațul, am ochit și am tras. Glonțul îl lovi în stomac. Se clătină și se îndoi. Uimirea i se citea pe față.

— Gloanțe cu înveliș de argint, colțosule.

Willie se îndreptă spre mașină. Phillip ezită între a mă ajuta și a pleca.

— Du-te, Phillip, du-te.

Al doilea vampir încerca să ne învăluie.

— Rămîi acolo unde ești, am strigat eu.

Vampirul îngheță.

— Oricine încearcă un gest de amenințare primește un glonț în creier.

— Nu ne va ucide, spuse al doilea vampir.

— Nu, dar nici n-o să vă facă bine.

Ființa umană înarmată cu bîta făcu cîțiva pași înainte.

— Stai, am zis eu.

Mașina porni, dar nu îndrăzneam să privesc în spate. M-am retras cu spatele sperînd să nu mă împiedic în nenorociții de pantofi cu tocuri înalte. Dacă aș fi căzut, s-ar fi năpustit asupra mea. Dacă s-ar fi repezit asupra mea, cineva avea să moară.

— Haide, Anita, urcă!

Era Phillip, aplecîndu-se peste portieră.

— Dă-te mai încolo.

Mă ascultă și m-am strecurat pe scaun. Ființa umană se repezea spre noi.

— Haide, dă-i drumu'!

Willie făcu să țîșnească pietrișul în toate părțile în timp ce eu am trîntit cu putere portiera. Chiar nu voiam să ucid pe cineva în seara aceea. Ființa umană își proteja încă fața de ploaia de pietriș în timp ce mașina lua viteză pe drumul de acces.

Mașina făcu o săritură bruscă aproape ciocnindu-se de un copac.

— Încetinește, sîntem în siguranță, am zis eu.

Willie încetini și rînji spre mine:

— Am reușit.

— Da.

I-am întors zîmbetul, dar nu eram atît de sigură.

Sîngele curgea într-un șuvoi constant de pe fața lui Phillip. Acesta îmi citi cu voce tare gîndurile.

— Sîntem în siguranță acum, dar pentru cît timp?

Părea la fel de obosit ca mine.

L-am bătut pe braț.

— Phillip, totul va fi bine.

Mă privi. Fața îi părea mai în vîrstă decît pînă atunci, mai obosită.

— Nu crezi asta mai mult decît mine.

Ce mai puteam spune? Avea dreptate.

30

Am pus siguranța pistolului și mi-am atașat centura. Phillip era prăbușit în scaun, cu picioarele lui lungi desfăcute pe ambele laturi ale acestuia. Ochii îi erau închiși.

— Încotro? întrebă Willie.

Bună întrebare. Voiam să merg acasă să dorm, dar...

— Fața lui Phillip trebuie bandajată.

— Vrei să-l duci la un spital?

— Mă simt bine, interveni Phillip cu o voce slabă și ciudată.

— Nu te simți bine, am zis eu.

A deschis ochii și m-a privit. Sîngele îmi cursese pe gît în jos, o dîră neagră și strălucitoare care scînteia în lumina becurilor de pe stradă.

— Ai fost rănită mult mai grav noaptea trecută.

Mi-am mutat privirea, uitîndu-mă pe fereastră. Nu știam ce să spun.

— Mă simt bine acum.

— Voi fi și eu bine.

L-am privit din nou. Se holba la mine. Nu-i puteam citi expresia feței, deși aș fi vrut.

— Phillip, la ce te gîndești?

Își întoarse capul pentru a-și fixa privirea undeva în față. Chipul său era doar siluetă și umbre.

— La aia că am înfruntat-o pe stăpînă. Am făcut-o. Am făcut-o!

Vocea lui avea o nuanță de căldură pătimașă. De mîndrie pătimașă.

— Ai fost foarte curajos, am spus eu.

— Am fost, nu-i așa?

Am zîmbit și am aprobat din cap.

— Da.

— Îmi pare rău să vă întrerup, dar trebuie să știu unde să duc chestia asta, interveni Willie.

— Lasă-mă la *Plăceri interzise*, spuse Phillip.

— Ar trebui să mergi la un doctor.

— Mă vor îngriji la club.

— Ești sigur?

Aprobă din cap, apoi se înfioră și se întoarse spre mine.

— Ai vrut să știi cine îmi dădea ordine. Era Nikolaos. Ai avut dreptate în acea primă zi. Voia să te seduc.

Zîmbi. Nu se potrivea cu sîngele.

— Bănuiesc că nu m-am ridicat la înălțimea așteptărilor.

— Phillip...

— Nu, e în regulă. Ai avut dreptate despre mine. Mi-e rău. Nu-i de mirare că nu m-ai vrut.

Am aruncat o privire spre Willie. Era concentrat asupra volanului de parcă viața i-ar fi depins de asta. La naiba, era mai deștept mort decît fusese în viață.

Am respirat adînc și am încercat să mă hotărăsc ce să spun.

— Phillip... Sărutul pe care mi l-ai dat înainte de... a mă mușca. Dumnezeule, cum s-o spun? A fost drăguț.

Îmi aruncă o privire rapidă, apoi se uită în altă parte.

— Cu adevărat?

— Da.

O tăcere stînjenitoare se lăsă în mașină. Nu se auzea decît șuieratul asfaltului sub roți. Izbucnirile de lumină ale nopții și întunericul care te izolează.

— Faptul că te-ai împotrivit lui Nikolaos în această seară este cel mai curajos lucru pe care l-am văzut vreodată. Dar și unul dintre cele mai prostești, am declarat eu.

Rîse brusc și surprins.

— Să nu mai faci asta niciodată. Nu vreau să te am pe conștiință.

— A fost alegerea mea, zise el.

— Să nu mai faci pe eroul, ne-am înțeles?

Îmi aruncă o privire.

— Ți-ar părea rău dacă aș muri?

— Da.

— Bănuiesc că tot e ceva.

Ce voia să-i spun? Să-i declar iubire nemuritoare sau ceva la fel de prostesc? Pasiune nemuritoare? Oricare ar fi o minciună. Ce voia de la mine? Aproape că l-am întrebat, dar n-am făcut-o. Nu eram atît de curajoasă.

31

Se făcuse aproape ora trei cînd urcam scările spre apartamentul meu. Vînătăile mă dureau. Genunchii, picioarele și șalele mă dureau cumplit din cauza tocurilor înalte. Aveam nevoie de un duș fierbinte și prelung, apoi de somn. Poate că, dacă aveam noroc, puteam dormi chiar opt ore. Bineînțeles, nu pariam pe asta.

Într-o mînă aveam cheile, în cealaltă pistolul. Pistolul îl țineam lîngă șold în cazul în care vreun vecin ar fi deschis ușa pe neașteptate. Nu trebuie să vă fie frică de nimic, oameni buni, sînt doar eu, vecina voastră prietenoasă, reanimatoarea. Bine, bine...

Pentru prima dată după o lungă perioadă de timp ușa era așa cum o lăsasem, încuiată. Mulțumesc ție, Doamne! Nu eram în dispoziția necesară pentru a mă juca de-a hoții și vardiștii atît de devreme dimineața.

Mi-am aruncat din picioare pantofii imediat ce am intrat pe ușă, apoi m-am împleticit spre dormitor. Luminița de avertizare a robotului telefonic clipea. Am pus pistolul pe pat, am apăsat butonul de pornire și am început să mă dezbrac.

— Salut, Anita, sînt Ronnie. Am aranjat o întîlnire pentru mîine cu cineva de la Liga Ființelor Umane contra Vampirilor. La ora unsprezece în biroul meu. Dacă nu poți atunci, lasă-mi un mesaj pe robot și te sun mai tîrziu. Ai grijă de tine.

Un declic, apoi altul și vocea lui Edward se făcu auzită:

— Anita, timpul se scurge. Alt declic.

La naiba! Îți plac jocurile tale, nu-i așa, ticălosule? Deveneam țîfnoasă și nu știam cum voi proceda cu Edward. Cu

Nikolaos sau cu Zachary, cu Valentine sau cu Aubrey. Știam doar că voiam să intru sub duș. Puteam să încep de acolo. Poate că mi-ar veni vreo idee în timp ce mă curățam de zor de sîngele caprei.

Am încuiat ușa de la baie și am pus pistolul pe capacul toaletei. Începeam să devin puțin paranoică. Poate realistă era cuvîntul cel mai potrivit.

Am dat drumul la apă și am așteptat pînă a început să curgă fierbinte, apoi am intrat sub duș. Nu eram mai aproape de a rezolva crimele contra vampirilor decît fusesem cu douăzeci și patru de ore mai devreme.

Chiar dacă aș rezolva cazul, tot aș mai avea probleme. Aubrey și Valentine aveau să mă omoare de îndată ce Nikolaos nu m-ar mai fi protejat. Grozav. Nici măcar nu eram sigură dacă însăși Nikolaos nu intenționa cam același lucru. Zachary ucidea oameni pentru a-și hrăni amuleta. Auzisem de amulete care cereau sacrificii umane. Amulete care îți ofereau mult mai puțin decît nemurirea. Bogăție, putere, sex — dorințe din timpuri imemoriale. Pentru așa ceva era nevoie de un anume fel de sînge — de copii, virgine sau băieței pre-adolescenți, bătrînele cu păr albastru și un picior de lemn. Ei bine, nu chiar așa, dar totul trebuia să se încadreze într-un anume tipar. Un șir de dispariții în care să fie implicate victime identice. Dacă Zachary ar fi lăsat pur și simplu cadavrele pentru a fi descoperite, ziariștii ar fi prins pînă acum firul. Poate.

Zachary trebuia oprit. Ar fi fost în această seară dacă n-aș fi intervenit. Nici o faptă bună nu trece nepedepsită.

M-am rezemat cu palmele de faianță și am lăsat apa să-mi curgă pe spate în șiroaie aproape opărite. Ei bine, trebuia să-l ucid pe Valentine înainte de a mă omorî el. Aveam un mandat pentru uciderea lui, mandat care nu fusese niciodată revocat. Bineînțeles, trebuia mai întîi să-l găsesc.

Aubrey era periculos, dar cel puțin era scos din discuție pînă ce Nikolaos nu-l elibera din sicriu.

Puteam să-l las pe Zachary în grija poliției. Dolph avea să mă asculte, dar nu aveam nici cea mai mică dovadă.

Fir-ar să fie, magia era ceva despre care nu știam absolut nimic. Dacă eu nu înțelegeam ce era de fapt Zachary, atunci cum aveam să le explic polițiștilor?

Nikolaos. Avea să mă lase în viață dacă rezolvam cazul? Sau nu? Nu știam.

Edward urma să vină după mine mîine seară. Fie îi spuneam unde o putea găsi pe Nikolaos, fie avea să-mi tăbăcească pielea. Cunoscîndu-l pe Edward, nu va fi deloc plăcut. Poate ar fi mai bine să-i spun tot ce dorea. Dar dacă nu reușea s-o omoare, Nikolaos avea să vină după mine și m-ar fi ucis cu siguranță. Singurul lucru pe care încercam să-l evit, mai mult decît orice altceva, era ca Nikolaos să vină după mine.

M-am uscat, m-am pieptănat și mi-am luat ceva de mîncare. Am încercat să-mi spun că eram prea obosită pentru a mai băga ceva în gură. Stomacul nu m-a crezut.

Se făcuse patru pînă să mă culc. Purtam crucea în jurul gîtului, iar pistolul era în tocul din spatele tăbliei patului. Și pentru că eram prea panicată, am strecurat cuțitul între saltea și arcurile patului. Nu aș fi avut niciodată timpul necesar să ajung la el, dar... Ei bine, nu se știe niciodată.

L-am visat din nou pe Jean-Claude. Stătea la o masă mîncînd mure.

— Vampirii nu mănîncă hrană solidă, i-am zis eu.

— Ai dreptate.

Zîmbi și împinse cupa cu fructe spre mine.

— Nu pot să suport murele.

— Au fost întotdeauna fructele mele favorite. Nu le-am mai gustat de secole, declară el cu o figură melancolică.

Am ridicat cupa. Era răcoroasă, aproape rece. Murele pluteau în sînge. Cupa îmi căzu din mîini, încet, împroșcînd masa cu sînge, cu mai mult sînge decît ar fi putut vreodată conține. Sîngele începu să picure de pe masă pe podea.

Jean-Claude mă fixa cu privirea de cealaltă parte a mesei de pe care se scurgea sîngele. Cuvintele ajunseră la mine ca o boare caldă de vînt.

— Nikolaos ne va ucide pe amîndoi. Trebuie să lovim primii, ma petite.

— Ce-i prostia asta „să lovim“?

Își cufundă mîinile palide în sîngele care curgea și le întinse spre mine ținîndu-le în formă de cupă. Sîngele îi picura printre degete.

— Bea. Te va face puternică.

M-am trezit privind fix în întuneric.

— Fii blestemat, Jean-Claude, am șoptit. Ce mi-ai făcut?

Nici un răspuns din camera goală și cufundată în întuneric. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru micile favoruri. Ceasul arăta șase și trei minute. M-am rostogolit pe o parte și m-am cuibărit din nou sub cearșaf. Bîzîitul instalației de aer condiționat nu putea acoperi zgomotul făcut de apa care curgea în baia unui vecin. Am dat drumul la radio. Acordurile concertului de pian în mi bemol de Mozart au umplut camera întunecată. Era prea vioi pentru a dormi, dar voiam zgomot. Pe placul meu.

Nu știu dacă de vină era Mozart sau faptul că eram prea obosită; oricum, am adormit din nou. Dacă am visat ceva, nu mi-am mai amintit apoi.

32

Sunetul asurzitor al alarmei ceasului mă smulse din ghearele somnului. Suna tare și oribil, ca o alarmă de mașină. Am lovit butonul cu palma. Plină de înțelegere, alarma se opri. Cu ochii pe jumătate închiși, abia clipind, am aruncat o privire spre ceas. Nouă. La naiba! Uitasem să deconectez alarma. Aveam timp să mă îmbrac și să ajung la timp la biserică. Nu voiam să mă dau jos din pat. Nu voiam să merg la biserică. Cu siguranță că Dumnezeu m-ar fi iertat de data asta.

Bineînțeles, chiar aveam nevoie de tot ajutorul pe care-l puteam obține. Poată că ar fi fost bună o revelație, astfel încît toate piesele misterului să se așeze la locul lor. Nu-i nimic de rîs, mi se mai întîmplase și altă dată. Nu mă bazez pe ajutorul divin, dar uneori gîndesc mai bine cînd sînt în biserică.

Cînd lumea e plină de vampiri și băieți răi, iar o cruce sfințită e poate tot ceea ce stă între tine și moarte, biserica îți apare într-o altă lumină.

Gemînd, m-am tîrît jos din pat. Sună telefonul. M-am așezat pe marginea patului, așteptînd să răspundă robotul. A făcut-o.

— Anita, sînt sergentul Storr. Încă un vampir ucis.

Am ridicat receptorul.

— Salut, Dolph.

— Bine că te-am prins înainte de a pleca la biserică.

— Alt vampir mort?

— Da.

— Exact ca ceilalți?

— Așa se pare. Am nevoie să vii încoace să-l vezi.

Am dat din cap, mi-am dat seama că nu mă putea vedea, și am spus:

— Sigur, cînd?

— Chiar acum.

Am oftat. S-a terminat cu biserica. Nu puteau ține cadavrul acolo pînă la prînz sau chiar mai tîrziu doar pentru mine.

— Spune-mi locul. Așteaptă, să-mi iau un pix care scrie.

Țineam un carnețel lîngă pat, dar pasta pixului se uscase fără să știu.

— Bine, spune!

Locul era doar la o stradă depărtare de Circul Damnaților.

— E chiar la marginea Cartierului. Nici una dintre celelalte crime n-a avut loc atît de departe de Promenadă.

— Așa-i, răspunse Dolph.

— Și ce altceva e diferit în cazul ăsta?

— Ai să vezi cînd ajungi aici.

Domnul Informații!

— Bine, ajung într-un sfert de oră.

— Ne vedem atunci.

Legătura se întrerupse.

— Hei, bună dimineața și ție, Dolph, am spus adresîndu-mă receptorului.

Poate nici Dolph nu era o persoană obișnuită să se trezească prea de dimineață.

Mîinile mi se vindecau. Scosesem bandajele noaptea trecută pentru că erau pătate de sîngele caprei. Zgîrieturile se cicatrizau mulțumitor, așa încît nu m-am mai obosit să pun altele în loc.

Un bandaj gros îmi acoperea rana făcută de cuțit la mînă. Nu mă mai puteam răni din nou la mîna stîngă. Am ieșit fugind din cameră. Urma de mușcătură de pe gît începea să se învinețească. Arăta ca o mușcătură făcută în timpul unei partide de sex. Dacă ar fi văzut-o Zerbrowski, n-aș mai fi avut vreodată liniște. Am acoperit-o cu un bandaj. Acum chiar arăta de parcă ar fi fost mușcătura

unui vampir. La dracu'! Am lăsat bandajul. N-au decît să se mire, oricum nu era treaba lor.

Mi-am pus o bluză sport roșie, blugi, pantofii de sport Nike și tocul de la umăr pentru pistol. Eram gata. Tocul avea un locaș pentru muniție suplimentară. Am pus încărcătoare noi. Douăzeci și șase de cartușe. Atenție, băieți răi! Adevărul este că cele mai multe confruntări în care se folosesc pistoale se termină înainte de a se fi tras primele opt focuri. Totuși, există întodeauna un început pentru orice.

Am luat o geacă galben-deschis pe mînă pentru cazul în care cineva ar fi devenit nervos la vederea pistolului. Lucram împreună cu polițiștii, iar aceștia poartă întotdeauna armele la vedere. De ce n-aș fi făcut-o și eu? În plus, mă săturasem de jocuri. Să știe ticăloșii că eram înarmată și gata să folosesc pistolul!

Întotdeauna sînt prea mulți oameni la locul unei crime. Nu gură-cască, cei care vin doar să vadă; te aștepți la așa ceva pentru că moartea altcuiva fascinează întotdeauna oamenii. Dar locul mișună întotdeauna de polițiști, cei mai mulți detectivi în haine de tot felul. Atît de mulți copoi pentru o crimă atît de neînsemnată.

Era chiar și un car de reportaj de la un post de televiziune, cu o antenă satelit uriașă montată pe acoperiș, asemănătoare cu o armă laser gigantică dintr-un film science fiction din anii '40. Puneam pariu că aveau să mai apară și alte care de reportaj. Nu știam cum reușise poliția să păstreze pînă atunci secretul asupra acestui șir de crime.

Hei, ce grozav, crime cărora le-au căzut victimă vampiri, ce știri senzaționale. Nici nu trebuie să mai adaugi ceva pentru a le face de-a dreptul bizare.

Am lăsat cîțiva oameni între mine și cameraman. Un reporter cu păr blond, îmbrăcat într-un costum elegant, tocmai vîra un microfon în fața lui Dolph. Eram în siguranță cît timp stăteam lîngă rămășițele macabre. Puteau să mă prindă în cadru, dar nu puteau să prezinte imaginile respective la televizor. Buna cuviință și toate celelalte...

Aveam o mică legitimație de plastic, cu fotografie, care îmi permitea accesul în zonele interzise de poliție. Întotdeauna, cînd o prindeam la rever, mă simțeam ca un agent federal la început de carieră.

Am fost oprită de un polițist vigilent în uniformă la banda galbenă care înconjura zona. Acesta se holbă cîteva secunde la legitimație de parcă ar fi încercat să se hotărască dacă eram „ca lumea" sau nu. Mă lăsa să trec sau trebuia să cheme mai întîi un detectiv?

Stăteam cu mîinile pe lîngă corp, încercînd să par inofensivă. De fapt, sînt bună la așa ceva. Pot fi de-a dreptul drăgălașă. Polițistul ridică banda și îmi făcu semn să trec. Am rezistat impulsului de a-i spune „Bravo, băiete"; i-am spus, în loc, „mulțumesc".

Cadavrul zăcea lîngă un stîlp de lumină. Picioarele îi erau larg desfăcute, o mînă, probabil ruptă, era răsucită sub corp. O parte din spate lipsea de parcă cineva și-ar fi înfipt o mînă prin corp și i-ar fi smuls pur și simplu mijlocul. La fel ca în celelalte cazuri, inima nu mai era de găsit.

Detectivul Clive Perry stătea lîngă cadavru. Era un bărbat de culoare, înalt și slab, cel mai nou membru al echipei-fantomelor. Avea un glas atît de dulce și plăcut, încît nu mi-l puteam imagina făcînd vreo grosolănie care să deranjeze pe cineva. Pe de altă parte, nu ești numit în această echipă fără vreun motiv serios.

Își ridică privirea din carnet.

— Bună, domnișoară Blake.

— Bună, detectiv Perry.

Zîmbi.

— Sergentul Storr mi-a spus că vei veni.

— Au terminat toți cu cadavrul?

Dădu din cap.

— E al tău acum.

O baltă neagră de sînge se întindea de sub corp. Am îngenuncheat lîngă el. Sîngele se coagulase în ceva vîscos, asemănător cu cleiul. Rigiditatea cadaverică se instalase de mult, dacă fusese vorba de așa ceva. Vampirii nu reacționează întotdeauna la „moarte" într-un mod asemănător cu

oamenii, ceea ce face mai greu de determinat momentul morții. Dar asta era treaba medicului legist, nu a mea.

Soarele strălucitor de vară se revărsa asupra cadavrului. Luînd în considerare silueta și pantalonii negri, puteam pune pariu că era o femeie. Era greu de spus, zăcînd pe burtă, cu pieptul vîrît înăuntru, lipsită de cap. Șira spinării, albă, strălucea. Sîngele îi cursese din gît ca dintr-o sticlă spartă de vin roșu. Pielea îi era sfîșiată și răsucită de parcă cineva îi smulsese capul cu totul.

Am înghițit cu greu. Nu mai vărsasem peste victima unei crime de luni întregi. M-am ridicat și am lăsat o anumită distanță între mine și cadavru.

Putea să fi fost opera unei ființe umane? Nu. Poate da. La dracu'! Dacă era o ființă umană, atunci își dădea toată silința să pară altfel. Indiferent cum ar arăta un cadavru la exterior, medicul legist găsea întotdeauna urme de cuțit pe corp. Mai rămînea întrebarea dacă urmele de cuțit fuseseră făcute înainte sau după moarte. Era oare o ființă umană care încerca să treacă drept monstru, sau un monstru care încerca să se dea drept ființă umană?

— Unde-i capul? am întrebat eu.

— Sigur te simți bine?

L-am privit. Arătam palidă?

— O să fiu bine.

Eu, celebra vînătoare de vampiri, să vărs la vederea unor capete retezate? Nici gînd!

Perry ridică din sprîncene, dar era prea politicos pentru a continua discuția. Mă conduse cîțiva metri mai departe pe trotuar. Cineva aruncase o bucată de plastic peste cap. O baltă mai mică de sînge coagulat se scursese de sub plastic.

Perry se aplecă și apucă folia de un colț.

— Gata?

Am dat din cap, nefiind sigură de propria-mi voce. Ridică plasticul ca pe o cortină, dezvelind ceea ce zăcea pe trotuar.

Părul negru, lung, acum lipicios, îmbibat de sînge, era înfășurat în jurul feței palide. Fața fusese odată atrăgătoare, dar nu mai era. Trăsăturile erau relaxate, aproape

ca ale unei păpuși. Retina le-a înregistrat, dar a fost nevoie de cîteva secunde pentru a fi percepute de creier.

— Porcăria dracului!

— Ce este?

M-am ridicat repede și am făcut doi pași spre stradă. Perry veni lîngă mine.

— Te simți bine?

Am aruncat o privire înapoi spre foaia de plastic și rămășița sinistră. Oare mă simțeam bine? Bună întrebare. Puteam identifica victima.

Era Theresa.

33

Am ajuns la biroul lui Ronnie cu cîteva minute înainte de unsprezece. M-am oprit cu mîna pe clanță. Nu-mi puteam scoate din minte imaginea capului Theresei pe trotuar. Fusese crudă și probabil omorîse sute de ființe umane. De ce îmi era milă de ea? Din prostie, bănuiesc. Am respirat adînc și am împins ușa.

Biroul lui Ronnie era plin de ferestre. Lumina intra din două părți, dinspre sud și vest, ceea ce însemna că după-amiaza încăperea era ca un cuptor solar. Nici cea mai puternică instalație de aer condiționat nu făcea față la atîta soare.

De la ferestrele însorite ale biroului se vedea Cartierul. Dacă aveai chef să te uiți.

Ronnie îmi făcu semn să pătrund în strălucirea orbitoare a biroului.

O femeie cu o constituție delicată ședea într-un fotoliu în fața biroului. O asiatică cu părul negru, strălucitor, prins cu grijă la spate. O jachetă purpurie, asortată cu fusta, era împăturită cu grijă pe brațul fotoliului. Bluza, dintr-un material lucios de culoarea levănțicii, îi evidenția ochii migdalați și nuanța de aceeași culoare a pleoapelor și sprîncenelor. Picioarele îi erau încrucișate, mîinile înlănțuite în poală. Avea un aspect rece în bluza de culoarea levănțicii în ciuda razelor înăbușitoare ale soarelui.

Luată prin surprindere, am rămas fără glas aproape un minut revăzînd-o după atîția ani. În cele din urmă mi-am închis gura căscată și am pășit înainte, cu mîna întinsă.

— Beverly, nu ne-am mai văzut de mult timp.

Se ridică cu o mișcare elegantă și îmi întinse o mînă rece.

— De trei ani.

Beverly, precizia matematică.

— Vă cunoașteți? întrebă Ronnie.

M-am întors spre ea.

— Nu ți-a spus Bev că mă cunoaște?

Ronnie clătină din cap.

Am fixat-o cu privirea pe nou-venită.

— De ce nu i-ai spus lui Ronnie?

— N-am crezut necesar.

Bev își ridică bărbia pentru a mă privi în ochi. Nu mulți trebuie s-o facă. Se întîmplă destul de rar să am o senzație atît de stranie ca și cum ar trebui să-mi îndoi genunchii pentru a fi la același nivel al ochilor.

— Are cineva de gînd să-mi spună de unde vă cunoașteți? întrebă Ronnie.

Ronnie trecu pe lîngă noi și se așeză în spatele biroului. Își lăsă puțin scaunul pe spate, își încrucișă mîinile la piept și aștepta. Ochii ei gri, moi ca blana unui pisoi, mă priveau fix.

— Bev, te superi dacă-i spun?

Bev se așezase din nou cu mișcări grațioase și ușoare. Avea prestanță și îmi făcuse întotdeauna impresia unei doamne în adevăratul înțeles al cuvîntului.

— Nu am nimic de obiectat dacă tu crezi că este necesar, răspunse ea.

Nu era un îndemn prea călduros, dar tot mai bun decît nimic. M-am lăsat să cad în celălalt fotoliu, conștientă de blugii și de pantofii mei sport. Arătam ca un copil prost îmbrăcat în comparație cu Bev. Impresia dură doar o clipă, apoi dispăru. Amintiți-vă, nimeni nu poate să te facă să te simți inferior fără consimțămîntul tău. A spus-o Eleanor Roosevelt[1] și era o maximă conform căreia încercam să trăiesc. Și reușeam de cele mai multe ori.

---

[1] Anna Eleanor Roosevelt (1884 — 1962), soția lui Franklin D. Roosevelt (1882 — 1945), al 32-lea președinte al Statelor Unite (1933 — 1945) (n. tr).

— Familia lui Bev a fost victima unui grup de vampiri. Doar Beverly a supraviețuit. Eu eram una dintre cei care au participat la distrugerea vampirilor.

Scurt și la obiect, al dracului de multe lucruri lăsate pe dinafară, cele mai multe dureroase.

Bev vorbi cu acea voce precisă și liniștită care o caracteriza.

— Ceea ce n-a amintit Anita este faptul că mi-a salvat viața punîndu-și-o pe a ei în pericol.

Își lăsă privirea în jos, pe mîinile din poală.

Mi-am amintit de prima dată cînd am văzut-o pe Beverly Chin. Un picior palid lovind cu putere podeaua. Sclipirea caninilor în momentul în care vampirul aplecat peste victimă se pregătea să muște. O imagine fugară a feței palide și îngrozite, a părului negru. Teroarea pură întipărită pe ea în timp ce urla. Mîna mea aruncînd un cuțit cu lama de argint și nimerindu-l pe vampir în umăr. Nu o lovitură ucigătoare, nu fusese timp de așa ceva. Creatura sărise în picioare urlînd la mine. L-am înfruntat singură cu ultimul cuțit pe care-l mai aveam, pistolul fiind de mult descărcat.

Și mi-am reamintit-o pe Beverly Chin lovindu-l pe vampir în cap cu un sfeșnic de argint exact cînd se apleca deasupra mea, răsuflarea lui caldă atingîndu-mi gîtul. Săptămîni întregi am auzit în vis urletele pe care le scotea în timp ce Beverly îi zdrobea capul, oprindu-se doar atunci cînd sîngele și creierii i s-au împrăștiat pe podea.

Toate acestea s-au întîmplat fără ca nici una să scoată vreun cuvînt. Ne salvasem viețile una alteia; era o legătură care dăinuia. Prietenia se poate destrăma, dar există întotdeauna acea obligație, acea cunoaștere făurită prin teroare, sînge și violență împărtășită, care nu te părăsește niciodată cu adevărat. Era acolo între noi după trei ani, încordată și palpabilă.

Fată deșteaptă, Ronnie interveni pentru a întrerupe tăcerea stînjenitoare.

— Ceva de băut?

— Fără alcool, am zis într-un glas eu și Beverly.

Am izbucnit în rîs și încordarea a trecut. Nu vom fi niciodată prietene adevărate, dar probabil vom înceta a ne mai comporta ciudat una față de cealaltă.

Ronnie ne-a adus două Coca Cola dietetice. M-am strîmbat, dar am luat-o. Știam că asta era tot ce avea în micul frigider de la serviciu. Discutasem despre băuturile dietetice, iar ea jurase că îi plăceau. Îi plăceau, ce să spun!

Bev o luă pe-a ei grațios; poate asta era ceea ce bea acasă. Dacă mi-ai fi dat ceva bun pentru îngrășare și cu puțin gust, atunci s-ar fi schimbat treaba.

— Ronnie mi-a spus la telefon că ar putea exista o echipă de exterminare legată de Liga Ființelor Umane contra Vampirilor. E adevărat? am întrebat eu.

Bev fixă cu privirea doza de Coca Cola pe care o ținea cu o mînă pe dedesubt pentru a nu-și păta fusta.

— Nu știu precis dacă e adevărat, dar cred că este.

— Spune-mi ce ai auzit.

— S-a discutat într-un timp despre înființarea unei echipe însărcinate cu vînarea vampirilor. Cu uciderea lor așa cum ne-au ucis... familiile. Bineînțeles că președintele a respins propunerea prin veto. Noi lucrăm în interiorul unui sistem. Nu sîntem grupare paramilitară.

Rosti totul aproape ca o întrebare de parcă ar fi încercat să se convingă mai degrabă pe ea însăși decît pe noi. Era marcată de ceea ce s-ar fi putut întîmpla — o nouă prăbușire a lumii ei mici și corecte.

— Dar am auzit niște lucruri în ultimul timp. Cîțiva membri ai organizației noastre se lăudau că omorîseră niște vampiri.

— Și cum se presupune că i-ar fi omorît? am întrebat eu.

Mă privi, ezitînd.

— Nu știu.

— N-ai nici un indiciu?

Scutură din cap.

— Bănuiesc că aș putea afla pentru tine. E important?

— Poliția nu a făcut publice anumite detalii, anumite lucruri pe care le-ar putea ști doar ucigașul.

— Înțeleg.

Își lăsă privirea pe doza din mînă, apoi ridică ochii spre mine.

— Nu cred că este vorba de crimă, chiar dacă cîțiva membri ai Ligii au făcut ceea ce spun ziarele. Uciderea animalelor periculoase nu trebuie să fie o crimă.

Eram de acord cu ea în anumite privințe. Odinioară fusesem de acord cu ea din toată inima.

— Atunci de ce ne-ai spune?

Mă privi direct, ochii ei întunecați, aproape negri fixîndu-mi fața.

— Ți-o datorez.

— Și tu mi-ai salvat viața. Nu-mi datorezi nimic.

— Va exista întotdeauna o datorie între noi, întotdeauna.

Am privit-o și am înțeles. Bev mă implorase să nu spun nimănui că făcuse zob capul vampirului. Cred că era de-a dreptul îngrozită că fusese capabilă de atîta violență, indiferent de motiv.

Spusesem polițiștilor că ea distrăsese atenția vampirului pentru ca eu să-l pot ucide. Bev fusese disproporționat de recunoscătoare pentru acea mică minciună spusă cu bună intenție. Poate dacă nu mai știa nimeni altcineva, ar fi putut pretinde că nu se întîmplase niciodată. Poate.

Se ridică, netezindu-și fusta la spate. Așeză cu grijă doza de Coca Cola pe marginea biroului.

— Las un mesaj domnișoarei Sims de îndată ce aflu mai multe.

Am aprobat din cap.

— Apreciez ceea ce faci.

Putea să-și trădeze cauza pentru mine.

Își puse jacheta purpurie pe un braț, ținînd strîns în mîini poșeta mică.

— Violența nu este un răspuns. Trebuie să lucrăm în interiorul sistemului. Liga Ființelor Umane contra Vampirilor sprijină legea și ordinea, nu acțiunile paramilitare.

Suna ca un discurs preînregistrat, dar m-am făcut că plouă. Oricine are nevoie de ceva în care să creadă.

Ne-am strîns mîinile. A ei era rece și uscată. Apoi plecă, cu umerii delicați foarte drepți. Ușa se închise complet și fără zgomot în urma ei. Privind-o, n-ai fi crezut niciodată că fusese capabilă de o violență dusă la extrem. Poate ăsta era modul ei de a reacționa. Cine eram eu să o contrazic?

Ronnie spuse:

— Ei bine, acum spune-mi noutățile. Ce ai aflat?

— De unde știi că am aflat ceva?

— Pentru că erai cam pămîntie la față cînd ai intrat pe ușă.

— Halal!

Și credeam că am reușit să maschez totul.

Mă bătu pe braț.

— Nu-ți face probleme. Te știu prea bine, asta-i tot.

Am dat din cap, considerînd explicația ca atare, o încercare de a mă calma. Și am luat-o în seamă. I-am povestit despre moartea Theserei. I-am spus totul, cu excepția visului despre Jean-Claude. Asta era o chestie particulară.

Fluieră ușor.

—La naiba, chiar ai fost ocupată. Crezi că e vorba de o echipă umană de exterminare?

— Adică Liga Ființelor Umane contra Vampirilor?

Dădu din cap.

Am respirat adînc.

— Nu știu. Dacă sînt ființe umane n-am nici cea mai mică idee cum procedează. Ar fi nevoie de o forță supraomenească pentru a smulge un cap.

— O ființă umană foarte puternică?

Imaginea mușchilor supradimensionați ai lui Winter îmi trecu fulgerător prin minte.

— Poate, dar așa o putere...

— Acționînd sub presiune, bunicuțele au ridicat mașini...

Avea dreptate.

— Ți-ar plăcea să vizitezi Biserica pentru Viață Eternă? am întrebat-o eu.

— Te gîndești să te înscrii...

M-am încruntat la ea.

Izbucni în rîs.

— Bine, bine, nu te mai încrunta la mine. De ce să mergem acolo?

— Noaptea trecută au năvălit cu bîtele la o petrecere. Nu spun că intenționau să ucidă pe cineva, dar cînd începi să bați oamenii — am ridicat din umeri — se pot întîmpla accidente.

— Crezi că Biserica e în spatele întregii afaceri?

— Nu știu, dar dacă îi urăsc pe ciudați într-atît de mult încît intră cu forța la o petrecere, poate că îi urăsc îndeajuns și pentru a-i ucide.

— Dar cea mai mare parte a membrilor Bisericii sînt vampiri, zise Ronnie.

— Exact. Putere supraomenească și abilitate de a se apropia de victime.

Ronnie zîmbi.

— Nu e o idee prea rea, Blake, nu-i o idee prea rea.

Am plecat capul cu modestie.

— Acum tot ce avem de făcut este să și dovedim.

Ochii îi scînteiau încă, plini de umor, cînd zise:

— Bineînțeles, dacă nu cumva n-au făcut-o ei.

— Oh, ia mai taci! E un loc de unde putem începe.

Își desfăcu larg mîinile.

— Hei, nu mă plîng. Tata îmi spunea întotdeauna „Să nu critici niciodată dacă nu ai o idee mai bună".

— Nici tu nu știi ce se întîmplă, nu-i așa-i? am întrebat eu.

Fața îi redeveni calmă.

— Aș vrea să știu.

Și eu voiam.

34

Sediul principal al Bisericii pentru Viață Eternă se află pe Page Avenue, departe de Cartier. Biserica nu dorește ca numele ei să fie asociat cu lepădăturile societății. Circul Damnaților, Clubul de strip-tease al vampirilor, vai-vai! Șocant. Nu, membrii ei se consideră morți-vii adevărați.

Biserica în sine se înalță pe un teren aproape lipsit de orice verdeață. Cîțiva copăcei se chinuie să crească între copaci adevărați și să ferească de lumină clădirea de un alb imaculat a bisericii. Aceasta părea să strălucească în soarele fierbinte de iulie ca o lună răsărită din pământ.

Am intrat în parcarea acoperită cu un strat nou și strălucitor de asfalt. Doar terenul părea normal, un pământ puțin roșu, transformat în noroi. Iarba nu avusese niciodată vreo șansă.

— Drăguță, declară Ronnie, arătînd cu capul spre clădirea principală.

Am ridicat din umeri.

— Dacă spui tu. Ca să fiu sinceră, nu m-am obișnuit niciodată cu efectul de ansamblu.

— Efectul de ansamblu?

— Vitraliile sînt toate de o culoare abstractă. Nici o imagine cu Iisus Hristos, nici un sfînt, nici un simbol religios. Simple vitralii, la fel de nesemnificative ca o rochie de mireasă tocmai scoasă din cutie.

Ronnie coborî din mașină punîndu-și ochelarii de soare și privi atent clădirea bisericii, cu brațele încrucișate la piept.

— Arată de parcă tocmai au despachetat-o și nu i-au pus încă podoabele.

— Da, o biserică fără Dumnezeu. Ce nu e în regulă cu imaginea asta?

Nu rîse.

— Oare o fi cineva treaz la ora asta?

— Oh, da, ziua recrutează noii membri.

— Recrutează?

— Știi tu, merg din ușă în ușă precum mormonii și martorii lui Iehova.

Se holbă la mine.

— Glumești?

— Arăt de parcă aș glumi?

Clătină din cap.

— Vampiri-care-merg-din-ușă-în-ușă! Ce... convenabil, zise ea balansîndu-și mîinile înainte și înapoi.

— Da. Hai să vedem cine e la birou...

Scări late, albe, duceau către uși duble uriașe. Una din uși era deschisă; pe cealaltă se afla un anunț pe care scria „Intră Prietene și găsește-ți Pacea". Am rezistat tentației de a rupe anunțul și de a-l călca în picioare.

Se bazau pe una dintre cele mari temeri ale omului — moartea. Tuturor le e frică de moarte. Oamenii care nu cred în Dumnezeu au probleme legate de conceptul de moarte. Mori și încetezi să mai exiști. Bumm. Dar aici, la Biserica pentru Viață Eternă, îți promit exact ce spune și numele. Și pot s-o dovedească. Fără credință nebunească. Fără așteptare. Fără întrebări la care nu se poate răspunde. Cum e să te simți mort? Întreabă pur și simplu pe unul dintre colegii enoriași.

Oh, în plus nu vei îmbătrîni niciodată. Nu operații de lifting facial, nu diete pentru burți prea mari, doar tinerețe eternă. Nu e o afacere proastă atît timp cît nu crezi în suflet.

Atît timp cît nu crezi că sufletul rămîne prizonier în corpul vampirului și nu poate ajunge niciodată în Rai. Sau, și mai rău, atît timp cît nu crezi că vampirii sînt un rău inerent și ești condamnat să ajungi în Iad. Biserica catolică consideră vampirismul voluntar un fel de sinucidere. Sînt înclinat să fiu de acord cu acest lucru. Deși Papa i-a excomunicat pe toți reanimatorii care nu au renunțat la readucerea

la viață a morților. Foarte bine; am devenit membră a bisericii episcopale.

Strane de lemn bine lustruit erau dispuse în două șiruri largi spre ceea ce ar fi trebuit să fie un altar. Un amvon pe care nu l-aș fi putut numi altar. Era doar un perete albastru, gol, înconjurat de mai mulți pereți albi, înalți.

Vitraliile erau roșii și albastre. Lumina soarelui străbătea prin ele, aruncînd modele delicat colorate pe podeaua albă.

— Pașnic, zise Ronnie.

— Așa sînt și cimitirele.

Îmi zîmbi.

— Mă gîndeam că așa ai să spui.

M-am încruntat.

— Nu ne tachinăm, avem o treabă de făcut.

— Ce vrei de la mine mai exact?

— Doar să mă susții — să pari amenințătoare dacă vei reuși. Să cauți indicii.

— Indicii? făcu ea.

— Da, știi tu, indicii, cotoare de bilete, notițe pe jumătate arse, chestii din astea.

— Oh, așa ceva...

— Nu mai rînji la mine, Ronnie.

Își așează mai bine ochelarii de soare și îmi aruncă cea mai „rece" privire de care era capabilă. Se descurcă destul de bine. Am auzit de criminali care se cutremurau de la doi metri sub privirea ei „rece". Rămînea de văzut ce acțiune va avea asupra enoriașilor.

O ușiță se afla într-o parte a „altarului". Ducea spre un culoar acoperit cu mochetă. Zumzetul instalației de aer condiționat ne învălui. Săli de baie pe stînga, o ușă deschisă pe dreapta. Poate aici își luau... cafeaua după slujbe. Nu, probabil că nu era vorba de cafea. O predică înălțătoare urmată poate de niște... sînge?

Pe o ușă era o mică inscripție: „Birou". Inteligent. Un birou cu nelipsita secretară și... În spatele biroului ședea un tînăr subțire, cu părul castaniu, tuns scurt. Ochelari

cu rame metalice împodobeau doi ochi căprui minunați. Pe gît se vedea o urmă de mușcătură pe cale de vindecare.

Se ridică în picioare și înconjură biroul, zîmbitor, cu mîna întinsă.

— Bine ați venit, prieteni. Mă numesc Bruce. Pot să vă ajut cu ceva astăzi?

Strîngerea de mînă era viguroasă, dar nu exagerat de puternică, o atingere prietenească persistentă, fără implicații sexuale. Comercianții de mașini cu adevărat buni strîng mîna astfel. La fel și agenții imobiliari. Am de vînzare un suflet mic și drăguț, de-abia folosit. Prețul e bun. Ai încredere în mine. Dacă ochii săi mari și căprui ar fi fost mai sinceri, i-aș fi dat un biscuite ca unui cățeluș cuminte și l-aș fi mîngîiat ușor pe cap.

— Aș vrea să stabilesc o întîlnire cu Malcolm, am declarat eu.

Clipi o singură dată.

— Luați loc.

M-am așezat. Ronnie se rezemă de perete, de o parte a ușii. Cu mîinile încrucișate, cu o privire rece de bodyguard.

După ce ne oferi cafea, Bruce reveni în spatele biroului și se așeză cu mîinile încrucișate.

— Acum, domnișoară...

— Blake.

Nici o tresărire; nu auzise de mine. Cît de trecătoare e celebritatea!

— Domnișoară Blake, de ce ați dori să vă întîlniți cu conducătorul bisericii noastre? Avem mulți consultanți competenți și înțelegători care v-ar putea ajuta să luați o hotărîre.

I-am zîmbit. Pariez că aveți, pișpirică!

— Cred că Malcolm va dori să vorbească cu mine. Am informații în legătură cu crimele cărora le-au căzut victimă vampirii.

Zîmbetul îi dispăru de pe buze.

— Dacă aveți astfel de informații, atunci mergeți la poliție.

— Chiar dacă am dovezi că anumiți enoriași ai bisericii dumneavoastră au comis aceste crime?

Un mic bluf, altfel cunoscut sub numele de minciună.

Înghiți în sec, strîngînd tăblia mesei cu degetele pînă cînd vîrfurile lor deveniră albe.

— Nu înțeleg. Adică...

I-am zîmbit.

— Să fim sinceri, Bruce. Nu sînteți obișnuiți să aveți de-a face cu crime. Nu sînteți antrenați pentru așa ceva, nu-i așa?

— Ei bine, nu, dar...

— Atunci trebuie doar să-mi spui la ce oră să revin diseară pentru a mă întîlni cu Malcolm.

— Nu știu. Eu...

— Nu-ți bate capul. Malcolm e conducătorul bisericii, o să aibă el grijă de tot.

Dădea din cap, prea repede. Privi rapid spre Ronnie, apoi din nou spre mine. Frunzări un carnet îmbrăcat în piele, cu programări zilnice, aflat pe birou.

— Diseară la nouă.

Luă un stilou, gata pregătit.

— Dacă ați vrea să-mi spuneți numele întreg, vă pot face o programare provizorie, în creion...

Am deschis gura să-l informez că nu țineа un creion în mînă, dar am hotărît s-o las baltă.

— Anita Blake.

Tot n-a recunoscut numele. Se terminase cu renumele meu de terorizare a ținutului vampirilor.

— Și scopul întrevederii?

Își recăpăta rapid profesionalismul.

M-am ridicat.

— Crimă, se referă la crimă.

— Oh, da, am...

Mîzgăli ceva pe carnet.

— Astă seară, ora nouă, Anita Blake, crimă.

Se încruntă la notiță de parcă ar fi fost ceva în neregulă.

Am hotărît să-l ajut.

— Nu te mai încrunta. Ai scris exact ce trebuia.

Se holbă la mine. Era puțin palid.

— Mă întorc. Asigură-te că va primi mesajul.

Bruce dădu iar din cap, prea repede, cu ochii măriți în spatele ochelarilor.

Ronnie deschise ușa și am ieșit prima. Mă urmă ca un bodyguard dintr-un film prost. A izbucnit în râs când am ajuns din nou în clădirea principală a bisericii.

— Cred că l-am înspăimântat.

— Bruce e ușor de înspăimântat.

Ronnie aprobă din cap, cu ochii strălucitori.

Cea mai mică aluzie la violență și crimă, iar tipul se pierduse complet cu firea. Și când „va mai crește", va deveni vampir. Vezi să nu!

Lumina soarelui ne orbi aproape după întunecimea din biserică. Am clipit repede și mi-am acoperit ochii cu o mînă. Am surprins o mișcare cu coada ochiului.

Ronnie țipă:

— Anita!

Totul se mișca cu încetenitorul. Am avut destul timp să mă holbez la bărbatul cu un pistol în mînă. Ronnie se repezi direct în mine proiectîndu-ne înapoi prin ușile bisericii. Gloanțele se înfipseră în ușă în locul în care tocmai stătusem.

Ronnie se ridică anevoie în spatele meu, aproape de perete. Îmi scosesem pistolul și mă lipisem de o latură a ușii. Inima îmi bătea nebunește în urechi. Totuși puteam auzi totul. Fîșîitul gecii mele era ca o electricitate statică. Am auzit bărbatul urcînd scările. Ticălosul continua să înainteze.

Am făcu un mic pas înainte. Bărbatul ajunsese aproape în capul scărilor. Umbra i se proiecta în spatele ușii. Nici măcar nu încerca să se ascundă. Poate credea că nu eram înarmată. Avea să afle altceva.

Am auzit vocea lui Bruce:

— Ce se întîmplă aici?

Ronnie urlă:

— Intră înăuntru!

Am rămas cu ochii ațintiți asupra ușii. Nu aveam de gînd să mă las împușcată doar pentru faptul că bătrînu' Bruce îmi distrăsese atenția. Nimic nu era mai important decît umbra din cadrul ușii, pașii care se opriseră. Nimic altceva.

Bărbatul păși înăuntru. Ținea pistolul în mînă, își rotea privirea de jur-împrejur cercetînd biserica. Amator.

L-aș fi putut atinge cu țeava pistolului.

— Nu te mișca!

„Stai" sună întotdeauna atît de melodramatic. „Nu te mișca" e mai la obiect.

— Nu te mișca! am repetat.

Își întoarse încet capul spre mine.

— Tu ești Călăul?

Vocea era înceată, ezitantă.

Trebuia să neg? Poate. Cu siguranță, dacă venise aici pentru a-l ucide pe Călău.

— Nu, am răspuns.

Începu să se răsucească.

— Atunci ea trebuie să fie.

Se răsuci spre Ronnie. Rahat.

Își ridică arma pentru a ochi.

— Nu! urlă Ronnie.

Prea tîrziu. Am tras, cu pistolul aproape lipit de pieptul lui. Împușcătura lui Ronnie a fost doar un ecou. Impactul îl ridică în aer, aruncîndu-l pe spate. Cămașa i se umplu de sînge. Se lovi cu putere de ușa pe jumătate deschisă și căzu lat pe spate dincolo de ea. Nu-i mai puteam vedea decît picioarele.

Am ezitat, ascultînd. Nu auzeam nici o mișcare. M-am strecurat după ușă. Bărbatul nu se mișca, dar mîna îi era încă încleștată pe pistol. Mi-am îndreptat arma spre el și m-am apropiat. Dacă ar fi făcut chiar și cea mai mică mișcare, l-aș fi împușcat din nou.

I-am zburat cu un șut pistolul din mînă și i-am pipăit pulsul la gît. Nici urmă. Mort de-a binelea.

Am folosit gloanțe care puteau veni de hac și vampirilor dacă nimeream locul potrivit și dacă nu erau prea bătrîni. Glonțul făcuse o mică gaură de intrare, dar la ieșire luase

cu el și o parte din piept. Glonțul făcuse exact ce trebuia — se dilatase producînd un orificiu foarte mare de ieșire.

Gîtul îi atîrna într-o parte — împodobit cu două urme de mușcături. Fir-ar să fie! Cu sau fără urme de mușcături, era mort. Din inimă nu-i mai rămăsese nici măcar îndeajuns pentru a avea unde să înfigi un ac. Împușcătură norocoasă. Un tîmpit de amator cu un pistol!

Palidă, Ronnie se rezemă de tocul ușii. Pistolul îi era îndreptat spre bărbatul mort. Brațele lui Ronnie tremurau ușor.

Aproape reuși să zîmbească.

— De obicei, nu port armă în timpul zilei, dar știind că merg cu tine...

— E o insultă?

— Nu, o realitate, răspunse ea.

Nu o puteam contrazice. M-am așezat pe treptele reci de piatră; genunchii îmi tremurau. Adrenalina se scurgea din mine ca apa dintr-o cană crăpată.

Bruce, palid ca moartea, stătea în cadrul ușii.

— A... a încercat să te omoare.

Frica i se simțea în voce.

— Îl recunoști? am întrebat eu.

Scutură din cap de mai multe ori cu mișcări rapide și bruște.

— Ești sigur?

— Noi... nu încurajăm... violența.

Înghiți cu greu, vocea îi era mai mult o șoaptă.

— Nu-l cunosc.

Frica părea sinceră. Poate nu-l cunoștea, dar asta nu însemna că bărbatul nu putea să fi fost unul dintre enoriași.

— Bruce, sună la poliție.

Stătea pur și simplu nemișcat, holbîndu-se la cadavru.

— Sună la poliție, da?

Se uită fix la mine cu niște ochi împăienjeniți. Nu eram sigură dacă m-a auzit sau nu, dar intră înăuntru.

Ronnie se așeză lîngă mine, privind fix parcarea. Sîngele se scurgea pe treptele albe în mici șiroaie stacojii.

— Iisuse, șopti ea.

— Da.

Pistolul îmi atîrna încă neglijent în mînă. Pericolul părea să fi trecut. Bănuiesc că puteam renunța la pistol.

— Mulțumesc că mi-ai dat un brînci.

— Cu plăcere.

Ronnie respiră adînc, tremurat.

— Mulțumesc că l-ai împușcat înainte de a mă împușca el.

— N-ai pentru ce. În plus, l-ai nimerit și tu.

— Nu-mi mai aminti.

M-am uitat atent la ea.

— Te simți bine?

— Nu. Sînt cu adevărat speriată.

— Da.

Bineînțeles, tot ce avea Ronnie de făcut era să stea cît mai departe de mine. Toți trăgeau foc de voie în mine. Devenisem o amenințare ambulantă și vorbitoare pentru prieteni și colegi. Ronnie ar fi putut muri astăzi și ar fi fost din cauza mea. Trăsese cu cîteva secunde mai tîrziu decît mine. Acele cîteva secunde ar fi putut s-o coste viața. Bineînțeles, aș fi murit dacă n-ar fi fost aici astăzi. Un glonț în piept și pistolul nu mi-ar mai fi folosit la nimic.

Am auzit în depărtare sirenele poliției. Trebuie să fi fost al naibii de aproape sau poate mai avusese loc vreo altă crimă. Posibil. Vor crede oare polițiștii că era doar un fanatic care încercase să ucidă Călăul? Poate. Cu siguranță că Dolph nu va crede așa ceva.

Razele soarelui ne învăluiau ca un plastic galben strălucitor. Nici una dintre noi nu rosti o vorbă. Poate nu mai era nimic de spus. Mulțumesc că mi-ai salvat viața. Cu plăcere. Ce mai era de adăugat?

Mă simțeam ușurată și goală pe dinăuntru, dar aproape liniștită. Paralizată. Probabil că eram aproape de a afla adevărul, oricare ar fi fost acela. Oamenii încercau să mă omoare. Era un semn bun. Oarecum. Însemna că știam ceva important. Destul de important pentru a fi ucisă. Necazul era că nu știam ceea ce presupuneau unii că știu.

35

Am revenit la biserică la nouă fără un sfert, seara. Cerul avea o culoare purpurie. Nori roz se întindeau pe el ca vata de zahăr desfăcută de copii și lăsată să se topească. Mai rămîneau cîteva minute pînă la lăsarea completă a întunericului. Ar fi trebuit ca ghoulii să fi ieșit deja la vînătoare. Vampirii mai aveau încă de așteptat preț de cîteva zeci de bătăi de inimă.

Am rămas pe treptele bisericii, admirînd asfințitul. Nu se mai vedea nici o picătură de sînge. Treptele albe erau strălucitoare și noi de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat în acea după-amiază. Dar eu îmi aminteam. Hotărîsem să transpir în căldura de iulie pentru a putea lua cu mine un adevărat arsenal. Geaca ascundea și tocul de la umăr cu pistolul de 9 mm și cîteva încărcătoare suplimentare, dar și cîte un cuțit pe fiecare braț. Micul Firestar era în tocul de sub pantaloni, așezat astfel încît să fie ușor de scos cu mîna dreaptă. Aveam chiar și un cuțit prins de gleznă.

Bineînțeles, nimic din ceea ce aveam nu putea să-l oprească pe Malcolm. Era unul dintre cei mai puternici vampiri din oraș. După ce-i văzusem pe Nikolaos și Jean-Claude, eram de părere că putea fi considerat al treilea. În compania celorlalți, locul al treilea nu era rău... Atunci de ce să-l înfrunt? Pentru că nu-mi trecea prin minte ce altceva aș fi putut face.

Lăsasem o scrisoare cu detalii despre suspiciunile mele referitoare la biserică și la oricine altcineva într-o cutie de valori de la bancă. Doar toată lumea are cîte una, nu? Ronnie știa de ea și mai era și o scrisoare pe biroul secretarei

de la Animators Inc. Avea să ajungă luni dimineața pe biroul lui Dolph dacă nu aș fi telefonat.

Un atentat la viața mea și deveneam paranoică. Ei poftim!

Parcarea era plină. Oamenii dispăreau în biserică în grupuri mici. Unii veniseră pur și simplu pe jos, nu cu mașinile. I-am privit cu atenție: vampiri, înainte de a se lăsa pe deplin întunericul? Nu, doar ființe umane!

Am tras pe jumătate fermoarul gecii. Nu voiam să deranjez slujba intrînd cu pistolul la vedere.

O femeie tînără, cu părul castaniu dat cu gel, lăsat să cadă conform modei peste un ochi, împărțea broșuri chiar la intrare. Probabil că era un desfășurător al slujbei. Îmi zîmbi și spuse:

— Bine ați venit. Sînteți aici pentru prima oară?

I-am zîmbit la rîndul meu, afabilă, de parcă nu aș fi cărat cu mine un arsenal îndeajuns pentru a nimici jumătate din enoriași.

— Am programare pentru o întîlnire cu Malcolm.

Zîmbetul nu i se schimbă. Din contră, se adînci, lăsînd să se vadă o gropiță într-o parte a buzelor rujate. Într-un anume fel, nu credeam că știa că ucisesem pe cineva în acea zi. În general oamenii nu-mi zîmbesc cînd știu astfel de lucruri.

— O clipă, doar să rog pe cineva să mă înlocuiască.

Se îndepărtă pentru a bate un tînăr pe umăr. Îi șopti ceva la ureche și îi îndesă broșurile în mîini.

Reveni lîngă mine, netezindu-și rochia de culoarea vinului de Burgundia.

— Dacă ați vrea să mă urmați...?

Suna ca o întrebare. Ce ar face dacă aș refuza? Probabil ar rămîne tablou. Tînărul întîmpina un cuplu are tocmai intrase în biserică. Bărbatul purta costum, femeia nelipsita rochie, ciorapi și sandale. Puteau să fi mers la biserica mea, la orice altă biserică. În timp ce o urmam pe tînăra femeie de-a lungul coridorului lateral spre ușă, am aruncat o privire spre un cuplu îmbrăcat după moda punk postmodernă, sau cum s-o fi chemat. Părul fetei semăna cu cel al miresei lui

Frankenstein[1], doar că era colorat în roz și verde. Am privit încă o dată și tot nu m-am lămurit; poate că al lui era părul vopsit în roz și verde. Dacă așa stăteau lucrurile, părul fetei era atît de lipit de cap, încît părea o barbă țepoasă.

Biserica pentru Viață Eternă atrăgea o mulțime de adepți. Cuvîntul de ordine era diversitate.

Se adresa agnosticilor, ateilor, credincioșilor obișnuiți, dar deziluzionați, și celor care nu se hotărîseră niciodată ce erau de fapt. Biserica era aproape plină și încă nu se întunecase. Urmau să mai vină vampirii. Trecuse mult timp de cînd nu mai văzusem o biserică atît de plină, excepție făcînd Paștele și Crăciunul. Creștini de sărbătoare. Un fior mă trecu pe șira spinării.

Era biserica cea mai plină cu enoriași în care intrasem în ultimii ani. Biserica vampirilor. Poate că adevăratul pericol nu îl constituia ucigașul. Poate că adevăratul pericol se afla aici, în această clădire.

Am clătinat din cap și mi-am urmat ghidul dincolo de ușă, în afara bisericii, pe lîngă zona în care s-ar fi putut servi cafeaua. Și chiar era cafea într-un filtru aflat pe o masă acoperită cu alb. Și mai era și o cupă cu un lichid roșiatic, prea vîscos pentru a fi punci.

Femeia mă întrebă:

— Doriți o cafea?

— Nu, mulțumesc.

Zîmbi afabil și deschise ușa pe care scria „Birou". Am intrat. Nu era nimeni înăuntru.

— Malcolm va veni de îndată ce se va trezi. Dacă doriți, pot aștepta cu dumneavoastră.

Aruncă o privire spre ușă în timp ce vorbea.

— N-aș vrea să pierdeți slujba, mă descurc singură.

Zîmbetul îi scoase iar în evidență gropița din obraz.

---

[1] Referire la filmul *The Bride of Frankenstein* / *Mireasa lui Frankenstein*, 1935, regia James Whale, în care personajul, interpretat de Elsa Lanchester, purta un coc foarte alungit în partea din spate (n. tr.).

— Mulțumesc; sînt sigură că nu veți aștepta mult.

Plecă, iar eu am rămas singură. Singură cu biroul secretarului și carnetul de programări zilnice, legat în piele, al Bisericii pentru Viață Eternă. Grozavă viață!

Am deschis carnetul de programări la săptămîna anterioară primei crime contra vampirilor. Bruce, secretarul, avea un scris foarte citeț, fiecare notiță foarte precisă. Ora exactă, numele, o descriere de o propoziție a întîlnirii. *10:00, Jason MacDonald, interviu pentru revistă. 9:00, întîlnire cu primarul, probleme legate de zona din jur.* Chestii obișnuite pentru acest Billy Graham[1] al vampirismului. Apoi, cu două zile înainte de prima crimă, o notă scrisă de altă mînă, cu litere mai mici, dar la fel de citeț. *3:00, Ned.* Asta era tot, nici nume de familie, nici scopul întîlnirii. Și nu Bruce făcuse programarea. Mi se pare că tocmai aveam un indiciu! Stai liniștită, fetițo!

Ned, la fel ca Teddy, era prescurtarea de la Edward. Avusese Malcolm o întîlnire cu ucigașul morților-vii? Poate că da. Sau poate că nu. Putea fi o întîlnire clandestină cu un alt Ned. Sau poate Bruce lipsise de la birou și altcineva scrisese pur și simplu nota? Am frunzărit restul carnetului cît de repede am putut. Nimic altceva nu părea ieșit din comun. Toate celelalte note erau scrise de mîna lui Bruce.

Malcolm se întîlnise cu Edward, dacă fusese chiar Edward, cu două zile înaintea primului atac. Dacă era adevărat, cum stăteau atunci lucrurile? Edward era ucigașul, iar Malcolm cel care-l plătea. O problemă nu era totuși clară. Dacă Edward ar fi vrut să mă omoare, ar fi făcut-o singur. Poate Malcolm intrase în panică și a trimis unul dintre adepți s-o facă? S-ar fi putut.

Stăteam pe un scaun lîngă perete, frunzărind o revistă, cînd ușa se deschise. Malcolm era înalt și aproape cumplit de slab, cu mîini mari și osoase care ar fi trebuit să aparțină unui bărbat mai musculos. Părul scurt și cîrlionțat avea

---

[1] William Franklin Graham, Jr. (1918 —), pastor protestant american (n. tr.).

culoarea șocantă a penelor sticleților. Cam așa arăta părul blond după aproape trei sute de ani petrecuți în întuneric.

Ultima dată cînd îl văzusem pe Malcolm, părea frumos, perfect. Acum era aproape obișnuit, ca Nikolaos și cicatricea ei. Îmi dăduse oare Jean-Claude capacitatea de a vedea adevăratele înfățișări ale vampirilor-supremi?

Prezența lui Malcolm umplu mica încăpere ca o apă invizibilă, rece și înțepătoare pe piele, adîncă pînă la genunchi și într-o continuă creștere. Încă vreo nouă sute de ani și ar putea deveni rivalul lui Nikolaos. Bineînțeles, nu voi mai fi prin preajmă să-mi verific teoria.

M-am ridicat și Malcolm intră repede și maiestuos în cameră. Era îmbrăcat fără pretenții într-un costum albastru-închis, cămașă bleu-deschis, cravată albastră de mătase. Cămașa dădea ochilor culoarea ouălor de prigorie. Zîmbi, fața ciolănoasă radiind toată. Nu încerca să-mi blocheze mintea. Malcolm era foarte bun în a-și înfrîna impulsurile. Întreaga sa credibilitate era dată de faptul că nu trișa.

— Domnișoară Blake, ce plăcere să te văd.

Nu încercă să-mi strîngă mîna; era prea inteligent pentru a face o astfel de greșeală.

— Bruce mi-a lăsat un mesaj foarte confuz. Ceva legat de crimele cărora le-au căzut victime vampirii? Vocea îi era puternică și te liniștea precum valurile oceanului.

— I-am spus lui Bruce că am dovezi că biserica voastră e implicată în aceste crime.

— Și ai?

— Da.

Chiar credeam. Dacă se întîlnise cu Edward, aveam deja ucigașul.

— Hmm, spui adevărul. Totuși, eu știu că nu este adevărat.

Vocea i se învîrtea în jurul meu, caldă și adîncă, puternică.

Am scuturat din cap.

— Trișezi, Malcolm, îți folosești puterile pentru a-mi intra în minte.

Ridică din umeri, cu palmele deschise pe lîngă corp.

— Domnișoară Blake, eu controlez complet biserica. Nimeni n-ar face ceea ce afirmi...

— Au năvălit cu bîte la o petrecere a ciudaților noaptea trecută. Au rănit oameni.

Ultima afirmație era un bluf.

Încruntă din sprîncene.

— O mică facțiune a adepților noștri continuă să folosească violența. Petrecerea ciudaților, așa cum o numești, este o oroare și trebuie oprită, dar cu mijloace legale. Asta le-am zis și adepților mei.

— Dar îi pedepsești cînd nu-ți ascultă ordinele?

— Nu sînt nici polițist, nici preot pentru a împărți pedepse. Iar ei nu sînt copii. Au propriile lor minți.

— Pariez că au.

— Și ce ar vrea să însemne asta?

— Înseamnă că ești un vampir-suprem, Malcolm. Nici unul dintre ei nu ți se poate împotrivi. Ar face orice ai dori.

— Nu-mi folosesc puterea minții în congregație.

Am clătinat din cap. Puterea lui mi se prelingea de-a lungul brațelor ca un val rece. Nu era o încercare voită, doar... Își dădea seama ce făcea? Putea fi de fapt doar un accident?

— Ai avut o întîlnire cu două zile înainte de prima crimă.

Zîmbi, atent să nu-și dezgolească caninii.

— Am multe întîlniri.

— Știu, ești foarte popular, dar trebuie să-ți amintești de această întîlnire. Atunci ai angajat un bărbat pentru a ucide vampiri.

I-am urmărit expresia feței, dar era prea bun. O sclipire în ochi, poate una de nesiguranță, înlocuită imediat de încrederea exprimată de ochii strălucitor de albaștri.

— Domnișoară Blake, de ce mă privești în ochi?

Am ridicat din umeri.

— Sînt în siguranță atît timp cît nu încerci să mă vrăjești.

— Am încercat să te conving de asta cu diferite ocazii, dar întotdeauna ai fost... prudentă. Acum mă privești fix; de ce? Se apropie cu pași mari, repede, cu o mișcare aproape

neobservată. Fără să gîndesc, m-am trezit cu pistolul în mînă. Instinctiv.

— Măi, măi, măi, făcu el.

M-am holbat pur și simplu la el, pregătită să-i trag un glonț în piept dacă mai făcea încă un pas.

— Domnișoară Blake, ai cel puțin urma primei mușcături. Trebuie să fi fost vreun vampir-suprem. Cine?

Am răsuflat adînc și am oftat. Nici măcar nu-mi dădusem seama că aveam arma în mînă.

— E o poveste lungă.

— Te cred.

Brusc se afla din nou lîngă ușă de parcă nu s-ar fi mișcat deloc de acolo. La naiba, era bun!

— Ai angajat un bărbat să ucidă vampirii-ciudați?

— Nu, n-am făcut-o.

Îți pierdeai întotdeauna sîngele rece cînd vedeai că o persoană pe care o amenințai cu pistolul se comporta atît de blazat.

— Chiar ai angajat un asasin.

Ridică din umeri și zîmbi.

— Doar nu te aștepți să fac altceva decît să neg, nu?

— Bănuiesc că nu.

Ce dracu', aș putea cel puțin întreba:

— Ești, într-un fel sau altul, tu sau biserica, legat de uciderea vampirilor?

Aproape izbucni în rîs. Nu-l învinovățeam pentru asta. Nimeni sănătos la cap nu ar spune pur și simplu „da", dar uneori poți învăța anumite lucruri din felul în care o persoană neagă ceva. Modul în care spui o minciună este aproape la fel de folositor ca adevărul.

— Nu, domnișoară Blake.

— Chiar ai angajat un asasin.

Am făcut-o să sune ca o declarație.

Zîmbetul i se șterse pe de față ca prin minune. Mă fixă cu privirea, prezența sa tîrîndu-mi-se ca un val de insecte pe piele.

— Domnișoară Blake, cred că este momentul să pleci.

— Un bărbat a încercat să mă ucidă astăzi.

— Nu e vina mea.

— Avea două urme de mușcături pe gît.

Din nou acea sclipire în ochi. Neliniște? Poate că da.

— Mă aștepta în fața bisericii. Am fost nevoită să-l ucid pe treptele bisericii.

O mică minciună, dar nu voiam s-o implic și mai mult pe Ronnie.

Se încruntă, o umbră de mînie se împrăștie ca un val de căldură prin cameră.

— Nu știam de acest lucru, domnișoară Blake. Promit să cercetez problema.

Am lăsat pistolul, dar nu l-am pus la loc în toc. Poți ține o persoană la respect cu pistolul doar pentru o perioadă limitată de timp. Dacă nu îi este frică sau nu are de gînd să-ți facă vreun rău, iar tu nu ai de gînd să-l împușți, atunci pare un lucru de-a dreptul prostesc.

— Să nu fii prea aspru cu Bruce. Nu se simte prea bine cînd au loc lucruri violente în jurul său.

Malcolm își îndreptă spatele, aranjîndu-și haina. Un gest nervos? Hei, grozav, atinsesem un punct sensibil.

— O să cercetez problema, domnișoară Blake. Dacă era un membru al bisericii noastre, îți datorez cele mai sincere scuze.

M-am uitat fix la el aproape un minut. Ce mai puteam spune? Să-i mulțumesc? Nu părea potrivit.

— Malcolm, știu că ai angajat un asasin plătit. Nu e ceva care să facă cinste bisericii tale. Cred că ești omul din umbră, din spatele crimelor. Poate nu mîinile tale sînt pline de sîngele vărsat, dar totul a fost făcut cu aprobarea ta.

— Te rog să pleci acum, domnișoară Blake.

Deschise ușa în timp ce rostea ultimele cuvinte.

M-am îndreptat spre ușă, cu pistolul încă în mînă.

— Bine, plec, dar nu dispar definitiv.

Mă privi fix; în ochi i se citea mînia.

— Știi ce înseamnă să fii însemnată de un vampir-suprem?

Am reflectat un minut și tot n-am știut ce să-i răspund. Adevărul.

— Nu.

Zîmbi, un zîmbet destul de rece pentru a-ți îngheța inima.

— Vei afla, domnișoară Blake. Dacă se va dovedi prea mult pentru tine, adu-ți aminte că biserica noastră e aici să te ajute.

Îmi închise ușa în față. Încet.

M-am holbat la ușă.

— Și ce ar vrea să însemne asta? am șoptit eu.

Nu mi-a răspuns nimeni.

Am pus pistolul în teacă și, remarcînd o ușiță pe care scria „Ieșire", am împins-o. Biserica era luminată slab, poate de candele. Voci se ridicau în aerul nopții, cîntînd. Nu am recunoscut cuvintele, dar melodia era *Adunînd snopii*[1]. Am înțeles doar un vers: „Vom trăi pentru totdeauna, nu vom muri nicicînd".

M-am grăbit spre mașină și am încercat să nu ascult cîntecul. Era ceva înfricoșător legat de toate acele voci care se înălțau spre cer, venerînd... ce? Pe ele însele? Tinerețea eternă? Sîngele? Ce anume? O altă întrebare la care nu aveam răspuns.

Edward era criminalul. Problema era: puteam să-l denunț lui Nikolaos? Puteam să denunț o ființă umană monștrilor, chiar pentru a mă salva pe mine? O altă întrebare la care nu aveam răspuns. Acum două zile aș fi răspuns „nu". Acum, pur și simplu, nu știam.

---

[1] *Bringind in the Sheaves*, imn popular al protestanților, versuri de Knowles Shaw, 1874, muzică de George Minor, 1880, inspirat din Psalmul 126: 6 (n. tr.).

36

Nu voiam să mă întorc în apartament. Edward urma să vină în acea noapte. Ori îi spuneam unde dormea Nikolaos în timpul zilei, ori scotea informația cu forța din gura mea. Destul de complicat. Iar în clipa aceea credeam că el era ucigașul. Foarte complicat.

Cel mai bun lucru pe care-l mai puteam face era să-l evit. Acest lucru nu se putea întîmpla la nesfîrșit, dar poate îmi venea vreo idee și puneam toate informațiile cap la cap. Ei bine, nu prea era vreo șansă să se întîmple așa ceva, dar se poate spera întotdeauna.

Poate că Ronnie avea vreo informație pentru mine. Ceva folositor. Dumnezeu îmi era martor că aveam nevoie de tot ajutorul pe care-l puteam obține. Am oprit la un service cu telefon public. Aveam unul dintre acei roboți sofisticați care îmi permiteau să citesc mesajele fără a mai fi nevoie să ajung acasă. Poate că reușeam să-l evit pe Edward toată noaptea dacă dormeam la un hotel. Am oftat. Dacă aș fi avut o dovadă incontestabilă, aș fi sunat la poliție.

Am auzit declicul robotului. Apoi, „Anita, sînt Willie, au pus mîna pe Phillip. Tipul cu care ai fost aseară. Au de gînd să-i facă rău, să-l rănească! Trebuie să vii... “ Legătura se întrerupse brusc, de parcă ar fi fost împiedicat să mai vorbească.

Stomacul mi se strînse. Urmă al doilea mesaj. „Aici e știi tu cine. Ai auzit mesajul lui Willie. Vino și primește-ți răsplata. Nu trebuie cu adevărat să-ți amenințe frumosul iubit, nu-i așa?“. Rîsul lui Nikolaos se revărsă din receptor, răutăcios și arogant.

Un declic puternic și vocea lui Edward se auzi din receptor: „Anita, spune-mi unde ești, te pot ajuta".

— Îl vor ucide pe Phillip, am răspuns eu. În plus, nu ești de partea mea, îți amintești?

— Sînt poate aliatul cel mai apropiat pe care-l ai.

— Atunci, Dumnezeu să mă ajute.

I-am trîntit telefonul în nas. Phillip încercase să mă apere noaptea trecută, iar acum plătea pentru asta. Am urlat:

— Fir-ar să fie!

Un bărbat care alimenta o mașină se holbă la mine.

— La ce te uiți?

Aproape am urlat și de data asta. Își lăsă privirea în jos și se concentră din răsputeri să umple rezervorul cu benzină.

M-am așezat la volan și am rămas acolo cîteva minute. Eram atît de furioasă, încît tremuram. Simțeam tensiunea în dinți. Fir-ar să fie! Fir-ar să fie! Eram prea furioasă pentru a conduce. Nu l-ar fi ajutat cu nimic pe Phillip dacă aș fi făcut accident.

Am încercat să respir adînc. Nu mi-a fost de nici un folos. Am întors cheia în contact. „Nu merge cu viteză, nu-ți poți permite să fii oprită de vreun polițist. Încet și sigur, Anita, încet și sigur." Vorbeam cu voce tare din cînd în cînd. Îmi dădeam singură sfaturi bune. Uneori chiar le urmam.

Am pornit mașina și am intrat atent pe șosea. Furia mă rodea pe dinăuntru, iar gîtul și umerii îmi erau încordați. Am strîns cu putere volanul și am descoperit că mîinile nu erau complet vindecate. Degetele îmi erau sfredelite de junghiuri ascuțite, dar nu destul de puternice. Nu exista nici o durere în lume care să mă scape de furie.

Phillip era în pericol din cauza mea. Exact ca Ronnie și Catherine. Gata! Gata cu ciudații! Trebuia să ajung la Phillip și să-l salvez cum voi putea, apoi să las toată porcăria asta în grija poliției. Da, fără vreo dovadă, fără nimic care să-mi sprijine afirmațiile. Renunțam la caz înainte ca alți oameni să fie răniți.

Furia era destul de mare pentru a ascunde sentimentul de frică. Dacă Nikolaos îl tortura pe Phillip pentru ceea ce se întîmplase noaptea trecută, s-ar putea să nu fie încîntată nici de ceea ce făcusem eu. Și intenționam să cobor din nou scările care duceau la sălașul stăpînei, în toiul nopții. Dacă te gîndeai mai bine, nu părea o mișcare prea inteligentă din partea mea.

Furia se risipea treptat și se transforma într-un val rece de frică, încrețindu-mi pielea. Nu! Nu voi intra acolo înspăimîntată. Va trebui să țin cu dinții de sentimentul de furie. De mult nu mai fusesem atît de aproape de a urî pe cineva. Ura — iată un sentiment care îți insuflă căldură în tot corpul.

Ura se bazează, într-un fel sau altul, pe frică. Da. M-am înfășurat în furie, cu un pic de ură, iar în străfundurile ei se afla un miez înghețat de teroare pură.

37

Circul Damnaților se afla într-un depozit vechi. Numele era inscripționat pe acoperiș cu litere luminoase, colorate. Figuri gigantice de clovni dansau în jurul cuvintelor într-o pantomimă înghețată. Dacă priveai clovnii cu atenție, le observai caninii. Dar numai dacă priveai cu mare atenție.

Laturile clădirii erau acoperite cu banere mari dintr-un material plastifiat ca un spectacol complementar de modă veche. Un banner reprezenta un bărbat spînzurat alături de inscripția „Moartea îl sfidează pe contele Alcourt". Într-o altă imagine, zombii se tîrau afară dintr-un cimitir: „Morții se ridică din mormînt". Un desen foarte prost reprezenta un bărbat jumătate vîrcolac, jumătate om: Fabian Vîrcolacul. Erau și alte imagini. Alte atracții. Nici una nu arăta prea natural.

Plăceri interzise delimitează o linie subțire între spectacol și sadism. Circul trecea dincolo de orice limită, afundîndu-se în abis.

Și iată-mă înăuntru. Oh, ce bucurie!

Zgomotul te lovește din ușă. Explozia de sunete de carnaval, mișcarea neîncetată încoace și încolo a mulțimii, foșnetul hainelor sutelor de oameni. Lumina se revarsă țipătoare în sute de nuanțe colorate, toate orbindu-te, toate garantînd să îți atragă atenția sau să te facă să verși prînzul afară. Bineînțeles, poate că de vină erau doar nervii mei.

Mirosul e un amestec de vată de zahăr, găluște de porumb cu șuncă și varză, scorțișoară, înghețată la pahar de hîrtie, sudoare, și mai presus de toate, un miros care

îți zbîrlește părul de pe ceafă. Sîngele miroase a bănuți de aramă, iar mirosul se amestecă cu orice. Cei mai mulți oameni nu-l recunosc. Dar mai există un miros în aer, nu doar de sînge, ci de violență. Bineînțeles, violența n-are miros. Și totuși, ceva este întotdeauna aici. Cea mai simplă aluzie la încăperi încuiate de mult timp și la haine roase.

Nu mai fusesem niciodată aici decît cu treburi oficiale ale poliției. Ce n-aș fi dat pentru a avea cu mine cîțiva oameni în uniformă.

Mulțimea se despărțea ca apa în fața unui vapor. Winter, domnul Mușchi, se deplasa rapid printre oameni, iar aceștia se dădeau instinctiv în lături din fața sa. M-aș fi dat și eu la o parte, dar sigur nu reușeam.

Winter purta obișnuita îmbrăcăminte a „omului-de-fier", cu dungi ca de zebră pe fond alb, îmbrăcăminte care îi lăsa descoperită, în cea mai mare măsură, partea superioară a corpului. Colanții ca de balerină, cu dungi, îi îmbrăcau picioarele ca o a doua piele. Bicepșii, fără a fi încordați, erau mai groși decît brațele mele. Se opri în fața mea, dominîndu-mă prin statură și fiind conștient de asta.

— Toată familia ta e dezagreabil de înaltă sau doar tu? am întrebat eu.

Se încruntă, îngustîndu-și ochii. Nu cred că s-a prins. Oh, bine.

— Urmează-mă, zise el.

Se întoarse și păși înapoi prin mulțime.

Bănuiesc că trebuia să-l urmez ca o fetiță cuminte. Rahat. Un cort mare, albastru, ocupa un colț al depozitului. Oamenii stăteau la coadă, cu biletele în mînă. Un bărbat anunța cu o voce tunătoare:

— Se apropie ora spectacolului, oameni buni. Arătați biletele și intrați. Fiți atenți la călău. Contele Alcourt va fi executat chiar în fața ochilor voștri.

Mă oprisem să ascult. Winter nu mă aștepta. Din fericire, spatele său lat și alb nu se pierdea prin mulțime. Am pornit în pas rapid pentru a-l ajunge din urmă. Nu puteam suporta chestia asta pentru că mă făcea să mă simt ca un copil care fugea după un adult. Dar dacă puțină

alergare era lucrul cel mai rău care mi se putea întîmpla în acea seară, atunci totul era bine.

O roată gigantică strălucitoare, în mărime naturală, aproape atingea tavanul. Un bărbat îmi întinse o minge de baseball.

— Încearcă-ți norocul, micuță doamnă.

L-am ignorat. Nu suportam să mi se spună „micuță doamnă". Am aruncat o privire spre premiile puse în joc. Animale împăiate și păpuși urîte. Cele mai multe erau animale de pradă: pantere de pluș, urși de mărimea unor copii mici, șerpi pătați, lilieci gigantici cu dinți.

Un bărbat chel cu un machiaj alb de clovn vindea bilete pentru labirintul oglinzilor. Fixa cu privirea copiii care intrau în interiorul casei sale de sticlă. Aproape că îi simțeam privirea grea ațintită asupra spatelui lor de parcă ar fi vrut să rețină fiecare trăsătură a corpurilor mici. Nimic nu m-ar fi făcut să trec de el pentru a intra în acel rîu strălucitor de sticlă.

Urma Casa groazei, mai mulți clovni și mai multe urlete, un zgomot asurzitor. „Trotuarul" de metal care ducea în străfundurile ei se zdruncina și se răsucea. Un băiețel aproape căzu. Mama lui îl ridică în picioare. De ce și-ar aduce părinții copiii în locul ăsta înspăimîntător?

Era chiar și o casă bîntuită; aproape caraghios, aș zice redundant. Toată clădirea asta ciudată era o casă a ororilor.

Winter se oprise în fața ușii care ducea spre zonele din spate ale clădirii. Se încruntă la mine, cu brațele masive aproape încrucișate peste pieptul la fel de masiv. Brațele nu i se încrucișau ca lumea, prea mulți mușchi, dar își dădea toată osteneala.

A deschis ușa. Am intrat. Bărbatul chel, înalt, pe care-l văzusem prima dată lîngă Nikolaos, stătea aproape în poziție de drepți lîngă perete. Fața sa chipeșă, îngustă, ochii foarte proeminenți din cauza lipsei de păr și a unor lucruri la care să se holbeze, mă privea așa cum se uită o învățătoare la copiii cu probleme. Trebuie să fii pedepsită, domnișoară. Dar cu ce greșisem?

Vocea bărbatului era profundă, cu un ușor accent englezesc, cultivată, dar umană.

— Percheziționeaz-o înainte să coboare.

Winter încuviință din cap. De ce să mai vorbești cînd ajung doar gesturile? Mîinile lui mari îmi scoaseră jacheta și îmi luară pistolul. Îmi dădu un brînci în umăr pentru a mă întoarce. Găsi și al doilea pistol. Chiar credeam că aveau să mă lase să-mi păstrez armele? Da, bănuiesc că da. O prostie din partea mea.

— Verifică dacă n-are cuțite pe brațe.

Fir-ar să fie!

Winter mă apucă de mînecile jachetei de parcă voia să le rupă.

— Așteaptă, te rog, îmi scot jacheta. Poți s-o verifici, dacă vrei.

Winter îmi luă cuțitele prinse de brațe. Chelul verifică geaca galbenă de arme ascunse. Nu găsi nici una. Winter mă bătu cu palma peste picioare, dar nu prea bine. Nu sesiză cuțitul prins la gleznă. Aveam o armă de care nu știau. Bravo mie!

Am pornit în jos pe scările lungi și spre sala goală a tronului. Poate că totul mi se citea pe față, pentru că bărbatul spuse:

— Stăpîna ne așteaptă împreună cu prietenul tău.

Bărbatul ne conduse pe scări în jos. Winter venea ultimul. Poate s-au gîndit că aș încerca să scap? În regulă. Și unde să mă duc?

S-au oprit în fața temniței. Oare cum am știut? Chelul ciocăni de două ori în ușă, nici prea tare, nici prea încet.

Urmă o tăcere, apoi un hohot de rîs cristalin, puternic se revărsă din interior.

Auzindu-l, pielea mi se făcu ca de găină. Nu voiam s-o văd din nou pe Nikolaos. Nu voiam să fiu din nou în celulă. Voiam să merg acasă.

Ușa se deschise. Valentine mă invită înăuntru cu o mișcare largă a mîinii.

— Intră, intră.

De data aceasta purta o mască de argint. O șuviță de păr acaju i se prinsese de partea superioară a măștii, lipită cu sînge.

Inima mi se opri în gît. Phillip, mai ești în viață? Era tot ce puteam face pentru a nu urla.

Valentine făcu un pas înapoi din ușă ca și cum aștepta să trec. Am aruncat o privire spre chelul fără nume. Expresia feței lui era indescifrabilă. Îmi făcu semn să trec înaintea lui. Ce puteam face? M-am conformat.

Ce am văzut, m-a făcut să mă opresc la partea de sus a scării. Nu puteam merge mai departe, nu puteam. Aubrey stătea lîngă peretele cel mai îndepărtat, rînjind spre mine. Părul îi era încă auriu, fața bestială. Nikolaos purta o rochie albă care-i făcea pielea să arăte ca de cretă; părul îi era alb ca bumbacul. Era pătată cu sînge, de parcă cineva ar fi împroșcat-o cu un stilou cu cerneală roșie.

Ochii ei albaștri mă priveau fix. Rîse din nou, puternic, limpede și vicios. Nu găseam alt cuvînt. Vicios. Mîngîie cu o mînă albă, pătată de sînge, pieptul gol al lui Phillip. Își trecu vîrful degetului peste un sfîrc, apoi rîse.

Phillip era legat de zid cu lanțuri la încheietura mîinii și la gleznă. Părul lung, castaniu, îi era căzut peste față, acoperindu-i un ochi. Corpul musculos îi era acoperit cu mușcături. Sîngele i se prelingea pe pielea bronzată în șiroaie subțiri, purpurii. Se holbă în sus spre mine cu un ochi căprui, celălalt fiind ascuns sub păr. Era disperat. Știa că fusese adus acolo pentru a muri și mai știa că nu putea face absolut nimic în această privință. Dar eu puteam face ceva. Trebuia să fie ceva. Dumnezeule, fă să existe ceva!

Bărbatul îmi atinse umărul și am tresărit. Vampirii izbucniră în rîs, bărbatul nu. Am coborît scările pentru a mă opri la cîțiva pași în fața lui Phillip. Acesta nu mă privi.

Nikolaos îi atinse coapsa dezgolită și își trecu degetele peste ea. Phillip se încordă și își încleștă mîinile, strîngînd puternic pumnii.

— Oh, ne-am distrat bine cu iubitul tău, spuse Nikolaos.

Vocea îi era la fel de dulce ca întotdeauna. Încarnarea logodnicei-copil. Cățeaua!

— Nu e iubitul meu.

Își țuguie buza inferioară.

— Ei, Anita, nu minți. N-are haz.

Păși spre mine, șoldurile zvelte mișcîndu-i-se în ritmul vreunei melodii interioare. Întinse mîna să mă atingă și m-am dat înapoi, lovindu-mă de Winter.

— Ei, ei, reanimatoareo, reanimatoareo, făcu ea. Cînd o să înveți că nu mi te poți împotrivi?

Nu cred că dorea s-o contrazic, așa că n-am făcut-o.

Întinse din nou spre mine o mînă însîngerată și gingașă.

— Dacă vrei, te poate ține Winter.

Stai liniștită sau te ținem noi. Halal variante! Am rămas nemișcată. I-am urmărit degetele palide alunecînd spre fața mea. Mi-am înfipt unghiile în palme. Nu voiam să mă mișc din fața ei. Pur și simplu nu voiam. Degetele lui Nikolaos îmi atinseră fruntea și am simțit umezeala rece a sîngelui. Le șterse ușor de tîmple, apoi le coborî spre obraji și trasă contururile buzei inferioare. Cred că încetasem să mai respir.

— Linge-ți buzele, îmi porunci.

— Nu, am răspuns.

— Oh, ești încăpățînată. Jean-Claude ți-a dat curajul?

— Despre ce dracu' vorbești?

Ochii i se întunecară, fața i se posomorî.

— Anita, nu fi rușinoasă. Nu te prinde.

Vocea deveni brusc una de adult, destul de fierbinte pentru a opări pe cineva.

— Îți știu micul secret.

— Nu știu despre ce vorbești, am spus, și vorbeam serios, nu-i înțelegeam mînia.

— Dacă vrei, ne mai putem juca puțin.

Brusc stătea lîngă Phillip și nu o văzusem mișcîndu-se.

— Te-a surprins, Anita? Încă sînt stăpîna acestui oraș. Am puteri pe care nici tu, nici stăpînul tău nu le-ați visat vreodată.

Stăpînu' meu? Despre ce dracu' vorbea? Nu aveam nici un stăpîn.

Își frecă mîinile de-a lungul pieptului lui Phillip, peste cutia toracică. Șterse cu mîna sîngele pentru a scoate la iveală pielea netedă și neatinsă. Stătea în fața lui și nu se apropie de claviculă. Phillip închisese ochii. Capul lui Nikolaos se arcui spre spate, caninii strălucitori dezgoliți, buzele retrase într-un rînjet.

— Nu!

Am făcut un pas spre ei. Mîinile lui Winter mi se așezară pe umeri. Clătină din cap, încet și atent. Nu trebuia să intervin.

Nikolaos își înfipse caninii într-o parte a corpului lui Phillip. El înțepeni, gîtul arcuindu-i-se, brațele lovind spasmodic lanțurile.

— Lasă-l în pace!

Mi-am înfipt cotul în stomacul lui Winter. Acesta gemu și degetele i se înfipseră în umerii mei pînă ce am vrut să urlu. Brațele lui mă înconjurară, înlățuindu-mă la pieptul său, fără putință de scăpare.

Nikolaos își ridică fața de pe pielea lui Phillip. Sîngele i se scurgea în jos pe bărbie. Își linse buzele cu o limbă mică și roz.

— Ce ironie, zise ea cu o voce cu mulți ani mai în vîrstă decît îi va ajunge vreodată corpul. L-am trimis pe Phillip să te seducă. În loc de asta, l-ai sedus tu.

— Nu sîntem amanți.

Mă simțeam ridicolă cu brațele lui Winter strivindu-mă de pieptul său.

— Dezmințirea nu vă va ajuta pe nici unul, declară ea.

— Atunci ce ar ajuta?

Făcu o mișcare și Winter îmi dădu drumul. Am făcut cîțiva pași înainte, o distanță la care nu mă putea ajunge. Am ajuns astfel mai aproape de Nikolaos, ceea ce nu părea să îmbunătățească situația.

— Anita, hai să discutăm despre viitorul tău.

Începu să urce treptele.

—... și despre cel al iubitului tău.

Am considerat că se referea la Phillip și nu am corectat-o. Bărbatul-fără-nume îmi făcu semn să o urmez pe scări

în sus. Aubrey se apropie de Phillip. Aveau să rămînă singuri. Un lucru inacceptabil.

— Nikolaos, te rog.

Poate tocmai de acest „te rog" era nevoie. Se răsuci spre mine.

— Da...

— Pot să-ți cer două lucruri?

Îmi zîmbea, amuzată. Distracția unui adult cu un copil care folosise un cuvînt nou. Nu-mi păsa ce gîndea despre mine atît timp cît făcea ceea ce doream.

— Poți să le ceri, răspunse ea.

— Atunci cînd plecăm, toți vampirii să iasă din încăpere.

Continua să mă fixeze cu privirea, zîmbind; totul mergea bine pînă aici.

— Și să pot vorbi cu Phillip între patru ochi.

Nikolaos rîse, puternic și sălbatic, clopoței bătuți de vînt în timpul unei furtuni puternice.

— Ești îndrăzneață, ființă muritoare. Trebuie s-o recunosc. Încep să-mi dau seama ce vede Jean-Claude în tine.

Am trecut cu vederea remarca deoarece am crezut că cererea nu-mi era luată în serios.

— Pot să am ceea ce am cerut?

— Le vei avea dacă mă numești „stăpînă".

Am înghițit cu greu și zgomotul păru asurzitor în tăcerea care se lăsase brusc.

— Te rog... stăpînă.

Hei, la urma urmei nu mi-a rămas în gît cuvîntul.

— Foarte bine, reanimatoareo, cu adevărat foarte bine.

Fără ca Nikolaos să fi rostit vreun cuvînt, Valentine și Aubrey au urcat scările și au dispărut pe ușă. Nici măcar nu au schițat vreun gest de împotrivire. Un lucru cu adevărat înfricoșător.

— Burchard va rămîne în capul scărilor. Aude normal, ca orice om. Dacă vorbești în șoaptă, nu va putea să te audă deloc.

— Burchard?

— Da, reanimatoareo, Burchard, servitorul meu uman.

Mă privi fix de parcă acest lucru ar fi avut vreo semnificație. Expresia feței mele nu păru să o încînte. Se încruntă, apoi se răsuci brusc într-un foșnet de fuste albe. Winter o urmă ca un cățeluș ascultător tratat cu steroizi.

Burchard, fostul bărbat-fără-nume, luă poziție în fața ușii închise. Privea fix, drept înainte, nu spre noi. Acesta era, probabil, echivalentul expresiei „între patru ochi" sau maximum ce se putea obține în condițiile date.

M-am îndreptat spre Phillip, dar acesta tot nu voia să se uite la mine. Părul său bogat, castaniu, era ca un fel de cortină între noi.

— Phillip, ce s-a întîmplat?

Vocea îi era doar o șoaptă de nerecunoscut; urletele puteau aduce pe cineva în așa o stare. A trebuit să mă ridic în vîrful picioarelor și aproape să-mi lipesc corpul de al său pentru a-l auzi.

— Au pus mîna pe mine la *Plăceri interzise*.

— Robert n-a încercat să-i oprească?

Dintr-un anumit motiv, acest lucru părea important. Îl întîlnisem doar o singură dată pe Robert, dar o parte din mine era furioasă că nu-l protejase pe Phillip. El răspundea de toate lucrurile cînd Jean-Claude era plecat. Iar Phillip era unul dintre acele lucruri.

— N-a fost destul de puternic.

Mi-am pierdut echilibrul și am fost obligată să mă apuc de ceva... m-am sprijinit cu palmele de pieptul său plin de răni. Am sărit înapoi, cu mîinile însîngerate depărtate de corp.

Phillip a închis ochii și s-a rezemat de perete. Înghițea cu greu. Pe gît se vedeau două urme proaspete de mușcături. Intenționau să-i sugă tot sîngele dacă cineva nu avea să-l scoată de acolo mai înainte.

Își lăsă capul în jos și încercă să mă privească, dar părul îi acoperise amîndoi ochii. Mi-am șters mîinile pline de sînge de blugi și, făcînd un pas înainte, m-am ridicat din nou pe vîrful picioarelor lîngă el. Am încercat să-i îndepărtez părul din ochi, dar fără succes. M-am înfuriat. Mi-am trecut mîinile ca un pieptene prin părul său pînă ce acesta nu-i

mai acoperea fața. Părul îi era mai moale decît arăta, bogat și încălzit de căldura corpului.

Aproape zîmbi. Vocea i se frînse în timp ce șopti:

— Aș fi plătit pentru asta acum cîteva luni.

M-am holbat la el, apoi mi-am dat seama că încerca să glumească. Dumnezeule. Am simțit cum mi se punea un nod în gît.

— E timpul să mergem, spuse Burchard.

Am privit fix în ochii perfect căprui ai lui Phillip, ochi în care lumina torțelor dansa ca în niște oglinzi negre.

— Phillip, nu vreau să te las aici.

Privi scurt spre bărbatul de pe scări, apoi ochii i se ațintiră asupra mea. Fața îi arăta tînără și neajutorată din cauza fricii.

— Ne vedem mai tîrziu, spuse el.

Am făcut cîțiva pași înapoi.

— Fii sigur de asta.

— Nu e înțelept s-o faci să aștepte, mă atenționă Burchard.

Probabil că avea dreptate. Phillip și cu mine ne-am uitat unul la altul pentru cîteva clipe. Pulsul îi bătea atît de repede la gît, de parcă încerca să evadeze. Gîtul îmi ardea, pieptul îmi era strîns ca într-o menghină. Lumina torțelor îmi fulgeră prin fața ochilor doar pentru o secundă. M-am întors și am pășit pe scări în sus. Noi, ucigașii de vampiri, călîți pînă în măduva oaselor, nu plîngem. Cel puțin, niciodată în public. Cel puțin, niciodată cînd ne putem abține.

Burchard îmi deschise ușa. I-am aruncat o privire lui Phillip și i-am făcut cu mîna, ca o idioată. Mă privi plecînd, cu ochii brusc prea mari pentru fața sa, ca un copil care își privește părintele părăsind camera înainte ca toți monștrii să fi plecat.

Trebuia să-l las în acea stare — singur, neajutorat. Dumnezeu să mă ajute!

38

Nikolaos ședea în jilțul de lemn sculptat, mișcîndu-și încoace și încolo picioarele micuțe. Încîntător.

Aubrey se sprijinea de perete, lingîndu-și buzele și curățîndu-le de orice picătură de sînge rămasă. Valentine stătea nemișcat lîngă el, fixîndu-mă cu privirea.

Winter stătea lîngă mine. Gardianul închisorii.

Burchard rămase în picioare în spatele lui Nikolaos cu o mînă sprijinită de spătarul scaunului.

— Ei bine, reanimatoareo, nu mai ai chef de glume? întrebă Nikolaos.

Păstra încă vocea de adult. Era ca și cum avea două voci și le putea schimba prin simpla apăsare a unui buton.

Am clătinat din cap. Nu mă simțeam prea bine.

— Ți-am înfrînt voința? Ți-a pierit cheful de luptă?

Am privit-o fix. Un acces de furie mă străbătu ca un val de căldură.

— Ce vrei, Nikolaos?

— Oh, e mult mai bine.

Vocea i se ridica și cobora, chicotitul unei fetițe la sfîrșitul fiecărui cuvînt. S-ar putea să nu-mi mai placă vreodată copiii.

— Jean-Claude ar trebui să devină din ce în ce mai slab, închis în sicriu. Ar trebui să moară de foame, dar dimpotrivă, e puternic și bine hrănit. Cum se poate așa ceva?

N-aveam nici cea mai mică idee, așa că n-am scos nici un cuvînt. Poate întrebarea era retorică?

Nu era.

— Răspunde-mi, A-n-i-t-a. Îmi lungi numele, mușcînd parcă din fiecare silabă.

— Nu știu.

— Oh, ba știi.

Nu știam, dar nu aveam nici o șansă să mă creadă.

— De ce îl torturezi pe Phillip?

— Trebuia să primească o lecție după noaptea trecută.

— Pentru că te-a înfruntat?

— Da, pentru că m-a înfruntat.

Nikolaos sări brusc din scaun și se apropie de mine cu pași repezi și mărunți. Se răsuci puțin pentru ca rochia albă să se umfle în jurul ei. Sărea bizar în jurul meu, zîmbind.

— Și pentru că eram furioasă pe tine. Îți torturez iubitul și poate că pe tine nu te voi tortura. Și, poate, această demonstrație va fi un nou stimulent pentru a-l găsi pe ucigașul vampirilor.

Fața ei micuță și drăguță era întoarsă spre mine, ochii palizi strălucind plini de umor. Era bună.

Am înghițit cu greu și am pus întrebarea pe care trebuia s-o pun.

— De ce erai furioasă pe mine?

Își plecă șmecherește capul într-o parte. Dacă n-ar fi fost stropită cu sînge, ar fi fost chiar drăguță.

— Cum s-ar putea să nu știi?

Se întoarse spre Burchard.

— Ce crezi, prietene? Nu e la curent?

Bărbatul își îndreptă umerii și răspunse:

— Cred că este posibil.

— Oh, Jean-Claude a fost un băiat foarte neastîmpărat. Să însemne pentru a doua oară o ființă muritoare?

Am rămas nemișcată. Încă îmi mai aminteam ochii albaștri și crînceni de pe scări și vocea lui Jean-Claude răsunîndu-mi în urechi. În regulă, bănuisem ceva, dar tot nu înțelegeam despre ce era vorba.

— Ce înseamnă să însemni a doua oară?

Nikolaos își linse buzele, încet ca un pisoi.

— Să-i explicăm, Burchard? Să-i spunem ce știm?

— Stăpînă, dacă într-adevăr nu știe, trebuie s-o informăm.

— Da, răspunse ea și se strecură din nou în jilț. Burchard, spune-i cîți ani ai.

— Am șase sute trei ani.

M-am holbat la fața lui plăcută și am clătinat din cap.

— Dar ești o ființă umană, nu un vampir.

— Am fost însemnat a patra oară și voi trăi atît timp cît stăpîna are nevoie de mine.

— Nu, Jean-Claude nu mi-ar face așa ceva, am replicat eu.

Nikolaos făcu o mișcare ușoară cu mîna.

— L-am interogat foarte serios. Știam că te-a însemnat prima dată pentru a te salva. Bănuiesc că era disperat să se salveze pe el însuși.

Mi-am amintit de ecoul vocii sale în mintea mea. „Îmi pare rău, n-am avut încotro". Blestemat să fie, există întotdeauna opțiuni.

— Îl văd în vis în fiecare seară. Ce înseamnă asta?

— Că vorbește cu tine, reanimatoareo. Cînd te va însemna a treia oară, contactul dintre mințile voastre va fi mai direct.

Am clătinat din cap.

— Nu.

— Nu ce, reanimatoareo? Nu vrei să fii însemnată a treia oară, sau nu, nu ne crezi?

— Nu vreau să fiu servitorul nimănui.

— Mănînci mai mult decît de obicei? întrebă Nikolaos.

Întrebarea era atît de stranie, încît m-am holbat doar la ea timp de un minut, apoi mi-am amintit.

— Da. E important?

Nikolaos se încruntă.

— Își trage energie din tine, Anita. Se hrănește prin corpul tău. Ar fi trebuit să fie slăbit pînă acum, dar tu îl ții în putere.

— N-am vrut.

— Te cred. Noaptea trecută, cînd mi-am dat seama ce făcuse, mi-am ieșit din fire de mînie. Așa încît ți-am luat iubitul.

— Te rog să crezi că nu-i iubitul meu.

— Atunci de ce a riscat mînia mea pentru a te salva noaptea trecută? Din prietenie? Din decență? Nu prea cred.

Foarte bine, n-are decît să creadă ce vrea. Atît timp cît scăpam amîndoi cu viață. Nimic altceva nu conta.

— Ce am putea face Phillip și cu mine pentru a îndrepta lucrurile?

— Oh, am devenit politicoasă! Îmi place.

Își puse mîna pe mijlocul lui Burchard, cu un gest degajat, de parcă ar fi mîngîiat un cățel.

— Să-i arătăm la ce trebuie să se aștepte?

Tot corpul bărbatului tresări ca și cum ar fi fost străbătut de un curent electric.

— Dacă stăpîna dorește...

— Doresc, răspunse ea.

Burchard îngenunche în fața ei, cu capul la înălțimea pieptului. Nikolaos mă privi peste capul lui.

— Iată cum e cînd ești însemnat a patra oară, zise ea.

Mîinile ei se îndreptară spre butonii de perle care decorau partea din față a rochiei albe. Desfăcu materialul, dezgolind sînii mici, de copil, dezvoltați doar pe jumătate. Își trecu unghia pe lîngă sînul stîng. Pielea se deschise ca pămîntul în fața plugului, lăsînd să se scurgă sîngele ca o dungă roșie în jos pe piept și pe stomac.

Nu vedeam fața lui Burchard în timp ce acesta se apleca în față. Mîinile îi alunecară în jurul mijlocului lui Nikolaos. Fața îi era îngropată între sînii ei. Nikolaos se încordă, arcuindu-și capul pe spate. Sunete ușoare, cum sînt cele făcute de un copil care suge, întrerupseră tăcerea din încăpere.

Mi-am mutat privirea încercînd să mă uit în oricare altă parte, de parcă i-aș fi surprins făcînd sex, dar fiind incapabilă să-i părăsesc. Valentine mă privea fix. L-am privit și eu. Făcu un gest de a atinge cu mîna borul unei pălării imaginare și rînji, dezvelindu-și caninii. L-am ignorat.

Burchard stătea lîngă jilț, pe jumătate rezemat. Fața îi era destinsă și îmbujorată, pieptul i se ridica și cobora sub răsuflarea întretăiată. Își șterse sîngele de la gură cu o mînă tremurătoare. Nikolaos stătea nemișcată, cu capul dat pe spate, cu ochii închiși. Poate că analogia cu sexul nu era chiar rea.

Nikolaos vorbi cu o voce groasă.

— Prietenul tău, Willie, s-a reîntors în sicriu. I-a fost milă de Phillip. Va trebui să-l lecuim de astfel de instincte.

Își ridică brusc capul, cu ochii strălucitori, aproape scînteind sub impulsul unei lumini proprii.

— Îmi poți vedea cicatricea astăzi?

Am clătinat din cap. Era un copil frumos, un corp perfect. Nici o imperfecțiune.

— Arăți din nou perfectă, cum așa?

— Pentru că folosesc energie pentru a arăta astfel. Trebuie să lucrez mai mult în privința asta.

Vocea îi era gravă și caldă, o căldură care prevestea o furtună cu tunete.

Mi se zbîrli părul de pe ceafă. Ceva rău era pe cale să se întîmple.

— Jean-Claude are adepții săi. Dacă îl ucid, îl vor transforma în martir. Dar dacă voi dovedi că este slab, fără de puteri, îl vor părăsi și mă vor urma, sau nu vor mai urma pe nimeni.

Se ridică, cu rochia închisă din nou pînă la gît. Părul de culoarea bumbacului părea a se mișca în bătaia vîntului, dar nici o adiere nu se simțea în încăpere.

— Voi distruge pe cineva căruia Jean-Claude i-a oferit protecție.

Cît de repede puteam ajunge la cuțitul de la gleznă? Și la ce mi-ar fi ajutat?

— Voi dovedi tuturor că Jean-Claude nu poate proteja nimic și pe nimeni. Eu sînt stăpînul tuturor.

Cățea egocentrică. Winter mă prinse de mînă înainte de a putea face ceva. Fusesem prea ocupată cu vampirii pentru a da atenție și ființelor umane.

— Plecați, porunci ea. Ucideți-l!

Aubrey și Valentine s-au îndepărtat de perete și au făcut o plecăciune. Apoi au dispărut de parcă n-ar fi fost acolo niciodată. M-am întors spre Nikolaos.

— Unde se duc?

Am simțit un nod în stomac. Cred că știam deja răspunsul.

— Jean-Claude i-a acordat protecție lui Phillip; de aceea, trebuie să moară.

— Nu.

Nikolaos zîmbi.

— Oh, ba da.

Un urlet străbătu culoarul. Urletul unui bărbat. Urletul lui Phillip.

— Nu!

Am căzut pe jumătate în genunchi; doar mîna lui Winter m-a împiedicat să nu mă prăbușesc pe podea. M-am prefăcut că am leșinat, lăsîndu-mă moale în strînsoarea sa. Îmi dădu drumul. Am înșfăcat cuțitul din teaca de la gleznă. Winter și cu mine eram aproape de culoar, departe de Nikolaos și slujitorul ei uman. Poate destul de departe.

Winter o privea fix pe Nikolaos de parcă ar fi așteptat ordine. M-am ridicat brusc de pe podea și i-am înfipt adînc cuțitul în vintre. Sîngele țîșni cînd am tras lama afară și am rupt-o la fugă spre culoar.

Eram deja la ușă cînd prima pală de vînt mi se prelinse pe spate. N-am privit înapoi. Am deschis ușa.

Phillip atîrna de lanțuri. Sîngele îi curgea ca un rîu roșu deschis pe piept și se împrăștia pe podea ca picăturile de ploaie. Lumina torțelor sclipea pe oasele pline de sînge ale șirei spinării. Cineva îi sfîrtecase beregata.

M-am clătinat și m-am rezemat de perete de parcă cineva m-ar fi lovit. Nu aveam destul aer. Cineva șoptea mereu „Oh, Dumnezeule, oh, Dumnezeule“ și acel cineva eram eu. Am coborît scările cu spatele lipit de perete. Nu-mi puteam lua ochii de la el. Nu puteam privi în altă parte. Nu puteam respira. Nu puteam țipa.

Lumina torțelor se reflecta în ochii lui, dîndu-le iluzia mișcării. Țipătul, provenind de undeva din străfundurile stomacului, mi se revărsă ca un șuvoi pe gură:

— Phillip!

Aubrey, acoperit de sînge, se interpuse între mine și Phillip.

— Aștept cu nerăbdare să-i fac o vizită drăguței tale prietene, Catherine.

Am vrut să mă reped la el, urlînd. În schimb, m-am lipit de perete, avînd cuțitul ascuns de o parte a corpului. Scopul meu nu mai era de a ieși vie de acolo. Acum scopul meu era să-l ucid pe Aubrey.

— Ticălosule, ticălos blestemat ce ești!

Vocea îmi era complet calmă, fără pic de emoție. Nu-mi era frică. Nu simțeam absolut nimic.

Fața lui Aubrey se încruntă la mine prin masca făcută de sîngele lui Phillip.

— Să nu-mi mai adresezi astfel de cuvinte.

— Ticălosu' dracului, jigodie urîtă și împuțită!

Alunecă spre mine exact cum am dorit s-o facă. Mi-a pus o mînă pe umăr. I-am urlat drept în față cît de tare am putut. Ezită doar o fracțiune de secundă. I-am înfipt cuțitul între coaste. Cuțitul era ascuțit și subțire și l-am înfipt pînă în plăsele. Corpul îi înțepeni și se sprijini de mine. Uimirea i se citea în ochii măriți brusc. Deschise și închise gura, fără să scoată nici un sunet. Se prăbuși grămadă la podea, strîngînd și deschizînd spasmodic degetele.

Valentine ajunse într-o clipă și îngenunche lîngă el.

— Ce ai făcut?

Nu putea vedea cuțitul care era ascuns de corpul lui Aubrey.

— L-am ucis, ticălosule, așa cum o să te ucid și pe tine.

Valentine sări brusc în picioare, încercă să spună ceva, moment în care se dezlanțui iadul pe pămînt. Izbită cu mare putere, ușa celulei se făcu bucăți, fiind proiectată de peretele cel mai îndepărtat. O tornadă de vînt năvăli în încăpere.

Valentine se lăsă în genunchi, atingînd podeaua cu capul. Se înclina adînc. M-am lipit de perete. Vîntul îmi zgîria fața, îmi încîlcea părul în fața ochilor.

Zgomotul se mai domoli și am aruncat, pe furiș, o privire spre ușă. În capul scărilor era Nikolaos, plutind. Părul i se învîrtea în jurul capului ca o pînză de păianjen. Pielea i se strînsese atît de tare în jurul oaselor, încît arăta ca un schelet. În ochi îi scînteia un foc albăstrui. Începu să plutească în jos pe scări, cu mîinile întinse.

Îi vedeam venele ca niște lumini albastre sub piele. Am alergat... am alergat spre peretele cel mai îndepărtat și spre tunelul pe care îl folosiseră șobolanii-vîrcolaci.

Vîntul m-a izbit de perete și am început să mă tîrăsc pe coate și pe genunchi spre tunel. Intrarea era largă și un aer negru și rece mă izbi în față; ceva mă apucă de gleznă.

Am urlat. Nikolaos mă trăgea înapoi. Mă izbi de perete și îmi imobiliză încheieturile cu o mînă terminată cu gheare.

Corpul, doar oase sub pînza rochiei, se sprijini de picioarele mele.

Buzele i se retraseră, dezgolind caninii și dinții. Capul scheletic sîsîi:

— Doar mie îmi vei da ascultare!

Capul îmi urlă în față și am urlat și eu drept răspuns. Fără cuvinte, ca un animal urlînd, prins în capcană.

Pulsul îmi bătea nebunește. Nu puteam respira.

— Nuuuu!

Creatura țipă ascuțit:

— Uită-te la mine!

Și m-am uitat. Am privit direct în focul albastru care îi erau ochii. Focul îmi sfredeli cumplit creierul. Gîndurile ei mă tăiau ca niște cuțite, feliindu-mă. Furia mă opărea și mă ardea pînă ce am crezut că pielea mi se lua deja în fîșii de pe față. Ghearele îmi zgîriau interiorul craniului, măcinîndu-mi oasele, transformîndu-le în pulbere.

Cînd am putut vedea din nou, eram înghesuită lîngă perete, iar Nikolaos se afla deasupra mea, fără să mă atingă, nu că ar fi avut nevoie. Tremuram atît de tare, încît îmi clănțăneau dinții. Îmi era frig, atît de frig...

— Reanimatoareo, în cele din urmă mă vei numi stăpînă și vei crede cu adevărat ceea ce spui.

Înghenunche brusc lîngă mine. Își presă corpul zvelt de al meu, fixîndu-mi umerii de podea cu mîinile. Nu mă puteam mișca.

Frumoasa fetiță își lipi fața de obrazul meu și șopti:

— O să-mi înfig caninii în gîtul tău și nu poți face nimic pentru a mă împiedica.

Urechea ei delicată îmi atinse buzele. Mi-am înfipt dinții în ea pînă ce am simțit sîngele. Nikolaos urlă și făcu o mișcare înapoi, sîngele curgîndu-i pe o parte a gîtului.

Gheare ascuțite cu briciul îmi sfîșiară creierul. Am simțit cum durerea și furia ei îmi transformau creierul într-un nenorocit de praf. Cred că am urlat și eu ca răspuns, dar nu m-am putut auzi. După un timp chiar n-am mai auzit absolut nimic. Mă învălui întunericul. O înghiți pe Nikolaos și mă lăsă singură, plutind în întuneric.

39

M-am trezit, ceea ce era o surpriză plăcută în sine. Am clipit des spre becul electric din tavan. Eram în viață și nu mă aflam în subterană. Interesant de știut!

De ce ar trebui să mă surprindă faptul că eram în viață? Degetele au mîngîiat materialul aspru, cu mici umflături, de pe canapeaua pe care zăceam. Deasupra canapelei atîrna un tablou. Un rîu cu bărci cu fundul plat, catîri, oameni. Cineva cu părul lung și galben, cu fălci patibulare și o față chipeșă veni să se așeze lîngă mine. Fața nu era atît de inuman de frumoasă cum mi se păruse înainte, dar tot drăguță. Bănuiesc că trebuie să fii frumos pentru a fi stripper.

Vocea îmi semăna a croncănit aspru.

— Robert...

Îngenunche lîngă mine.

— Mi-era teamă că nu te vei trezi înainte de răsăritul soarelui. Ești rănită?

— Unde... — mi-am dres glasul, ceea ce m-a ajutat un pic. un pic. Unde mă aflu?

— În biroul lui Jean-Claude de la *Plăceri interzise*.

— Cum am ajuns aici?

— Te-a adus Nikolaos. Mi-a spus: „Iată tîrfa stăpînului tău".

I-am urmărit mișcarea gîtului în timp ce înghițea. Îmi aducea aminte de ceva, dar nu reușeam să-mi dau seama ce.

— Știi ce a făcut Jean-Claude? am întrebat eu.

Robert aprobă din cap.

— Stăpînul te-a însemnat de două ori. Cînd vorbesc cu tine, vorbesc cu el.

La figurat sau la propriu? Chiar nu voiam să știu.

— Cum te simți? mă întrebă el.

Ceva din modul în care m-a întrebat sugera că nu ar fi trebuit să mă simt prea bine. Mă durea gîtul. Am ridicat mîna și l-am atins. Sînge închegat. Pe gîtul meu.

Am închis ochii, dar nu m-a prea ajutat. Din gît îmi ieși un sunet mic, foarte asemănător cu un scîncet. Imaginea lui Phillip îmi era întipărită în minte. Sîngele care îi curgea din gît, carnea roșie sfîșiată. Am scuturat din cap și am încercat să respir încet și adînc. Fără nici un folos.

— Vreau la baie, am zis.

Robert îmi arătă unde era. Am intrat, am îngenuncheat pe podeaua rece și am vărsat în toaletă pînă ce nu mai aveam nimic de aruncat decît bila. M-am dus la chiuvetă și mi-am dat cu apă rece pe gură și pe față. M-am holbat la propria-mi figură în oglinda de deasupra chiuvetei. Ochii păreau negri, nu căprui, pielea avea o culoare nesănătoasă. Arătam ca un rahat și mă simțeam și mai rău.

Iar pe partea dreaptă a gîtului era chiar lucrul cel mai rău. Nu urmele de mușcătură, pe cale de vindecare, lăsate de Phillip, ci urme de canini. Urme de canini micuți, micuți. Nikolaos mă... infectase. Pentru a dovedi că îi putea face rău servitorului uman al lui Jean-Claude. Oh, da, dovedise cît de puternică era. Cu adevărat dură.

Phillip era mort. Mort. Am rostit cuvîntul în minte, dar oare îl pot spune cu voce tare? Am hotărît să încerc.

— Phillip este mort, am spus adresîndu-mă reflecției proprii din oglindă.

Am mototolit șervețelul cafeniu de hîrtie și l-am îndesat în containerul de metal pentru gunoi. Nu era de ajuns. Am urlat:

— Auuuu!

Am lovit de nenumărate ori cu piciorul în container pînă ce acesta s-a răsturnat, vărsînd tot conținutul pe podea.

Robert intră pe ușă.

— Te simți bine?

— Ți se pare că mă simt bine? am strigat eu.

Ezită în cadrul ușii.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Nici măcar n-ai reușit să-i împiedici să-l ia pe Phillip!

Se chirci de parcă l-aș fi lovit.

— Am făcut tot ce am putut.

— Ei bine, n-a fost îndeajuns, nu-i așa?

Urlam ca o nebună. M-am prăbușit în genunchi și toată furia mi s-a oprit în gît, aproape împiedicîndu-mă să vorbesc.

— Ieși afară!

Ezită.

— Ești sigură?

— Pleacă de aici!

A închis ușa în urma lui. Iar eu m-am așezat pe podea, m-am clătinat încoace și încolo, am plîns și am urlat. Cînd inima mi-e la fel de goală ca stomacul, mă simt fără valoare, folosită.

Nikolaos îl omorîse pe Phillip și mă mușcase pentru a dovedi cît de puternică era. Pariam că se gîndise că aveam să fiu îngrozită de moarte de ea. Aici avea dreptate. Dar mi-am petrecut cea mai mare parte a orelor de muncă înfruntînd și distrugînd creaturi de care eram înspăimîntată. Un vampir-suprem de o mie de ani e o nucă prea tare de spart, dar o fată trebuie să aibă un scop în viață.

40

Clubul era pustiu și întunecos. Nu era nimeni în afară de mine. Trebuie să fi fost după răsăritul soarelui. Se simțea acea tăcere plină de așteptări pe care o capătă toate clădirile după plecarea oamenilor. De parcă de îndată ce am plecat și am lăsat-o în pace, clădirea ar căpăta o viață a ei proprie. Am clătinat din cap și am încercat să mă concentrez. Să simt ceva. Tot ce doream era să mă duc acasă și să încerc să dorm. Și să mă rog să nu visez.

Pe ușă era o hîrtie galbenă cu cîteva cuvinte pe ea: „Armele sînt în spatele barului. Le-a adus tot stăpîna. Robert."

Mi-am recuperat ambele pistoale și cuțitele. Lipsea cel pe care-l folosisem împotriva lui Winter și Aubrey. Era Winter mort? Poate. Era Aubrey mort? Speram să fie. De obicei doar un vampir-suprem rezistă unei lovituri direct în inimă, dar nu încercasem niciodată așa ceva pe un mort-viu de cinci sute de ani. Dacă au scos cuțitul, s-ar putea ca Aubrey să fie destul de puternic pentru a supraviețui. Trebuia s-o sun pe Catherine. Și ce să-i spun? Să plece din oraș pentru că un vampir o vînează? Nu părea a fi persoana care să creadă așa ceva. Rahat!

Am pășit în lumina albă și moale a zorilor. Strada era goală și proaspăt spălată în aerul curat al dimineții. Căldura nu avusese încă timp să se furișeze în oraș. Era aproape răcoare. Unde îmi era mașina? Am auzit pași o secundă, înainte ca o voce să rostească:

— Nu te mișca. Pistolul e îndreptat spre spatele tău.

Mi-am încrucișat mîinele deasupra capului fără a mai aștepta să mi se spună.

— Bună dimineața, Edward, am rostit eu.

— Bună dimineața, Anita, răspunse el. Stai nemișcată, te rog.

Stătea chiar în spatele meu, îmi lipise pistolul de șira spinării. Mă percheziționă din cap pînă-n picioare. Edward nu lasă niciodată nimic la voia întîmplării, acesta fiind unul dintre motivele pentru care mai este încă în viață. Făcu un pas înapoi și spuse:

— Te poți întoarce acum.

Băgase micul meu Firestar în centură, iar Browning-ul îl ținea neglijent în mîna stîngă. Nu știu ce făcuse cu cuțitele.

Zîmbi copilărește și fermecător, avînd pistolul îndreptat cu fermitate spre pieptul meu.

— Nu ne mai ascundem. Unde este Nikolaos?

Am respirat adînc. Am vrut să-l acuz de uciderea vampirilor, dar nu părea momentul cel mai propice. Poate mai tîrziu, cînd nu avea să mai țină pistolul îndreptat spre mine.

— Pot lăsa mîinile jos? l-am întrebat.

Dădu ușor din cap.

Mi-am coborît încet mîinile.

— Vreau să stabilim foarte clar un lucru, Edward. Îți dau informația nu pentru că mi-e frică de tine, ci pentru că o vreau moartă. Și vreau să particip și eu.

Zîmbetul i se lățì pe față, ochii îi străluciră de plăcere.

— Ce s-a întîmplat noaptea trecută?

Am aruncat o privire scurtă în jos spre trotuar, apoi mi-am ridicat ochii, privindu-l fix în ochii albaștri.

— A pus să fie omorît Phillip.

Îmi urmărea cu atenție expresia feței.

— Mai departe.

— M-a mușcat. Cred că are de gînd să mă facă servitorul ei personal.

Își băgă pistolul în tocul de sub braț și veni lîngă mine. Îmi răsuci capul într-o parte pentru a vedea mai bine urma mușcăturii.

— Trebuie să curățì mușcătura. O să doară ca naiba.

— Știu. Vrei să mă ajuți?

— Sigur.

Zîmbetul i se înmuie.

— Tocmai aveam intenția să te torturez pentru a obține informația. Acum îmi ceri să te ajut să-ți torni acid pe rană.

— Agheasmă, am zis eu.

— O să simți același lucru.

Din păcate, avea dreptate.

41

Stăteam rezemată cu spatele de faianța rece a căzii de baie. Partea din față și cea laterală a bluzei atîrnau, ude leoarcă. Edward stătea în genunchi lîngă mine, cu o sticlă de agheasmă pe jumătate goală în mînă. Eram deja la a treia sticlă și nu vărsasem decît o singură dată. Bravo mie!

La început stătusem pe marginea chiuvetei. Nu pentru mult timp. Sărisem în sus, urlînd și scîncind. Îl mai făcusem pe Edward ticălos. Dar nu-mi purta ranchiună pentru asta.

— Cum te simți? mă întrebă el.

Fața îi era complet lipsită de orice expresie. Nu-mi dădeam seama dacă se distra de minune sau nu-i plăcea deloc.

I-am aruncat o privire.

— Ca și cum cineva mi-ar ține pe gît un cuțit înroșit în foc.

— Te-am întrebat, că poate vrei să ne oprim să te mai odihnești un pic?

Am respirat adînc.

— Nu. Vreau să fie complet curățată mușcătura, Edward. Să facem treaba pînă la capăt.

Clătină din cap și aproape zîmbi.

— Știi că, de obicei, se face de-a lungul mai multor zile.

— Știu, am replicat eu.

— Și tu o vrei doar într-o singură sesiune maraton?

Privirea îi era fermă de parcă întrebarea ar fi fost mai importantă decît părea.

Deranjată de privirea lui, m-am uitat în altă parte. Nu voiam ca cineva să mă fixeze cu privirea în acel moment.

— Nu am la dispoziție cîteva zile. Rana trebuie să fie curățată înainte de căderea nopții.

— Pentru că Nikolaos va veni din nou să-ți facă o vizită.

— Da, am răspuns eu.

— Și vei fi în puterea ei dacă această primă rană nu va fi purificată.

Am respirat adînc și am răspuns cu o voce tremurătoare:

— Da.

— Dar tot s-ar putea să te cheme, chiar dacă vom curăța mușcătura... dacă e atît de puternică așa cum spui.

— E foarte puternică și chiar mai mult decît atît.

Mi-am frecat mîinile de blugi.

— Crezi că Nikolaos mă poate determina să mă întorc împotriva ta chiar dacă voi avea rana curățată?

Atunci mi-am ridicat ochii spre el, sperînd să-i pot citi expresia feței.

Se holbă la mine.

— Noi, ucigașii de vampiri, ne încercăm întotdeauna norocul.

— Asta nu înseamnă un „nu", am declarat eu.

Încercă să zîmbească.

— Dar nici un „da".

Oh, perfect, nici Edward nu știa!

— Mai toarnă înainte de a-mi pierde curajul.

Zîmbi, iar ochii îi străluciră.

— Nu-ți vei pierde niciodată curajul. Poate viața, dar niciodată curajul.

Era un compliment și asta se și dorea a fi.

— Mulțumesc.

Îmi puse o mînă pe umăr și mi-am întors fața în altă parte. Mi se pusese un nod în gît și tot ce auzeam era doar pulsul care îmi bătea nebunește în cap. Am vrut să fug, să-mi ies din țîțîni, să urlu, dar trebuia să stau acolo și să-l las să-mi facă rău. Nu suportam așa ceva. Copil fiind, fusese întotdeauna nevoie de cel puțin două persoane atunci cînd trebuia să mi se facă vreo injecție. O persoană care să manevreze seringa, alta care să mă țină.

De data asta mă țineam singură. Dacă Nikolaos mă mușca de două ori, probabil că aș fi făcut orice mi-ar fi poruncit. Chiar să ucid. Mai văzusem acest lucru, iar vampirul ăla era mic copil în comparație cu stăpîna.

Agheasma se scurse în jos pe piele și, ajunsă la mușcătură, mă arse ca aurul topit, căldura revărsîndu-se în tot corpul. Agheasma îmi mînca pielea și oasele. Mă distrugea. Mă omora.

Am țipat pătrunzător. Nu m-am putut abține. Durerea era prea mare. Nu puteam fugi. Trebuia să urlu.

Zăceam pe pardoseală, cu obrajii lipiți de răceala ei, respirînd des și adînc.

— Anita, nu-ți forța respirația. Te hiperventilezi, respiră încet și rar, altfel, vei leșina.

Am deschis gura și am respirat adînc. Am simțit că mă înăbușeam și am început să horcăi. Am tușit și m-am forțat să respir. Aproape deliram și eram pe punctul să vărs cînd am reușit în cele din urmă să respir, dar n-am leșinat. Un număr infinit de bile albe pentru mine!

Edward aproape a fost nevoit să se întindă pe podea pentru a-și apropia fața de a mea.

— Mă auzi?

Am reușit să articulez un „da".

— Bine. Vreau să încerc să ating mușcătura cu crucea. Ești de acord sau crezi că este prea devreme?

Dacă nu curățasem rana cu destulă agheasmă, atunci crucea urma să mă ardă și aș fi avut o cicatrice proaspătă. Am fost curajoasă dincolo de orice închipuire, dar nu voiam să mai suport și alte dureri. Am deschis gura să spun „nu", însă ce a ieșit a fost cu totul altceva.

— Fă-o!

Am spus-o. Rahat. Aveam de gînd să fiu iarăși curajoasă.

Edward îmi îndepărtă părul de pe gît. Am rămas întinsă pe pardoseală și mi-am încleștat pumnii, încercînd să mă pregătesc. De fapt, nu există o modalitate de a te pregăti atunci cînd cineva îți lipește o bucată incandescentă de fier pe gît.

Lanțul zăngăni și se învîrti în mîinile lui Edward.

— Ești gata?

Nu.

— La dracu', da' fă-o odată!

O făcu. Crucea lipită de piele, metalul rece, nici o arsură, nici un pic de fum, nici cea mai mică durere. Eram neinfectată sau la fel de neinfectată ca la început.

Îmi flutură crucea prin fața ochilor. Am înșfăcat-o cu o mînă și am strîns-o pînă cînd mîna a început să-mi tremure. Nu a durat mult. Mi-au dat lacrimile. Nu plîngeam, nu cu adevărat. Eram frîntă de oboseală.

— Poți să stai așezată? întrebă Edward.

Am dat din cap și m-am forțat să stau în șezut, sprijinindu-mă de cada din baie.

— Poți să te ridici?

M-am gîndit și am decis că nu, nu credeam s-o pot face. Tot corpul îmi era slăbit, îmi tremura, îmi era greață.

— Nu fără ajutor.

Edward îngenunche lîngă mine, mă apucă cu un braț pe după umeri și cu celălalt de sub genunchi și mă ridică în brațe. Se ridică dintr-o singură mișcare, fără nici un efort.

— Lasă-mă jos!

Mă privi.

— Ce?

— Nu sînt copil. Nu vreau să fiu dusă în brațe.

Edward respiră cu zgomot, apoi zise:

— Bine.

Mă lăsă cu picioarele pe podea și îmi dădu drumul. M-am împleticit pînă la perete, apoi am alunecat pe pardoseală. Mi-au dat iar lacrimile, la naiba! M-am așezat pe podea, plîngînd, prea slăbită pentru a merge din baie pînă în dormitor. Dumnezeule!

Edward rămase pur și simplu nemișcat, privindu-mă cu o față neutră și indescifrabilă ca a unei pisici.

Vocea îmi era normală, de parcă n-aș fi plîns.

— Nu suport să fiu neajutorată. Nu suport!

— Ești una dintre cele mai puțin neajutorate persoane din cîte cunosc, declară Edward.

Îngenunche din nou lîngă mine, îmi trecu brațul pe după umeri și mă apucă cu mîna de încheietura dreaptă. Cu cealaltă mînă mă prinse de mijloc. Diferența de înălțime făcea poziția incomodă, dar reuși să-mi dea iluzia că puteam merge pe picioarele mele pînă la pat.

Pinguinii împăiați stăteau lîngă perete. Edward n-a făcut nici un comentariu despre ei. Dacă el n-a deschis discuția, n-am făcut-o nici eu. Cine știe, poate Moartea dormea cu un urs? Nuuu.

Draperiile grele erau încă trase, lăsînd camera într-o semiobscuritate permanentă.

— Odihnește-te. Stau cu tine și am grijă să nu se furișeze vreun bau-bau lîngă tine.

L-am crezut.

Edward aduse fotoliul alb din living și îl așeză lîngă perete, aproape de ușă. Își puse din nou tocul de la umăr pentru a avea pistolul la îndemînă. Adusese o geantă din mașină. Trase fermoarul și scoase ceea ce semăna cu o mitralieră în miniatură. Nu știam prea multe despre mitraliere, tot ce mi-a venit atunci în minte era doar Uzi.

— Ce armă e asta?

— Un mini-Uzi.

Ia te uită! Avusesem dreptate. Scoase încărcătorul și îmi arătă cum se încărca, unde era siguranța și alte chestii de parcă era o mașină nouă. Se instală pe scaun cu mitraliera pe genunchi.

Ochii mi se închideau treptat, dar am spus:

— Să nu-mi împușți vreun vecin, da?

Cred că a zîmbit.

— O să încerc.

Am dat din cap.

— Tu ești ucigașul vampirilor?

Acum chiar zîmbi, luminos, fermecător.

— Dormi, Anita.

Eram pe punctul de a adormi cînd i-am auzit vocea moale, venind de undeva de departe.

— Unde doarme Nikolaos în timpul zilei?

Am deschis ochii și am încercat să-mi focalizez privirea spre el. Stătea tot pe fotoliu, nemișcat.

— Edward, sînt obosită, nu proastă.

Hohotul său de rîs mă învălui pe măsură ce adormeam.

42

Jean-Claude stătea pe jilțul sculptat. Îmi zîmbi și-mi întinse o mînă cu degete lungi.

— Vino, zise el.

Purtam o rochie lungă, albă, cu dantelă. Nu visasem niciodată să mă îmbrac astfel. Mi-am ridicat privirea spre Jean-Claude. El alesese rochia, nu eu. Frica mă sugruma.

— E visul meu, i-am zis.

Întinse ambele mîini și repetă:

— Vino.

Și m-am îndreptat spre el. Rochia șoptea și se freca de pietre, un fîșîit continuu care mă călca pe nervi. Brusc, m-am trezit stînd în fața lui. Mi-am ridicat încet mîinile spre el. N-ar fi trebuit s-o fac. Proastă idee, dar părea că nu mă pot stăpîni.

Mă cuprinse cu mîinile, iar eu am îngenuncheat în fața lui. Îmi călăuzi mîinile spre dantela care îi împodobea partea din față a cămășii și mă forță să o apuc între degete.

Își făcu mîinile căuș peste ale mele, ținîndu-le strîns; apoi, folosindu-se de mîinile mele, își sfîșie cămașa.

Pieptul îi era neted și palid, cu părul negru cîrlionțat coborînd spre mijloc. Părul, incredibil de negru pe albeața corpului, se îndesea peste stomacul plat. Cicatricea rămasă de la arsură era bine conturată și strălucitoare, complet nepotrivită cu perfecțiunea corpului său.

Îmi apucă bărbia cu o mînă, ridicîndu-mi fața spre el. Cu cealaltă mînă își atinse propriul piept, chiar sub sfîrcul drept. Sîngele țîșni de sub pielea palidă, scurgîndu-se în jos într-un șuvoi roșu aprins.

Am încercat să mă îndepărtez, dar degetele sale îmi strîngeau falca de parcă mi-ar fi prins-o într-o menghină. Am strigat:

— Nu!

L-am lovit cu mîna stîngă. Îmi prinse încheietura și o ținu strîns. M-am folosit de mîna dreaptă pentru a mă sprijini de podea și l-am lovit cu genunchii. Mă ținea de falcă și de încheietură de parcă aș fi fost un fluture înfipt într-un ac. Te poți mișca, dar nu poți scăpa. M-am lăsat să cad, forțîndu-l fie să mă strîngă de gît, fie să mă lase jos pe podea. Mă lăsă pe podea.

L-am lovit cu ce am putut. Ambele picioare au luat contact dur cu genunchii lui. Vampirii simt durerea. Îmi dădu drumul atît de brusc la falcă, încît am căzut pe spate. Mă înșfăcă de ambele încheieturi și mă săltă brusc în genunchi, cu corpul țintuit din ambele părți de genunchii lui. Se așeză pe scaun, controlîndu-mi partea de jos a corpului cu genunchii, iar cu mîinile încătușîndu-mi ca în lanțuri încheieturile.

Un hohot de rîs puternic, țiuitor umplu camera. Nikolaos stătea într-un colț, urmărindu-ne. Rîsul ei stîrni ecouri în încăpere, crescînd tot mai tare, ca o muzică ce o luase razna.

Jean-Claude îmi apucă ambele încheieturi cu o singură mînă; n-am putut să-l împiedic. Îmi dezmierdă obrazul cu mîna liberă, urmărind trăsăturile feței pînă spre gît. Degetele i se încleștară la baza craniului și începură să apese.

— Jean-Claude, te rog, nu!

Îmi apropie fața tot mai tare de rana de pe piept. M-am zvîrcolit, dar degetele parcă îi erau sudate de craniu, erau parcă o parte din el.

— NU!

Rîsul lui Nikolaos se transformă în cuvinte.

— Îndepărtează spoiala și toți sîntem aproape la fel, reanimatoareo!

Am urlat:

— Jean-Claude!

Vocea sa, catifelată, caldă și lugubră îmi străpunse mintea:

— Sînge din sîngele meu, carne din carnea mea, două minți într-un singur corp, două suflete unite pe vecie într-unul singur.

Pentru o clipă luminoasă, strălucitoare, am văzut, am simțit eternitatea împreună cu Jean-Claude. Atingerea sa... pentru totdeauna. Buzele sale. Sîngele său.

Am clipit des și mi-am simțit buzele aproape atingînd rana de pe pieptul său. Aș fi putut s-o ating și s-o ling. Am urlat:

— Jean-Claude, nu! Jean-Claude!

Am urlat din nou: Dumnezeu să mă ajute!

Întuneric și cineva mă apucă de umăr. Nici măcar nu m-am gîndit, am acționat din instinct. Pistolul aflat după tăblia patului îmi era deja în mînă, gata să tragă.

O mînă îmi țintui brațul sub pernă, îndreptînd arma spre perete, un corp se lipi de al meu.

— Anita, Anita, sînt eu, Edward. Privește-mă!

Am clipit spre Edward care îmi imobilizase mîinile. Respirația îi era cam accelerată.

M-am holbat la pistolul din mîna mea, apoi la Edward. Mă ținea cu putere de mîini. Bănuiesc că n-aveam de ce să-l învinovățesc.

— Te simți bine? mă întrebă el.

Am dat din cap.

— Anita, spune ceva.

— Am avut un coșmar.

Clătină din cap.

— Nu mai spune!

Îmi dădu încet drumul la mîini.

Am strecurat pistolul în toc.

— Cine e Jean-Claude? mă întrebă.

— De ce?

— Îi strigai numele.

Mi-am trecut mîna peste frunte și mi-am dat seama că eram scăldată în sudoare. Hainele în care dormisem și cearșaful erau ude leoarcă. Coșmarurile astea începeau să mă calce pe nervi.

— Cît e ceasul?

Camera părea prea întunecoasă ca și cum soarele apusese. Stomacul mi se strînse ghem. Dacă era aproape întuneric, Catherine nu mai avea nici o șansă.

— Nu intra în panică, sînt doar nori. Mai ai la dispoziție aproximativ patru ore pînă se înserează.

Am respirat adînc și m-am tîrît pînă la baie. M-am spălat cu apă rece pe față și pe gît. Arătam palidă ca o fantomă în oglindă. Oare visul despre Jean-Claude era opera lui Nikolaos? Dacă fusese Nikolaos, îmi controla deja mintea? N-aveam nici un răspuns. Nici un răspuns la nici o întrebare.

Edward stătea pe fotoliul alb cînd m-am întors în cameră. Mă urmări cu privirea de parcă aș fi fost o specie interesantă de insectă pe care n-o mai văzuse niciodată.

Nu l-am băgat în seamă și am sunat la biroul lui Catherine.

— Bună, Betty, sînt Anita Blake. Catherine e pe acolo?

— Bună ziua, domnișoară Blake. Am crezut că știți că domnișoara Maison este plecată din oraș de pe treisprezece pînă pe douăzeci pentru o depoziție.

Catherine îmi spusese, dar am uitat. În cele din urmă, aveam și puțin noroc. Era și timpul.

— Am uitat, Betty. Mulțumesc mult. Îți mulțumesc mai mult decît vei ști vreodată.

— Cu plăcere. Domnișoara Maison a programat prima probă pentru rochia de mireasă pe douăzeci și trei.

A spus-o de parcă informația ar fi trebuit să mă facă să mă simt mai bine. Ei bine, n-a făcut-o.

— Nu voi uita. La revedere.

— O zi bună.

Am închis, apoi l-am sunat pe Irving Griswold. Era reporter la *Saint Louis Post-Dispatch*. Dar mai era și vîrcolac. Irving-vîrcolacul. Nu prea mergea, dar la urma urmei ce mergea? Charles-vîrcolacul, nuuu. Oliver, Wilbur, Brent? Deloc.

Irving răspunse după a treia țîrîitură.

— Anita Blake.

— Salut, ce s-a-ntîmplat?

Părea suspicios de parcă nu-l sunam decît atunci cînd voiam ceva.

— Cunoști vreun șobolan-vîrcolac?

A rămas tăcut pentru prea mult timp; apoi se interesă:

— De ce vrei să știi?

— Nu-ți pot spune.

— Adică vrei să te ajut, dar n-o să pot face un reportaj pe tema asta.

Am oftat.

— Cam așa ceva.

— Atunci de ce te-aș ajuta?

— Nu fă pe deșteptu', Irving. Ți-am dat o mulțime de reportaje în exclusivitate. Doar informațiile mele te-au ajutat să ajungi pe prima pagină. Așa că nu-mi face mizerii.

— Da' iritabilă mai ești astăzi, așa-i?

— Cunoști sau nu un șobolan-vîrcolac?

— Da.

— Trebuie să transmit un mesaj șobolanului-rege.

Un fluierat subțire sfredeli receptorul.

— Nici nu ceri prea multe, nu? Aș putea să aranjez o întîlnire cu șobolanul-vîrcolac pe care-l cunosc, dar nu cu regele lor.

— Transmite-i șobolanului-rege următorul mesaj; ai cu ce să scrii?

— Întotdeauna, replică el.

— Vampirii nu m-au ucis și nu am făcut ceea ce au dorit.

Irving reciti mesajul. După ce l-am confirmat, mi-a spus:

— Ești implicată într-o chestie cu vampiri și șobolani-vîrcolaci și eu nu pot obține exclusivitatea?

— Nimeni n-o va avea de data asta, Irving. E ceva mult prea urît.

Tăcu pentru o clipă.

— În regulă. O să încerc să aranjez o întîlnire. Ar trebui să știu ceva diseară.

— Mulțumesc, Irving.

— Ai grijă, Anita. N-aș vrea să-mi pierd cea mai bună sursă de informații pentru prima pagină.

— Nici eu.

De-abia pusesem telefonul jos, cînd sună din nou. L-am ridicat fără să mă gîndesc. Telefonul sună, îl ridici, chestie de ani de antrenament. Nu aveam de prea mult timp robotul pentru a mă dezbăra complet de acest obicei.

— Anita, sînt Bert.

— Salut, Bert.

Am oftat ușor.

— Știu că lucrezi la cazul vampirilor uciși, dar am ceva care te-ar putea interesa.

— Bert, am deja de lucru pînă peste cap. Orice altceva și s-ar putea să nu mai văd niciodată lumina zilei.

S-ar putea crede că Bert avea să mă întrebe dacă mă simțeam bine sau cum mă descurcam cu cazul. Oh, nu, nu șefu' meu.

— M-a sunat astăzi Thomas Jensen.

Am simțit cum mă trece un fior prin șira spinării.

— A sunat Jensen?

— Da.

— Are de gînd să ne lase s-o facem?

— Nu noi, tu. Te-a cerut în mod expres. Am încercat să-l fac să apeleze la altcineva, dar nici n-a vrut să audă. Și trebuie să fie în noaptea asta. Altfel, se teme că ar putea renunța de frică.

— Fir-ar să fie, am exclamat cu o voce moale.

— Îl sun și anulez totul sau poți să-mi spui o oră la care să-l întîlnești?

De ce toate trebuie să se întîmple în același timp? Una din întrebările retorice ale vieții.

— Spune-i să mă caute după lăsarea completă a întunericului.

— Așa te vreau, fetițo. Știam că n-ai să mă lași baltă.

— Nu-s fetița ta, Bert. Cu cît te plătește?

— Treizeci de mii de dolari. Avansul de cinci mii a fost deja adus de un trimis special.

— Ești diabolic, Bert.

— Da, și se plătește bine, mulțumesc.

A închis fără să zică „la revedere". Domnul Farmec. Edward se holba la mine.

— Ai acceptat să readuci la viață un mort la noapte?

— De fapt, să-l fac să se odihnească pentru totdeauna, dar da, am acceptat.

— Readucerea la viața a unui mort ia ceva din tine?

— Ceva?

Ridică din umeri.

— Energie, vitalitate, rezistență.

— Uneori.

— Dar chestia de diseară? Îți ia din energie?

Am zîmbit.

— Da.

Clătină din cap.

— Anita, nu-ți poți permite să fii stoarsă de energie.

— N-o să fiu, am răspuns eu.

Am respirat adînc și am încercat să mă gîndesc cum i-aș putea explica lucrurile lui Edward.

— Thomas Jensen și-a pierdut fiica acum douăzeci de ani. Acum șapte ani a readus-o la viață sub formă de zombi.

— Și ce dacă?

— Ea s-a sinucis. Nimeni n-a știut asta atunci. S-a aflat mai tîrziu că domnul Jensen a abuzat sexual de fiica sa și acesta a fost motivul pentru care s-a sinucis.

— Și a readus-o la viață.

Edward se strîmbă.

— Doar nu vrei să spui că...

Am dat din mîini de parcă puteam șterge brusc o imagine plină de viață.

— Nu, nu, nu e vorba de așa ceva. A avut remușcări și a readus-o la viață pentru a-și cere iertare.

— Și?

— N-a vrut să-l ierte.

Clătină din cap.

— Nu înțeleg.

— A readus-o la viață pentru a îndrepta lucrurile, dar ea murise urîndu-l, temîndu-se de el. Zombiul n-a vrut să-l ierte așa încît Jensen n-a vrut s-o trimită înapoi în mormînt. Pe măsură ce mintea și corpul i se deteriorau tot mai mult, a ținut-o cu el ca un fel de pedeapsă.

— Iisuse!

— Da.

M-am îndreptat spre dulap și am luat geanta pentru echipamentul de sport. Edward își ducea armamentul într-a lui, eu accesoriile de reanimatoare. Uneori, mai car în ea și instrumentele de ucis vampirii. Cutia de chibrituri pe care mi-o dăduse Zachary zăcea pe fundul genții. Am vîrît-o în buzunarul pantalonilor. Nu cred că Edward m-a văzut. Se prinde dacă apare pe neașteptate vreun indiciu.

— Jensen a fost în cele din urmă de acord să o trimită înapoi în mormînt doar dacă o fac eu. Nu pot refuza. E un fel de legendă printre reanimatori. Iar povestea seamănă cel mai bine cu una clasică cu fantome.

— De ce în noaptea asta? Dacă a așteptat șapte ani, de ce nu mai stă vreo cîteva nopți?

Am continuat să pun lucrurile în geantă.

— A insistat. Se teme că își va pierde curajul dacă va mai trebui să aștepte. În plus, s-ar putea să nu mai fiu în viață peste cîteva nopți. S-ar putea să nu mai lase pe altcineva s-o facă.

— Asta nu-i problema ta. Nu tu i-ai readus la viață zombiul.

— Nu, dar eu sînt în primul rînd un reanimator. Uciderea vampirilor e... ceva secundar. Sînt un reanimator. Și nu e doar o slujbă...

Continua să se holbeze la mine.

— Nu înțeleg de ce, dar înțeleg că trebuie s-o faci.

— Mulțumesc.

Zîmbi.

— E afacerea ta. Te superi dacă vin cu tine să mă asigur că nimeni nu te ucide în timpul ritualului?

I-am aruncat o privire.

— Ai asistat vreodată la readucerea la viață a unui zombi?

— Nu.

— Nu te scîrbești ușor, nu? l-am întrebat zîmbind.

Se holbă la mine, ochii săi albaștri devenind brusc reci. Întreaga față i se transformă. Nimic nu mai era pe ea, nici o expresie, doar o răceală cumplită. Goliciune. Văzusem odată un leopard privindu-mă astfel din spatele gratiilor cuștii, fără nici un sentiment pe care să-l înțeleg, cu niște gînduri atît de străine de parcă ar fi locuit pe o altă planetă. Ceva care m-ar putea ucide, cu îndemînare și eficiență, pentru că asta se presupunea dacă era flămînd sau dacă îl deranjam cu prezența mea.

N-am leșinat de frică și nici n-am ieșit în fugă din cameră, dar a fost nevoie de un efort ca să n-o fac.

— Te-ai exprimat foarte clar, Edward. Nu te mai purta ca un ucigaș perfect și hai să mergem.

Ochii nu i-au revenit la normal dintr-odată, s-au încălzit treptat, așa cum zorii zilei își fac loc, încet, pe cer.

Speram ca Edward să nu mă privească cu adevărat în acest fel. Dacă ar face-o, unul dintre noi avea să moară. Și erau mari șanse ca acela să fiu eu.

43

Noaptea era aproape neagră. Nori groși acopereau cerul. Vîntul sufla în rafale, prevestind ploaia.

Piatra funerară a lui Iris Jensen era netedă, de marmură albă. Reprezenta un înger aproape în mărime naturală, cu aripile larg desfăcute, brațele deschise, primitoare. Încă se mai putea citi inscripția la lumina lanternei: „Fiicei iubite. Regrete eterne". Același bărbat care pusese să fie sculptat îngerul și care o regreta, abuzase de ea. Ea își luase viața pentru a scăpa de el, iar el o readuse la viață. De asta stăteam acum în întuneric, așteptînd membrii familiei Jensen, nu pe el, ci pe ea. Chiar dacă știam că mintea îi era deja distrusă, voiam ca Iris Jensen să se întoarcă în mormînt pentru a-și găsi liniștea.

Nu-i puteam explica asta lui Edward, așa că nici n-am făcut-o. Un stejar uriaș stătea de strajă peste mormîntul gol. Vîntul sufla prin frunze, împrăștiindu-le și făcîndu-le parcă să șoptească. Sunetul era prea uscat, de parcă ar fi fost frunze de toamnă, nu de vară. Aerul era rece și umed; avea să plouă în curînd. Cel puțin nu mai era căldura de nesuportat de pînă atunci.

Luasem doi pui de găină. Cloncăneau ușor în coșul aflat lîngă mormînt. Edward stătea rezemat de mașina mea, cu gleznele încrucișate și mîinile libere de ambele părți ale corpului. Geanta, deschisă, era lîngă mine, pe pămînt. Maceta pe care o foloseam de obicei strălucea dinăuntru.

— Unde-i Jensen? întrebă Edward.

Am clătinat din cap.

— Nu știu.

Trecuse aproape o oră de la lăsarea completă a întunericului. Terenul pe care se afla cimitirul era aproape lipsit de vegetație; doar cîțiva copaci erau răspîndiți pe dealurile liniștite din jur. Ar fi trebuit să vedem farurile mașinii pe drumul de pietriș. Unde era Jensen? A renunțat de frică?

Edward se îndepărtă de mașină și veni să stea în picioare lîngă mine.

— Anita, nu-mi place.

Nici eu nu eram prea entuziasmată, dar...

— Mai stăm un sfert de oră. Dacă nu vine pînă atunci, plecăm.

Edward aruncă o privire în jur.

— Nu prea ai unde să te ascunzi aici.

— Nu cred că trebuie să ne facem griji pentru eventualii trăgători de elită.

— Ai spus că cineva a tras în tine, nu?

Am încuviințat din cap. Pielea de pe brațe îmi era ca de găină. Vîntul făcu o gaură în nori și lumina lunii ajunse pînă la noi. Undeva în depărtare, o clădire mică, argintiu-cenușie, strălucea sub lumina lunii.

— Ce-i acolo? întrebă Edward.

— Atelierul de întreținere. Crezi că iarba se tunde singură?

— Nu m-am gîndit niciodată la asta, răspunse el.

Norii acoperiră din nou cerul și cimitirul se cufundă în întuneric. Totul luă forme vagi; marmura albă părea să strălucească cu propria ei lumină.

Se auzi un scrîșnet de gheare pe metal. M-am răsucit brusc. Un ghoul stătea pe capota mașinii. Era gol și arăta ca o ființă umană căreia îi fuseseră sfîșiate hainele, apoi fusese cufundată în vopsea argintiu-cenușie, aproape metalizată. Dar dinții și ghearele de la mîini și picioare erau curbate, lungi și negre. Ochii roșii scînteiau.

Edward era lîngă mine, cu pistolul în mînă.

Scosesem și eu pistolul. Nici nu mai ai nevoie să te gîndești, totul era doar practică.

— Ce face acolo? întrebă Edward.

— Nu știu.

Mi-am fluturat mîna liberă spre el și am spus:

— Zît!

Creatura se chirci, privindu-mă fix. Ghoulii sînt lași, nu atacă ființele umane. Am făcut doi pași înainte, fluturînd pistolul spre el.

— Pleacă de aici, huș!

Orice dovadă de forță îi pune pe fugă. Dar ăsta stătea pur și simplu acolo. M-am dat înapoi.

— Edward, am zis cu o voce moale.

— Da.

— N-am simțit prezența unor ghouli în cimitirul ăsta.

— Și ce dacă? Ți-a scăpat unul.

— Nu există doar un singur ghoul. Umblă în haite. Și nu poți să nu-i simți. Lasă în urma lor un fel de duhoare psihică. Una rea.

— Anita.

Vocea îi era moale, normală, dar nu chiar cea obișnuită. Am aruncat o privire spre locul în care se uita și am mai văzut doi ghouli tîrîndu-se în spatele nostru.

Ne-am așezat spate în spate, cu pistoalele pregătite.

— Am văzut rezultatul atacului unor ghouli recent, săptămîna asta. Un bărbat sănătos ucis într-un cimitir în care nu erau ghouli.

— Îmi pare cunoscut, spuse Edward.

— Da. Gloanțele nu-i vor omorî.

— Știu. Ce așteaptă? întrebă din nou Edward.

— Să-și facă curaj, cred.

— Mă așteaptă pe mine, răspunse o voce. Zachary ieși din spatele trunchiului unui copac. Zîmbea.

Cred că mi-a căzut fața de uimire. Poate de asta zîmbea. În momentul acela, mi-am dat seama. Nu ucidea ființe umane pentru a-și hrăni amuleta. Ucidea vampiri. Theresa îl torturase și devenise următoarea lui victimă. Dar mai erau cîteva întrebări fără răspuns, întrebări importante.

Edward îmi aruncă o privire, apoi se uită din nou la Zachary.

— Cine-i ăsta?

— Bănuiesc că ucigașul vampirilor, i-am răspuns.

Zachary se înclină ușor. Un ghoul se rezemă de piciorul său și el îi mîngîie capul, chel aproape.

— Cînd ai ghicit?

— Chiar acum. Gîndesc cam greu anul ăsta.

Se încruntă.

— M-am gîndit că îți vei da seama în cele din urmă.

— De aceea ai distrus mintea zombiului martor. Ca să te salvezi.

— A fost un noroc că Nikolaos m-a însărcinat cu interogarea bărbatului, declară el zîmbind.

— Pariez că da. Cum l-ai convins pe amărîtul ăla să tragă în mine la biserică?

— A fost ușor. I-am spus că ordinul venea de la Nikolaos.

Bineînțeles.

— Cum îi scoți pe ghouli din cimitirul lor? Cum de îți ascultă ordinele?

— Cunoști teoria conform căreia dacă îngropi un reanimator într-un cimitir, apar și ghoulii.

— Da.

— Atunci cînd ies din mormînt, ghoulii vin cu mine și sînt sub puterea mea. Doar a mea.

Am aruncat o privire la creaturile din jur și am descoperit că erau mai multe. Cel puțin douăzeci, o haită.

— Deci spui că de acolo vin ghoulii.

Am clătinat din cap.

— Nu sînt destui reanimatori în lume pentru a justifica existența atîtor ghouli.

— M-am gîndit mult la asta, recunoscu el. Cu cît readuci mai mulți zombi la viață într-un cimitir, cu atît cresc șansele de a avea mai mulți ghouli.

— Vorbești despre un efect cumulat?

— Exact. Doream de mult să vorbesc pe această temă cu un alt reanimator, dar vezi care ar fi problema.

— Da, îmi dau seama. Nu poți vorbi fără să recunoști ce ești și ce ai făcut.

Edward trase fără avertisment. Glonțul îl lovi pe Zachary în piept și îl răsuci în loc. Zăcea cu fața la pămînt; ghoulii au înghețat. Zachary se săltă în coate, apoi se ridică în picioare cu puțin ajutor de la un ghoul îngrijorat.

— Bîtele și pietrele îmi pot sfărîma oasele, dar gloanțele nu mă rănesc niciodată.

— Bravo, iată-te și actor! am comentat eu.

Edward trase din nou, dar Zachary țîșni în spatele trunchiului unui copac.

Strigă, ascuns vederii:

— Hei, hei, să nu mă lovești în cap. Nu sînt sigur ce s-ar întîmpla dacă mi-ai băga un glonț în creier.

— Ia să vedem, decise Edward.

— La revedere, Anita. Nu mai stau să urmăresc spectacolul.

Se îndepărtă înconjurat de un grup de ghouli. Mergea chircit în mijlocul lor, probabil ascunzîndu-se să nu încaseze un glonț în creier, așa încît n-am putut să-l ochesc.

Încă doi ghouli își făcură apariția în jurul mașinii, chirciți pe drumul pavat cu pietriș. Unul era o femeie cu o zdreanță de rochie încă atîrnînd pe corp.

— Poate îi înspăimîntăm cu ceva, zise Edward.

L-am simțit mișcîndu-se și pistolul scuipă două focuri. Un urlet prelung și strident străbătu noaptea. Ghoulul de pe mașină sări pe pămînt și se ascunse. Dar mai mulți se apropiară din toate părțile. Cel puțin cincisprezece fuseseră lăsați ca să avem cu cine ne petrece timpul.

Am tras și l-am nimerit pe unul. Căzu pe o parte și se rostogoli pe pietriș, scoțînd același sunet strident ca al unui iepure rănit. Un sunet jalnic și animalic.

— Există vreun loc unde ne putem adăposti? întrebă Edward.

— Atelierul de întreținere, am răspuns eu.

— E din lemn?

— Da.

— Atunci nu-i va opri.

— Nu, dar nu vom mai fi în cîmp deschis.

— Bine, vreun sfat înainte de a începe să mergem într-acolo?

— Nu fugi pînă ce nu sîntem foarte aproape de atelier. Dacă fugi, te vor urmări. Vor crede că ți-e frică.

— Altceva?

— Nu fumezi, nu-i așa?

— Nu, de ce?

— Se tem de foc.

— Bravo, sîntem pe punctul de a fi mîncați de vii pentru că nici unul dintre noi nu fumează.

Aproape am izbucnit în rîs. Părea atît de dezgustat, dar un ghoul se pregătea să sară la mine și a trebuit să-l împușc între ochi. Nu era timp de rîs.

— Să pornim, încet și liniștit, am spus eu.

— Aș vrea să nu fi lăsat mitraliera în mașină.

— Și eu.

Edward trase trei focuri și noaptea se umplu de țipete stridente și de urlete animalice. Am început să mergem spre atelierul aflat în depărtare, după părerea mea cam la vreo patru sute de metri. Avea să fie un drum lung.

Un ghoul se repezi la noi. L-am doborît și s-a împrăștiat prin iarbă, dar era ca la poligonul de trageri, nici un fel de sînge, doar găuri goale. Durea, dar nu destul de tare. Nici măcar pe aproape.

Mergeam aproape cu spatele, încercînd cu o mînă să-mi dau seama de mișcările lui Edward. Prea mulți ghouli. Mi-am dat seama că nu puteam ajunge la atelier. Nici o șansă. Unul dintre pui cloncăni ușor și întrebător. Mi-a venit o idee.

Am împușcat un pui. Se prăbuși, iar celălalt intră în panică, lovind cu aripile coșul de lemn. Ghoulii înghețară, apoi unul își ridică fața spre direcția de unde bătea vîntul și mirosi.

Carne proaspătă, băieți, haideți. Carne prospătă. Brusc, doi ghouli porniră în fugă spre pui. Restul îi urmă, cățărîndu-se pripit unii peste alții pentru a sfărîma coșul și a ajunge la bucățile zemoase dinăuntru.

— Continuă să mergi, Edward, nu fugi, dar mărește pasul. Puii nu-i vor ține prea mult pe loc.

Ne-am continuat drumul puțin mai repede. Din spatele nostru se auzeau zgomotele făcute de ghearele învălmășite, de oasele sfărîmate, de gîlgîitul sîngelui și de urletele de ceartă dintre ghouli — un anunț nu prea încurajator.

Pe la jumătatea drumului spre atelier, un urlet prelung și ostil străpunse noaptea. Nici un cîine nu urlase

vreodată așa. Am aruncat o privire înapoi; ghoulii se năpusteau spre noi în patru labe.

— Fugi! am urlat eu.

Am fugit.

Ne-am izbit de ușa atelierului și am găsit-o încuiată. Edward trase un foc în broască, nu era timp s-o deschidem altfel. Ghoulii se apropiau tot mai mult, urlînd.

Ne-am repezit înăuntru, închizînd ușa, deși la mare lucru nu prea ne ajuta. Aproape de tavan se afla o fereastră mică; razele lunii se revărsară brusc prin ea. Lîngă un perete erau aliniate un șir de mașini de tăiat iarba, unele atîrnate de cîrlige. Foarfece de grădină, foarfece pentru tuns gardurile vii, fărașe, un colac de furtun de grădină. Întregul atelier mirosea a benzină și a cîrpe murdare de ulei.

— Anita, nu-i nimic cu care să putem sprijini ușa.

Edward avea dreptate. Spărsesem broasca. Unde să găsești un obiect greu cînd ai nevoie de el?

— Împinge o mașină de tuns lîngă ușă.

— Nu-i va ține prea mult la distanță.

— Tot mai bine decît nimic, am zis eu.

Nu se mișcă, așa că am împins eu o mașină de tuns lîngă ușă.

— Nu voi muri mîncat de viu, declară el.

Puse un nou încărcător în pistol.

— Te omor pe tine înainte, dacă vrei, sau n-ai decît s-o faci singură.

Atunci mi-am adus aminte că aveam în buzunar cutia de chibrituri pe care mi-o dăduse Zachary. Chibrituri, aveam chibrituri!

— Anita, aproape au ajuns. Vrei să te omori singură?

Am scos cutia de chibrituri din buzunar. Mulțumesc, Doamne Dumnezeule.

— Economisește gloanțele, Edward. Am ridicat un bidon de benzină în mînă.

— Ce ai de gînd? mă întrebă el.

Urletele ne înconjurau din toate părțile; aproape ajunseseră.

— Am de gînd să dau foc atelierului.

Am stropit ușa cu benzină. Mirosul era pătrunzător și mă ustura gîtul.

— Cu noi înăuntru?

— Da.

— Mai bine mă împușc dacă ție îți este egal.

— Edward, n-am de gînd să mor în noaptea asta.

O gheară lovi cu putere în ușă, rîcîind și spintecînd lemnul. Am aprins un chibrit și l-am aruncat în ușa stropită cu benzină. Luă foc cu o flacără albă-albastruie puternică. Ghoulul urlă, acoperit de flăcări, poticnind-se și dîndu-se înapoi de lîngă ușa distrusă.

Duhoarea de carne arsă se amestecă cu mirosul de benzină. Păr ars. Am tușit, acoperindu-mi gura cu mîna. Focul mînca lemnul adăpostului, întinzîndu-se spre acoperiș. Nu mai aveam nevoie de benzină; adăpostul era deja o capcană de foc. Cu noi înăuntru. Nu mă gîndisem că se putea întinde atît de repede.

Edward stătea lîngă peretele din spate, cu o mînă la gură. Vocea îi era înăbușită.

— Chiar aveai un plan pentru a ieși de aici, nu-i așa?

O mînă pătrunse prin perete, încercînd să-l înhațe cu ghearele. Edward se dădu înapoi. Ghoulul începu să sfărîme lemnul, privindu-ne pofticios. Edward îl împușcă între ochi și creatura dispăru.

Am înșfăcat o greblă de pe peretele cel mai îndepărtat. Cenușa începu să plutească în jurul nostru. Dacă fumul nu ne dobora primul, acoperișul atelierului avea să se prăbușească peste noi.

— Scoate-ți cămașa, am spus eu.

Nici măcar nu mă întrebă de ce. Un bărbat practic pînă la urmă. Își scoase tocul de la umăr și își trase cămașa peste cap, apoi mi-o aruncă și își strecură tocul pistolul peste pieptul gol.

Am înfășurat cămașa peste dinții greblei și am îmbibat-o cu benzină. Am aprins-o de la pereți, nu mai aveam nevoie de chibrituri. Partea din față a atelierului arunca flăcări asupra noastră. Arsuri minuscule îmi înțepau pielea ca niște viespi.

Edward deja înțelesese ce avea de făcut. Găsi un topor și începu să lărgească gaura făcută de ghoul. Aveam în mînă o torță improvizată și un bidon cu benzină. Îmi trecuse prin

minte că dogoarea putea aprinde benzina. Nu urma să ne sufocăm cu fumul, eram pe punctul să fim aruncați în aer.

— Grăbește-te! am strigat eu.

Edward se strecură prin deschizătură, iar eu l-am urmat, aproape arzîndu-l cu torța. Nu se vedea nici un ghoul pe o distanță de vreo sută de metri. Erau mai deștepți decît păreau. Am luat-o la fugă și explozia mă lovi în spate cu viteza unui uragan. M-am rostogolit pe iarbă, cu plămînii lipsiți de aer. Bucăți de lemn arzînd căzeau cu zgomot pe pămînt de ambele părți. Mi-am acoperit capul și m-am rugat. Halal noroc, să-mi cadă în cap vreo gheară zburătoare!

Tăcere, sau nici o altă explozie. Am ridicat capul cu prudență. Atelierul dispăruse, nu mai rămăsese nimic din el. Bucăți de lemn ardeau în iarbă în jurul meu. Edward zăcea la pămînt, la mică distanță. Se holba la mine. Arăta fața mea la fel de surprinsă ca a lui? Probabil că da.

Torța noastră improvizată dădea încet foc ierbii. Edward îngenunche și o ridică.

Am găsit bidonul de benzină neatins și m-am ridicat în picioare. Edward mă imită, ducînd torța. Ghoulii păreau să fi fugit, deștepte creaturi, dar pentru orice eventualitate... Nici nu trebuia să mai discutăm problema. Paranoia era ceva ce aveam amîndoi în comun.

Ne-am îndreptat spre mașină. Adrenalina se risipise și eram mai obosită ca înainte. O persoană are doar o cantitate limitată de adrenalină; apoi funcționezi cu simțurile amorțite.

Coșul cu pui era de domeniul trecutului; nenumărate bucățele erau împrăștiate în jurul mormîntului. N-am privit mai atent. M-am oprit să-mi ridic geanta. Zăcea pe jos, neatinsă. Edward mă depăși și aruncă torța pe drumul pavat cu pietriș. Vîntul foșnea printre copaci; apoi Edward urlă:

— Anita!

M-am rostogolit la pămînt. Pistolul lui Edward bubui și ceva se prăbuși scîncind în iarbă. M-am holbat la ghoul în timp ce Edward îl ciuruia cu gloanțe. Cînd mi-a revenit inima la loc, m-am tîrît pînă la bidonul cu benzină și am deșurubat capacul.

Ghoulul urlă. Edward îl împingea cu torța care încă ardea. Am aruncat benzină peste creatura întinsă pe iarbă, m-am lăsat în genunchi și am spus:

— Dă-i foc!

Edward aruncă torța drept la țintă. Focul învălui brusc ghoulul și acesta începu să urle. Noaptea duhnea a carne și păr ars. Și a benzină.

Creatura se rostogolea pe pământ încercînd să stingă focul, dar acesta continua să ardă.

Am șoptit:

— Urmezi tu, dragă Zachary. Tu ești următorul.

Cămașa arsese complet și Edward aruncă grebla pe jos.

— Să plecăm de aici, zise el.

Am încuviințat din toată inima. Am descuiat portiera, am aruncat geanta pe locul din spate și am pornit motorul. Ghoulul zăcea nemișcat în iarbă, arzînd.

Edward se urcă lîngă mine cu mitraliera pe genunchi. Pentru prima dată de cînd îl întîlnisem, părea zdruncinat. Chiar speriat.

— Ai de gînd să dormi cu mitraliera în brațe? l-am întrebat.

Îmi aruncă o privire.

— Tu ai de gînd să dormi cu pistolul în mînă?

Un punct cîștigat de Edward. Am accelerat cît de tare am îndrăznit pe drumul acoperit cu pietriș. Mașina, marca Nova, nu fusese construită pentru manevre în viteză. Un accident în această noapte în cimitir nu părea o idee bună. Lumina farurilor sărea peste pietrele funerare, dar nimic altceva nu se mișca. Nu se vedea nici un ghoul.

Am respirat adînc. Aceasta era a doua încercare de atentat la viața mea în tot atîtea zile. Ca să fiu sinceră, preferam să fiu împușcată.

44

Am călătorit în tăcere mult timp. Edward rupse în cele din urmă tăcerea.

— Nu cred că ar trebui să ne întoarcem în apartamentul tău.

— De acord.

— Te duc la hotelul meu. Dacă nu ai cumva un alt loc în care ai prefera să mergi?

Unde aș fi putut merge? Acasă la Ronnie? Nu mai voiam s-o pun în pericol. Pe cine aș mai putea pune în pericol? Pe nimeni. Nimeni în afară de Edward, dar el se poate descurca. Poate mai bine decît o făceam eu.

Pagerul prins pe cureaua din talie se activă, trimițînd unde de șoc în toată cutia toracică. Nu suportam să-l las pe vibrații. Porcăria dracului mă înspăimînta întotdeauna cînd se declanșa.

— Ce dracu' s-a întîmplat? Ai sărit în sus de parcă te-ar fi mușcat ceva.

Am apăsat butonul pagerului pentru a-l închide și a vedea cine sunase. Ecranul se lumină pentru cîteva secunde.

— Pagerul meu. Era pus pe vibrații, nu pe semnal sonor.

Îmi aruncă o privire.

— Doar n-ai de gînd să telefonezi la birou.

Suna de parcă ar fi fost o afirmație sau un ordin.

— Uite ce-i, Edward, nu mă simt prea bine, așa că nu te certa cu mine.

L-am auzit cum și-a ținut respirația pentru o clipă, dar ce putea spune? Eu eram la volan. În afară de a mă amenința cu pistolul și a mă răpi, nu putea face nimic. Pe prima stradă am ochit un telefon public într-un magazin conve-

nabil. Zona era luminată din plin și mă făcea o țintă ideală, dar după întîlnirea cu ghoulii voiam să văd lumină.

Edward mă urmări coborînd din mașină cu portofelul în mînă. Nu coborî pentru a-mi asigura spatele. Atîta pagubă, aveam pistolul. Dacă voia să fie îmbufnat, treaba lui.

Am sunat la birou. A răspuns Craig, secretarul de noapte.

— Animators Inc. Pot să vă ajut cu ceva?

— Salut, Craig, sînt Anita. Ce s-a întîmplat?

— A sunat Irving Griswold, a spus să-i telefonezi cît de repede posibil sau întîlnirea se contramandează. Mi-a spus că știi despre ce e vorba. Știi?

— Da. Mulțumesc, Craig.

— Ai o voce teribilă.

— Noapte bună, Craig.

I-am închis în nas. Eram obosită și apatică, iar gîtul mă durea. Voiam să mă fac covrig undeva într-un loc întunecat și liniștit și să rămîn acolo o săptămînă. În schimb, l-am sunat pe Irving.

— Eu sînt.

— Ei bine, era și timpul. Știi de cîte necazuri am avut parte ca să aranjez întîlnirea? Aproape că ai ratat-o.

— Dacă nu taci din gură, s-ar putea s-o ratez cu adevărat. Spune-mi unde și cînd.

Mi-a spus. Puteam ajunge, dacă ne grăbeam.

— De ce e toată lumea atît de dornică să facă totul chiar în noaptea asta?

— Hei, dacă nu mai ai chef de întîlnire, nu-i nici o problemă.

— Irving, am avut o noapte foarte foarte lungă, așa că nu mă mai pisa la cap.

— Te simți bine?

Ce întrebare tîmpită!

— Nu chiar, dar o să supraviețuiesc.

— Dacă ești rănită, o să încerc să amîn întîlnirea, dar nu-ți pot promite nimic. Doar mesajul tău l-a adus atît de departe.

Mi-am lipit fruntea de metalul cabinei telefonice.

— Irving, voi fi acolo.

— Eu nu.

Părea complet nemulțumit.

— Una dintre condiții a fost să nu fie prezenți nici reporteri, nici polițiști.

Am zîmbit fără să vreau. Sărmanul Irving, era lăsat cu totul pe dinafară. Totuși, nu el fusese atacat de ghouli și aproape aruncat în aer. Poate era mai bine să mă compătimesc pe mine.

— Mulțumesc, Irving, îți rămîn datoare pentru asta.

— Îmi ești datoare pentru mai multe. Ai grijă, nu știu în ce ești băgată acum, dar pare să fie ceva urît.

Tatona terenul și știam asta.

— Noapte bună, Irving.

Am întrerupt legătura înainte de a-mi mai pune alte întrebări. Am sunat acasă la Dolph. Nu știam de ce nu puteam aștepta pînă a doua zi dimineață, dar aproape murisem în acea noapte. Dacă aveam să mor într-adevăr, voiam ca cineva să-l distrugă pe Zachary.

Dolph a răspuns după șase țîrîituri. Vocea îi era răgușită și somnoroasă.

— Da.

— Dolph, sînt Anita Blake.

— Ce s-a întîmplat?

Vocea îi deveni brusc aproape alarmată.

— Știu cine e ucigașul.

— Spune-mi.

I-am spus. Își luă notițe și puse întrebări. Cea mai importantă întrebare era la sfîrșit:

— Poți dovedi ceva din toate astea?

— Pot dovedi că poartă o amuletă. Pot depune mărturie că a recunoscut totul. A încercat să mă ucidă; la asta am fost martor ocular.

— E greu de convins un juriu sau un judecător de așa ceva.

— Știu.

— O să văd ce pot face.

— Dolph, avem dovezi aproape solide.

— E adevărat, dar toate se bazează pe faptul că vei fi în viață pentru a depune mărturie.

— Da, voi fi atentă.

— Vino mîine dimineață să înregistrăm oficial informațiile.

— O să vin.

— Bine lucrat.

— Mulțumesc, am zis eu.

— Noapte bună, Anita.

— Noapte bună, Dolph.

M-am întors în mașină.

— Avem o întîlnire cu șobolanii-vîrcolaci peste patruzeci și cinci de minute.

— De ce e atît de importantă? întrebă Edward.

— Pentru că sînt de părere că ne pot arăta o altă intrare spre sălașul lui Nikolaos. Dacă intrăm pe ușa principală, nu vom avea nici o șansă.

Am pornit motorul și am ieșit pe șosea.

— Pe cine ai mai sunat?

Așadar fusese atent la ce făceam.

— La poliție.

— Ce?

Lui Edward nu-i place niciodată să trateze cu polițiștii. Poți să-ți imaginezi așa ceva?

— Dacă Zachary reușește să mă omoare, vreau să preia altcineva cazul.

Rămase tăcut o scurtă bucată de vreme. Apoi zise:

— Povestește-mi despre Nikolaos.

Am ridicat din umeri.

— E un monstru sadic și are peste o mie de ani.

— De-abia aștept s-o întîlnesc.

— N-o face.

— Anita, am mai ucis vampiri-supremi și altădată. Ea e doar unul în plus.

— Nu. Nikolaos are cel puțin o mie de ani. Nu cred că am fost vreodată mai înspăimîntată de altceva.

Rămase tăcut, cu o față impenetrabilă.

— La ce te gîndești? l-am întrebat eu.

— La faptul că ador provocările.

Un zîmbet frumos i se întinse pe față. Rahat. Ultimul său scop era Moartea. Cea mai mare afacere dintre toate. Lui Edward nu-i era frică de ea, deși ar fi trebuit să-i fie.

Nu sînt prea multe localuri deschise la unu jumătate noaptea, dar cel al lui Denny este. Ceva nu era în regulă cu întîlnirea cu șobolanii-vîrcolaci la localul lui Denny, la cafele și gogoși. N-ar fi trebuit să ne întîlnim într-o alee întunecoasă? Nu că m-aș fi plîns, dar mi se părea atît de... caraghios.

Edward intră primul pentru a se asigura că nu era iarăși o cursă. Dacă se așeza la o masă, totul era bine. Simplu. Nimeni nu știa cum arăta. Atît timp cît nu era cu mine, putea merge oriunde și nimeni n-ar fi încercat să-l omoare. Uimitor. Începeam să mă simt ca Mary-cea-cu-tifoidă[1].

Edward se așeză la o masă. Localul era sigur. Am pășit în luminile puternice și confortul artificial al restaurantului. Chelnerița avea cearcăne întunecate sub ochi, ascunse cu dibăcie de machiajul care le făcea să pară trandafirii. Am privit în spatele ei. Un bărbat îmi făcea semne. Avea mîna ridicată drept în sus, cu degetul îndoit de parcă chema chelnerița sau vreun alt servitor.

— Oh, mi-am văzut prietenii. Mulțumesc oricum, am zis eu.

Restaurantul era aproape gol la acele ore mici ale zilei de luni, sau mai degrabă de marți dimineața. Doi bărbați ședeau la o masă, în fața celui care-mi făcuse semn. Arătau destul de normal, dar în jurul lor părea că plutește un fel de energie abia reținută. Licantropi. Aș fi pariat pe viața mea, ceea ce probabil că tocmai făceam.

---

[1] Typhoid Mary, denumire generică pentru orice persoană purtătoare a unei boli contagioase; expresia este legată de imigranta irlandeză Mary Mallon (1859–1938) care, deși clinic sănătoasă, a fost punctul de plecare al unei epidemii de febră tifoidă în New York în 1906. (n. tr.).

Mai era un cuplu, un bărbat și o femeie, așezați în unghi față de primii doi. Pariam pe toți banii din lume că și ei erau licantropi.

Edward se așezase la o masă lîngă ei, dar nu prea aproape. Vînase și înainte licantropi, astfel încît știa la ce se putea aștepta.

În timp ce treceam pe lîngă masă, unul dintre bărbați își ridică privirea. Ochii căprui, atît de închiși la culoare, încît păreau aproape negri, mă priviră fix. Avea o față pătrată, corpul zvelt, bine făcut, dar cu mușchi puternic reliefați, cel puțin asta am observat în momentul în care și-a încrucișat mîinile sub bărbie și m-a privit. L-am fixat și eu cu privirea, apoi am trecut mai departe spre separeul în care stătea șobolanul-rege.

Acesta era înalt, cel puțin 1,83, cu o piele cafeniu-închis, cu păr negru, des, tuns scurt, ochi căprui. Fața îi era slabă, arogantă, buzele aproape prea moi pentru a se potrivi cu expresia disprețuitoare pe care mi-a aruncat-o. Era chipeș, dar amenințător, cu aspectul unui mexican, iar neîncrederea pe care o afișa încărca atmosfera cu electricitate.

M-am strecurat în separeul său. Am respirat adînc și neîntrerupt de cîteva ori, apoi l-am privit peste masă.

— Am primit mesajul. Ce vrei?

Vocea îi era moale și profundă, fără urmă de accent.

— Vreau să mă conduci pe mine și pe cel puțin încă un bărbat în tunelele de sub Circul Damnaților.

Se încruntă și mai tare, riduri ușoare apărîndu-i între ochi.

— De ce aș face asta pentru tine?

— Vrei ca supușii tăi să scape de sub influența stăpînei?

Aprobă din cap. Tot încruntat.

Eram pe punctul de a-l cîștiga de partea mea.

— Du-ne pînă la intrarea în subterană și de restul mă ocup eu.

Își încrucișă mîinile pe masă.

— Cum pot să am încredere în tine?

— Nu sînt vînător de recompense. N-am făcut niciodată vreun rău unui licantrop.

— Nu putem lupta alături de tine dacă te ridici împotriva lui Nikolaos. Nici măcar eu n-o pot înfrunta. Ea e aceea care mă cheamă. Nu-i răspund, dar o pot simți. Pot să-i împiedic pe șobolanii mici și pe supușii mei să nu o ajute împotriva ta, dar asta e tot ce pot face.

— Nu trebuie decît să ne duci înăuntru. Restul e treaba noastră.

— Ești atît de încrezătoare în puterile tale?

— Sînt gata să pariez pe propria-mi viață, am declarat eu.

Cu coatele pe masă, își duse degetele la buze. Cicatricea de pe braț, aproximativ de forma unei coroane cu patru colțuri, era vizibilă chiar și în actuala sa formă umană.

— Te duc înăuntru, hotărî el.

Am zîmbit.

— Mulțumesc.

Mă fixă cu privirea.

— Poți să-mi mulțumești cînd vei ieși vie de acolo.

— Atunci ne-am înțeles.

I-am întins mîna. Mi-o strînse după un moment de ezitare.

— Vrei să aștepți cîteva zile? mă întrebă el.

— Nu. Vreau să intru mîine.

Își lăsă capul pe o parte.

— Ești sigură?

— De ce? E vreo problemă?

— Ești rănită. Am crezut că ai vrea să te vindeci înainte.

Aveam cîteva vînătăi, mă durea gîtul, dar...

— De unde știi?

— Miroși de parcă moartea ar fi trecut pe lîngă tine în noaptea asta.

M-am holbat la el. Irving nu-mi face niciodată așa ceva, nu-și arată puterile supranaturale. Nu spun că n-ar putea, dar se străduiește din greu să pară o ființă umană. Acest bărbat n-o face cîtuși de puțin.

Am respirat adînc.

— Asta-i treaba mea.

Dădu din cap.

—Te contactăm și îți indicăm locul și ora.

M-am ridicat. El rămase pe scaun. Nu mai părea să fie altceva de spus, așa că am plecat.

După vreo zece minute Edward mi se alătură în mașină.

— Și acum? întrebă el.

— Ai amintit ceva de camera ta de hotel. Vreau să dorm cît mai pot.

— Și mîine?

— Ieșim undeva și îmi arăți cum funcționează pușca de vînătoare.

— Apoi?

— Apoi mergem după Nikolaos, am hotărît eu.

Respiră întretăiat și aproape izbucni în rîs.

— Oh, Doamne.

Oh, Doamne? Mă bucur că cineva se distrează de minune.

Rînji.

— Îmi place ceea ce fac, declară el.

Am zîmbit fără să vreau. Adevărul era că și mie îmi plăcea ceea ce făceam.

45

În timpul zilei am învățat cum să folosesc pușca de vînătoare. În noaptea următoare, am intrat în grotă împreună cu șobolanii-vîrcolaci.

Grota era întunecoasă. Am rămas în picioare într-o beznă cumplită, strîngînd în mînă lanterna. Mi-am dus mîna la frunte și nu vedeam absolut nimic în afara acelor imagini albe și caraghioase care îți joacă în fața ochilor în lipsa oricărei lumini. Purtam o cască cu o lanternă pe ea, în acel moment stinsă. Șobolanii-vîrcolaci insistaseră asupra acestui lucru. Eram înconjurată din toate părțile de zgomote. Strigăte, gemete, pocnete de oase, un sunet curios ca și cum un cuțit ar fi spintecat bucăți de carne. Șobolanii-vîrcolaci se transformau din oameni în animale. Părea o transformare dureroasă — chiar foarte dureroasă. Mă făcuseră să jur că nu aveam să aprind lumina înainte de a-mi permite ei.

Nu dorisem niciodată să pot vedea atît de mult. Nu putea fi atît de oribil. Sau putea? Dar o promisiune este o promisiune. Parcă vorbea Elefantul Horton[1]: „O ființă este o ființă indiferent cît de mică". Ce dracu' făceam în mijlocul unei grote, în întuneric, înconjurată de șobolani-vîrcolaci, citînd din Seuss și încercînd să ucid un vampir de o mie de ani?

Fusese una din cele mai ciudate săptămîni din viața mea.

Rafael, șobolanul-rege, spuse:

— Acum poți să aprinzi luminile.

---

[1] Elefant din cărțile pentru copii (*Horton Hatches the Egg*, *Horton Hears a Who!*) scrise de Theodor Seuss Geisel (1904 — 1991), cunoscut mai mult sub pseudonimul Dr. Seuss (n tr.).

Am făcut-o, instantaneu. Ochii mi se îndreptară ca niște lipitori spre lumină, eram dornică să văd.

Șobolanii-vîrcolaci stăteau în grupuri mici în tunelul larg cu tavanul plat. Erau zece, îi numărasem cînd erau încă sub formă umană. Cei șapte masculi erau acoperiți cu blană și purtau blugi scurți. Doi purtau tricouri sport largi. Cele trei femele purtau rochii largi asemănătoare cu cele purtate de gravide. Ochii lor negri ca niște nasturi străluceau în lumină. Toți aveau blană.

Edward se apropie de mine. Privea fix șobolanii-vîrcolaci, cu o față rece, impenetrabilă. I-am atins brațul. Îi spusesem lui Rafael că eu nu eram vînător de recompense, dar că Edward era uneori. Speram să nu-i pun în pericol pe acești oameni.

— Sînteți gata? întrebă Rafael.

Era același bărbat-șobolan cu blana neagră, lucioasă, pe care mi-l aminteam.

— Da, am răspuns eu.

Edward dădu din cap.

Șobolanii-vîrcolaci ne încadrară din ambele părți, cățărîndu-se pe pietrele joase, uscate. Am comentat fără a mă adresa nimănui în special:

— Credeam că grotele sînt umede.

Un șobolan-vîrcolac mai mic, într-un tricou sport, răspunse:

— Grota Cherokee este moartă.

— Nu înțeleg.

— O grotă vie are apă și formațiuni calcaroase în creștere. O grotă uscată în care nu mai apar formațiuni calcaroase se numește grotă moartă.

— Oh, am făcut eu.

Își retrase buzele, dezgolind niște dinți uriași, intenționînd probabil să zîmbească.

— Mai mult decît voiai să știi, nu?

Rafael sîsîi.

— Louie, nu sîntem aici pentru o plimbare cu ghizi. Tăceți din gură amîndoi.

Louie ridică din umeri și porni înaintea mea. Era aceeași ființă umană care fusese cu Rafael la restaurant, bărbatul cu ochi întunecați.

Una dintre femele avea blana aproape cafenie. Se numea Lillian și era medic. În spate ducea un rucsac cu medicamente. Păreau să se aștepte că vom fi răniți. Cel puțin asta însemna că aveam șanse de supraviețuire. Începeam să-mi pun eu însămi această întrebare.

După două ore tavanul ajunsese atît de jos, încît nu mai puteam înainta în picioare. Și mi-am dat seama pentru ce erau căștile pe care șobolanii-vîrcolaci ni le dăduseră. Mi-am frecat capul de tavan de cel puțin o mie de ori. Aș fi fost inconștientă cu mult înainte de a o vedea pe Nikolaos.

Șobolanii păreau făcuți pentru tunel, alunecînd și aplatizîndu-și corpurile cu o suplețe stranie. Nici eu, nici Edward nu ne puteam compara cu ei. Nici măcar pe departe.

Edward înjură ușor în spatele meu. Cei zece centimetri în plus îi creau mari dureri. Spatele mă durea cumplit, dar al lui Edward trebuia să fi fost într-o stare și mai proastă. Din loc în loc erau un fel de pungi în care tavanul era mai înalt, astfel încît puteam sta în picioare. Am început să le aștept cu nerăbdare, așa cum așteaptă un scufundător pungile cu aer.

Întunericul începu să nu mai fie atît de nepătruns. Undeva în depărtare se întrezărea o lumină, nu mare, dar era totuși altceva. Clipea la capătul cel mai îndepărtat al tunelului ca o fata morgana.

Rafael se chirci lîngă noi. Edward se așeză fără fasoane pe piatra uscată. I-am urmat exemplul.

— Acolo e subterana. Vă așteptăm aici pînă se face aproape întuneric. Dacă nu veniți pînă atunci, vom pleca. După ce moare Nikolaos, vă vom ajuta cum vom putea.

Am aprobat din cap; lumina de pe cască făcu la fel.

— Mulțumesc că ne-ai ajutat.

Își clătină fața îngustă, de șobolan.

— V-am adus la ușa diavolului. Nu-mi mulțumi pentru asta.

Am aruncat o privire spre Edward. Fața îi era tot rece, impenetrabilă. Nu-mi puteam da seama dacă era interesat de ceea ce tocmai spusese șobolanul-rege. Puteam la fel de bine să fi vorbit despre o listă de cumpărături de la băcănie.

Edward și cu mine am înghenuncheat în fața intrării spre subterană. Lumina torțelor clipea, incredibil de strălucitoare după întunericul din tunel. Edward își așeză

mai bine mitraliera Uzi atîrnată de o curea de-a curmezișul pieptului. Eu duceam pușca de vînătoare. Mai aveam cele două pistoale, două cuțite și un Derringer[1], un cadou de la Edward, îndesat în buzunarul jachetei. Edward mi-l dăduse cu un sfat avizat: „Are un recul de parcă ai primi un șut, dar lipit sub bărbia cuiva, îi va zbura creierii". Bine de știut.

Afară era lumină. N-ar fi trebuit să fie vreun vampir treaz, dar Burchard avea să fie prin preajmă. Și dacă ne va vedea, va ști și Nikolaos. Va ști, într-un fel sau altul. Pielea de pe brațe mi se făcu ca de găină.

Ne-am strecurat înăuntru, gata să ucidem și să mutilăm. Încăperea era goală. Toată adrenalina mi se strînsese în corp, respiram prea rapid, iar inima îmi bătea prea tare.

Locul unde Phillip fusese înlănțuit era curat. Cineva își dăduse toată osteneala să șteargă tot sîngele.

Am simțit impulsul de a atinge peretele unde stătuse Phillip.

Aflat lîngă ușă, Edward șopti:

— Anita.

M-am grăbit să ajung lîngă el.

— Ce s-a întîmplat? mă întrebă.

— Nikolaos l-a ucis pe Phillip aici.

— Concentrează-te la ce avem de făcut. Nu vreau să mor pentru că tu visezi cu ochii deschiși.

Era cît pe-aci să mă enervez, dar mi-am înfrînat mînia. Avea dreptate.

Edward a încercat ușa și aceasta s-a deschis. Nefiind prizonieri înăuntru, nu aveau de ce s-o încuie. M-am lipit de partea stîngă a ușii, Edward de cea dreaptă. Coridorul era gol.

Mîinile îmi erau transpirate pe pușca de vînătoare. Edward porni în jos pe partea dreaptă a coridorului. L-am urmat în sălașul dragonului. Nu mă simțeam cîtuși de puțin un cavaler descălecat de pe un armăsar focos... sau poate unul fără armură sclipitoare?

N-avea nici o importanță. Eram aici. Îmi simțeam inima în gît.

---

[1] Pistol scurt de calibru mare (inițial 40 și 41), cu țeavă scurtă, inventat de armurierul american Henry Deringer (1786—1868) (n. tr.).

46

Dragonul n-a ieșit imediat din sălaș pentru a ne mînca. De fapt, locul era liniștit. Prea liniștit, dacă ne-am lua după o expresie stereotipă.

M-am apropiat de Edward și am șoptit:

— Nu că m-aș plînge, dar unde sînt toți?

Se rezemă cu spatele de zid și răspunse:

— Poate l-ai ucis pe Winter. Rămîne astfel doar Burchard. Poate a fost trimis să facă vreun comision.

Am clătinat din cap.

— E prea ușor.

— Nu te teme. Ceva rău se va întîmpla curînd.

Continuă să coboare pe coridor. L-am urmat. De-abia după trei pași mi-am dat seama că Edward făcuse o glumă.

Coridorul dădea într-o încăpere enormă, asemănătoare cu sala tronului lui Nikolaos, excepție făcînd doar faptul că aici nu se afla nici un jilț. Doar sicrie. Cinci dintre ele erau împrăștiate prin încăpere, pe niște platforme, pentru a nu sta direct pe podea, în curent. Candelabre de fier, înalte, ardeau în încăpere, cîte unul la piciorul și la capul fiecărui sicriu.

Mulți vampiri fac eforturi pentru a-și ascunde sicriele, dar nu și Nikolaos.

— Arogantă, șopti Edward.

— Da, i-am răspuns tot în șoaptă.

Întotdeauna șoptești la început în jurul unor sicrie de parcă ai fi la o înmormînare și morții te-ar putea auzi.

În încăpere stagna un miros care îmi zbîrlea părul de pe ceafă. L-am simțit în fundul gîtului, un miros ușor

metalic precum al șerpilor ținuți în cuști. Știai doar după miros că nu era nimic cald și îmblănit în această încăpere. Nu că ar fi avut vreo importanță. Pentru că în jur era doar mirosul vampirilor.

Primul sicriu era de culoare întunecată, din lemn bine lustruit, cu mînere aurii. Era mai lat înspre partea umerilor, apoi devenea mai îngust, urmărind conturul unui corp uman. Uneori sicriele mai vechi aveau această formă.

— Începem de aici, am hotărît eu.

Edward nu comentă deloc. Își lăsă mitraliera să atîrne de curea și scoase pistolul.

— Te acopăr, zise el.

Am lăsat pușca de vînătoare jos pe podea în fața sicriului, am apucat marginea capacului, am rostit o scurtă rugăciune și l-am ridicat. Înăuntru zăcea Valentine. Fața plină de cicatrice era descoperită. Era încă îmbrăcat ca un jucător de cărți de pe un vas fluvial, dar de data aceasta în negru. Cămașa cu volănașe era purpurie, ceea ce nu se prea potrivea cu părul acaju. O mînă era pe jumătate încolăcită pe coapsă, un gest neglijent al unei persoane adormite. Un gest foarte uman.

Edward privi cu atenție în interiorul sicriului, cu pistolul îndreptat spre tavan.

— Ăsta-i cel căruia i-ai aruncat agheasmă în față?

Am dat din cap afirmativ.

— O treabă excelentă, declară el.

Valentine nu se mișcă deloc. Nu l-am văzut nici măcar respirînd. Mi-am șters mîinile transpirate de blugi și i-am luat pulsul la încheietură. Nimic. Pielea era rece la atingere. Mort. Nu era vorba de crimă, indiferent ce stipula noua lege. Nu poți ucide un cadavru.

O vibrație la încheietură. Am sărit înapoi de parcă m-ar fi fript.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Edward.

— I-am simțit pulsul.

— Se mai întîmplă uneori.

Am aprobat din cap. Da, se mai întîmplă uneori. Dacă aștepți destul de mult, inima bate, sîngele curge prin vene,

dar atît de încet, încît este greu de urmărit. Mort. Începeam să cred că nu știam ce însemna cuvîntul.

Știam un singur lucru. Dacă ne prindea noaptea acolo, aveam să murim sau să ne dorim să fi murit. Valentine luase parte la uciderea a douăzeci de oameni. Aproape mă omorîse și pe mine. După ce Nikolaos își va ridica protecția acordată, Valentine va termina ceea ce începuse, dacă va putea. Venisem s-o ucidem pe Nikolaos. Cred că își va retrage protecția cît mai repede posibil. Așa cum spune o veche zicală, ori murea el ori eu. Preferam să fie el.

Mi-am scos rucsacul de pe umeri.

— Ce cauți? întrebă Edward.

— Țărușul și ciocanul, am răspuns fără să ridic privirea.

— Nu folosești pușca?

I-am aruncat o privire.

— Oh, grozav. De ce nu angajăm și o orchestră dacă tot sîntem aici?

— Dacă tot vrei s-o faci în liniște, este o altă cale. Pe față i se întipări un zîmbet ușor.

Aveam deja țărușul ascuțit în mînă, dar eram gata să-l ascult. Am tras în țeapă cei mai mulți vampiri pe care i-am ucis, dar nu e niciodată mai ușor. E o treabă grea și se face multă mizerie, deși nu mai vărs deloc. La urma urmei, sînt o profesionistă.

Edward scoase o cutiuță din propriul său rucsac. Înăuntru erau seringi. Scoase o fiolă cu un lichid cenușiu.

— Nitrat de argint, zise el.

Argint. Blestemul-otravă al morților-vii. Biciul creaturilor supranaturale. Totul frumos modernizat.

— Are efect?

— Are.

Edward umplu o seringă și întrebă:

— Cîți ani are ăsta?

— Puțin peste o sută.

— Două ar trebui să ajungă. Înfipse acul în vena din gîtul lui Valentine. Înainte de a avea timp să umple a doua oară seringa, corpul vampirului se cutremură. Edward îi injectă și a doua doză în gît. Corpul lui Valentine se arcui

peste pereții sicriului. Gura i se deschise, apoi se închise. Gîfîia după aer de parcă se îneca.

Edward umplu încă o dată seringa și mi-o întinse. M-am holbat la el.

— Nu te mușcă, zise el.

Am apucat-o ușor între degetul mare și primele două degete de la mîna dreaptă.

— Ce ai? mă întrebă el.

— Nu sînt un mare fan al acelor.

Rînji la mine.

— Ți-e frică de ace?

M-am încruntat.

— Nu chiar.

Corpul lui Valentine se clătină și se ridică, bătînd cu mîinile pereții de lemn. Scîncea ușor, neajutorat. Ochii nu s-au deschis deloc. Avea să doarmă tot drumul spre moarte.

Se arcui încă o dată, se cutremură, apoi se prăbuși peste marginea sicriului ca o păpușă de cîrpă dezmembrată.

— Nu pare prea mort, am zis eu.

— Nu par niciodată.

— Le înfigi un țăruș în inimă, le tai capetele și atunci ești sigur că sînt morți.

— Asta nu-i tragere în țeapă, spuse el.

Nu-mi plăcea. Valentine zăcea în sicriu părînd întreg și aproape uman. Voiam să văd niște carne putrezită, oasele transformîndu-se în praf. Voiam să știu că era mort.

— Anita, nici un vampir nu s-a ridicat vreodată din sicriu după ce i s-a injectat o seringă plină cu nitrat de argint.

Am dat din cap, nu prea convinsă.

— Verifică pe cealaltă parte. Du-te!

M-am dus, dar mă tot uitam în spate spre Valentine. Îmi bîntuise coșmarurile ani întregi, aproape mă omorîse. Acum pur și simplu nu arăta destul de mort pentru a fi pe gustul meu.

Am deschis primul sicriu de pe partea mea, folosindu-mă doar de o mînă, în cealaltă ținînd cu grijă seringa. Probabil că o injecție cu nitrat de argint nu mi-ar fi făcut nici mie

prea bine. Sicriul era gol. Căptușeala albă, imitație de mătase, încă mai păstra conformația corpului, ca o saltea, dar nici un vampir nu zăcea acum pe ea.

M-am cutremurat și am aruncat o privire prin încăpere, dar nu era nimic altceva de văzut. Mi-am ridicat încet privirea în sus, sperînd că nici o creatură nu plutea deasupra mea. Nu era nici una. Mulțumesc, Doamne.

În cele din urmă, mi-am adus aminte că trebuia să și respir. Probabil era sicriul Theresei. Da, ăsta trebuia să fie. L-am lăsat deschis și m-am îndreptat spre următorul. Acesta era un model mai nou, probabil dintr-o imitație de lemn, dar bine făcut și lustruit. Înăuntru era un bărbat de culoare. Nu i-am știut niciodată numele, și nici n-am să i-l mai știu vreodată. Știam ce însemna să intru în această subterană. Însemna nu numai să mă protejez pe mine însămi, ci să ucid vampirii care zăceau neputincioși în sicrie. Din cîte știam, acest vampir nu făcuse niciodată rău nimănui. Am izbucnit în rîs; acesta era protejatul lui Nikolaos. Chiar credeam că nu gustase vreodată sînge uman? Nu. Am lipit acul de gîtul lui și am înghițit cu greu. Nu suportam seringile. Fără vreun motiv special.

Am înfipt acul și am închis ochii în timp ce apăsam pistonul. Puteam să-i înfig un țăruș în inimă fără nici o problemă, dar înțepîndu-l cu un ac am simțit cum mă trec fiori pe șira spinării.

Edward strigă:

— Anita!

M-am răsucit brusc și l-am văzut pe Aubrey stînd în sicriu. Îl apucase pe Edward de gît și îl ridica încet în aer.

Pușca de vînătoare era tot lîngă sicriul lui Valentine. Pe toți dracii! Am scos pistolul de 9 mm și am tras țintind fruntea lui Aubrey. Glonțul îi azvîrli capul pe spate, dar vampirul se mulțumi doar să zîmbească, continuînd să-l ridice pe Edward care dădea spasmodic din picioare.

Am alergat spre pușcă.

Edward trebuia să-și folosească ambele mîini pentru a împiedica să fie sugrumat de propria sa greutate. Lăsă brusc o mînă în jos, bîjbîind după mitralieră.

Aubrey îi prinse încheietura.

Am cules de jos pușca de vînătoare, am făcut doi pași spre ei și am tras de la aproximativ un metru. Capul lui Aubrey explodă, sîngele și creierul împroșcînd pereții. Mîinile îl coborîră încet pe Edward spre podea, fără a-i da drumul de tot. Edward respira neregulat. Mîna dreaptă a vampirului se strînse convulsiv în jurul gîtului lui Edward, degetele căutîndu-i traheea.

A trebuit să-l ocolesc pe Edward pentru a putea trage direct în pieptul lui Aubrey. Glonțul îi smulse inima și aproape cea mai mare parte a pieptului. Brațul drept mai era prins doar în bucăți de țesut și oase. Corpul se prăbuși pe spate în sicriu.

Edward se lăsă să cadă în genunchi, horcăind, incapabil să mai respire.

— Edward, dă din cap dacă mai poți respira, am zis eu.

Deși, dacă Aubrey i-ar fi strivit traheea, nu știam ce aș mai fi putut face. Poate să fug după Lillian, doctorița-șobolan.

Edward dădu din cap. Era purpuriu la față, dar respira.

Urechile îmi țiuiau din cauza bubuiturii puștii de vînătoare între pereții de piatră. S-a terminat cu surprizele. S-a terminat cu nitratul de argint. Am încărcat din nou pușca și m-am întors la sicriul lui Valentine. L-am făcut bucăți. Acum era mort de-a binelea.

Edward se ridică în picioare, împleticindu-se. Croncăni:

— Cîți ani avea creatura asta?

— Mai mult de cinci sute, i-am răspuns.

Înghiți din greu, părînd rănit.

— Rahat.

— Nu aș încerca să înfig vreun ac în Nikolaos.

Reuși să-mi arunce o privire, încă pe jumătate rezemat de sicriul lui Aubrey.

M-am răsucit spre cel de-al cincilea sicriu. Cel pe care l-am lăsat la urmă fără să fi vorbit unul cu celălalt. Trebuia să văd în ce trăgeam. Nikolaos era un vampir-suprem. Uciderea lor, chiar și în timpul zilei, era un lucru riscant. Privirea lor te poate ține în capcană pînă la lăsarea

întunericului. Mințile lor. Vocile lor. O putere atît de mare. Și Nikolaos era cel mai puternic vampir pe care-l văzusem vreodată. Aveam cu mine crucea sfințită. Ar trebui să fiu în siguranță. Dar mi se luaseră prea multe cruci din mînă pentru a mă simți complet în siguranță. Oh, foarte bine. Am încercat să ridic capacul cu o singură mînă, dar era greu și nu prea bine echilibrat pentru a fi ridicat cu ușurință, așa cum se întîmplă cu sicriele moderne.

— Edward, poți să mă ajuți? Sau încă mai înveți cum să respiri?

Edward se apropie de mine. Fața își recăpătase aproape culoarea normală. Apucă de capac, iar eu am pregătit pușca. Îl ridică și capacul alunecă într-o parte. Nu era fixat în balamale.

Am exclamat:

— Rahaaat!

Sicriul era gol.

— Mă căutați pe mine? se auzi o voce melodioasă, stridentă, din pragul ușii. Nu mișcați, cred că asta-i expresia folosită de polițiști. Vă avem la degetul mic.

— Nu te-aș sfătui să încerci să folosești arma, rosti Burchard.

Am aruncat o privire spre Edward și i-am văzut mîinile aproape de mitralieră, totuși nu destul de aproape. Fața îi era impenetrabilă, calmă, obișnuită, de parcă nu i-ar fi păsat de absolut nimic. Eram atît de înspăimîntată, încît îmi simțeam gura amară. Ne-am uitat unul la celălalt și am ridicat mîinile.

— Întoarceți-vă încet, zise Burchard.

Ne-am conformat.

Ținea în mînă o pușcă semi-automată oarecare. Nu sînt un fan al armelor precum Edward, astfel încît nu cunoșteam marca și modelul, dar știam că un glonț ar fi făcut o gaură mare. Burchard mai avea și o sabie într-o teacă prinsă pe spate. O sabie, o sabie adevărată!

Zachary stătea lîngă el, cu un pistol în mînă. Îl ținea cu ambele mîini, cu brațele rigide. Nu părea prea fericit.

Burchard ținea pușca de parcă s-ar fi născut cu ea în mînă.

— Aruncați armele, vă rog, și încrucișați-vă degetele deasupra capetelor.

Am făcut ce ne-a cerut. Edward lăsă să cadă mitraliera, eu, pușca de vînătoare. Mai aveam destule arme.

Nikolaos stătea într-o parte. Fața îi era rece, furioasă. Atunci cînd vorbi, vocea stîrni ecouri în încăpere.

— Sînt mai în vîrstă decît orice v-ați imaginat. Credeați că lumina zilei mă ține prizonieră? După o mie de ani?

Păși în încăpere, atentă să nu intre în bătaia armelor lui Burchard și Zachary. Aruncă o privire spre sicrie.

— Vei plăti pentru asta, reanimatoareo!

Zîmbi și n-am văzut niciodată un zîmbet atît de malefic.

— Burchard, ia-le restul de arme; apoi îi vom oferi reanimatoarei un tratament special.

Cei doi s-au oprit în fața noastră, dar nu prea aproape.

— La perete, reanimatoareo, spuse Burchard. Zachary, dacă bărbatul se mișcă, împușcă-l.

Burchard mă împinse în perete și mă percheziționă foarte atent. Nu-mi verifică dantura și nici nu mă puse să-mi dau jos pantalonii, dar în rest... Descoperi toate armele pe care le aveam la mine. Chiar și Derringer-ul. Băgă crucea în buzunar. Poate aș putea să-mi tatuez una pe brat? Probabil n-ar folosi la nimic.

M-am dus să stau lîngă Zachary, iar Edward a fost percheziționat la rîndul său. M-am holbat la Zachary.

— Știe? l-am întrebat.

— Taci din gură.

Am zîmbit.

— Nu știe, nu-i așa?

— Taci din gură!

Edward s-a întors și am rămas amîndoi cu mîinile deasupra capetelor, fără nici un fel de arme. Nu era o priveliște prea plăcută.

Adrenalina făcea bule precum șampania, iar pulsul meu o luase razna de-a binelea. Nu-mi era frică de arme, nu chiar. Îmi era frică de Nikolaos. Ce avea să ne facă? Să-mi

facă? Dacă puteam alege, i-aș fi obligat să mă împuște. Tot ar fi fost mai bine decît orice altceva punea Nikolaos la cale, în mintea ei mică, dar diabolică.

— Stăpînă, nu mai sînt înarmați, zise Burchard.

— Bine. Știi ce făceam în timp ce voi îmi ucideați semenii?

N-am crezut că aștepta un răspuns, așa că nici nu i-am dat vreunul.

— Ne ocupam de unul dintre prietenii tăi, reanimatoareo.

Am simțit un nod în stomac. Mi-a trecut prin minte o imagine a lui Catherine, dar era plecată din oraș. Dumnezeule, Ronnie. Puseseră oare mîna pe Ronnie?

Expresia feței trebuie să mă fi trădat pentru că Nikolaos izbucni într-un rîs sălbatic și ascuțit, un chicotit excitat.

— Chiar nu pot să înghit rîsul ăsta, am declarat eu.

— Tăcere, interveni Burchard.

— Oh, Anita, ești atît de amuzantă. O să-mi placă la nebunie să te fac unul dintre slujitorii mei.

La început vocea îi era stridentă și copilăroasă pentru a deveni treptat îndeajuns de gravă ca să-mi dea fiori pe șira spinării.

Strigă cu voce tare:

— Intră acum în cameră!

Am auzit un tîrșîit de pași, apoi Phillip păși în încăpere. Rana oribilă de la gît era adîncă, un țesut alb cicatrizat. Aruncă o privire prin cameră de parcă n-ar fi văzut-o.

Am șoptit:

— Sfinte Dumnezeule!

Îl reînviaseră din morți.

47

Nikolaos dansa în jurul lui. Poalele rochiei roz pastelat se învîrteau în jurul ei. Funda mare, roz, din păr, sălta în timp ce ea se răsucea, cu brațele larg deschise. Picioarele zvelte erau acoperite de colanți de balerină. Pantofii erau albi cu funde roz.

Se opri, rîzînd, cu răsuflarea tăiată. Obrajii aveau o culoare roșie sănătoasă, ochii îi străluceau. Cum a făcut așa ceva?

— Pare foarte viu, nu-i așa?

Pășea încet în jurul lui Phillip, atingîndu-i brațul cu mîna. Acesta se retrase, înfricoșat, urmărindu-i orice mișcare cu ochii. Și-o amintea. Dumnezeu să ne ajute. Și-o amintea.

— Vrei să-l pui la încercare? întrebă ea.

Speram că n-am înțeles bine. M-am străduit să-mi păstrez expresia feței neschimbată. Trebuie să fi reușit, pentru că Nikolaos bătu din picior, cu mîinile în șolduri.

— Ei bine, vrei să-ți vezi iubitul la lucru?

Mi-am înghițit cu greu bila. Poate că ar fi trebuit să vărs pe ea? Ar fi învățat-o minte.

— Cu tine? am întrebat eu.

Se mișcă într-o parte, cu mîinile strînse la spate.

— Ar putea fi cu tine. Alegerea îți aparține.

Fața ei aproape o atingea pe a mea. Ochii, atît de mari și nevinovați, păreau să profaneze totul.

— Nici una nu pare prea atrăgătoare.

— Păcat.

Se apropie din nou de Phillip. Acesta era gol, iar corpul său bronzat era încă bine făcut. Ce mai contau cîteva cicatrice în plus?

— Nu știai că aveam să fiu aici, atunci de ce l-ai reînviat din morți pe Phillip? am întrebat-o eu.

Nikolaos se răsuci pe tocurile pantofilor mici.

— L-am reînviat ca să vedem cum încearcă să-l omoare pe Aubrey. Zombii uciși pot fi atît de distractivi în timp ce încearcă să-și omoare ucigașii. Ne-am gîndit să-i dăm o șansă în timp ce Aubrey doarme. Aubrey se poate mișca dacă e deranjat.

Aruncă o privire spre Edward.

— Dar ai aflat asta deja.

— Intenționai să-l lași pe Aubrey să-l ucidă din nou, am zis eu.

Nikolaos încuviință din cap.

— Mmm.

— Cățea!

Burchard îmi înfipse patul pușții în stomac și am căzut în genunchi. Gîfîiam, încercînd să respir. Nu prea mi-a ajutat.

Edward se uita fix la Zachary care ținea pistolul îndreptat spre pieptul său. Nu trebuia să fii bun sau norocos de la acea distanță. Tot ce trebuia să faci ca să ucizi pe cineva era să apeși pe trăgaci. Buuum.

— Pot să te determin să faci ce vreau eu, declară Nikolaos.

Un nou val de adrenalină îmi străbătu corpul. Era prea mult. Am vomat într-un colț. Din cauza nervilor și a loviturii puternice în stomac cu patul pușții. Nervi mai avusesem și altădată; întîlnirea cu patul pușții era o experiență nouă.

— Țțț, țțț, făcu Nikolaos. Te înspăimînt atît de tare?

Am reușit să mă ridic în picioare în cele din urmă.

— Da, am răspuns eu. De ce să neg?

Bătu din palme.

— Oh, grozav.

Fața i se schimbă brusc, de parcă ar fi apăsat pe un buton. Fetița dispăru și nici un vraf de rochii roz cu volănașe nu avea s-o mai aducă înapoi. Fața lui Nikolaos era mai slabă, venită parcă de pe alte meleaguri. Ochii îi erau două vîrtejuri fără fund.

— Ascultă-mă, Anita. Simte puterea mea în venele tale.

Am rămas nemișcată, privind fix podeaua în timp ce frica mi se strecura rece sub piele. Am așteptat ca ceva să-mi frîngă sufletul. Am așteptat ca puterea lui Nikolaos să mă facă zob. Nu s-a întîmplat nimic.

Nikolaos se încruntă. Fetița se întorsese.

— Te-am mușcat, reanimatoareo. Ar trebui să te tîrăști dacă ți-o cer. Ce ai făcut?

Am șoptit o rugăciune scurtă, venită din inimă, și i-am răspuns:

— Agheasmă.

Nikolaos mîrîi:

— De data asta te vom ține aici pînă ce vei fi însemnată a treia oară. Vei lua locul Theresei. Poate atunci vei fi mai dornică să afli cine ucide vampiri.

Am luptat din răsputeri să nu-i arunc o privire lui Zachary. Nu pentru că nu aș fi vrut să-l dau în vileag, aș fi făcut-o cu plăcere, dar așteptam momentul în care această dezvăluire ne-ar fi ajutat. L-ar fi putut ucide pe Zachary, dar nu nu am fi scăpat de Burchard sau Nikolaos. În clipa de față, Zachary devenise cea mai inofensivă persoană din toată încăperea.

— Nu prea cred.

— Oh, dar eu cred, reanimatoareo.

— M-ai bine aș muri.

Nikolaos își desfăcu larg brațele.

— Dar vreau să mori, Anita, chiar vreau să mori.

— Aici sîntem de aceeași părere.

Nikolaos chicoti. Sunetul îmi produse o durere de dinți. Dacă dorea cu adevărat să mă tortureze, tot ce avea de făcut era să mă închidă într-o cameră și să rîdă de mine. Ar fi fost un adevărat iad.

— Haideți, băieți și fete, să mergem să ne jucăm în subterană.

Nikolaos porni înainte. Burchard ne făcu semn s-o urmăm. Așa am făcut. El și cu Zachary veneau ultimii, cu armele în mîini. Phillip rămase nesigur în mijlocul încăperii, privindu-ne plecînd.

Nikolaos strigă în urmă:

— Zachary, fă-l să ne urmeze.

Zachary spuse:

— Haide, Phillip, urmează-mă.

Acesta se răsuci și păși după noi, cu ochii încă nesiguri și nefocalizați cu adevărat.

— Haide, zise Burchard.

Ridică pușca pe jumătate și am pornit și eu. Nikolaos strigă iar în urmă:

— Nu-i așa că-i bine să-ți privești iubitul?

Nu era mult de mers pînă la ușa subteranei. Dacă încercau să mă înlănțuiască de zid, mă voi arunca asupra lor, obligîndu-i să mă omoare. Ceea ce însemna că cel mai bine era să mă reped la Zachary. Burchard s-ar putea doar să mă rănească sau să mă lase în nesimțire, iar asta ar fi fost foarte, foarte rău.

Nikolaos ne conduse pe scări în jos. Ce mai zi pentru o paradă! Phillip o urmă, dar acum privea în jur, văzînd cu adevărat lucrurile. Îngheță, holbîndu-se la locul unde îl ucisese Aubrey. Întinse mîna să atingă peretele. Își încovoie mîna, frecînd degetele de palmă ca și cum simțea ceva. Își duse o mînă la gît și găsi cicatricea. Scoase un urlet care se lovi de pereți, stîrnind ecouri.

— Phillip, am exclamat eu.

Burchard mă împinse înapoi cu pușca. Phillip se ghemui în colț, cu fața ascunsă, cu brațele în jurul genunchilor. Scotea un sunet strident, ascuțit.

Nikolaos izbucni în rîs.

— Încetează, încetează.

Am păsit spre Phillip și Burchard îmi puse pușca în piept. I-am urlat în față;

— Împușcă-mă, împușcă-mă, fir-ar să fie! Mi-ar fi mai bine decît îmi e acum.

— Destul, interveni Nikolaos.

Se apropie cu pași mici de mine, iar eu am bătut în retragere. Continuă să se apropie, forțîndu-mă să mă dau înapoi pînă ce m-am lovit de zid.

— Anita, nu vreau să fii împușcată, dar vreau să fii rănită. L-ai ucis pe Winter cu micul tău cuțit. Să vedem cît de bună ești cu adevărat.

Se îndepărtă de mine.

— Burchard, dă-i înapoi cuțitele.

Acesta nu ezită nici o clipă și nici nu întrebă pentru ce. Se apropie pur și simplu de mine și mi le întinse, cu mînerul înainte. Nici eu n-am întrebat de ce. Le-am luat.

Nikolaos ajunse brusc lîngă Edward. Acesta încercă să se îndepărteze.

— Zachary, dacă se mai mișcă, îl ucizi.

Zachary se apropie foarte mult, cu pistolul pregătit.

— Îngenunchează, ființă muritoare, spuse Nikolaos.

Edward n-o ascultă. Îmi aruncă o privire. Nikolaos îi trase un picior în încheietura genunchiului, destul de tare pentru a-l face să geamă. Se lăsă să cadă într-un genunchi, iar Nikolaos îi înșfăcă mîna dreaptă și i-o răsuci cu forța la spate. O mînă subțire i se înfipse în gît.

— Îți sfîșii beregata dacă te miști, ființă umană. Îți simt pulsul ca un fluture care mi se zbate în mînă.

Rîsul ei umplu încăperea cu o senzație caldă de groază.

— Și acum, Burchard, arată-i cum se mînuiește un cuțit.

Burchard se îndreptă spre peretele cel mai îndepărtat, cu ușa deasupra lui în capul scărilor. Puse pușca pe podea, își desfăcu teaca în care se afla sabia și o așeză lîngă pușcă. Apoi scoase un cuțit lung cu o lamă aproape triunghiulară.

Făcu cîteva mișcări rapide pentru a-și dezmorți mușchii în timp ce mă holbam la el.

Știam cum să mă folosesc de un cuțit. Îl aruncam cu precizie, mă antrenasem destul. Cei mai mulți oameni se tem de cuțite. Dacă te arăți dispus să tai pe cineva, oamenilor începe să le fie frică de tine. Burchard nu era cum erau cei mai mulți dintre oameni. Se lăsă în jos, ușor ghemuit, ținînd cuțitul neglijent, dar ferm în mîna dreaptă.

— Luptă-te cu Burchard, reanimatoareo, sau el moare.

Nikolaos îl trase puternic de mînă, dar Edward nu țipă. Îi putea dizloca și umărul, dar Edward tot n-ar fi urlat de durere.

Am pus cuțitul în teaca de la încheietura dreaptă. A lupta cu un cuțit în fiecare mînă poate părea avantajos, dar nu o făcusem niciodată prea bine. Mulți oameni n-o fac. Hei, în plus nici Burchard nu avea două cuțite.

— E o luptă pînă la moarte? am întrebat eu.

— Anita, nu vei putea să-l ucizi pe Burchard. Nu fi prostuță. Burchard o să te taie doar puțin. Te va face să simți lama, nimic prea serios. Nu vreau să pierzi prea mult sînge.

Pentru o clipă în voce i se simți o intenție de rîs, dispărută imediat. Vocea i se tîrî prin încăpere ca un vînt aducător de foc.

— Vreau să te văd sîngerînd.

Grozav.

Burchard începu să se rotească în jurul meu, dar am rămas cu spatele la perete. Se repezi brusc spre mine, cuțitul strălucind. Am rămas pe loc, parînd lama și încercînd să-l lovesc la întîmplare în clipa în care se precipita spre mine. Însă cuțitul meu nu întîlni decît aerul. Burchard stătea la o distanță la care nu-l puteam ajunge, privindu-mă fix. Avea șase sute de ani de practică, cîțiva în plus sau în minus nu mai contau. Iar eu nu mă puteam compara cu el. Nici măcar pe departe.

Zîmbi. Mi-am înclinat ușor capul. Mi-a răspuns în aceeași manieră. Un posibil semn de respect între doi luptători. Poate asta sau poate că se juca cu mine. Oare cu care dintre cele două variante aș vota?

Cuțitul se ridică fulgerător și îmi spintecă brațul. Am lovit într-o parte și lama i-a atins stomacul. În loc să se retragă, se repezi la mine. Am parat iar lovitura și m-am îndepărtat de lîngă perete, împleticindu-mă. Zîmbi. Fir-ar să fie, voia să mă aducă la loc deschis. Avea brațul aproape de două ori mai lung decît al meu.

Durerea din braț era groaznică. Pe de altă parte, o șuviță roșie de sînge se scurgea de pe stomacul său. I-am zîmbit. O clipire fugară i se citi în ochi. Era marele războinic puțin neliniștit? Speram să fie așa.

Am bătut în retragere. Ridicol. Eram pe punctul să murim amîndoi, încetul cu încetul.

Ce dracu'! M-am repezit la Burchard spintecînd aerul cu cuțitul. L-am luat prin surprindere și se retrase cîțiva pași. L-am imitat lăsîndu-mă ușor în jos, am început să ne mișcăm în cerc, supraveghindu-ne reciproc orice mișcare.

Și atunci am lansat bomba:

— Știu cine este ucigașul!

Burchard își ridică privirea.

Nikolaos întrebă:

— Ce-ai spus?

— Știu cine îi ucide pe vampiri.

Burchard îmi evită brusc brațul și cuțitul său îmi sfîșie cămașa. Nu m-a durut. Se juca doar cu mine.

— Cine? întrebă Nikolaos. Spune-mi sau ucid ființa asta umană.

— Sigur, am răspuns eu.

Zachary urlă:

— Nu!

Se răsuci să tragă în mine. Glonțul îmi șuieră pe deasupra capului. Burchard și cu mine ne-am aruncat la podea.

Edward urlă. M-am ridicat pe jumătate pentru a alerga spre el. Brațul îi era îndoit sub un unghi imposibil, dar era în viață.

Pistolul lui Zachary mai bubui încă de două ori înainte ca Nikolaos să i-l smulgă din mînă, aruncîndu-l pe podea. Îl înșfăcă pe Zachary și îl trase lîngă ea, îndoindu-l pe spate din mijloc și legănîndu-l. Capul lui Nikolaos se repezi înainte. Zachary urlă strident.

Burchard era în genunchi, urmărind spectacolul. I-am înfipt cuțitul în spate pînă în plăsele. Înțepeni brusc, încercînd cu o mînă să rupă lama. N-am așteptat să văd dacă putea s-o facă. Am tras din teacă celălalt cuțit și i l-am înfipt într-o parte a gîtului. Sîngele țîșni în jos pe mînă cînd am scos cuțitul. L-am înjunghiat din nou și se prăbuși încet, înainte, cu fața la podea.

Nikolaos îl lăsă pe Zachary să cadă pe podea și se răsuci, cu fața plină de sînge, cu partea din față a rochiei roz devenite acum roșie. Colanții albi erau împroșcați cu sînge. Beregata lui Zachary era sfîșiată; zăcea pe jos gîfîind, încă mișcînd.

Nikolaos se holbă la cadavrul lui Burchard, apoi scoase un urlet, un sunet tînguitor și sălbatic, ca al unei banshee[1],

---

[1] În mitologia irlandeză, *banshee* este o zînă (cu părul lung, fluturînd în vînt, cu ochii roșii, uneori cu o singură nară) care prevestește

care se lovi de pereți, stîrnind ecouri în întreaga încăpere. Se repezi la mine, cu brațele larg deschise. Am aruncat cuțitul, dar îl dădu într-o parte cu o mișcare a mîinii. Apoi mă lovi, forța corpului ei trîntindu-mă la podea. Nikolaos ateriză deasupra mea. Continua să urle. Îmi forță capul într-o parte. Nu-și mai folosea puterea minții, doar forța brută.

Am strigat:

— Nuu!

Se auzi o detunătură și Nikolaos tresări convulsiv, o dată, de două ori. Se ridică de pe mine și am simțit vîntul. Își făcea loc în încăpere, încet-încet, ca la începutul unei furtuni.

Edward era rezemat de perete, ținînd în mînă pistolul scăpat de Zachary.

Nikolaos se repezi spre el, iar Edward goli încărcătorul în corpul fragil. Ea nu ezită nici o secundă.

M-am ridicat și am urmărit-o cum pășea cu pași mici spre Edward. Acesta îi aruncă pistolul descărcat în față. Brusc, Nikolaos ajunse lîngă el, trîntindu-l din nou pe jos.

Sabia zăcea pe pardoseală, aproape cît mine de lungă. Am tras-o din teacă. Era grea, incomodă, și abia o puteam ține în mînă. Am ridicat-o deasupra capului, sprijinind jumătate de lamă pe umăr și m-am repezit spre Nikolaos.

Aceasta vorbea din nou cu acea voce melodioasă, stridentă:

— Vei fi al meu, ființă umană! Al meu!

Edward urlă. Nu puteam vedea de ce. Am ridicat sabia și greutatea ei o împinse în jos și de-a curmezișul, așa cum trebuia să facă. Pătrunse în gîtul lui Nikolaos cu un zgomot

---

prin tînguiri o moarte iminentă, într-o anume familie. În mitologia scoțiană, această zînă, numită *Little Washer of Sorrow,* este reprezentată printr-o femeie aflată pe malul unei ape curgătoare, spălînd hainele persoanei care va părăsi în curînd lumea muritorilor. (n. tr.).

puternic. Sabia se frecă de os și am tras-o înapoi. Vîrful căzu pe podea, zgîriind-o.

Nikolaos se răsuci spre mine și încercă să se ridice. Am ridicat sabia și, pendulînd din tot corpul, am lovit cu putere. Un zgomot de oase sfărîmate și m-am prăbușit pe podea, în timp ce Nikolaos cădea în genunchi. Capul încă i se mai ținea în bucăți de carne și piele. Clipi și încercă să se ridice în picioare.

Am urlat și am împins lama în sus cu toată puterea pe care o mai aveam. Sabia îi pătrunse între sîni și greutatea ei mă proiectă înainte, țintuind-o pe Nikolaos de perete. Sîngele țîșni în toate părțile. Nikolaos alunecă ușor în jos, vîrful sabiei zgîriind peretele.

Am căzut în genunchi alături de cadavru. Da, cadavru. Nikolaos era moartă!

L-am privit pe Edward. Avea sînge pe gît.

— M-a mușcat, zise el.

Gîfîiam, nu puteam respira, dar era minunat. Eram în viață, iar Nikolaos nu mai era. Chiar nu mai era.

— Nu-ți face probleme, Edward, te ajut. Mai am destulă agheasmă. Am zîmbit.

Se holbă la mine un minut, apoi izbucni în rîs și am rîs și eu. Încă rîdeam cînd șobolanii-vîrcolaci au pătruns prin tunel. Rafael, șobolanul-rege se holbă cu ochii negri ca niște nasturi, la măcelul din încăpere.

— E moartă.

— Ding-dong, vrăjitoarea este moartă, am zis eu.

Edward continuă, cîntînd pe jumătate.

— Vrăjitoarea cea bătrînă și rea.

Am izbucnit din nou în rîs, iar Lillian, doctorița, acoperită complet cu blană, a început să ne îngrijească, primul fiind Edward.

Zachary zăcea încă la pămînt. Rana de la gît începea deja să se închidă. Avea să trăiască, dacă acesta putea fi considerat cuvîntul potrivit.

Mi-am ridicat cuțitul de jos și m-am îndreptat clătinîndu-mă spre el. Șobolanii-vîrcolaci mă priveau. Nimeni n-a intervenit. M-am lăsat în genunchi lîngă el și i-am sfîșiat

mîneca cămășii, dezgolind amuleta. Nu putea încă vorbi, dar ochii i se măriră.

— Îți aduci aminte cînd am încercat să o ating cu propriul meu sînge? M-ai oprit. Păreai înspăimîntat și n-am înțeles de ce.

M-am așezat lîngă el și l-am urmărit în timp ce rănile i se vindecau.

— Fiecare amuletă are nevoie de un anume lucru; asta are nevoie de sînge de vampir; dar există un lucru pe care nu trebuie să-l faci niciodată, sau amuleta își pierde puterea. Puuf!

Mi-am ridicat brațul din care picura încă sînge.

— Sînge uman, Zachary; e atît de rău?

Reuși să scoată un sunet care părea să fie:

— Nu!

Sîngele mi se scurgea pe cot și curgea, gros, pe braț în jos. Zachary își clătină capul ca și cum ar fi spus „nu, nu". Sîngele continua să curgă și i se prelinse pe braț, fără a ajunge însă la amuletă.

Tot corpul i se relaxă.

— Zachary, astăzi nu am deloc răbdare. Am lăsat sîngele să curgă spre amuletă.

Ochii îi străluciră cu putere, scoțînd în evidență albul. O serie de sunete înăbușite îi ieșiră din gît. Mîinile zgîriau podeaua. Pieptul îi sălta convulsiv de parcă nu putea respira. Corpul i se cutremură prelung, respiră o dată adînc și rămase nemișcat.

I-am luat pulsul; nimic. Am tăiat amuleta cu cuțitul, am făcut-o ghem în mînă și am vîrît-o în buzunar. O adevărată expresie a răului.

Lillian a venit să-mi panseze brațul.

— E doar ceva provizoriu. Trebuie puse copci.

Am dat din cap și m-am ridicat în picioare.

Edward strigă:

— Unde pleci?

— Să recuperez restul de arme. Să-l găsesc pe Jean-Claude.

Ultima propoziție n-am mai rostit-o cu voce tare. Nu credeam că Edward avea să înțeleagă.

Doi dintre șobolanii-vîrcolaci m-au însoțit. Nici o problemă. Puteau veni atîta timp cît nu se amestecau în treburile mele. Phillip zăcea încă ghemuit într-un colț. L-am lăsat acolo.

Am recuperat armele. Mi-am trecut mitraliera pe umăr și am păstrat pușca în mînă. Gata încărcată pentru un urs. Omorîsem un vampir de o mie de ani. Nuu, nu eu. Cu siguranță, nu.

Împreună cu șobolanii-vîrcolaci am găsit camera de pedeapsă. În ea se aflau șase sicrie. Fiecare avea o cruce sfințită pe capacul înfășurat în lanțuri de argint, pentru a nu putea fi deschis pe dinăuntru. În al treilea sicriu se afla Willie, dormind atît de profund, încît părea că nu se va mai trezi niciodată. L-am lăsat așa cum era, urmînd să se trezească o dată cu venirea nopții pentru a-și vedea de treburile sale. Willie nu era o persoană rea. Iar ca vampir era excelent.

Toate celelalte sicrie erau goale, doar ultimul era încă nedeschis. Am desfăcut lanțul și am așezat crucea pe jos. Jean-Claude se holba la mine. Ochii îi erau ca un foc la miezul nopții, zîmbetul îi era plăcut. Am avut o imagine fugară a primului vis și al sicriului plin de sînge, a lui Jean-Claude întinzîndu-se după mine. Am făcut un pas înapoi, iar el se ridică din sicriu.

Șobolanii-vîrcolaci s-au retras, sîsîind.

— E în regulă, am zis eu, e de partea noastră, într-un anume fel.

Jean-Claude păși afară din sicriu de parcă tocmai ar fi tras un pui de somn. Îmi zîmbi și îmi întinse mîna.

— Știam că ai să reușești, ma petite.

— Ticălos arogant.

L-am izbit cu patul pușții în stomac. Se îndoi. L-am lovit în falcă. Se clătină și făcu un pas înapoi.

—Ieși din mintea mea!

Își frecă fața, iar mîna i se umplu de sînge.

— Anita, mușcăturile cu care te-am însemnat sînt permanente. Nu le pot lua înapoi.

Am strîns pușca pînă cînd au început să mă doară mîinile. Sîngele începu să-mi curgă iar din rană, pe brațul

în jos. M-am gîndit la el. Pentru o clipă, m-am gîndit să-i zbor creierii. N-am făcut-o. Probabil că mai tîrziu voi regreta această decizie.

— Poți cel puțin să nu-mi mai apari în vis? l-am întrebat.

— Asta pot. Îmi pare rău, ma petite.

— Încetează să-mi mai spui așa.

Ridică din umeri. Părul său negru avea luciri aproape roșii în lumina torțelor. Îți tăia respirația.

— Jean-Claude, încetează să te mai joci cu mintea mea.

— Ce vrei să spui?

— Știu că frumusețea din cealaltă lume este un truc. Încetează.

— Dar nu fac nimic, zise el.

— Și asta ce ar vrea să însemne?

— Anita, cînd vei avea răspunsul, vino la mine și vom sta de vorbă.

Eram prea obosită pentru ghicitori.

— Cine te crezi să te folosești de oameni în felul ăsta?

— Sînt noul stăpîn al orașului, declară el.

Brusc se afla lîngă mine, atingîndu-mi obrazul cu degetele.

— Și tu m-ai pus pe tron.

M-am îndepărtat cu o mișcare bruscă.

— Jean-Claude, stai departe de mine pentru o vreme, sau jur că...

— Mă vei ucide? întrebă el.

Zîmbea, rîzînd de mine.

Nu l-am împușcat. Și unii spun că nu am simțul umorului.

Am găsit o cameră cu o pardoseală murdară și cîteva morminte puțin adînci. Phillip mă lăsă să-l conduc în cameră. Doar atunci cînd ne-am oprit, holbîndu-ne în jos la pămîntul proaspăt săpat, se răsuci spre mine.

— Anita?

— Șșt!

— Anita, ce se întîmplă?

Începea să-și reamintească. Peste cîteva ore va fi mai plin de viață, pînă la un anumit punct. Pentru o zi sau două va fi aproape ca adevăratul Phillip.

— Anita?

Vocea îi era stridentă și nesigură. Un băiețel înspăimântat de întuneric. Mă apucă de braț cu o mînă ce părea chiar reală. Ochii aveau același căprui perfect.

— Ce se întîmplă?

M-am ridicat pe vîrful picioarelor și l-am sărutat pe obraz. Avea pielea caldă.

— Phillip, trebuie să te odihnești. Ești obosit.

Dădu din cap.

— Obosit, repetă el.

L-am condus spre pămîntul moale. Se întinse pe el, apoi se ridică brusc în picioare, cu ochii sălbatici, înșfăcîndu-mă de mînă.

— Aubrey! El...

— Aubrey este mort. Nu-ți mai poate face nici un rău.

— Mort?

Se holbă la propriul său corp de parcă l-ar fi văzut pentru prima dată.

— Aubrey m-a ucis.

Am aprobat din cap.

— Da, Phillip.

— Mi-e frică.

L-am ținut în brațe, frecîndu-l pe spate cu mișcări circulare inutile. Mă ținea în brațe de parcă nu voia să-mi mai dea drumul niciodată.

— Anita!

— Șșt, șșt. E în regulă. Totul e în regulă.

— Ai de gînd să mă bagi înapoi în mormînt, nu-i așa?

Se dădu înapoi pentru a-mi vedea fața.

— Da, am zis eu.

— Nu vreau să mor.

— Ești deja mort.

Își privi fix mîinile, îndoindu-le și dezdoindu-le.

— Mort? șopti el. Mort?

Se întinse pe pămîntul proaspăt săpat.

— Fă ceea ce trebuie, zise el.

Așa am făcut.

În cele din urmă ochii i s-au închis și fața i se relaxă, moartă. Se afundă în mormînt și dispăru.

Am căzut în genunchi lîngă mormîntul lui Phillip și am plîns.

48

Edward avea un umăr dislocat, două fracturi la braț și o mușcătură de vampir. Eu aveam paisprezece copci. Ne-am făcut bine amîndoi. Corpul lui Phillip a fost mutat într-un cimitir local. De fiecare dată cînd am de lucru în acel cimitir, trec pe la el să-l salut. Chiar dacă știu că Phillip este mort și nu-i mai pasă. Mormintele sînt pentru cei vii, nu pentru morți. Ne oferă ceva asupra căruia să ne concentrăm, în loc să ne gîndim la faptul că cei dragi putrezesc sub pămînt. Celor morți nu le pasă de flori frumoase sau statui sculptate în marmură.

Jean-Claude mi-a trimis o duzină de trandafiri albi, cu tulpine lungi. Pe cartea de vizită scria: „Cînd vei avea cu adevărat răspunsul la întrebare, vino să dansezi cu mine".

Am scris „Nu" pe verso și am vîrît-o pe sub ușa clubului *Plăceri interzise* în timpul zilei. Fusesem atrasă de Jean-Claude. Poate încă mai eram. Și ce dacă? Credea că asta a schimbat lucrurile. Nu le-a schimbat. Tot ce trebuia să fac era să vizitez mormîntul lui Phillip pentru a ști acest lucru. Oh, la dracu', nici măcar nu trebuie să mă duc atît de departe. Știu cine și ce sînt. Sînt Călăul și nu merg la întîlniri cu vampiri. Îi ucid!

CARTEA PRIN POȘTĂ

Pentru cărțile comandate, editura suportă costurile de transport prin poștă.
În plus: – pentru **2** cărți se acordă o reducere de 10 %
– de la **3** cărți în sus se acordă o reducere de 15%.
Pentru a obține oricare dintre aceste cărți, trimiteți comanda dumneavoastră pe adresa: **Editura TRITONIC, C.P. 3-12 BUCUREȘTI,** prin fax: **021.242.73.77**, la tel.: **0788.360.391** sau prin e-mail la: **editura@tritonic.ro**.